

Giới thiệu The Deed

Truyện The Deed, chuyện nói về một nàng Emma ngây thơ hoàn toàn không hiểu được thế nào là việc hoàn thành nghĩa vụ hôn nhân.

Chắc chắn là người chồng trước của nàng đã ngủ cùng nàng một đêm nhưng tiếng ồn duy nhất phát ra từ buồng ngủ là tiếng ngáy ngủ của ông ấy. Cô hiểu lắm về nhiều điều khác nhau lắm cho mình cười phá lên một vài lần.

Sau hai năm hôn nhân và chỉ có một đêm ngủ cùng, điều làm Emma tuyệt vọng là nàng mong muốn để có một đứa con.

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Leicestershire, England, Tháng 5 năm 1395

Emma lén lút quan sát kỹ những người đang chờ đợi được gọi tên, giống như nàng trong phòng chờ. Có một số thì đang đi đi lại lại trông có vẻ vội vã còn một số thì ngồi cứng đờ và im lặng nhưng trên mặt mỗi người đều hiện lên nét căng thẳng và cảnh giác khi họ chờ đợi một cuộc tiếp kiến đã được ấn định với đức vua của họ.

Liếc nhìn xuống nàng chợt nhận ra mình đang xé tờ khăn giấy ra thành nhiều mảnh nhỏ và nàng nhanh chóng nói lỏng tay ra, nhưng lại tiếp tục vò một phần của chiếc váy để che dấu cho biểu hiện của sự căng thẳng trong lòng nàng.

Nàng tốn rất nhiều lời van xin, than phiền và khẩn cầu đến em họ là Rolfe để sắp xếp cuộc gặp gỡ này với đức vua Richard II. Phụ nữ thường thì không được ban cho một cuộc tiếp kiến ở cung điện. Những ý kiến về bất cứ vấn đề nào dù lớn hay nhỏ lên quan đến phụ nữ đều trở thành những việc rất nghiêm trọng, vì vậy tốt nhất là để cho cha hay chồng của họ giải quyết chúng. Nhưng Rolfe lại là một trong những hầu tước được yêu thích nhất của Richard. Và người em này cũng là người được nuôi lớn cùng với Emma, yêu thương nàng như chị gái của mình và luôn dung túng để mặc cho nàng làm bất cứ điều gì nàng muốn. Mặc dù bị nàng từ chối giải thích những gì liên quan đến lời khiếu nại nhưng Rolfe vẫn đồng ý thỉnh cầu một buổi tiếp kiến cho nàng, không may là đức vua đáp ứng với sự không hài lòng cho lắm.

Nhét những mảnh vụn khăn giấy vào tay áo, nàng để tay lại cho ngay ngắn và cố không cựa quậy. Đúng là một nhiệm vụ khó khăn! Bây giờ khi đã đạt được những gì mà mình khó khăn lắm mới có được, Emma bắt đầu thấy hối hận về kế hoạch bốc đồng mà nàng đã đưa ra. Thật không may là nàng đã không dừng lại để xem xét nó kỹ lưỡng trước khi theo đuổi nó với sự kiên trì dai dẳng bất chấp khó khăn như nàng thường làm thế. Nàng nghĩ ra nó và bắt tay vào thực hiện mà không hề nghĩ nhiều đến hậu quả. Đó là một trong những tội lỗi của nàng. Nàng quá bốc đồng và ngoan cố khi giải quyết các vấn đề trong cuộc sống của nàng. Thậm chí nàng có thể nhận thấy điều đó. Nó sẽ đưa nàng xuống địa ngục một ngày nào đó, đó là những gì mà cha Gumpster thường xuyên nói với nàng.

“Tiểu thư Eberhart”

Emma giật mình, mặt nàng tái xanh khi nghe tên nàng. Đã tới giờ diện kiến đức vua! Ôi thánh Gabriell! Đây là một sai lầm.

“Thưa tiểu thư”

Người hầu nhướng mày trước sự ngập ngừng của nàng, Emma âm thầm nguyên rủa sự hèn nhát của mình và đi theo sau. Muốn hay không, thì nàng cũng đã ở đây. Theo đúng như sự thỉnh cầu của nàng. Nàng không còn sự lựa chọn nào khác để thực hiện những kế hoạch của mình và hy vọng điều tốt nhất.

Thẳng vai, nàng tiến đến gần người hầu và theo sát anh ta. Sau đó anh ta quay lại một cách lịch sự và dẫn đi nàng xuyên qua cánh cửa có nhiều người đang ra vào nhất. Vâng, hầu hết bọn họ đều ra ra vào vào như con thoi. Có một người nghèo khổ bất hạnh ở đây. Emma không nghe rõ những gì ông ta nói nhưng có vẻ như ông ta đã làm phật lòng đức vua. Đó là ý kiến của riêng nàng. Mấy tên lính canh cửa ném mạnh người đàn ông đang sợ hãi đó ra ngoài và lời ông ta đi. Có lẽ là đến tháp canh. Nàng cảm thấy lo lắng khi nàng được dẫn vào phòng diện kiến và đến bên cái ghế nơi đức vua đang ngồi. Một nhóm dòng tu sĩ đứng bên phải Ngài, trong khi Đức tổng giám mục Arundel người thay thế Đức cha Wykeham đã về hưu, đứng bên trái của Ngài.

Emma trung thành với những suy nghĩ khó chịu về người giám mục mới. Ông ta dường như quá kiêu căng và xảo trá đối với nàng. Mọi ý kiến của nàng chắc chắn sẽ không được chấp nhận khi nàng nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt của ông ta đối với sự hiện diện của nàng. Dường như ông ta sẽ không cần thiết nghe những lời khiếu nại của nàng mà quyết định ngay điều đó chỉ làm lãng phí thời gian của vị đức vua này.

Emma cố nén cơn giận khi đột ngột nhận ra những lời mà chút nữa mình sẽ nói rất có thể chứng tỏ ông ta đúng. Khi thật! Đây quả thật là một sai lầm.

“Tiểu thư Emmalene, thưa bệ hạ”

Để bớt lúng túng, nàng quay lại nhìn người hầu đang lui ra ngoài, lập tức nàng ước gì mình đừng làm vậy. Đây là lần đầu tiên nàng đến cung điện. Nàng hoàn toàn không biết gì về những nghi thức thích hợp ở đây, vì vậy nàng chỉ đơn giản là bắt chước những người xung quanh nàng. Tuy nhiên, khi người hầu

cúi thấp người và đi lui ra ngoài, nàng có lý do để tin rằng nghi thức chào nhún gối và đi ngược ra khỏi phòng là tốt nhất. Nếu đúng là như vậy, nàng e rằng mình sẽ gây ra cảnh tượng với những hành động vụng về và hậu quả khủng khiếp của nó.

“Tiểu thư Emmalene?”

Giật mình quay lại nàng bắt ngờ khi thấy ba người đàn ông ngay trước mặt. Nàng nhún gối chào và chờ cho đến khi đức vua ra lệnh cho nàng đứng lên.

“Ngươi là chị họ của Rolfe?” Giọng của đức vua vừa dịu dàng vừa tò mò khi ngài ấy nhìn nàng.

“Vâng, thưa bề hạ”

Emma chuyển sang lo lắng và cảm thấy cổ họng nghẹn lại. Trong chốc lát nàng có suy nghĩ là sẽ vứt bỏ kế hoạch và tìm mọi lý do để biện hộ cho cuộc diện kiến này, nhưng nàng sợ với cách cư xử như vậy nàng sẽ bị lỗi ra khỏi nơi này sớm nhất. Đó là hình ảnh đáng buồn nhất. Và Rolfe sẽ xấu hổ khủng khiếp bởi nàng mất.

“Hầu tước Rolfe đã yêu cầu ta chấp nhận cuộc tiếp kiến này?”

Emma cắn môi và gật đầu.

Đức vua kiên nhẫn chờ đợi trong chốc lát và sau đó nhíu mày: “Điều gì đã làm cho ngươi có mong muốn được gặp ta?”

Nàng thấy từng mảng đỏ đang hiện trên da mặt nàng. Emma liếc nhìn hai người đàn ông bên cạnh đức vua. Nàng đã không bao giờ xem xét khả năng sẽ có thể có những người đàn ông khác có mặt trong căn phòng này làm khán giả của nàng. Hay đúng hơn nói một cách trung thực là nàng đã không tìm hiểu kỹ về cuộc diện kiến này, nàng chỉ lo thuyết phục Rolfe cho bằng được. Bây giờ khi đứng trước đức vua và hai người đàn ông khác nàng cảm thấy bối rối và điều đó tác động khủng khiếp đến nàng. Nàng hồi hộp, tất nhiên, và không khó khăn gì để có thể xác định người mà nàng muốn đồ lỗi.

Đó là lỗi của vị tổng giám mục, và nàng trừng mắt nhìn lại người đàn ông đó. Trong khi đó, đức vua quan sát nàng với một ánh mắt hơi tò mò còn vị tu giám mục thì nhìn nàng chằm chằm. Arundel dần có biểu hiện trở nên mất kiên nhẫn trước sự im lặng của nàng. Nó làm nàng căng thẳng.

“Thưa tiểu thư?”

Emma nhìn trở lại đức vua. Ngài thật sự không như những gì mà Emma đã tưởng tượng. Ngài còn trẻ, có lẽ chỉ hơn nàng bốn tuổi. Tuy nàng không sống gần cung điện nhưng nàng biết tất cả các tin đồn về nỗi đau của ngài, đó là về cái chết của vợ ngài vào năm ngoái. Nó đã cho biết ngài đã yêu hoàng hậu Anne rất sâu sắc. Thật hiếm thấy ai như vậy, nhất là trong cái thế giới của giới quý tộc. Tuy nhiên, nàng hy vọng ngài sẽ tạo nhiều ấn tượng tốt hơn nữa với sự xuất hiện ngày càng nhiều của ngài. Thật ra, Emma nhận thấy vị tổng giám mục mới chính là người đáng sợ nhất. Cái nhìn của ông ta đủ để bóp chết nàng.

Nhìn thoáng qua đức vua, nàng nhận ra rằng ngài đã trở nên mất kiên nhẫn, ngài đang gõ nhịp những ngón tay vào ghế. Emma nhớ lại kế hoạch và nói: “Con xin lỗi, thưa bề hạ, nhưng con muốn thưa chuyện với ngài về ...” Nàng ngừng lại, cảm thấy hơi bị kích động, bối rối, “đó là một vấn đề tế nhị, và phức tạp, thưa hoàng thượng” mặt nàng hiện lên vẻ đau khổ.

Nét mặt đức vua ngay lập tức hiện lên nét cảm thông. “Ngươi cứ thông thả! Từ từ nói, ta có thời gian”. Ngài nói dịu dàng

Khẽ gật đầu, Emma nhìn xuống đôi bàn tay đang xoắn lại của mình, nàng thờ dãi, hít thật sâu định mở miệng nói nhưng sau đó lại lắc đầu bắt lực.

“Nó rất rắc rối”

Đức vua gật đầu, nhưng ngài nhướn mày lên định hỏi. Emma thờ dãi, quyết định nàng sẽ chủ động nói trước “Thưa đức vua, ngài chắc đã biết rằng con đã kết hôn với ngài Fulk, công tước xứ Eberhart?”

Richard II gật đầu. “Ta biết điều đó. Ngươi yêu cầu cuộc diện kiến này phải chăng là có liên quan đến chồng ngươi?”

Emma gật đầu bắt lực một lần nữa. Tự mắng mỏ mình với kế hoạch ngu ngốc và điên rồ này.

“Vâng, con... Ngài đã biết, cuộc hôn nhân này đã diễn ra từ rất lâu nhưng cho đến nay ngày ấy vẫn chưa thực hiện... ừm... vâng...”

Nàng hơi cau mày, và nàng nhận thức được là mặt đang đỏ rực lên. Giống như đang được hơ trên lửa vậy.

Nhà vua nhíu mày tò mò, thậm chí ngay cả vị tổng giám mục cũng cau mày nghi ngờ và khó chịu.

“Ông ta vẫn chưa thực hiện với...?” Đức vua lẩm bẩm, giọng nhỏ dần rồi im bặt. Đức vua tỏ rõ mối quan tâm khi ngài ngả người trên ghế. Mặc dù rõ ràng là ngài không hài lòng, nhưng người đàn ông thánh thiện này vẫn cư xử một cách tự nhiên cũng giống như các vị giáo sĩ.

Emma từ từ nhìn quanh ba người đàn ông và than vãn một cách tuyệt vọng “Ngài ấy vẫn chưa thực hiện nghĩa vụ của một người chồng với con kể từ ngày đám cưới diễn ra, thưa bề hạ.”

Cả ba cái miệng cùng há hốc trước lời thông báo của nàng. Vị giám mục là người lấy lại bình tĩnh đầu tiên, ông mím môi tỏ vẻ bất mãn. Một lúc sau đức vua cũng từ từ ngậm miệng lại nhưng cũng tỏ ra không thoải mái cho lắm. Tuy nhiên, vị tu sĩ, vẫn há hốc miệng giống như nàng vừa cởi quần áo và gợi ý

choi một ván cờ vậy.

Tốt hơn hết là nàng nên phớt lờ những cư xử bất lịch sự của người đàn ông này. Emma chụp lấy mảnh khăn giấy rơi ra từ ống tay áo và xoắn nó thành hình dạng đáng thương trong khi nàng chờ lời tuyên bố của đức vua. Đây là một khoảng thời gian dài. .

Đức vua háng giọng, gãi đầu rồi nhìn vào một chỗ mờ hồ sau lưng nàng “Ta nghĩ rằng nó...er...tình huống đó...làm cho người khó chịu phải không?”

Đức vua có vẻ không hoàn toàn tin chắc vào điều đó, Emma nhủ mảy. Nàng cho rằng ngài đã nghĩ là phụ nữ thường không thích những hành động đó trong hôn nhân. Đó là điều mà cha Gumpster đã bảo nàng khi nàng nói chuyện với ông. Riêng nàng, nàng không lo âu về chuyện đó cho lắm. Nàng không thích nhưng cũng không ghét bỏ. Tuy nhiên, thích hay không nàng cũng phải chấp nhận sự thật đó là không còn cách nào khác ngoài nó để có thể tạo một em bé.

“Con rất muốn có nhiều đứa con, thừa bề hạ,” nàng nói với một sự quả quyết chắc nịch sau đó thêm vào “Đó là những gì mà Cha xứ nói về nghĩa vụ của một người vợ đúng không ạ? Con ước gì mình được thực hiện nghĩa vụ đó và sinh ra một người thừa kế mang tên tuổi của chồng con.”

Nàng lén nhìn vị giám mục trong khi nói, nàng thấy vị giám mục đang chăm chú nhìn nàng sau đó chớp mắt, tỏ ý tán thành lời nói của nàng bằng cái gật đầu.

“Ah”. Đức vua gật đầu nghiêm túc. Chồng một tay dưới chiếc cằm dài của mình và trầm ngâm suy nghĩ, gật gù liên tục một cách khôn ngoan và im lặng. Emma nghĩ chắc ngài sẽ ngồi đó và gật đầu suốt cả ngày thì chợt một tia cười hiếm hoi trên khuôn mặt ngài “Có lẽ ngài ấy bận nhiều chuyện...”. Ngài dừng lại khi thấy tu sĩ đang cười khúc khích vì cách dùng từ của ngài. Tu sĩ im lặng ngay lập tức, đức vua sửa lại “chuyện buồn bán đất đai chẳng hạn”

“Trong cả hai năm sao?”

Ba người đàn ông đồng loạt tròn tròn mắt nhìn cô một lần nữa.

“Ý của con là, chồng con đã không...”

“Vâng”

Emma gật đầu nghiêm túc.

Cả ba người đàn ông hít mạnh một hơi gần như cùng một lúc. Nàng cảm thấy khó chịu trước cái nhìn soi mói của cả ba để xem nàng có bất kỳ khuyết tật nào không. Cũng đúng thôi, tại sao một người đàn ông lại từ chối lên giường cô dâu trong hai năm? Nàng cúi đầu xuống, tránh để bọn họ nhận ra sự xấu hổ. Rất nhiều lần nàng nhìn kỹ mình trong gương, tự hỏi tại sao chồng nàng lại tránh xa nàng. Nàng không có một sắc đẹp đáng để người khác ngưỡng mộ nhưng nàng chắc chắn mình không xấu như mụ phù thủy.

Tóc nàng màu nâu nhạt và óng ả như màu mật ong. Làn da nàng không sáng nhưng cũng rất hoàn hảo. Sự thật thì mắt nàng hơi to một chút, mũi cũng hơi hình lên một chút và môi nàng hơi dày. Và nàng tuy không có dáng mảnh khảnh nhưng cũng không mập. Nàng có thể gọi là cân đối và đầy đặn. Và chắc chắn là không xấu, nàng khổ sở khi tự hỏi tại sao chồng nàng lại từ chối bước vào phòng nàng kể từ đêm tân hôn.

“Vậy con muốn chúng ta làm gì để giải quyết vấn đề này?”

Emma chớp mắt, ngạc nhiên về câu hỏi. Câu trả lời quá đơn giản với nàng.

“Tại sao...ra lệnh cho ngài ấy, thưa ngài”

“Ra lệnh?” Đức vua gần như ngệt thở khi nghe thấy từ đó

Đức vua trông có vẻ sững sờ, Emma cau mày.

“Tất nhiên, thưa bề hạ. Ngài phải giải thích với ngài ấy là “Nghĩa vụ của người... đối với người cũng như đối với ta”

“Đối với ta?”

Nếu đức vua mở mắt rộng thêm tí nữa thì tròng mắt của ngài có thể bị rớt ra ngoài.

Nàng kiên nhẫn giải thích.

“Thưa bề hạ. Ngài ấy là bề tôi của người, và ngài ấy sẽ tiếp tục để cho con và cháu của mình phục vụ người một cách trung thành”.

Đức vua chớp mắt, liếc nhìn vị giám mục có mái tóc hớt cao đứng ở gần bên, sau đó gật đầu với một cái nhún vai nhẹ như muốn nói rằng đây là một lý lẽ gần như là ... hợp lý.

Hướng người tới gần vị giám mục, đức vua thì thầm điều gì đó mà Emma không thể nghe được. Nàng lại hướng cái nhìn về phía người đàn ông đang trả lời, nàng chỉ nghe được những từ cuối một cách mơ hồ.

“Trong mọi hoàn cảnh, một quý ngài chắc chắn sẽ có tội khi để ...er...một trái chín bị lãng phí trên...cây. Hay để người khác hái mất”. Đức vua nói một cách dứt khoát.

Thờ dài, đức vua Richard tránh ánh mắt trong vắt của nàng, sau đó lại thờ dài một lần nữa :

“Con...”.

Đức vua dừng lại khi nhận ra mình gần như đang thì thầm từ đó, liếc nhìn hai bên một cách khó chịu khi ngài thấy giám mục và tu sĩ chỉ biết đứng đó lắng nghe sau đó nhìn về phía sau Emma trừng mắt.

Theo ánh mắt của vị đức vua nàng thấy những cận vệ đang cố nhurón người về phía trước khi chạm ánh mắt đức vua tất cả bọn họ đều đứng nghiêm lại. Họ quá tò mò muốn nghe đức vua nói gì.

Lắc đầu, đức vua nói : “Con nói là ngài ấy chưa ... er ...”

“Chưa thực hiện nghĩa vụ của một người chồng” vị giám mục thì thầm.

“Ừm, chẳng lẽ ngài ấy cũng không làm bất cứ điều gì, một chút thôi để...” Đức vua ngoắc tay ra ra hiệu với vị giám mục.

“Hoàn thành nghĩa vụ”

“Trong đêm đó sao?”

“Vâng” Emma trả lời.

Đức vua nhăn mặt “Con hình như không chắc chắn thì phải?”.

Emma cau mày. Sự thật là nàng cũng không chắc. Nàng thật sự không có bất cứ sự hiểu biết gì về nó cả. Mẹ nàng đã mất cùng với em trai nàng khi cố sức sinh nó ra-khi nàng mới sáu tuổi. Cha nàng đã một mình chăm sóc nàng cho đến bây giờ, tuy ông là một người cha tuyệt vời nhưng cũng không phải là một người mẹ. Trước đêm tân hôn, ông chỉ đơn giản là e hèm và ồm ồm. Mặt ông đỏ lên, sau đó nói với nàng bằng một giọng ngượng ngùng: “Chồng con sẽ ngủ trên giường con tối nay, con gái” .

“Vâng, thưa cha...”

Emma đã thì thầm, và chờ đợi thêm một lời hướng dẫn xa hơn nữa. Nhưng ông chỉ kéo cổ áo, gạt đầu, vỗ nhẹ vai cô rồi ra ngoài.

“Có lẽ quý cô có thể mô tả lại đêm tân hôn” vị giám mục đề nghị tế nhị trong lúc Emma đang mãi mê suy nghĩ.

Nàng sực tỉnh ngay lập tức. “Mô tả nó ư?”

“À, không phải tất cả.” Đỏ mặt, vị giám mục nhìn đức vua với ánh mắt “mong ngài giúp đỡ”.

Mất kiên nhẫn, Richard II thì thầm gì đó rất khế và nhìn nàng. “Chồng con có nằm chung giường với con vào đêm tân hôn không?”

“Oh, vâng.” Emma mỉm cười nhẹ nhõm. Nàng đã biết “hoàn thành nghĩa vụ” là gì.

“Vâng. Ngài ấy cởi quần áo và leo lên giường, thưa ngài. Ngài ấy khá ồn ào. Con có thể kể cho người nghe. Tiếng ngáy của ngài ấy có thể xuyên thủng nóc nhà”.

“Vậy ngài ấy có chạm vào con không?” Vị giám mục mất kiên nhẫn nói xen vào.

“Chạm vào con?” Emma không chắc chắn lắm khi nhớ lại. Nàng đang lo lắng vì có thể mình sẽ không nhớ nổi mà nó thì khá quan trọng, nhưng sau đó nàng mỉm cười nhẹ nhõm vì trí nhớ mình vẫn còn hoạt động tốt.

“Vâng, ngài ấy đã nằm lên con vào buổi tối. Ngài ấy làm con gần nghẹt thở.” Nàng thấp giọng khi thú nhận: “Ngài ấy khá say, thưa bề hạ.

Ngài ấy thậm chí không tỉnh dậy khi con lăn ra xa”.

Thay vì thích thú với tin tức mới đó, vị giám mục và đức vua cảm thấy khó chịu. Khi hai người trao cho nhau cái nhìn nhăn nhó như bị đau ở đâu vậy.

Vị giám mục hỏi:

“Chuyện gì xảy ra với con vào sáng hôm sau?”.

“Sáng hôm sau ư?” Emma nhăn mặt một lần nữa. Đã hai năm rồi. “À, con nhớ là con thức trước. Con thức dậy và đi ra sau tấm màn che để mặc quần áo. Khi con trở lại, chồng con đang...ngịch con dao găm của ngài ấy và sau đó tự cắt mình,” nàng thấy ngạc nhiên về trí nhớ của mình.

“Tự cắt mình?” giám mục hỏi, mắt nheo lại tò mò về nghi ngờ.

“Vâng” Emma gật đầu “Có lẽ ngài ấy vẫn còn choáng vì con say ngày hôm trước. Ngài ấy đang cố lau vết máu trên tấm chăn. Con định đi lấy một miếng vải cho ngài ấy, vì máu sẽ làm bẩn tấm chăn nhưng lúc đó có tiếng gõ cửa”.

“Ai đã gõ cửa?” Đức vua hỏi khi ngài đã biết trước câu trả lời.

“Là cha của con, Cha xứ Gumpster và em họ của hầu tước Folk, Bertrand”.

“Vậy họ muốn gì?”

Emma nhún vai.” Họ chỉ muốn chúc chúng con một buổi sáng tốt lành. Oh, sau đó cha con thấy tấm chăn và ra lệnh cho chúng con đem nó ra ngoài và treo ở phòng lớn. Con nghĩ cha con muốn gió hong khô nó, tất nhiên là không được rồi. Tại sao ngài lại lắc đầu? Con làm ngài tức giận sao?”.

“Này con,” Đức vua nói nghiêm túc sau khi quay sang vị tu sĩ. Không may là anh ta đang bận với việc nhìn Emma. Dường như anh ta đang tìm cách quyền rũ nàng bằng cái đá lông nheo với nàng khi nhận ra chồng nàng đã không gây bất cứ thiệt hại nào đến sức hấp dẫn của nàng. Emma có cảm giác là anh ta sẵn sàng để nghị dâng bản thân mình hi sinh thế chỗ của chồng nàng để “hái trái chín”.

Tất cả những cử chỉ đó biến mất như làn khói trong gió khi anh ta nghe thấy giọng nói tức giận của đức vua cất lên.

“Vâng, thưa bệ hạ.” Vị tu sĩ cầm một quyển sách trên tay và chuẩn bị viết.

“Gửi một lời nhắn với nội dung là Đức vua mong muốn hầu tước Fulk thực hiện ... er ...”

“Nghĩa vụ hôn nhân,” Vị giám mục thì thầm.

“À, nghĩa vụ hôn nhân, và...” Đức vua ngập ngừng không biết nên làm gì tiếp.

“Con có thể đề nghị rằng...” Emma thì thầm, đức vua quay lại nhìn nàng với vẻ tràn đầy hy vọng.

“Người có thể phạt ngài ấy... ừm... sáu mươi con cừu? Lãnh địa của ngài ấy có khá nhiều cừu..., ít nhất có hàng trăm con quanh lâu đài. Chúng ta hình như chưa có gì phục vụ cho bữa buổi chiều”. Nàng cau mày bối rối.

“Một trăm con cừu”. Đức vua nói. “Chúng sẽ bị lấy đi nếu ngài ấy không đến với vợ mình ngay lập tức”.

Emma cười và nói với lòng biết ơn “Oh, cảm ơn ngài. Con hy vọng đứa con đầu lòng của con được mang tên ngài”.

Nàng nâng tay đức vua và đặt lên đó một nụ hôn. Liếc nhìn vị giám mục, nàng thấy ông ta đang lo sợ và lắc đầu một cách cuống cuồng.

Đỏ mặt, Emma thả tay của đức vua ra và nhún gối cúi chào.

“À, tốt...” Đức vua háng giọng và ngồi ngay lại. “Điều đó rất ... tốt, Emma. Và, có thể nói là chúng ta đã giải quyết hết mọi chuyện rồi phải không?”

“Vâng, thưa bệ hạ. Đã xong rồi ạ!” Emma nói ngay lập tức, liếc nhìn tư thế nhún gối của mình.

“Rất tốt”. Đức vua ra hiệu cho người đàn ông đứng ở cửa, Emma liếc nhìn cánh cửa đang từ từ mở ra.

Cẩn môi, nàng do dự khi nhớ đến hình ảnh người hầu lúc nãy.

“Tiểu thư?”.

Emma nhìn đức vua đang nhướn chân mày và thở dài. Mím cười một cách ngược ngạo, nàng bắt đầu cúi mình và đi lùi nhanh về phía sau. Đúng là một cách đi bất tiện. Bất tiện hơn cách đi thẳng và lùi. Nàng chắc chắn vậy. Nàng đã tự hào mình làm rất tốt trước khi nàng vấp chân vào cửa và hơi mất thăng bằng một chút.

“Tiểu thư”.

Emma ngừng lại và ngược nhìn lên giọng nói đang lo sợ. Đức vua đang chảy cả nước mắt vì cười và choáng, vị tu sĩ đang kinh ngạc còn vị giám mục rõ ràng cảm thấy thích thú. Háng giọng, đức giám mục ra hiệu cho nàng có thể đi.

Đỏ mặt, Emma thẳng người lại sau đó nàng hơi do dự rồi lại cúi mình và lui ra ngoài trước khi cửa đóng lại trước mặt nàng.

“Chết tiệt, Alden! Người nên rửa lỗ tai đi. Ta có nói là lấy cái áo choàng màu xanh, đúng không?”

“Vâng, thưa ngài” Alden khúm núm và đi giật lùi về phía sau với vẻ lo lắng.

Chỉ mặc mỗi cái quần ống túm và để ngực trần, một bộ ngực trần và rộng lớn. Ngài Amaury de Aneford trông có vẻ cũng dữ tợn chẳng khác lúc chàng trong bộ áo giáp đầy đủ. Đặc biệt là ngay lúc này đây, khi chàng đang trong trạng thái khó chịu.

Alden chỉ mới ở cùng với người chiến binh này được hai tuần. Mặc dù đây là khoảng thời gian ngắn, nhưng anh không nghĩ rằng con nóng giận của ngài

hầu tước đã đến một cách hoàn toàn tự nhiên. Ít nhất là không phải từ ngài de Aneford. Anh dựa vào khả năng phán đoán của mình trong phản ứng của chàng chiến binh và từ niềm vui thú khi đã làm cho “ai đó” phải bức mình của ngài Blake, để xác thực cho thái độ của ngài hầu tước. Alden cũng không chắc chắn một cách chính xác cái gì đã mang đến sự không hài lòng cho người đàn ông này, nhưng chắc chắn là đã phải có một thứ gì đó, một cái gì đó phải làm từ thông điệp đến bởi đức vua. Một người đưa tin đã mang nó đến cho Amaury, khi ngài đang kí kết việc làm ăn với ngài Chesterford ngày hôm qua.

Chàng chiến binh đã cau mày và thay đổi nét mặt ngay khi đọc lá thư, sau đó đã vò nát nó thành một quả bóng và nó ném vào trong lò sưởi. Chàng đã nổi giận dùng dưng đi ra ngoài và gào thét lên yêu cầu chuẩn bị một con ngựa, rồi lại chỉ vài giây sau chàng đã hủy bỏ mệnh lệnh, rồi lại hét lên xông trở lại vào trong nhà và bắt đầu uống rượu.

Chàng đã có cách cư xử khác thường, điều mà chưa từng xảy ra trước đây. Nổi nóng và đi tới lui, sau đó dừng lại để uống và cứ như thế. Những trò hề không thể hiểu được của chàng nằm ngoài kinh nghiệm non nớt của Alden, và làm anh ta lo lắng kinh khủng trước dáng vẻ và sự hiện diện của người đàn ông này.

Cái va đập của chiếc áo choàng chạm vào mặt, khi nó được ném về phía anh ta với một tốc độ đáng sợ đã kéo Alden ra khỏi những suy nghĩ của mình và làm cho anh ta phải bước lùi lại và trượt té như thể bị một cú vấp bởi một viên đá cuội. Lồm cồm đứng dậy một cách nhanh chóng, anh ta rón rén bước lùi dần “T-tôi sẽ đi lấy cái áo choàng màu xanh, thưa ngài. Ngay bây giờ ạ”

Amaury nhìn người hầu của mình với đôi mắt nheo lại, sau đó quay lại quan sát mặt hồ nước mà chàng vừa mới rời khỏi nó.

- “Cậu không nên trút cơn giận lên anh ta”

Amaury liếc nhìn qua vai tới người bạn đang thể hiện một vẻ mặt có nụ cười mỉm và ẩn dấu sự khoái trá đó, rõ ràng là có sự không hài lòng trong ánh nhìn của chàng, khi chàng nhìn lại vào mắt cậu bạn.

- “Anh ta là một kẻ vụng về”

- “Anh ta sợ cậu”.

Blake phản đối, mỉm cười một cách dễ chịu khi anh vỗ vào một bên vai trần của bạn mình. “Anh ấy sẽ ít vụng về ngay khi anh ta có nhiều sự tự tin hơn”

Amaury nhăn mặt với điều đó.

- “Anh ta sẽ không bao giờ trở nên tự tin hơn”

- “Sẽ không, nếu cậu cứ tiếp tục giận cá chém thớt và trút sự tức giận của cậu lên anh ta.”

Chàng chiến binh nhướn đôi mày thành một nét cau có, nhưng vẫn giữ lấy sự im lặng, cái nhìn của chàng quanh trở lại mặt hồ nước tĩnh lặng.

Blake theo dõi cái nhìn của chàng, sau đó khẽ thờ dài.

- “Từ chối kết hôn với cô ấy đi.” anh lại đề nghị lần thứ một trăm kể từ khi chuyện này bắt đầu xảy ra.

Amaury chun mũi lại, khó chịu vì điều đó, cũng như mỗi lần lời đề nghị này được đưa ra, chàng đều làm hành động này.

- “Và từ bỏ cơ hội để được sở hữu và làm chủ của những khu đất cho riêng mình à?”

Blake mỉm cười một cách nhẹ nhàng và lắc đầu.

- “Tốt thôi. Vậy cậu hãy lấy người phụ nữ đó, nhưng nếu nó là những gì cậu muốn, thì tại sao lại trở nên khó chịu và cáu kỉnh với những người xung quanh cậu?”

- “Đó không phải là những gì mình muốn”

Amaury phản bác gần như ngay lập tức. Nó là những gì phải làm để lấy những gì mình muốn. Người có tinh thần tỉnh táo nào sẽ muốn cưới một mụ phù thủy vừa già lại vừa xấu xí cơ chứ?”

- “Cậu thậm chí chưa thấy mặt nàng ta”

Blake phản bác ngay lập tức và Amaury quay lại nhìn anh ta với sự hoài nghi trong mắt.

- “Không phải là chính cậu đã nói với mình rằng cô ta phải thỉnh cầu nhà vua để đưa người chồng đến ngủ với cô ta sao?”

- “Ừ thì đó là câu chuyện được ngồi lê đôi mách truyền tai nhau ở trong cung điện, nhưng không một ai biết cô ta trông như thế nào trừ nhà vua, và ngài thì từ chối thảo luận về đề tài này. Bên cạnh đó, chồng cô ta đã chết khi đang trên đường trở về để thực hiện yêu cầu của nhà vua về... ừm... nghĩa vụ của hắn ta.”

- “Có thể đó là một vụ tự sát.”

Amaury lẩm bẩm một cách nghiêm túc

Blake cố nén nụ cười “Đề từ chối...”

“Này !” Amaury quanh lại nhìn anh, cau mày “Cậu biết là mình không thể”. Chẳng thờ dài buồn bã: “Nó có thể là cơ hội duy nhất để mình lấy lại nhà.”

Blake gật đầu nghiêm túc, sau đó liếc nhìn sang bên cạnh khi Alden quay trở lại với chiếc áo choàng xanh trên tay. Mím cười nhẹ với chàng trai trẻ, anh chàng đi lại một cách thận trọng và cố làm dịu mọi lo lắng.

“Được rồi, Alden. Có lẽ người đi chuẩn bị ngựa cho ông chủ. Bọn ta sẽ đi trong một lúc nữa.”

“Vâng, thưa ngài. Cám ơn, thưa ngài”. Sự nhẹ nhõm tỏa ra trên khuôn mặt chàng trai khi cậu ta quay đi và chạy về phía chuồng ngựa.

Trời chỉ giữa trưa khi họ đã dừng chân sau khi họ đã nghỉ vào tối hôm trước, một giờưỡi ngựa từ lâu đài Eberhart. Amaury dùng cái cớ là mong muốn được gội rửa bụi bặm từ hành trình này trước khi sự xuất hiện của mình gây trở ngại đối với cô dâu mới. Nhưng sau khi dựng lều xong chàng liền không trì hoãn bắt đầu say xỉn. Đây là lần đầu tiên kể từ khi Blake biết người đàn ông này, anh đã phải mang bạn trở vào lều. Vì vậy anh ta thức dậy muộn vào buổi sáng này và hành động chậm chạp ngay khi có thể về bữa ăn sáng và tắm rửa. Bây giờ lại giữa trưa một lần nữa và anh ta thì chưa hoàn thành việc mặc quần áo của mình.

Không nghi ngờ là anh ta sẽ khăng khăng đòi dừng lại vào buổi chiều trước khi đi tiếp như là một mưu mẹo trì hoãn khác, Blake nghĩ vậy khi anh quay lại nhìn về ừ rũ của bạn và đưa áo choàng ra.

“Cám ơn”. Amaury nhận áo choàng và mặc vào một cách nhanh chóng trước khi đi bộ đến hòn đá nơi mà chàng đã để kiếm và y phục làm hôn lễ. “Có lẽ chúng ta nên ăn trưa rồi hãy tiếp tục đi,” chàng đề nghị với một cái cau mày khi thất đại lung. Blake cười ầm lên, chàng xoay lại nhìn anh bạn và cau mày. “Gì vậy?”

***

“Ngài Rolfê!” Sebert nhanh chóng bước vội xuống khi nhận ra người đàn ông tóc vàng đang leo xuống xe ngựa rộng lớn đầy màu sắc của nhà vua.

“Sebert!”, Rolfê ném dây cương cho một trong những người đàn ông và vồ vào lưng người quản gia để chào hỏi “Khỏe không?”

“Khỏe, thưa ngài. Và tôi hy vọng mọi thứ đối với ngài đều tốt phải không?” ông đáp lại, di chuyển cái nhìn tò mò của mình đến vị giám mục và cận vệ của nhà vua đi theo anh ta.

“Tốt. Em đâu rồi?” (Cách gọi ngắn gọn và thân thiết của Emma đó)

“Trong nhà bếp, thưa ngài”

Gật đầu. Rolfê ra hiệu cho những người đàn ông bước theo sau anh. “Hãy làm cho vị giám mục được thoải mái, Sebert. Ta sẽ đi tìm chị họ của mình.”

Gật đầu, Sebert quay lại khi Rolfê bước tiếp tục lên cầu thang và đi vào bên trong, băng qua dãy hành lang.

Hơi nóng hắt vào anh khi anh vươn tay đến cánh cửa nhà bếp và đẩy nó mở ra đã làm anh bị khựng lại. Anh dường như đang chòng chênh trong những cơn sóng. Hơi nóng dâng lên đột ngột đã bao phủ anh. Nó đến từ những cái nồi trên bếp lửa. Ba trong số chúng. Mỗi cái đủ lớn để luộc cả con heo trong đó. Cau mày, anh nheo mắt nhìn xuyên qua làn hơi trong bóng tối anh thấy một cái bóng gần cái vạc lớn, lúc này đây anh cho rằng mình đang bước vào nơi ở của mẹ phù thủy... sau đó anh nhận ra chị họ của mình. Cô là người hình dáng nhỏ bé nhất trong căn phòng này. Nếu không phải vì thân hình gọi cảm của cô, anh sẽ nghĩ cô chỉ là một đứa trẻ khi cô mang ghế đầu nhỏ di chuyển từ cái nồi này sang cái nồi khác, đặt nó xuống, sau đó bước lên trên nó để nhìn xuống cái vạc.

Một người phụ nữ lớn hơn một chút đang đứng với một trạng thái kiên nhẫn khi nhìn Emma trao cho cái muỗng khuấy một cái nồi trước khi di chuyển đến cái kế tiếp. Biểu hiện điềm tiết lên, Rolfê bước vào trong phòng và để cánh cửa nhà bếp đóng chặt phía sau anh.

Emma không bao giờ có khả năng không xen vào công việc của người hầu. Anh quy trách nhiệm cho chồng và cha cô trước anh. Cedric Kenwick đã cho phép cô con gái duy nhất của ông tự do chạy nhảy trong lâu đài khi còn là đứa trẻ... và Fulk, chồng của Emma, không bao giờ bận tâm xung quanh đủ lâu để chú ý cô, hướng hồ bận tâm đến những gì cô làm.

Lắc đầu, anh di chuyển đến phía sau chị họ để vỗ vào vai cô. Một sai lầm. Cô đang cúi xuống nồi lúc này. Cái chạm bất ngờ của anh đủ để cô gần như rơi tõm xuống cái vật chứa đầy chất lỏng đang sôi kia. Chụp lấy cổ tay cô, anh kéo mạnh cô về phía sau đứng lúc cuối và thờ dài. “Em, chị không thể để đó cho người hầu sao?”

“Rolfê!” Dáng người nhỏ nhắn có mái tóc vàng hét lên và ngay lập tức quay trở lại để nhảy vào vòng tay anh khi cô nhận ra giọng nói. Sau đó, nhớ rằng mình còn đang đề tang, cô bước lùi về sau và lúc này đây cô có cách cư xử thích hợp theo lễ nghi. “Em khỏe không?” Nàng hỏi một cách hơi điềm đạm.

“Em đang bị luộc chín cho đến chết đây, nếu chị muốn biết” – anh nói tỉnh bơ, nắm lấy tay cô. “Chúng ta hãy đi vào phòng kế bên và nói chuyện.”

“Ồ, này, Rolfê ! Chị không thể. Chị phải thấy mảnh màu đen cuối cùng”

“Cuối cùng của...” Cái nhìn của anh bắn ngay lập tức đến những cái nôi, bỏ lỡ cái gạt đầu tự hào của cô.

“Mỗi mảnh vải của lâu đài đều màu đen,” cô thông báo với anh, lùi ra sau cái nôi.

“Mỗi mảnh?” Rolfê liếc nhìn xuống áo choàng màu đen của chị họ. Anh nhận ra nó ngay lập tức khi cô đã từng mặc nó một lần đến buổi tiếp kiến với nhà vua. Tuy nhiên, nó có màu xanh nước biển nhạt lúc đó. Bất thành linh nhớ lại màu rong tói thẫm mà Sebert đã mặc để chào đón anh. Rolfê liếc nhìn theo bản năng về phía quần áo cần phải nhuộm, chỉ biết là cô cũng được trang hoàng trong màu đen. Dường như chị anh nghĩ mọi thứ trong lâu đài đều nên để tang cho cái chết của Fulk.

“Áy. Đây là cái cuối cùng.” Cô quay lại khuấy cái nôi mà cô gần như rơi xuống hồi nãy. “Tắm ga trải giường”

Anh tròn xoe mắt vì ngạc nhiên “Ga trải giường? Chị nhuộm đen ngay cả ga trải giường?”

Emma cau mày nhìn qua vai với sự hoài nghi của anh. “Chúng ta đang để tang, Rolfê. Chồng chị đã mất vào tuần trước”

“Đừng, nhưng... Thật ra, Em! Chị chỉ vừa mới biết anh ta! Chúa ơi, theo như người ta nói, anh ta đã trải qua một tuần chật vật ở đây nếu chị cộng cả ngày của năm ngoái lại với nhau”

“Đừng.” Nàng nói không vui vẻ.

“Chị có chắc chắn là yêu anh ta không?”

Nàng cau mày với câu hỏi. “Tất nhiên chị yêu anh ấy, anh ấy là chồng chị. Nhiệm vụ của chị là yêu anh ta.”

“Nhưng...” Anh lắc đầu khi nhận ra anh đang bị xao nhãng và nắm tay cô một lần nữa, kéo cô ra khỏi cái nôi. “Em phải nói chuyện với chị. Nó quan trọng, Em.”

“Điều đó cũng thế thôi, Rolfê. Bây giờ chị đang để tang. Chị phải thể hiện sự kính trọng đúng đắn”

“Đừng, nhưng nó quan trọng”

“Tốt, vậy nói với chị ở đây đi”

Rolfê định mở miệng cãi lại nhưng sau đó lại nhún vai. Không có khả năng thắng Em khi cô xác định rõ trách nhiệm của mình bằng những gì cô đang thể hiện bây giờ. Bên cạnh đó, khi anh thông báo cho cô biết lý do của chuyến viếng thăm này, không nghi ngờ là anh sẽ có thể kéo cô ra khỏi nhà bếp.

“Em mang những lời chào từ nhà vua đến,” anh bắt đầu một cách kiên quyết, dừng lại khi cô xoay người lần nữa, sự phấn khởi hiện trên mặt cô một lần nữa.

“Thật không? Nó có thú vị không? Có nghĩa là ngài ấy còn nhớ đến chị”

“Đúng vậy, thế đấy, em e rằng là ngài ấy chưa bao giờ quên chị”, Rolfê nhận xét một cách tinh bơ. “Nói đúng hơn, ngài gửi đến những lời chào, những lời chúc tốt nhất và một cái khác nữa dành cho chị để tổ chức đám cưới”.

“Cái gì?” Miệng nàng há hốc vì kinh ngạc. “Kết hôn? Lần nữa? Nhưng chồng chị chỉ vừa mới chôn.”

Rolfê nhận ra vẻ không hài lòng của cô, và quyết định cha xứ nên nhận công việc thường ngày này. Nắm lấy tay cô một cách kiên quyết, anh hướng cô ra khỏi những cái nôi và hơi nóng của nó. “Đến đây, Cha xứ Wykeham đi cùng em và không nghi ngờ là đang chờ đợi một cách không kiên nhẫn ở đại sảnh.

“Cha Wykeham cũng ở đây sao?” Emma mỉm cười hài lòng. Cô đã gặp cha xứ một hay hai lần và thấy mến ông ta. Ông là người tử tế và có tâm hồn nhân hậu vẫn còn phụ trách ở đây mặc dù phần lớn thời gian của ông là tại cung điện như Ngài Chancellor. Đó là ý kiến của nàng cho rằng nhà thờ để mất một người đàn ông tốt khi ông ta về hưu.

“Vâng.” Rolfê trong có vẻ không thoải mái. “Ông ta đi theo em đến đây để bàn về việc đám cưới lại”

“Và chúng ta đã để ông ấy một mình này giờ? Ồ, Rolfê! Em nên nói với chị là ông ấy ở đây,” – nàng trách.

Rolfê cười nhẹ khi anh thấy cô đang cố gắng chải những vết nhăn ra khỏi váy ẩm ướt nhẹ của mình và vuốt một cách vô ích trên tóc. Nó là một sự lãng phí sức lực. Một vài sợi tóc đứt vàng rực trượt ra khỏi búi tóc nơi chúng được giữ ở đó, hơi nước và hơi nóng đã biến chúng trở thành những lọn tóc quần nhỏ buông xuống khuôn mặt nàng. Theo ý kiến của anh, những lọn tóc quần tơ giống như vàng hào quang quanh khuôn mặt nàng và thêm vào cho cô sự duyên dáng, nhưng sau đó anh cho rằng mình đã tỏ ra thiên vị. Anh yêu cô rất nhiều.

“Đến đây”, Emma nói với tiếng thở dài khi cô nhận ra vẻ ngoài của mình quá mức không hoàn chỉnh. “Chúng ta không thể để cha xứ không có người tiếp đãi quá lâu như vậy? Điều đó là bất lịch sự.” Quay trở lại để dẫn Rolfê đi xuyên qua căn phòng, cô hỏi qua vai “Nhà vua mong muốn chị cưới ai?”

“Tên của ngài ấy là Amaury de Aneford,” Rolfê thì thầm, bước vòng qua đồng khăn trải giường đã giặt xong ở trên sàn nhà.

“Amaury de Aneford?” Emma dừng lại ở cửa và lặp lại tên một cách trầm ngâm. “Chị chưa bao giờ nghe tên này, nhưng chị sợ chị không nghe ngóng nhiều tin tức ở bên ngoài. Chúng ta khá là ở bên ngoài lề xã hội.”

“Ngài ấy mới được phong tước. Anh ta là một hiệp sĩ. Nhà vua phong tước cho anh ta vì lòng biết ơn anh ta đã cứu nhà vua khỏi những kẻ ám sát trong cuộc chiến ở Ai-len.

“Anh ta cứu mạng nhà vua?” Emma nhìn anh với đôi mắt mở rộng.

“Đúng vậy”

“Ồ!”, Quay người lại, cô đẩy thẳng cánh cửa vào trong đại sảnh. “Anh ta phải là một chiến binh tuyệt vời. Điều này có thú vị không?”

Rolfê tròn xoe mắt với câu nói của cô và theo cô vào trong đại sảnh.

“Chào cha”, Emma giơ tay ra khi di chuyển lại để chào người đàn ông đang đứng một cách kiên nhẫn vì trách nhiệm. “Rất vui được gặp ngài. Và ngài thật tử tế làm sao khi đến đây tất cả đơn giản chỉ vì giúp em họ con nói với con là cần chuẩn bị kết hôn”.

Lông mày của cha xúr nhướn lên vì điều đó. “Nhưng thưa tiểu thư, ta không phải đến đây để thông báo cho con biết về việc kết hôn của con. Ta đến đây để chủ trì hôn lễ”.

Emma chớp mắt với ông. “Chủ trì hôn lễ?” Cô quay lại nhìn em họ mình với cái cau mày. “Nhưng... Điều này không thể như vậy. Con chỉ vừa mới góa chồng.”

Hoàn toàn yên lặng trong lúc này khi hai người đàn ông trao đổi cái nhìn với nhau, sau đó cha xúr háng giọng. “Đức vua biết rằng thời gian này không được tốt lắm, nhưng ngài mong muốn cuộc hôn nhân này xảy ra. Ngay lập tức.”

Emma nhìn sững sột. “Tốt... Điều này đơn giản là không có khả năng. Cha chắc chắn hiểu sai ý ngài ấy. Con đã góa chồng thậm chí huống chi giờ chỉ mới một tuần”

Cha xúr liếc nhìn Rolfê, ném cho anh ta cái nhìn cảnh cáo và bước về phía trước nói “Đúng vậy, nhưng Emma, ngài ấy cảm thấy vì con quá khao khát có những đứa trẻ, con sẽ mong ước được kết hôn... sớm hơn”

Emma cắn môi khi cô suy nghĩ đến điều đó. Cô sẽ nhanh chóng già đi. Ông chúa, cô đã hai mươi hai tuổi. Nói thật, cô đã gần đến kết thúc tuổi sinh con. “Dạ, có lẽ bởi vì tuổi của con, có lẽ chúng ta nên rút ngắn thời gian để tang lại,” cô lẩm bẩm một cách không chắc chắn.

Rolfê và cha xúr trông có vẻ nhẹ nhõm

“Được rồi” Cô quyết định với cái gật đầu. “Một cách chắc chắn chúng ta có thể rút ngắn nó lại. Ba tháng sẽ được chấp nhận dưới hoàn cảnh này. Ngài nghĩ sao?” Cô nhìn người đàn ông có ý muốn hỏi nhưng thấy rằng cha xúr đang nhìn chăm chăm em họ cô với mắt tròn xoe.

Rolfê di chuyển một cách không thoải mái, sau đó thở dài. “Emma, chị không hiểu rõ đâu. Chị được kết hôn ngay khi de Aneford đến đây”

Đôi mắt cô híp lại nghi ngờ “Điều đó là khi nào?”

Rolfê nhấc chân lên, thở dài: “Hôm nay. Chúng ta hi vọng vậy”

“Hôm nay?” Mắt cô mở to ra. “Nhưng... Nó không đúng đắn. Và... và chị không có gì để mặc”

Cha xúr quay lại chia sẻ nụ cười thích thú với Rolfê, ông đã nghĩ là những phụ nữ thông thường sẽ khóc, nhưng lông mày ông nhướn lên với câu hỏi khi ông thấy vẻ cau mày trên mặt người đàn ông kia.

“Họ vừa kết thúc việc nhuộm đen mọi thứ” Rolfê giải thích

“Chắc chắn là có một vài thứ còn lại?” Ông khựng lại trước vẻ mặt của người đàn ông trẻ hơn.

“Ngài không chú ý rằng thậm chí cả những người hầu đều đen sao?” Rolfê hỏi một cách thờ ơ.

Cha xúr nhìn căn phòng trống lúc này. Nói thật là ông không chú ý. Ông cho rằng mình đang tập trung vào những ý nghĩ của mình. Cau mày, ông bước đến cánh cửa của cầu thang và kéo màn ra để quan sát bên ngoài ban công. Ông há hốc miệng khi thấy đàn ông, phụ nữ và trẻ em đang chạy loanh quanh đều mặc đồ đen.

Đóng cửa lại, ông quay lại nhìn Rolfê trong giữa cái nhìn lúng túng và khó chịu.

“Emma đã nhuộm đen mọi thứ”, em họ cô giải thích, bất thình lình phát hiện ra tình huống này thật đáng kinh ngạc.

“Mọi thứ?”

“Thậm chí cả ga trải giường”

“Thậm chí cả...” Giọng của cha xứ nhỏ dần...

“Có vẻ như bất hợp pháp.” Emma nói với vẻ không chắc chắn, cảm thấy có một chút ngốc nghếch. Nàng cho rằng việc này đang đi quá xa bao gồm ga trải giường, nhưng thực sự là, không hợp lý trong lúc này. Xét cho cùng, không chỉ vì để tang cho chồng nàng là nguyên nhân nàng làm việc này. Ngoài sự tỏ lòng tôn kính, đây cũng là đám tang cho hy vọng có những đứa trẻ của nàng, tất cả những cơ hội về nó mà nàng nghĩ đã chết cùng với chồng nàng. Nàng nhận biết mình nhiều hơn hai mươi hai, không một người đàn ông nào sẽ trao cho nàng lời hứa hôn. Ngay cả bây giờ nàng chắc rằng nếu không có sự ủng hộ của Rofle cùng với nhà vua, nàng sẽ già nua trong lâu đài cổ này như một quả phụ không con cái.

Thờ dài, nàng lắc đầu. “Đó không phải là vấn đề. Chồng chị, đầu anh ta thờ ơ đi chẳng nữa ít nhất cũng xứng đáng có một khoảng thời gian ngắn để tang chứ. Chị không thể cưới lại một cách đơn giản thậm chí trong ba tháng”, nàng thông báo kiên quyết.

Cau mày, Rolfé liếc nhìn cha xứ đang thì thầm: “Có lẽ đây là thời gian tốt để giải thích những khó khăn cho tiểu thư Emmalene”

“Vâng, đương nhiên”, Rolfé nói với cái thờ dài, sau đó quay lại chị họ. Anh mở miệng hai lần để bắt đầu những lời giải thích, sau đó thờ dài và ấn cô ngồi vào trong chiếc ghế trước lò sưởi, vị trí của anh với lưng che lại để anh có thể nhìn đại sảnh trống và tất cả những lỗi vào. Nó sẽ không làm cho bất cứ ai khác nghe những gì anh nói.

“Chị hiểu không, Emma, đây là một tình huống rắc rối. Chị thấy đó, theo yêu cầu của chị với nhà vua...” Anh do dự, trán nhăn lại, sau đó chấp tay ra sau lưng và đi lại trước lò sưởi một chút trước khi quay trở lại nơi nàng đang ngồi một cách kiên nhẫn. “Chị hiểu không, Emma, bởi vì lời yêu cầu rằng nhà vua ra lệnh cho Fulk...”

“Thực hiện những nhiệm vụ vợ chồng của ngài ấy”, cha xứ tiếp lời.

“Vâng. À... bởi vì làm điều đó, chị thấy đó, chị tạo ra những sự hiểu biết chung rằng cuộc hôn nhân của chị chưa bao giờ...”

“Hoàn thành nghĩa vụ”, cha xứ thì thầm.

“Chỉ vậy thôi?”, Rolfé đồng ý, kéo cổ áo choàng và hắng giọng. “Trong trường hợp này, đó là gia đình ngài Fulk. Di và em họ Fulk quả quyết rằng đám cưới này không có giá trị và vô hiệu lực bởi vì nó vẫn chưa...” Cái nhìn của anh lướt đến cha xứ.

“Hoàn thành nghĩa vụ”

“Vậy đó”

Trán của Emma nhăn lại “Nhưng Rofle, nó đã được hoàn thành rồi”.

Rolfé sững người và quay lại cô trong sự ngạc nhiên “Nó đã”.

“Đúng”, Cô hơi hờn dỗi “Chị đã giải thích đêm tân hôn của mình một cách đầy đủ với nhà vua. Chồng chị và chị cùng chia sẻ với nhau một cái giường”.

Nhớ lại những từ mà nhà vua đã nói với anh rằng tiểu thư Emma quá ngờ nghệch cô không nhận ra rằng đám cưới không hoàn thành đầy đủ, Rolfé lắc đầu. Anh tự hỏi trong chốc lát nên giải thích những thứ này như thế nào với cô, sau đó quyết định nó nằm ngoài khả năng của anh. Bất chấp nghĩa vụ đối với nhà vua, không một người đàn ông nào có thể được mong đợi để-

“Đó là sự thật” Emma nói, cắt đứt những suy nghĩ của anh. “Đó là chồng chị chưa bao giờ kể lại... nghĩa vụ của ngài ấy. Nói thật là, anh ta thờ ơ... với những nghĩa vụ một cách kinh khủng. Tuy nhiên, chỉ có nhà vua hiểu về điều đó, và ngài ấy nhận ra chị cũng không mong muốn nó. Chị không thể nghĩ rằng ngài ấy trừng phạt chị chỉ bởi vì chồng chị thiếu sự chăm sóc.”

“Này, Emma, ngài ấy không cố trừng phạt chị, ngài ấy đang cố bảo vệ chị. Và chính ngài ấy nữa. Di và em họ Fulk biết chồng chị thờ ơ. Không có người người thừa kế. Họ biết điều đó. Cả hai người họ đều trắng tráo, tham lam. Họ có thể gây ra nhiều rắc rối cho nhà vua, và rắc rối là thứ cuối cùng mà ngài ấy muốn bây giờ. Họ tự cho là sự thờ ơ của Fulk làm cho hôn nhân này không còn giá trị, và yêu cầu đất đai cùng với tước vị phải chuyển lại cho em họ Fulk là Bertrand.”

“Bertrand?” Emma cau mày với điều này. Cô không ngạc nhiên một cách khủng khiếp cho lắm khi nghe Bertrand tìm cách lấy lại nhà và địa vị của Fulk. Cô gặp hắn ta tại đám cưới và không quan tâm quá nhiều đến hắn ta. Không có bất cứ điều gì hắn nói hoặc làm là nguyên nhân cô không thích. Hắn cũng không thô lỗ hay tử tế. Sự thật, bất cứ điều gì đi nữa, hắn cũng rất lịch thiệp với cô. Thậm chí là ân cần. Quá nhiều. Có những thứ gần như là nịnh hót trong cách cư xử để lấy lòng của người đàn ông này. Và cách cư xử ân cần cũng không giấu được vẻ tham lam ánh lên trong mắt hắn ta. Hắn ta nhìn chăm chăm vào lâu đài, mọi thứ trong đó, và ngay cả cô nữa, với một sự thèm muốn một cách kì lạ lấp lánh trong mắt hắn ta, làm cô cảm thấy mình như cái gương vàng mà hắn đang thèm khát. “Hắn hình như có nhiều tham vọng quá mức,” cuối cùng cô tự thì thầm với bản thân mình.

“Nhiều hơn là chị tưởng”, Rolfé lẩm bẩm, nối tiếp theo những từ của cô.

Emma nhìn em họ mình một cách tò mò. “Ý em là sao?”

Cái nhìn của anh lướt một cách thận trọng quanh căn phòng trống. Anh nói nhỏ, “Nhà vua nghi ngờ Bertrand và một vài hầu tước đang âm mưu lật đổ ngài”

Emma há hốc miệng, Rolfe gật đầu dứt khoát. “Ngài ấy cũng nghĩ rằng tổng giám mục cũng dính líu đến”.

“Tổng giám mục Arundel?” Emma sững sốt, nhớ đến khuôn mặt dữ tợn của người đàn ông đứng cạnh nhà vua trong suốt buổi tiếp kiến của nàng.

“Đúng vậy”.

“Nhưng tại sao? Họ hi vọng sẽ giành được những gì?”

Rolfe thờ dài. “Em không biết giám mục hi vọng giành cái gì. Chúng ta thậm chí không chắc nếu ông ấy liên kết với Bertrand, nhưng Bertrand, em nghĩ là, hi vọng giành lấy quyền lực”.

Emma cau mày, và cha xứ giải thích “Thời niên thiếu, Bertrand đã nịnh nọt và trở nên khá thân thiết với Henry của Bolingbroke”.

“Em họ của nhà vua,” Emma lẩm bẩm, mày nhíu lại.

Cha xứ gật đầu. “Vua Richard sẽ bị lật đổ, Henry sẽ là người thích hợp nhất để kế vị ngài ấy”.

“Và với tư cách là một người bạn của nhà vua, Bertrand sẽ được một vị trí sáng giá.” – Emma nhận ra một cách u ám. “Vậy là, Henry muốn cướp lấy ngai vàng của anh họ mình?”

Cả hai người đàn ông trao đổi cái nhìn cho nhau, sau đó Rolfe nhún vai một cách không thoải mái. “Không có bằng chứng gì chắc chắn về điều đó, Em. Chúng tôi thậm chí còn không chắc chắn về việc anh ta là đồng minh với Bertrand, nhưng Bertrand, tôi nghi ngờ là anh ta và những người khác có thể đơn giản là đang lợi dụng em họ của nhà vua cho lợi ích riêng của họ để đạt được quyền lực nào đó. Chán mày Emma nhíu lại, vị cha xứ vội vã giải thích: “Khi còn nhỏ, Bertrand thường biểu hiện ra là hán ta trung thành và trở thành bạn bè khá thân thiết với Henry xứ Bolingbroke”.

“Người em họ của nhà vua”, Emma thì thầm, cái cau mày của cô càng sâu hơn. “Chỉ hiểu,” Nàng lẩm bẩm, cái nhìn của nàng di chuyển đến lò sưởi một cách trầm ngâm.

Rolfe cho phép Emma suy nghĩ trong chốc lát rồi thêm vào “Biết rằng Bertrand tham lam quyền lực, đức vua không mong muốn trao cho hán bất cứ thứ gì để có thể làm tăng quyền lực lên. Bertrand có một tài sản nhỏ mà hán sở hữu từ cha hán, nhưng không có gì có thể so sánh được bằng quyền lực và sự giàu có mà hán sẽ có được khi nắm giữ đất đai cùng với tước vị được chuyển giao lại từ Eberhart. Nên hán sẽ quyết giành cho được khoản tài sản lớn này. Vì thế, Richard đã sắp xếp cuộc hôn nhân này. Cưới chị, de Aneford sẽ lấy được tước hiệu của Ngài Eberhart với tất cả những thứ kèm theo”.

Emma nhăn mặt: “Điều đó sẽ không làm Bertrand hài lòng”

Rolfe lắc đầu. “Không nghi ngờ gì là Bertrand và mẹ hán sẽ không hài lòng với kết quả này. Tuy nhiên, lúc này đây khi họ đến gặp nhà vua với lời than phiền và khiếu nại của họ, thì sự việc này đã được hoàn thành. Hoặc ít nhất đó là hy vọng của em lúc này.”

“Họ đến gặp nhà vua ngay lúc này?” Mất nàng mở to . “Họ phàn nàn với nhà vua, có thành công hay không?”

“À...” Anh trông không thoải mái trong chốc lát, sau đó thờ dài.” Họ không có cơ hội. Vua Richard đã nghe được những lời đồn đại về kế hoạch của họ trước khi họ yêu cầu được gặp ngài và ngài đã nỗ lực để kéo dài việc diện kiến cho đến khi sắp xếp xong mọi thứ. Bọn em đã lên đường trước một ngày cuộc diện kiến được ấn định với Fulk, nghĩa là họ sẽ chậm hơn chúng ta một ngày.”

“Họ?”

“Phu nhân Ascot và Bertrand”

“Phu nhân Ascot cũng đang ở đó? Ôi, chúa ơi, tất nhiên là vậy rồi. Bà ta dường như đi bất cứ nơi nào mà có Bertrand, phải không?” Emma đứng lên, nổi lo lắng hiện trên khuôn mặt nàng. Nàng có thể nhớ khá tốt về đi của chồng nàng từ lần trước, nàng đã chịu đựng đủ sự hiện diện của bà ta. Trong khi em họ của chồng nàng thì có vẻ nịnh nọt như một con heo bôi trơn mỡ, còn bà đi thì lại là một bà già hay gắt gỏng, gây khiếp sợ cho những người hầu. Emma chưa bao giờ gặp một người phụ nữ với nhiều điều không hài lòng như bà. Lạnh lùng, hay phàn nàn và hiển nhiên là ích kỷ nữa, người phụ nữ này đã thực sự đánh một trong những người hầu gái bằng cây roi chỉ bởi vì cô đã không phục vụ bà ta đủ nhanh. Điều cuối cùng nàng ước là thấy bà ta trở lại đây, hướng hồ là có bất cứ quyền lực đối với những người phục vụ cho Emma. Nàng sẽ không bao giờ tận hưởng được một khoảng thời gian yên bình nếu biết rằng những người hầu của mình đang đau khổ dưới sự cai trị của quý bà Ascot. Trong trường hợp này, nàng có thể chỉ biết ơn nhà vua Richard đã giận dữ với những kế hoạch của họ. Nhưng nếu ngài ấy làm như vậy, tại sao Bertrand và quý bà Ascot lại đang đi đến lâu đài? Emma hỏi ngay lập tức, và nhìn với sự nghi ngờ, đó là cảm giác khó chịu mà nàng mang đến cho cậu em họ.

“Nhà vua định nói cho họ biết rằng ngài ấy không hay biết gì về sự không hài lòng của họ và-“

“Dối trá”

Rolfe nhăn mặt với lời buộc tội của nàng.

Cha xứ trông có vẻ tỏ ý không tán thành. “Dối trá là một từ mạnh, thưa tiểu thư”

Emma phát tay một cách mất bình tĩnh “Ngài ấy sẽ nói với họ thêm cái gì nữa?”

Rolfé ngập ngừng. “Ngài ấy dự định giữ hòa bình”

“Tất nhiên”. Em đồng ý một cách tỉnh bơ.” Và?”

“Ngài ấy định nói với họ rằng khi ở cung điện chị đã thể hiện quá rõ ràng là chị đã có nhiều hơn là sẵn sàng để...”

“Thực hiện nghĩa vụ của mình” Cha xức tiếp lời

“Và tất nhiên, trong trường hợp này, ngài ấy không nghĩ họ sẽ đem đến những yêu cầu đòi bồi thường vụn vặt.”

“Ngài muốn họ cảm thấy xấu hổ đủ để rút lại những lời yêu cầu bồi thường đó,” cha xức chỉ ra điều đó với một sự hài lòng.

“Tuy nhiên, sự tham lam sẽ đánh bại danh dự của họ...”

Emma tròn xoe mắt vì điều đó. Không nghi ngờ gì- ít nhất trong suy nghĩ của nàng-khi được cho một sự lựa chọn giữa việc giữ lấy lòng tự trọng và đưa bàn tay của họ vào lâu đài Eberthart, lòng tham của họ sẽ chiến thắng.

“Sau đó ngài ấy sẽ nói với họ rằng không có vấn đề gì tại đây cần đến sự quan tâm của ngài và nhất là quan tâm đến sự an toàn của lâu đài và những người sống ở đó, bởi nó đã được sở hữu, và chính chị bây giờ cũng không còn là chủ nhân nữa, ngài đã giao lại nó cùng với cuộc hôn nhân giữa chị với quý ngài Amaury. Tuy nhiên, ngài ấy sẽ đưa cho họ một lá thư với ngụ ý là để thông báo họ nên đến trước khi đám cưới được hoàn tất và...”

Hướng cái nhìn một cách nôn nóng bối rối của anh đến cha xức một lần nữa, người đang nhún vai và tiếp lời “... hoàn thành nghĩa vụ”.

“Họ có thể tạm dừng đám cưới và đòi lại lâu đài theo một cách chính đáng”

Mắt Emma nhú lại. Mọi suy nghĩ về hai kẻ hám lợi đang tranh lấy quyền kiểm soát đối với những người của nàng làm máu nàng sôi lên. Nàng chú ý đến cái cách mà Rolfé bất thành linh tránh cái nhìn của nàng. “Và? Còn gì khác nữa?”

Rolfé hướng cái nhìn không vui về qua chỗ khác, và Emma phát hiện mình đang xoắn hai bàn tay vào nhau lần nữa khi nàng chờ đợi một cách nhẫn nại. Cuối cùng nàng bước về phía trước.” Còn gì khác nữa, Rolfé?”

Anh chỉ có thể nhìn cô với vẻ thương xót, và rồi cha xức lại là người lấp đầy sự im lặng này giờ lên tiếng. “Bertrand cũng muốn đặt một đòi hỏi với nàng, thừa tiểu thư. Như là vợ của hắn”

“Cái gì?”. Emma quay lại ông với vẻ kinh hoàng.” Nhưng con không thích hắn ta”. Quả thực là một lập luận ngốc nghếch. Sự yêu thích có ích gì trong việc thực hiện nhiệm vụ và hôn nhân. Bên cạnh đó, nàng thậm chí chưa gặp Amaury de Aneford, nhưng lại không phản đối khả năng thích hợp làm chồng của ngài ấy. Tuy vậy, Emma vừa rồi đã không suy nghĩ một cách rõ ràng; nàng chỉ là một phần nhỏ bị làm xáo trộn, bởi sự thật là Bertrand thậm chí đã bao gồm nàng trong kế hoạch của hắn ta. Một sự thật đáng kinh ngạc đối với nàng. Xét cho cùng, Fulk không thể đảm đương được những nghĩa vụ làm chồng của mình, tại sao em họ của chàng muốn gánh trách nhiệm của chàng đối với nàng? Lạy chúa, đây quả là một điều đáng lo ngại.

Bertrand đã đưa cái ý cho đó là cách giải quyết công bằng nhất”, Rolfé xen vào một cách lạnh nhạt.” Đó là cách để chị không bị “tước đoạt quyền lợi”, như hắn ta. Tất cả những gì chúng ta biết chỉ đơn giản là điều đó không đúng sự thật. Hắn đã đưa ra lời giải thích đó chỉ là cách để lý giải ý đồ đặt tay hắn lên...”

“Khoản hồi môn”, cha xức nói với cái nhìn sắc bén lên Rolfé.

“Chính nó”, Rolfé thì thầm. Lâu đài Eberthart đã xuống cấp một phần khi Emma lấy Fulk. Nếu không nhờ có phần tài sản của nàng được bỏ vào, thì nó sẽ hoàn toàn chỉ là đồng đồ nát. Không nghi ngờ là Bertrand và Ascot sẽ không mong muốn phải trở lại đây lần nữa. Nếu có thể có được bất cứ sự từ bỏ nào.

“ĐỒ CON HEO!” Emma gầm lên, cả hai người đàn ông ngạc nhiên với âm lượng của nàng. Nàng thà phải nằm ngủ với những con rắn hơn là chia sẻ cái giường của mình với một kẻ như Bertrand. Bên cạnh đó, cái ý tưởng có mẹ hắn ở đây-cái điều mà không nghi ngờ là bà ta sẽ dọn đến đây như thể con trai bà ta là người chủ của lâu đài- đem lại cho nàng cảm giác muốn ngất xỉu. Người phụ nữ này sẽ nắm quyền cai trị. Bà ta sẽ quản lý nơi này y như nó thuộc về bà ta. Bà ta sẽ ra lệnh cho Emma giống như một người hầu, và hầu như sẽ trừng trị những người hầu như những nô lệ. Emma có thể cảm nhận được tiếng đánh đập mà nó có thể xảy ra sau này. Một chút rượu bị đổ ra khỏi chai cũng có thể mang đến việc có thể bị đánh đập đến gãy xương. Lạy Chúa, nàng sẽ không thể để nó xảy ra. “Nó sẽ không được phép trở thành hiện thực. Chúng ta phải... Chồng chị ở đâu?”

“Chồng chị?” Cả hai người đàn ông nhìn nàng một cách khó hiểu.

“Amaury”, nàng nói một cách âm thầm” Ngài ấy sẽ trở thành chồng chị, đúng không? Tốt, ngài ấy ở đâu? Ngài ấy không nhận ra tính chất nghiêm trọng của tình huống sao?”

“Ngài ấy không đánh giá tình huống như cách chúng ta nhìn nhận”, cha xức nói một cách cẩn thận.” Tuy nhiên, đức vua đã gọi cho ngài ấy một tin nhắn đủ để có thể làm ngài ấy có mặt ở đây, gần như ngay lập tức để kết hôn”. Ông liếc nhìn Rolfé sau đó quay lại. “Chúng tôi đã hy vọng ngài ấy có mặt ở đây trước cả khi chúng tôi đến, nhưng-“

“Ngài ấy đâu?” Emma gắng hỏi, sau đó cau mày khi bất thành linh có một suy nghĩ đáng sợ hải hiện lên trong tâm trí của nàng. “Có lẽ ngài ấy bị bao vây

bởi những tên cướp đường.”

Rolf cười nhẹ nhàng với sự gợi ý của nàng. “Em không nghĩ là những tên cướp có thể gây phiền hà cho cặp đôi đó thậm chí là làm họ chậm lại. Huống chi gần căn De Aneford. Ngài ấy là-“

“Có thể Bertrand đã ám sát ngài ấy”

“Thưa tiểu thư,” giọng cha xứ nói một cách xoa dịu, nhưng Emma không muốn được dỗ dành.

“SEBERT!” nàng hét lên bất ngờ, di chuyển đến cửa.

“Cô ấy đúng là có lá phổi đáng kinh ngạc dành cho một người phụ nữ nhỏ bé”. Cha xứ thì thầm với sự xen kẽ giữa kinh hãi và tự hào đối với Rolf.

“Đứng”. Cậu em họ nở một nụ cười rộng đến tận mang tai. “Tôi hoàn toàn gần như quên khuấy đi mất, đó là một mặt khác trong tính cách của chị ấy. Chị ấy đã không biểu lộ nó từ thời niên thiếu của chúng tôi”

“À..tốt..” cha xứ thì thầm, sau đó co rúm lại khi nàng rống lên với người hầu một lần nữa.

Emma đi đến cửa khi nó mở tung ra lần nữa và người quản gia đã có mặt sẵn sàng ở đó. Sự hoảng hốt được viết trên cả khuôn mặt của anh ấy.

“Thưa tiểu thư?”, anh ta nhìn nhanh xung quanh để thấy dường như tất cả mọi người, và nét hoang mang gần như ngay lập tức bao phủ khuôn mặt anh.

“Đ dẫn theo mười hai người đàn ông và mang cả ngựa theo ra ngoài tìm chồng ta,” Emma ra lệnh ngay lập tức. Người hầu tròn tròn mắt với nàng.

“Nhưng, thưa tiểu thư-“

“Ngay bây giờ, Sebert. Hoặc sẽ không kịp.”

Sebert gật đầu và bắt đầu lui ra, sau đó ngừng lại và quay lại, cái nhìn một cách bất lực của anh di chuyển đến hai người đàn ông đang ở gần lò sưởi, trước khi hướng cái nhìn đến Emma.” Nhưng tiểu thư, chồng của người đã mất”, anh chỉ ra với vẻ đáng thương.

Emma tròn xoe mắt. “Sebert, tại sao người không thể giống như những người hầu khác và lắng tai nghe trộm từ ở ngoài cửa?”

“Tôi...” Sebert cố gắng kéo mình ra khỏi sự căm phẫn, nhưng Emma tiếp tục.

“VẬY người làm đi, người sẽ biết được rằng ta cưới ngài Amaury de Aneford. Ngay lập tức. Trước khi em họ và dì của ngài Fulk có thể đến đây và Bertrand có thể đặt ra yêu cầu và đòi hỏi đến lâu đài và chính ta”

“Ngài Bertrand? Mẹ của ngài ấy?” Sebert trông có vẻ hoảng sợ. Anh ta cũng nhớ lại đám cưới và sự độc ác của phu nhân Ascot đối với người hầu.

“ĐỪNG vậy”. Emma nói một cách hờ hững. “Bây giờ hãy làm như ta nói và kiếm một vài người đàn ông và đi tìm chồng ta. Ngài ấy đang bị lạc hay đại loại thế. Ngài ấy phải được mang đến đây, ngay lập tức. Và trong tương lai, hãy vui lòng cố gắng giữ kín những cuộc đối thoại quan trọng này để ta không phải lãng phí thời gian giải thích mọi thứ cho người”.

“Vâng, thưa tiểu thư”. Sebert nói ngay lập tức, gật đầu và vội vã đi ra cửa.

Rolf mở miệng định cố gắng làm cho anh hầu bình tĩnh trước các mệnh lệnh của chị họ mình nhưng không may là anh hầu đã bỏ chạy mất, Emma đã không cho anh có cơ hội để làm điều đó. Một lần nữa, di chuyển đến giữa cầu thang nàng đã nhìn xuống và hét lên “MAUDE!”

Người hầu gái có mặt ngay tức thì, bay xuống cầu thang giống như đang bị ma đuổi theo. “Vâng, thưa tiểu thư?”

“Những bông hoa. Ta phải có vòng hoa và mạng che mặt. Và một cái áo dài mới”

“Một mạng che sao, thưa tiểu thư?” Mặt của Maude rõ ràng trở nên ngây ngốc, dờ ra như tảng đá.

“ĐỪNG, Maude, một mạng che mặt”, Emma rít lên với sự cố gắng kiên nhẫn. “Ta được kết hôn. Ta cần mạng che mặt”.

“KẾT hôn?” Maude há hốc với nàng.

“Người có hiểu từ đó không? Emma hỏi một cách dữ tợn.

“Vâng. Nhưng thưa tiểu thư... mạng che mặt của cô... tất cả quần áo đều...”

“Đen. Ta biết. Tệ thật. Chắc là phải có chút ít sự giúp đỡ đây. Làm theo chỉ dẫn của ta, Maude.”

Nuốt xuống cái ực. Maude gật đầu, quay lại đi hướng về phía đầu cầu thang, do dự một chút, sau đó quay lại và nhấc tay mình lên. “Mavis!” sau cùng thì cô cũng đã hét lên và lao vút lên cầu thang. Chỉ trong chớp lát sau một hầu gái khác, một người trẻ hơn, cũng cách thức gần giống như người đầu tiên, đang lao thẳng xuống cầu thang. Có thể đoán ra ngay được đó chính là Mavis, và cô ấy đang lao đi đặt mua vòng hoa trong khi Maude hiền nhiên là

đang đi tìm những bộ quần áo cần thiết.

“Thứ lỗi cho tôi, các quý ông, tôi cần phải thay đổi một chút”, Emma nói, với một sự bình tĩnh hoàn toàn tương phản với những tiếng náo động mà cô đã gây ra trước đó. “Hãy đến nhà thờ, các quý ông. Chúng ta sẽ đợi chồng tôi ở đó”.

Cha xứ dõi mắt nhìn theo khi nàng đi lên cầu thang với một cảm giác khá giống như là sự kinh ngạc, quay lại nhìn Rolfê. “Quả là một tiểu thư...,” rất cuộc cuối cùng ông cũng có thể cất tiếng.

“Đứng”, Rolfê thờ dài và đi đến cái bàn, nơi đang đặt một cái mâm trên đó có một bình rượu và ba cái ly bên cạnh: “Làm một ly chứ, thưa Cha?”

Đức Cha bắt đầu mỉm môi trong sự cố gắng phản đối, sau đó thay đổi suy nghĩ của mình. “Được”. Ông nói với tâm trạng nặng nề rồi bước đến tham gia cùng với anh. “Chỉ có thể là thứ này thôi”

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

“Chúa tôi!” Amaury nhìn trừng trừng căm phẫn vào những người đàn ông đang lăm lăm vũ khí vây quanh những người tùy tùng của chàng khi nhìn thấy lâu đài Eberhart. “Đã thấy người đàn bà đó xác xược thế nào chưa?”

Blake nén cười nhún vai. “Có vẻ như cô dâu của cậu muốn cậu được hộ tống một cách an toàn.”

“Hộ tống an toàn?” Amaury nhăn nhó lắc đầu. “Cô ta cho người đến bắt ta như thể ta là con bò lạc vậy.”

“Chắc hẳn cô ấy không cần phải cử quá nhiều người như thế để tìm một con bò chứ?”

Amaury giậm dừ liếc nhìn anh bạn đang cười nghiêng ngả.

Blake nhún vai. “À thì, trước đây mình cũng đã cố ngăn cản cậu rồi và –“

“Nếu còn nói thêm một lần nữa về chuyện mình nên từ chối cưới cô ta, thì mình sẽ ném cậu xuống đất ngay đấy.”

“Cứ tự nhiên,” Blake cười chấp thuận.

Amaury cắn nhai, lăm bầm và quyết định lờ anh bạn đi. Rõ ràng Blake không ý thức được tình huống này. Làm sao bạn chàng có thể hiểu được chứ? Blake đâu phải là một đứa con hoang không có nổi một chút hy vọng nào để có thể được hưởng quyền thừa kế theo thủ tục thông thường. Cậu ấy có một người cha hợp pháp, sẽ được thừa kế tài sản để lại cho cậu ta khi ông ấy mất. Cậu ấy không thực sự hiểu được rằng Amaury đã phải đấu tranh vất vả trong bao nhiêu năm qua chỉ để có được chỗ đứng trong xã hội này. Cưới Phu nhân Eberhart sẽ có thể mang lại cho chàng mọi thứ mà chàng hằng ao ước và nỗ lực phấn đấu để đạt được. Một gia đình riêng của mình, để bù đắp cho sự thiếu hụt trong gia đình của chàng. Ý nghĩ đó quả là một niềm an ủi cho tâm hồn thiếu thốn của chàng.

Chỉ có một vấn đề là, thật hổ thẹn khi vợ sắp cưới của chàng là một mụ phù thủy, chàng thờ dài nghĩ. Nhưng dù sao, sau đó chàng có lẽ sẽ có được may mắn khi mà vợ chàng có thể sẽ chẳng thể để tâm đến chàng khi quá bận rộn trong việc chăm sóc con cái của họ.

Sẽ là như vậy, khi chàng nhận ra rằng chàng sẽ phải làm cho vợ mình mang thai càng sớm càng tốt. Kể cả là chàng phải chịu đựng chuyện đó để điều này xảy ra, chàng quyết định dứt khoát. Rồi chàng thờ dài khi để cho ánh mắt mình có cái nhìn lướt qua toàn cảnh lâu đài.

Đó là lâu đài đẹp nhất mà chàng hằng ao ước. Chính là nó. Nó là của chàng. Của chàng! Ý nghĩ đó vai chàng dựng thẳng lên. Của chàng.

Chết tiệt! Chàng có thể phải lừa dối Medusa để tòa lâu đài đó trở thành của chàng. Amaury tràn ngập quyết tâm khi họ cười ngựa tiến vào trong sân và liếc dọc theo các tòa tháp, các chuồng ngựa, và những người hầu đang vội vã đi qua đi lại. Người của chàng. Của chàng. . .

Miệng chàng đột nhiên mím chặt lại cau có khi nhìn vào những người hầu lần nữa. Rồi chàng chăm chú nhìn đám người đang áp giải họ.

Trước đó chàng không để ý, nhưng những người mà Phu nhân Emma gửi đến hộ tống chàng đều mặc đồng phục màu đen. Amaury quá giận dữ với hành động đó nên đã không để ý. Nhưng giờ thì thật khó để không chú ý đến trang phục của họ. Có vẻ như tất cả mọi người phía trong lâu đài đều mặc đồ đen, chàng nhủ mảy mòi với điều kỳ lạ này.

Chàng có nghe nói đến có những lâu đài có những màu sắc đặc trưng riêng và mọi người làm phải mặc theo màu sắc quy định đó, nhưng thường thì chỉ những người hầu và lính bảo vệ mới phải mặc như vậy. Còn ở đây, tất cả mọi người đều mặc đồ đen. Ngay cả những đứa bé nhỏ nhất cũng bận đồ đen khi chơi đùa trong sân. Có khi nào đó là màu của lâu đài không. Chàng hy vọng đây không phải là dấu hiệu của điềm gở.

Blake liếc sang chàng, anh chàng cũng đã nhận ra trang phục kỳ lạ của mọi người. Chàng ta nhún mảy lại khi cố lý giải chuyện đó. Vẫn còn hậm hực, Amaury nhún vai nhảy xuống ngựa khi cuối cùng bạn chàng quay sang ném về phía chàng cái nhìn dò hỏi.

“Sebert!” Người quản gia tự giới thiệu và lao xuống đón khi họ vừa bắt đầu bước lên thềm. “Xin phép được dẫn Đức ngài đến nhà thờ. Cha xứ, tiểu thư, và Ngài Rolfe đang chờ ở đó.”

“Chúa tôi!”, Amaury lăm bắm với bạn mình, quên phắt đi ý định không thềm nói chuyện với anh bạn của mình trước đó. “Họ đang đợi ở nhà thờ.”

“Có vẻ như cô dâu của cậu đã quá nôn nóng rồi,” Blake cố pha trò khi Sebert quay sang họ.

Lờ anh bạn đi, Amaury tiếp tục bước lên, và thông báo, “Ta phải nghỉ ngơi chút đã.”

Một cô hầu gái nhỏ nhắn ngay lập tức nhảy ra đứng chắn ngay trước cửa, “Dạ thưa, tiểu thư nói ngài phải đến -”

“Giờ đây ta mới là chủ nhân,” Amaury lạnh lùng tuyên bố.

“Chưa đâu.”

Chậm chậm quay người lại về phía âm thanh tàn nhẫn đó phát ra, Amaury nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang bước ra giữa đám người hầu từ bậc thang cuối cùng. Cao và cân đối, người đàn ông này làm cho Amaury khó chịu với cảm giác anh ta thuộc về nơi này, anh ta mới chính là chủ nhân ở đây, anh ta sở hữu chúng. Xét cho cùng thì đây sẽ là lâu đài của chàng. Chỉ mình chàng mới có quyền ra lệnh ở đây.

“Ngài là ai?” Amaury bật ra.

“Huân tước Rolfe Ken Wick.” Anh ta gật nhẹ. “Em họ của tiểu thư Emma. Và sẽ sớm thôi, là em họ của ngài.” Cậu ta cười nửa miệng khi thêm vào câu cuối, ra vẻ biết rõ rằng là mặc dù Aneford đã không từ chối nhưng chàng vẫn có vẻ không hề thoải mái khi được lệnh phải kết hôn.

“Ta đã có một chuyện đi dài,” Amaury nói. “Ta sẽ nghỉ ngơi đã.”

“Chúng ta sẽ có nhiều thời gian để nghỉ ngơi,” Rolfe vui vẻ nói. “Người hầu đang bận rộn chuẩn bị bữa ăn trong khi chúng ta nói chuyện. Nhưng cha xứ và chị họ tôi hiện đang kiên nhẫn chờ ngài trong nhà thờ. Ngài đến muộn hơn dự kiến.”

Amaury đột nhiên cảm thấy tội lỗi, biết rằng chàng đã trì hoãn hết mức có thể. Cảm giác tội lỗi này là lý do duy nhất khiến chàng để Rolfe kéo chàng quay xuống. “Ta đã đi ngay khi có lệnh,” Amaury lăm bắm, liếc Blake cảnh cáo nếu chàng này dám nói ngược lại.

Lấy tay cho miệng, giả vờ ho khù khụ để cố nén cười, anh bạn của chàng không nói gì và vẫn bước đi bên cạnh Amaury băng qua sân. Có đến cả trăm cùng đồng hành với họ, trong đó có cả những người lính đã từng chiến đấu không biết bao lần cùng chàng, họ đã lựa chọn ở lại và đi theo chàng ngay cả khi biết chàng đã có được một thái ấp, một lâu đài của riêng mình thì họ vẫn đi ngay phía sau chàng.

“Chắc hẳn rồi. Khá chắc chắn, là ngài đã đi ngay.” Rolfe nói với vẻ lạnh nhạt, vỗ nhẹ lên lưng chàng một lần nữa. “Tất nhiên, tôi đã bảo đảm với chị họ tôi về điều đó. Nhiều lần, trong lúc chờ ngài chiều nay,” anh ta nói thêm với một chút ý tình quái trong giọng nói, rồi dừng lại và nhìn thẳng vào Amaury khi bước đến đám đông những người hầu ăn vận đồ đen đứng chờ xung quanh nhà thờ. “Đối xử tốt với chị ấy, nếu không thì tôi sẽ không để cho anh được yên đâu.”

Trong giọng nói của anh ta thể hiện một vẻ rất sẵn lòng thể hiện hành động quá khích, và vui sướng khi người khác gặp họa khi thêm vào câu cuối cùng làm cho Amaury bị khựng lại một chút khi chàng đi băng qua đám đông đang tự tách ra để nhường lối cho chàng.

“Minh tin là cậu đã được cảnh báo,” Blake bình luận với vẻ thờ ơ khi nhìn Rolfe đi đến phía cha xứ và người phụ nữ đang đứng chờ ở cửa nhà thờ, rồi nhường mảy. “Lạy Chúa tôi, cô ấy ăn mặc hợp với một đám tang hơn.”

Amaury hướng cái nhìn về phía người phụ nữ Blake nhắc đến, rồi chàng lại há hốc mồm ra lần nữa.

“Tin tốt là ít ra thì cô ấy cũng không quá béo ... hoặc quá gầy như thể dễ dàng bị gió thổi bay đi. Thực ra thì cô ấy trông khá là hấp dẫn,” Blake nhận xét, nhìn lại người phụ nữ nhỏ nhắn, mảnh dẻ, đầy đặn, rồi lại nhấn nhó khi thấy chiếc váy đen và khăn voan trên người nàng. “Nhưng có vẻ như mình nhầm lẫn về việc cô ấy quá sốt sắng kết hôn. Cậu có nghĩ rằng cô ấy thật sự yêu Fulk không?” Rồi chàng liếc mắt về phía anh bạn của mình. “Cậu ngậm cái miệng của cậu lại đi, anh bạn. Tớ e rằng cậu đang sắp nuốt phải một con ruồi đấy.”

Amaury ngay lập tức mím chặt môi lại rồi nghiêng răng rít lên, “Cái quái gì thế này? Đây là một trò đùa à? Mặc đồ đen trong đám cưới của chính mình sao?” Đã sẵn sàng chờ ở nhà thờ? Ồi, có vẻ như là ta mất trí mất thôi--

“Thưa ngài,” vị cha xứ nôn nóng nhắc nhở từ cổng nhà thờ, cau mày với vẻ không hài lòng. “Xin đừng chậm trễ.”

Người phụ nữ vẫn đang đứng quay lưng lại phía họ, giờ đây quay lại nhìn họ với vẻ tò mò, khiến họ thấy thấp thoáng cái mạng che mặt màu đen trước khi quay đi.

“Cô ấy ắt hẳn phải rất xấu xí đấy Amaury ơi. Có lẽ đó là lý do mà cô ấy phải vội vã để kết hôn với cậu. Cứ thế này cậu sẽ chẳng có cơ hội nhìn thấy mặt nàng trước khi cưới đâu.”

Amaury nuốt xuống một cách dứt khoát và cân nhắc nghĩ đến việc chỉ cần leo lên con ngựa của mình và rời đi, rồi vai chàng chợt cứng đờ. Kiểm chế một chút đi, anh bạn, chàng kiên quyết nhắc nhở mình. Một lâu đài của mình, chàng trai, chàng ra lệnh cho chính mình không được thay đổi. Hãy nghĩ đến tòa lâu đài. Thờ dài, giữ thẳng người, chàng bước đến một mình, băng qua đám đông, cảm thấy như một người đàn ông đang bước đến giá treo cổ vậy.

Emma buộc mình không được quay lại lần nữa. Nàng đã dõi nhìn thấy những người lạ mặt đang đứng bên rìa đám đông. Họ đứng ngay bên cạnh người của nàng, những người có cơ bắp rắn chắc trong những bộ trang phục màu đen. Chồng nàng có thể là bất kỳ ai trong số đó, nhưng xét đến cung cách và cỗ xe đi đến, nàng biết chàng là một trong hai người đứng đầu. Chỉ riêng điều đó cũng đủ để làm nàng bối rối. Chẳng ai trong số hai người đàn ông này có vẻ giống như người chồng mà nàng mong đợi. Cả hai đều to lớn. Nàng thì hơi nhỏ nhắn. Ở thì, phải, nàng lùn. Đó quả là một thảm họa đối với nàng. Rolfé đã từng không ngớt trêu chọc nàng vì điều đó khi họ còn nhỏ. Nàng chỉ cao ngang vai em họ nàng, và cả hai người đàn ông này thậm chí còn cao hơn cả cậu ấy. Nàng nghi ngờ rằng nàng thậm chí chỉ đứng cao đến nửa ngực của một trong số hai người đàn ông đó. Còn chưa kể đến việc cả hai người đàn ông này cũng to lớn tương xứng với chiều cao của mình, và rồi nàng thấy nàng đang cố nuốt xuống một cách khó nhọc, và bắt đầu xem xét nghĩ đến phương án thay thế.

Bertrand. Một điểm có lợi để nàng lựa chọn hẳn, là hẳn ta cũng mạnh mẽ như em họ nàng. Nhưng đó ưu điểm duy nhất của hẳn.

Không có câu hỏi nào cho lựa chọn của nàng. To lớn hay không, chồng sắp cưới của nàng không thể là một ứng viên tệ hơn Bertrand với mẹ của anh ta.

Khi nàng đợi chàng ở cửa nhà thờ, nàng đã suy đoán ai là chồng nàng trong hai người đàn ông đó. Một người tóc vàng, còn người kia tóc đen. Quá xa để có thể nhìn rõ từng người, nhưng nàng có thể nói rằng người đàn ông tóc vàng đang mỉm cười, gương mặt chàng ta sáng lên vì thích thú. Còn người kia thì im lặng và ủ rũ như người sắp chết. Chắc hẳn một người đàn ông không thể quá rầu rĩ như thế trong ngày cưới chứ nhỉ? Do đó, nàng kết luận, chồng nàng hẳn phải là người tóc vàng.

Emma cảm thấy sự hiện diện của chồng nàng khi cuối cùng chàng cũng đi đến cạnh nàng. Nuốt ực xuống, nàng nắm chặt bó hoa trong tay và nhìn đắm đuối vào cha xứ. Nàng gần như sợ hãi khi nhìn vào người đàn ông sắp thành chồng nàng. Nàng sợ không giấu được phản ứng khi chồng nàng có thể là một người đàn ông xấu xí kinh khủng. Nàng không phải là người nông cạn, nhưng trung thực mà nói thì nàng đã cảm thấy rất nhẹ nhõm vì người chồng đầu tiên của nàng khá là dễ nhìn. Nếu người chồng mới của nàng xấu khủng khiếp, thì có thể nàng sẽ xúc phạm đến anh ta với những phản ứng không hay ho gì của mình. Nàng không có nhiều sự lựa chọn, kiểu gì thì nàng cũng phải kết hôn với người đàn ông này, thế nên có lẽ không nhìn chàng sẽ là một hành động khôn ngoan hơn.

“Thưa tiểu thư?”

Emma chớp mắt khi vị cha xứ gọi tên nàng. Ông nhướn mày cho nàng biết là nàng đã bỏ sót điều gì đó quan trọng rồi. Khi ông nhắc lại, Emma nuốt xuống, rồi với giọng nói ngắt quãng lặp lại lời thề. Người chồng mới của nàng, cũng lặp lại lời thề lí nhí như vậy, bất chấp thân hình to lớn của chàng. Khi cha xứ đi đến phần hôn cô dâu, nàng cứng đờ và quay sang người chồng mới, nhắm mắt lại để không thể hiện sự xúc phạm với chàng trong trường hợp nàng thấy chàng xấu xí.

Amaury hít sâu vào, rồi nhìn nhin một cách cam chịu với mình khi vén khăn voan che mặt vợ chàng lên. Những gì nhìn thấy làm chàng chấn động khi tấm voan được vén lên qua khỏi đầu vợ chàng. Sự thật là nàng đang nhắm tịt mắt lại, nên có thể chàng không thể nhìn được hết toàn bộ khuôn mặt nàng, nhưng người phụ nữ trước mặt chàng không hề có vẻ gì là xấu xí cả. Thực tế thì nàng thậm chí còn khá xinh xắn nữa. Nàng có làn da hoàn hảo. Đôi môi đầy đặn, căng mọng và kêu gọi. Mũi nàng không thẳng một cách quý phái theo cách mà nhiều người cho là hấp dẫn, mà nàng quẹo rữ với cái chóp mũi héch lên một cách đáng yêu. Và nàng cũng còn trẻ chứ không phải là một cụ phù thủy già như chàng đã nghĩ.

Một nụ cười mở rộng trên môi khi chàng nhận thấy nàng đang ngo nguẩy với chút bồn chồn thiếu kiên nhẫn khi thấy chàng ngần ngại, và rồi chàng nhớ đến bốn phận của mình. Nắm giữ lấy hai vai nàng, chàng nâng nàng lên khỏi mặt đất để nàng ngang bằng với mình, cho đến khi chạm được môi với chàng. Sự nhẹ nhõm làm cho nụ hôn nồng nàn hơn chàng dự định, đến mức nụ hôn vội vàng theo nghi thức với nàng đã trở thành nụ hôn mon tron ấm áp.

Emma mở bừng mắt sùng sốt với nụ hôn của chàng. Sự sùng sốt hòa cùng với sự ngạc nhiên khi cuối nàng nàng cũng nhìn thấy chàng. Đó là người đàn ông tóc đen. Chàng không có chút gì khắc nghiệt lúc này hết. Trong thực tế là chàng đang nhìn xuống nàng mỉm cười với một sự ấm áp khiến nàng choáng váng. Cổ mỉm cười do dự, nàng liếc nhanh sang chàng khi chàng đặt nàng xuống, rồi xoay nàng sang phía cha xứ để kết thúc buổi lễ.

Giọng cha xứ Wykeham lướt qua nàng trầm và nhẹ khi ông tuyên bố họ là vợ chồng, nhưng Emma gần như không nghe thấy một từ nào, và chắc chắn nàng không thực sự nhìn vào mặt chồng nàng khi nàng quay sang chàng. Thay vào đó là hình ảnh người chồng mới của nàng lớn vồn, chập chòn trước mặt nàng, cười với nàng khi kết thúc nụ hôn và khi cuối cùng nàng cũng phải mở mắt ra.

Tóc đen sẫm. Có vẻ hơi dài. Thậm chí còn hơi bù xù, nhưng rất hoàn hảo bao quanh khuôn mặt rám nắng. Đôi mắt màu nâu sẫm với những nếp nhăn mỗi bên khóe mắt cho thấy chàng là người vui vẻ và cười nhiều. Miệng chàng có vẻ quyết đoán nhưng vẫn mềm mại, duyên dáng với nụ cười quẹo rữ và ngọt ngào của riêng chàng.

Emma thở hắt ra khi đám đông bao quanh họ bỗng nhiên vỡ òa ra với những tiếng vỗ tay, Nghi thức đã xong. Họ đã chính thức kết hôn. Mọi chuyện đều êm đẹp. Họ đã được an toàn rồi.

“Giờ hai con có thể lui về nghỉ ngơi.”

Emma thoáng đỏ mặt khi nghe cha xứ thông báo. Nửa giờ qua nàng vẫn còn ở trong trạng thái bàng hoàng, ăn thức ăn được để sẵn và uống rượu người ta rót cho, cố hết sức để tránh nhìn chăm chăm vào chồng nàng. Kết hôn với một người hoàn toàn xa lạ là điều kỳ cục nhất. Emma đã nghĩ về chuyện đó trước kia rồi, nhưng đến giờ vẫn thấy bối rối.

Nàng biết rằng Rolfé và vị cha xứ đã kéo Ngài Amaury ra để nói chuyện riêng ngay sau khi họ trở về tòa lâu đài. Chắc chắn là họ đã giải thích cho chàng

biết về toàn bộ tình cảnh của họ lúc này, và không nghi ngờ gì về chuyện chàng giờ đã biết được sự khẩn cấp của việc phải hoàn thành nghi thức trong cuộc hôn nhân của họ, việc phải trải qua một đêm tân hôn thực sự, nhưng quả thực việc hối thúc và ra lệnh cho họ lui trở về giường dường như là hơi quá đáng. Họ thậm chí mới chỉ ăn tiệc được có bốn mươi lăm phút.

“Nhưng trời còn chưa tối mà,” Emma phản đối, cổ lờ đi hai má đang đỏ hồng lên.

“Ừm, nhưng cha xứ nói đúng,” Rolfe đứng lên nói. “Nghi thức này cần phải hoàn thành thôi.”

Nhận thấy cô dâu mới của chàng đang xấu hổ, Amaury nhíu mày với hai người đàn ông và rồi cũng đứng lên. “Đi thôi nào, phu nhân của ta, chúng ta rút lui thôi. Đừng để mọi người nói rằng cha xứ và em họ nàng còn nôn nóng được đưa nàng trở về giường hơn cả hai chúng ta nữa.”

Mỉm cười do dự, Emma đứng lên ngay cạnh chàng, nàng đưa mắt lướt qua tất cả mọi người khác trong phòng. Tất cả những người hầu của nàng đều được biết về sự kiện này chiều nay, không phải từ nàng, mà là họ rỉ tai nhau. Họ rõ ràng đang rất nhẹ nhõm khi biết rằng đêm tân hôn sẽ diễn ra không lâu nữa, để chắc chắn rằng họ đã hoàn toàn thoát khỏi nguy cơ bị cai trị bởi Bertrand và mẹ của hắn. Nhưng người của Ngài Amaury lại có vẻ bối rối. Có người thậm chí còn tỏ ra nghi hoặc. Người đàn ông tên Blake chẳng hạn, thì đang nhíu mày đăm chiêu trước mối quan tâm và hành động kỳ cục của vị cha xứ và Rolfe.

Amaury nhận ra sự băn khoăn của bạn, chàng đặt tay lên vai bạn mình. “Ngài Rolfe sẽ giải thích mọi việc cho cậu,” đó là tất cả những chàng nói trước khi dẫn Emma âm thầm rời đi, biết rằng ngay khi chàng rời đi thì Rolfe đã bước đến ngồi bên cạnh anh bạn của chàng để làm điều đó. Chàng gần như có thể hình dung ra sự sững sốt của Blake sau khi biết được lí do thực sự nằm sau đám cưới vội vã đột ngột này. “Sự thật là cả chàng và Blake đều chẳng quan tâm gì đến Bertrand. Hắn là một gã tham lam, một tên khốn ỉch kỷ, một kẻ nhát gan. Nhiều người lính đã phải hy sinh vô ích ở Ireland chỉ vì sự hèn nhát và sự lãnh đạo yếu kém của gã. Tệ hơn nữa – mặc dù chưa có bằng chứng – nhưng cả hai đều đã từng nghi ngờ rằng Bertrand chính là kẻ đã phản bội đức vua ở Ireland và lên đưa những kẻ ám sát vào doanh trại trong cái đêm mà đức vua gần như bị ám sát. Nhưng, Amaury nghĩ, cũng có thể đó cũng chỉ là định kiến của riêng họ đối với gã này mà thôi. Chàng suy ngẫm tóm tắt và sắp xếp lại các tình tiết diễn ra trong một khoảng thời gian ngắn trước khi nhận ra khá là đột ngột rằng họ đã đi được nửa đường lên cầu thang, trên đường đi đến ...

Lạy Chúa tôi! Họ đã đến giờ phải lên giường rồi. Ánh mắt chàng rớt xuống người phụ nữ nhỏ nhắn bên cạnh chàng và chàng cố nuốt xuống cảm giác lo lắng, tất cả những suy nghĩ về Bertrand trôi tuột đi.

Ngài Rolfe đã bỏ nhiều công sức để nhấn mạnh rằng chị họ của ngài hãy còn trinh trắng. Theo như những lời đồn thì có vẻ như nàng chưa bao giờ ngủ cùng với chồng nàng. Amaury hầu như không thể tin rằng Fulk lại có thể khờ khạo đến mức lờ nàng đi như thế, và cũng không thể chắc chắn rằng chàng nên vui hay buồn với cái tin đó. Chàng cho rằng thật là một cảm giác dễ chịu khi biết vợ mình chưa từng cùng ai trước đó, nhưng bù lại thì, chàng, Amaury lại chưa bao giờ có kinh nghiệm với một trinh nữ. Là một đứa con hoang và biết rõ nỗi thống khổ trong cuộc đời một đứa con ngoài giá thú, chàng đã tự nhủ và xác định rằng chàng sẽ không để có đứa con hoang nào được sinh ra từ chàng, do đó chàng thường hướng sự chú ý đến những người hầu gái đi theo khi ra trận và những cô gái làng chơi, không bao giờ là một thiếu nữ còn trinh. Nhưng giờ thì chàng thấy mình bị mắc kẹt và bị đẩy vào một tình thế thật khó khăn. Chưa từng ngủ với gái trinh, chàng thực sự chẳng biết phải bắt đầu như thế nào.

Chàng nhìn khuôn mặt vợ mình. Nhìn nàng hoàn toàn không có vẻ gì là lo lắng về những gì sắp xảy ra, nhưng chàng đã tự hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần, rằng liệu chàng có quyền có một hy vọng mơ hồ nào đó về việc có thể trì hoãn phải làm chuyện đó không. Có thể phải chờ đến ngay sau khi cánh cửa phòng ngủ khép lại chẳng hạn, chàng quyết định. Rồi sau đó, không nghi ngờ gì là nàng sẽ lập tức lao vào chàng, khóc òa lên và nhìn chàng như thể chàng là một con quái vật vậy.

Thầm thở dài, chàng cố nhớ lại tất cả những gì chàng đã từng nghe nói đến về việc ngủ với một trinh nữ, những điều mà chàng đã nghe được từ bạn bè. Tất cả những kinh nghiệm đó đều có nhắc đến sự sợ hãi. Điều đó là chắc chắn. Và lần đầu tiên cũng sẽ rất đau đớn và cả gây tổn thương nữa, chàng đã được nghe kể như thế rồi. Tất nhiên đó là bởi vì có tấm màng trinh của một trinh nữ. Người đàn ông sẽ phải đâm xuyên qua nó. Chàng được biết là thường thì sẽ có chảy máu, đôi khi tuyệt hơn nữa là không có.

Nuốt xuống cảm giác một lần nữa, chàng cảm thấy những giọt mồ hôi bắt đầu chảy xuống từ trán chàng. Làm cách nào mà chàng có thể tiếp cận và gần gũi người vợ mỏng manh và nhỏ nhắn này đây? Đó là điều không tưởng. Chàng có thể nghiền nát nàng với trọng lượng và sức nặng của mình. Có thể bóp vụn nàng chỉ bằng một nửa sự đam mê của mình. Chàng chỉ đơn giản là không thể đem lại cho nàng sự âu yếm mà nàng xứng đáng được nhận, đặc biệt là khi chàng gần như có cái nhìn khác hẳn về đêm tân hôn cho đến khi họ làm lễ cưới. Ít nhất chàng cũng đã thay đổi, kể từ khi chàng vén tấm mạng che mặt và thấy nàng là một thiếu nữ duyên dáng đến nhường nào. Phu nhân, chàng tự chỉnh lại. Vợ chàng là một phu nhân và nàng hầu như không có chút kinh nghiệm nào.

“Thưa ngài?”

Amaury liếc sang vợ và nhận ra nàng đang cười với chàng thật dịu dàng.

“Đây là phòng của tôi – phòng của chúng ta,” nàng lặng lẽ nói với chàng.

“À.” Hắng giọng, chàng nắm lấy tay nắm cánh cửa và mở nó ra cho nàng, rồi lưỡng lự có nên bước vào không. Đột nhiên chàng không biết có nên tỏ ra lịch sự hơn không khi để cho nàng có một vài phút riêng tư trong phòng để làm bất cứ điều gì mà phụ nữ hay làm trước khi đi ngủ.

Emma đi qua nửa căn phòng thì mới chợt nhận ra là người chồng mới của nàng đã không đi theo nàng. Quay người lại, nàng thấy chàng vẫn đứng yên ở ngưỡng cửa. Không biết phải quyết định là nên đi ra hay nên đi vào, trông chàng như đang chìm đắm trong suy nghĩ, khuôn mặt chàng căng thẳng vì tập trung như thể chàng đang phải lo lắng về điều gì đó. “Thưa ngài?”

Lúc đó chồng nàng mới nhìn thấy nàng, và Emma ngạc nhiên khi thấy sự dè dặt không chắc chắn thể hiện trên gương mặt chàng. Rồi nàng chợt hiểu. Đây

là lần đầu tiên, nàng nhận ra, và cảm thấy trái tim mình tan chảy vì thấu hiểu. Cho đến tận lúc này nàng đã không ngừng đấu tranh bản thân đến toát mồ hôi, âm thầm phiền muộn vì nàng lại phải chia sẻ chiếc giường của mình, một lần nữa. Mặc dù đã có suy tính đến những gì chờ mong đợi ngay từ trước, nhưng nó thật sự làm cho nàng vẫn cảm thấy thần kinh bị căng thẳng, đến mức căng ra như dây đàn sắp đứt khi nghĩ đến chuyện phải lên giường với một người đàn ông và làm chuyện đó lần đầu. Nhưng giờ khi nàng nhìn thấy chàng cũng lo lắng đến thế nào, thì nàng cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Xét cho cùng, nếu chàng chưa từng ngủ cùng với một người phụ nữ nào trước đây, thì nàng lại là người có kinh nghiệm hơn. Trong trường hợp đó, nàng lập tức cảm thấy mình là người kiểm soát tình hình.

“Hãy vào đi nào.” Mỉm cười nhẹ nhàng, nàng đưa một tay về phía chàng. “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Nhận thấy cô vợ trong trắng đang cố để an ủi mình, Amaury lắc đầu bối rối và bước vào phòng, kéo cánh cửa sập lại phía sau.

Khi chàng đóng cửa, Emma quay sang nhìn quanh khắp phòng, mắt nàng dừng lại rớt xuống tấm màn dùng làm vách ngăn mà Rolfe đã mang về cho nàng từ một trong những chuyến đi của cậu. “Ngài có muốn dùng tấm màn này để che chắn khi thay trang phục không?” nàng hỏi khi chàng quay lại nhìn nàng.

“Không, ta không mặc gì khi đi ngủ.”

“Ồ!” Nàng thoáng đỏ mặt, lúng túng, rồi lấy lại bình tĩnh và bước đến tấm màn. “Vậy tôi sẽ dùng nó còn ngài có thể thay đồ trong phòng,” nàng quyết định, bước đến phía sau tấm màn che.

Amaury nhìn đắm đuối vào tấm màn mà người vợ trẻ của chàng đang đứng ẩn phía sau nó, rồi quay ra nhìn ngắm quan sát căn phòng. Một căn phòng tối và âm ỉ. Chiếc giường lớn là điều đầu tiên chàng để ý thấy. Chàng vui mừng nhận thấy có vẻ như nó đủ lớn để thích ứng với chiều cao phi thường của chàng. Nhưng nó cũng mang màu đen. Không phải là màu tự nhiên của gỗ. Giường được làm từ gỗ gụ, loại gỗ dát ngựa sẫm màu, nhưng tấm ga trải giường và cái chăn đã được lật lên để lộ ra chiếc giường cũng có cùng một màu đen như bộ đồ mà cô dâu của chàng đã mặc trong lễ cưới của họ.

Amaury nhú mày khi nhận ra điều đó. Từ những gì chàng đã thấy, vợ chàng dường như có một sự thích thú không bình thường đối với màu đen. Chàng lẽ ra phải nhận thấy điều đó. Căn phòng có lẽ sẽ trông sáng sủa hơn nhiều nếu được bày trí khác đi cũng như giường ngủ cần phải được thay đổi bằng một màu khác, chàng quyết định là sẽ làm như vậy trong khi tháo thanh kiếm ra khỏi thắt lưng. Rồi chàng chuyển sự chú ý sang những phần khác của căn phòng. Một lò sưởi lớn chiếm gần hết bức tường đối diện chiếc giường. Một chiếc ghế được đặt ngay phía trước nó. Chàng muốn có thêm một chiếc ghế khác được kê bên cạnh nó. Ý nghĩ về việc ngồi ở đó, trước lò sưởi, thoải mái và lười nhác, trong những buổi tối lạnh lẽo cùng với vợ của mình quả là một ý nghĩ ít nhiều có sự cám dỗ, chàng mỉm cười khi nghĩ vậy. Mắt chàng lướt nhìn qua những tấm thảm được treo trên tường như có một điệp khúc quen thuộc dần vọng vang lên bên tai chàng. Cửa ta. Cửa ta. Cửa ta.

Thờ dãi thỏa mãn, chàng liếc mắt nhìn sang tấm màn nơi vợ chàng thay đồ phía sau đó. Đây rõ ràng là được mang về từ nước ngoài. Chàng chưa bao giờ thấy cái gì giống như thế trước kia, nhưng ngay cả như vậy, bức tranh được vẽ trên đó cũng miêu tả về phong cảnh và những người nước ngoài. Những tiếng sột soạt, lạo xạo phát ra từ sau tấm màn dội vào tai chàng khi vợ chàng vất vẩy lên trên bức màn. Chàng có thể tưởng tượng ra nàng đứng sau tấm màn, cời bỏ từng thứ đồ một trên người nàng.

Cảm thấy được sự khuấy động ở khu vực phía dưới, Amaury ngay lập tức cố gắng gạt bỏ những hình ảnh đó đi. Chưa phải là lúc để cho nó bị kích thích. Chàng e rằng mình sẽ còn có cả một đêm dài căng thẳng phía trước, để theo đuổi và quyến rũ cô vợ trinh trắng của mình. Chàng dự định sẽ kiểm soát và khiến việc đó trở nên dễ dàng và con đau trở nên dễ chịu hơn đối với kinh nghiệm của nàng. Nghĩ đến đó, chàng nhanh chóng cởi quần áo. Chàng không chắc nàng sẽ nghĩ gì và cảm thấy như thế nào khi nhìn thấy chàng hoàn toàn khỏa thân và nghĩ tốt nhất là chàng đã nằm trên giường khi nàng đi ra.

Gạt bỏ ý nghĩ làm điều tốt nhất sang một bên, chàng chỉ mới vừa cởi áo chiếc áo chen ra thì nàng đã bước ra khỏi tấm màn và để chàng bất ngờ. Tay của chàng khựng lại nơi thắt lưng quần khi nhìn thấy hình ảnh của nàng, mắt chàng mở to ra vì choáng váng.

Chúa nhân từ, ngay cả váy ngủ của nàng cũng là màu đen. Chàng tự hỏi khi lướt nhìn cái váy, không biết liệu nàng có một cái váy nào khác mà không trùm kín nàng từ đầu đến ngón chân không?

Emma thấy được chồng nàng mắt mở to sững sờ và cố không lộ ra vẻ bồn chồn trong ánh mắt. Thái độ của chàng chỉ làm nàng thêm chắc chắn rằng nàng đã đúng khi nghĩ rằng chàng chưa từng làm chuyện này trước đây. Cố nín một nụ cười trấn an, nàng thận trọng lướt qua chàng bước về phía cái giường và trườn thật nhẹ nhàng vào trong chăn, rồi nàng dành một lúc lâu để vuốt các nếp nhăn ở chăn cho thẳng cho đến khi nó chỉ còn hơi gợn sóng uốn quanh bao bọc quanh cơ thể nàng. Khi đã xong, nàng liếc nhìn lên lút người chồng mới của mình, chỉ để thấy chàng vẫn đang đứng đó, mắt mở to ngạc nhiên nhìn nàng. Khẽ nhú mày, nàng định lên tiếng, nhưng rồi chợt nhận ra là có thể chàng đang ngượng.

“Tôi hứa sẽ không nhìn đâu,” nàng nhẹ nhàng nói và để mình chứng cho điều đó, nàng nhắm mắt và lấy hai tay che mặt lại.

Amaury đứng sững người bởi hành động của nàng. Chàng lắc đầu trước cách cư xử kỳ lạ của vợ mình, cời cho xong cái quần một cách nhanh chóng và bước đến bên giường, lật chăn lên và trượt vào bên dưới, cạnh nàng.

Emma bỏ hai tay ra ngay khi nàng thấy chiếc giường lún xuống. Quay đầu, nàng mỉm cười rạng rỡ với chàng. “Đó. Đầu đến nổi tệ, đúng không?” Nàng dụi dụi mắt hỏi. “Giờ thì ngài chỉ cần nằm xuống thôi nào.”

Amaury cố nén xuống cảm giác bị sốc khi nàng nhẹ kéo chàng nằm xuống giường, tự hỏi không biết chính xác là chuyện gì đang diễn ra. Phải chăng là vợ chàng đang thật sự nắm quyền chủ động? Liệu đây có phải là người vợ được biết đến là một trinh nữ của chàng không?

Sai khi nàng đã giục chàng nằm xuống giường, Emma mỉm cười ngọt ngào, kéo chăn đắp nhẹ nhàng lên cổ chàng, rồi nằm trở lại bên cạnh, cũng kéo

chấn lên đến cổ, rồi thở một hơi dài.

Amaury lặng lẽ nằm bên cạnh nàng một lát rồi liếc nhìn sang nàng tò mò. Mắt vợ của chàng đang nhắm nghiền, một nụ cười thanh thản nở trên khuôn mặt nàng. “Phu nhân Emmalene?” Chàng do dự cất tiếng.

Mắt nàng khẽ chớp. “Vâng?”

“Chúng ta đang làm gì vậy?”

“Hoàn tất cuộc hôn nhân,” Emma thì thầm với nụ cười trấn an và lại nhắm mắt vào.

“Chúng ta đang làm ư?”

Emma cau mày khi nghe thấy sự ngập ngừng trong giọng chàng. “Đúng thế. Chúng ta đang cùng chia sẻ một chiếc giường, ngủ cùng nhau, nằm cạnh nhau.”

Amaury rên lên khi nghe nàng nói. Có vẻ như cô dâu của chàng còn ngây thơ hơn là chàng từng nghĩ, nếu nàng thực sự tin rằng điều này là đã hoàn tất thủ tục đóng dấu cho một cuộc hôn nhân. Làm thế nào mà chàng có thể nói với nàng ...

“Thưa ngài?”

Mắt mở to, chàng gần như nhảy bật ra khỏi giường khi thấy nàng đã ngồi dậy và đang cúi nghiêng người xuống nhìn chàng đầy lo lắng.

“Ngài đã rên rì. Ngài đau ở đâu sao? Tôi được biết rằng có thể sẽ có những cơn đau vào lần đầu tiên.”

Amaury rên lên lần nữa và quay đầu đi. Làm sao chàng có thể nói với nàng –

Tiếng đập cửa cắt đứt ngang dòng suy nghĩ của chàng, Amaury bật dậy theo bản năng, cụng phải đầu Emma khi ngồi dậy.

“Xin lỗi,” chàng nói trong khi tiếng đập cửa lại vang lên lần nữa.

“Việc đó đã được thực hiện chưa?” Câu hỏi đầy lo lắng vang lên từ phía bên kia cánh cửa.

Emma tròn tròn mắt khi nhận ra giọng của cậu em họ. Rõ thật là, chuyện này đã đi quá xa rồi. “Rồi!”

“Chưa!”

Emma quay phắt lại, há hốc mồm ra khi nghe Amaury phủ nhận. Làm sao chàng lại có thể nói dối như thế chứ, nàng hoang mang tự hỏi.

“Vậy, hãy làm điều đó ngay đi,” Rolfe gầm lên nôn nóng.

“Hãy quay lại bữa tiệc của cậu và để chúng tôi yên!” Amaury gầm lên đe dọa, rồi quay sang vợ chàng thở dài. “Phu nhân của ta”, chàng thận trọng bắt đầu. “Ta e rằng nàng đã hiểu lầm...” Chàng dừng lại nhíu mày. “Có vẻ như nàng ... Nàng có vẻ như thiếu một chút kiên thức về những gì cần thiết để đóng dấu hoàn tất mà cuộc hôn nhân đòi hỏi phải có,” cuối cùng thì chàng cũng nói được ra.

“Tôi ư?” Emma bặm môi trong lo lắng.

“Phải”, chàng nặng nề nói. “Còn có nhiều điều khác nữa.”

“Có ư?” Nàng quả thực đang rất lo lắng, và Amaury nguyên rủa em họ nàng, vị cha xứ, đức vua và Bertrand, cả chồng nàng nữa, về tình cảnh này. Nhất là chồng nàng. Giả như Fulk đã hoàn thành nhiệm vụ của ông ta như đáng lẽ ra ông ta phải thế –

Tiếng đập cửa lại vang lên lần nữa cắt ngang dòng suy nghĩ của chàng và Amaury thở hắt ra. “Chết tiệt! Một người đàn ông không thể chút riêng tư nào trong đêm tân hôn hay sao hả?!”

“Có một nhóm quân đang đến!” Lần này là vị cha xứ. “Chúng tôi e rằng đó có thể là Bertrand, đến theo lệnh Đức vua!”

“Khốn kiếp!” Amaury chửi thề, một cảm giác bất lực tuyệt vọng khi thấy giấc mơ sở hữu tòa lâu đài của mình đang dần trôi tuột đi.

“Hoàn thành ngay đi!” Rolfe rống lên.

“Thưa ngài?” Emma bám lấy cánh tay trần của chàng lo lắng hỏi. “Thật sự còn nữa sao?”

“Phải.” Chàng thở hắt ra ảo não.

“Vậy thì chúng ta phải làm nó thôi,” nàng nói với vẻ kiên quyết, làm Amaury sững sờ quay sang nhìn nàng.

“Chúng ta phải ư?”

“Vâng, thưa ngài. Tất nhiên là chúng ta phải làm. Tôi không thể để người của mình phải đau khổ dưới sự cai trị của mẹ Ngài Bertrand. Bà ta sẽ hành hạ họ rất khủng khiếp.”

“Đúng thế, phu nhân của ta, nhưng--“

“Không có nhưng gì cả, thưa ngài. Nếu còn có gì phải nói thêm, thì đó là chúng ta phải làm cho xong việc này.”

Trong khi chàng đang nhìn trần trời vào nòng, vật lộn với sự do dự, thì nòng ngay lập tức quăng đi cái chăn đang đắp trên người và bắt đầu lột bỏ cái váy đen của nòng ra.

“Nàng đang làm gì vậy?”

“Tôi có thể rất ngây thơ khi không biết những gì được mong đợi, thưa ngài, nhưng tôi không ngốc. Ngài đã không mặc gì khi lên giường, nên tôi đoán rằng trong chuyện này đòi hỏi cả hai chúng ta đều phải như vậy, nếu không thì chắc chắn rằng ngài đã không chịu bị lạnh như thế.” Chiếc váy tuột bay qua khỏi đầu nòng khi nòng đi đến kết luận đó, và Amaury đứng đó nhìn chăm chăm vào bộ ngực đáng yêu nhất mà chàng từng thấy, đang đang ở vị trí hoàn hảo cho chàng ngắm nhìn. Và đó là tất cả của chàng, chàng nghĩ với niềm hân hoan tham lam. Rồi chàng nhúu mày. Sẽ là của chàng nếu chàng hoàn thành cuộc hôn nhân trước khi—

“Đó là Bertrand!” Một tiếng hét hoảng hốt vang lên làm rung chuyển cánh cửa. “Hắn ta đang lao đến, nhanh như gió. Làm ngay cho xong đi!”

Lắm bầm, Amaury chỉ dành một khắc liếc nhìn về phía cửa, rồi quay lại cô dâu của mình. “Phu nhân. Như nòng nói, lần đầu thường đau đớn. Nhưng không phải là người đàn ông—“

“Làm ơn đi, thưa ngài, xin đừng phạm thời gian mà tỏ ra lịch sự nữa. Chỉ cần cho tôi biết tôi phải làm gì.”

“Hắn đang ở cửa rồi! Thưa phu nhân, hắn đến cửa rồi!”

“Ai đang nói đấy?” Amaury cau có hỏi khi nghe thấy có một giọng nói khác.

“Sebert”, Emma trả lời với một tiếng thờ dài, khi nhìn thấy chàng có vẻ bối rối, nòng nhắc chàng. “Đó là quản gia của tôi... của chúng ta.”

“Cái gì? Tất cả mọi người đang ở ngoài đó sao?” chàng cau mày bức bối.

“Thưa ngài,” Emma nôn nóng nói. “Tôi phải làm gì bây giờ?”

Amaury quay lại với vợ chàng rồi thờ dài. “Có vẻ như nòng không nhận ra rằng áp lực—“

“Hắn vào đến sân rồi!” Lần này là giọng của Maude. Ngay cả Amaury cũng nhận ra giọng nói của người hầu mà chàng đã đổi mặt, người đầu tiên đã từ chối không cho chàng bước vào phía trong lâu đài.

“Họ hẳn đều đã đứng bên ngoài rồi,” chàng lẩm bầm.

“Hoàn thành nghĩa vụ ngay đi!” cha xứ la lên.

Emma chỉ có thể nghĩ rằng có một loạt những đôi mắt đang theo dõi canh phòng phía bên ngoài phòng ngủ của nòng để cập nhật tình hình.

“Chúng ta đều đang phải chịu cùng một áp lực như nhau, thưa ngài,” nòng dứt khoát chỉ ra.

“Đúng vậy, nhưng...” Vẫn lâu bàu, chàng giật mạnh cái chăn sang một bên và lộ ra cái vật đàn ông—đang không quá - ấn tượng—vào lúc này của chàng. Trước đó vài phút thôi nó hẳn đã rất oai phong, khi chàng còn đang tưởng tượng ra cô dâu của chàng đang trút bỏ xiêm y phía bên kia tấm màn và nghĩ đến viễn cảnh sẽ diễn ra vào buổi tối. Nhưng nó đã co quắt lại với từng tiếng hét qua cửa, và đến giờ nó dường như đang cố gắng tự che giấu mình đi vậy. Mất hết rồi, chàng tuyệt vọng nghĩ.

Emma nhìn chăm chăm như bị thôi miên vào phần phụ thứ ba giữa hai chân người chồng mới của nòng. Chưa từng thấy người đàn ông nào khóa thân trước đây, nòng đã không biết rằng đàn ông mang theo thứ đó bên mình. Nòng đã quá ngượng để nhìn bất cứ cái gì khi Fulk cời quần và nằm trên giường với nòng. Nòng cúi về phía trước để có thể nhìn cái vật đó gần hơn. Nhìn nó giống như một cái chân méo mó, nhẵn nhúm, nhưng nhìn nó giống với cánh tay của đứa bé gái sinh ra không lành lặn trong làng. Nó trông không giống như một ngón tay hay ngón cái ở đầu hai bàn tay, nó giống như một phần đầu nhô ra ở một bên chân của Amaury nhưng thiếu đi các ngón. Có lẽ nó không giống nhau ở mọi người đàn ông, nòng chợt nhận ra. Có lẽ chồng nòng không lành lặn.

“Thưa ngài, đây không phải là lúc nói đến sự... ờ... khiếm khuyết của ngài,” nòng nói với vẻ căng thẳng. “Tất cả chúng ta đều có sai sót. Giờ thì xin ngài hãy nói cho tôi biết tôi phải làm...” Mắt nòng vẫn bị khóa chặt vào cái phần nhô ra nhỏ xíu khi nòng nói, vì thế nên khi nó đột nhiên vụt lớn lên, câu chữ nghẹn lại trong họng nòng và nòng lại chăm chú nhìn như thôi miên. Theo như nòng biết thì cánh tay của cô gái trong làng không lớn lên. Chồng nòng có khả năng mới đặc biệt làm sao!

“Hắn đang xuống ngựa!” ai đó—Emma nghi ngờ đó là Mavis—hét lên thất thanh.

“Anh đã hoàn thành nó chưa?!” Rolfé rít lên, có sự hoảng hốt trong giọng nói của cậu ta.

“Thưa ngài?” Emma dứt khoát ngẩng nhìn lên mặt chồng nàng.

“Nằm xuống”, Amaury quả quyết ra lệnh, hi vọng có thể cương lên lại như nó đã từng dễ dàng bị kích động khi hành động giản đơn của đôi mắt nàng đi lướt thẳng qua người chàng.

Emma ngay lập tức nằm xuống giường, há hốc miệng lên sùng sốt khi chàng đột nhiên di chuyển nằm lên trên nàng, cái chân thứ ba đang trôi lên của chàng ấn vào giữa hai đùi nàng.

“Đây đã là sự đánh dấu hoàn tất cuộc hôn nhân ư?” nàng lo lắng hỏi, vì trong một thoáng nàng khá là khó khăn để thở khi chàng nằm đè lên phía trên nàng, thực sự nàng thì không hề cảm thấy đau đớn trong khi mà nàng thì chắc chắn rằng chàng đã nói –

“Chưa đâu,” Amaury lăm lăm kiên quyết. “Đang hai chân nàng ra.”

“Đang hai chân của tôi..?” Nàng biểu lộ vẻ hoang mang.

“Hắn ta đang ở cửa lâu đài!” một tiếng nửa giống tiếng rít, nửa như thì thầm khi tòa lâu đài gần như rung lên dưới tác động của những cánh cửa bị giật tung ra khi đóng mở. Rồi có tiếng lao xao khi mọi người vội vã chạy ào xuống cầu thang.

“Phu nhân của ta...”

“Vâng.”

“Ta xin lỗi.”

“Xong rồi ư?”

Amaury nhìn xuống khuôn mặt căng thẳng của nàng, tự hỏi không hiểu vì sao nàng có thể khiến cái đó của chàng dựng lên ngạo nghễ trong vài giây chỉ bằng một ánh nhìn. Điều đó thật bất ngờ. Nó cũng đã cứu họ, hoặc sắp cứu họ, chàng nghĩ quả quyết khi nghe thấy tiếng bước chân của một người đàn ông đang bước gần hơn đến phòng của họ.

“Ta xin lỗi,” chàng lặp lại, một lần nữa xin lỗi vì nỗi đau mà chàng sắp gây ra và đẩy mạnh vào.

Tiếng thét vì đau đớn của Emma đột ngột tắt lịm thảng thốt khi cánh cửa phòng ngủ thỉnh thoảng bị mở tung ra.

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Dường như tất cả mọi người trên thế giới đều có mặt tại đây, đứng ngay bên ngoài khi cánh cửa bị bật tung ra.

Emma chán nản nghĩ. Hay ít ra thì cũng là tất cả mọi người trong cái thế giới nhỏ bé của nàng. Ngài Bertrand, vị linh mục, cậu em họ Rolfé, Ngài Blake, những người lính của chồng nàng – Ngài Amaury, và tất cả những người phục vụ trong và ngoài tòa lâu đài – có vẻ như đều đang đứng ở ngay cửa phòng. Tất cả bọn họ đang chen lấn nhau để được nhìn đôi vợ chồng đang nằm trên giường. Tha thiết mong được đảm bảo rằng hành động đã được thực hiện, mọi chuyện đã xong và họ đã được an toàn khỏi người đàn ông đang đứng chắn ở lối cửa vào phòng, sự kiệt sức và thất bại, sự vùng vẫy của nỗi tuyệt vọng hiện lên trên gương mặt của hắn ta khi hắn nhìn chăm chăm trần trối vào hai người đang quấn lấy nhau qua tấm rèm mà nàng đã vô ý để hở rộng ra từ lúc leo lên giường.

Không khí căng như dây đàn khi mà tất cả mọi người bất động. Rồi Amaury bắt đầu chuyển động. Nhảy ra khỏi người nàng xuống giường, giật cái chăn lên để che cho người nàng, chàng chớp lấy thanh kiếm đang dựng ở tường rồi quay về phía kẻ phá đám, trong khi vẫn hoàn toàn khoá thân ngạo nghễ.

“Thế này là thế quái nào đây?”

Emma liếc chàng sắc lém. Mặc dù chàng đã biết rõ mười mươi về chuyện đang diễn ra, chàng vẫn đang thể hiện tốt đến không tin được hình ảnh của một chú rể bất ngờ bị quấy nhiễu trong đêm tân hôn. Nàng dành vài giây để tán thưởng khả năng của chàng, rồi liếc sang Bertrand.

Ký ức của nàng không còn tốt nữa. Mặc dù nàng đã biết rằng Fulk và người em họ có cùng khổ người và đều nhỏ hơn Amaury, nhưng nàng đã thực sự không biết là nhỏ hơn ở mức nào. Chúa lòng lành, nhìn gã như một thằng nhóc khi so với người chồng mới của nàng. Thậm chí còn tệ hơn, vì Ngài Blake và cậu em họ của nàng đứng gần che toàn bộ cửa ở đằng sau hắn, cũng trội hơn hắn đến cả một cái đầu. Trông hắn như một người lùn đứng giữa những người khổng lồ. Một tên lùn bé tẹo tóc vàng. Chẳng có một chút khí thế nào ở hắn ta, và mặc dù hắn ta cũng có nét đẹp trai, thì nó cũng mang vẻ mềm mại, yếu đuối so với những góc cạnh quyết đoán ở người chồng mới của nàng. Không nghi ngờ gì là, Emma nghĩ, Bertrand sẽ không thể yên thân nếu phải

đầu với Amaury de Aneford. Do đó, nàng khá ngạc nhiên khi gã đột nhiên thu mình lại và thông báo, “Ta đến theo lệnh của Đức vua.”

Khi Amaury đứng đó chỉ nhướn mày lên, thì vị linh mục đã rẽ đám đông đi lên phía trước.

“Xin thứ lỗi cho chúng tôi, thưa ngài Amaury,” vị linh mục già nhẹ nhàng nói, không còn chút hoảng hốt nào còn sót lại trong giọng nói của ông. “Như ngài Bertrand đã nói, ngài mang đến một bức thư của đức vua nói rằng nếu hôn lễ chưa chính thức được hoàn tất, thì nó sẽ không có ý nghĩa gì cả. Tuy nhiên chúng ta đều thấy là –“

“Chúng ta chẳng thấy cái gì hết.” Đã có chút e dè trong giọng nói của Bertrand. “Tất cả những gì chúng ta thấy là họ đang ôm nhau. Họ vẫn chưa hoàn thành việc đánh dấu hôn ước. Chuyện này không có ý nghĩa gì hết.”

Amaury hạ mũi kiếm xuống sàn, rồi tựa lên nó với vẻ uể oải. “Ta cần phải làm rõ với ngài, thưa ngài. Rằng không giống như anh họ ngài, ta đã không bỏ phí một giây nào. Cuộc hôn nhân này đã chính thức được hoàn tất rồi.”

Mặt của Bertrand rúm lại cùng với sự thất bại và chán chường khi gã chiếu tia nhìn vào Emma đang ngồi mở to mắt trên giường, mép ga phủ đến ngực nàng. Rồi hần đột nhiên mỉm cười. “Vậy chứng minh đi.”

Emma chớp mắt bối rối khi mọi con mắt đổ dồn về phía nàng, không biết làm thế nào để họ có thể chứng minh được. Phải chăng họ cần phải lặp lại cái hành động đau đớn tàn bạo ấy một lần nữa ư? Trước mặt tất cả mọi người? Lần nữa ư? Vì họ đã chắc chắn đang làm điều đó rồi, vào lúc mọi người vào phòng ngủ. Ít ra thì, nàng nghĩ rằng họ đã làm như vậy rồi.

Nhìn vào giường, Amaury hiểu vấn đề ngay lập tức. Chấn dệm đều màu đen ... đen như bất cứ cái quỹ gì trong toà lâu đài này. Máu có thể lộ rõ trên vải trắng, nhưng chẳng nhìn ra được trên tấm vải đen.

“Đúng vậy, ga trải giường không làm lộ nó,” Rolfe tự tin nói, bước đến bên cạnh linh mục khi chàng nắm bắt được ý định của Bertrand. “Nhưng Amaury đã tự mang trong mình bằng chứng rồi.”

Mọi cặp mắt, kể cả của Emma, đều đổ dồn vào Amaury và rớt xuống cái phần phụ mà trước đó nàng cũng đã để ý đến. Trước sự chú ý bất ngờ, cái vật đó, vốn vẫn đang đứng đứng nghênh ngang, bỗng xiêu xuống trước con mắt của quá nhiều người. Nhưng đó không phải điều làm Emma sững sốt. Máu còn đọng trên cái vật đó. Amaury đã bị đau. Nàng lo lắng nhìn lên mặt chàng để rồi thấy rằng, cho dù đang bị thương, chàng cũng vừa chột mỉm cười.

Nhấc mũi kiếm lên một lần nữa, Amaury bước lên phía trước hăm dọa. “Nếu ngài và mọi người đều đã thoả mãn thấy rằng ta đã hoàn thành nhiệm vụ mà Ngài Fulk đã bỏ lỡ, thì ta và phu nhân của ta cần có một chút riêng tư,” chàng thẳng thừng nói.

“Tất nhiên, thưa ngài,” vị linh mục lẩm bẩm, và cố kéo Ngài Bertrand đang choáng váng kia ra khỏi phòng với sự trợ giúp của Rolfe. Quay lại cửa, Rolfe ngừng lại đủ để nháy mắt hoan hỉ với cô chị họ, rồi kéo cửa đóng lại.

Amaury thở phào nhẹ nhõm và tựa kiếm lại vào tường, rồi ngáp ngừng quay lại giường, chỉ để nhận thấy chiếc giường đã trống trơn.

Nhướn mày, chàng quét mắt một lượt khắp phòng rồi thấy vợ chàng đang trần truồng đứng trước chậu rửa mặt. Rõ ràng nàng đã không phí một giây nào sau khi cánh cửa đóng lại để nhảy ra khỏi giường. Chàng không thể trách nàng sau nỗi đau đớn thiết thòi mà nàng vừa phải chịu. Chắc chắn nàng sẽ chẳng bao giờ muốn làm chuyện đó lần nữa, chàng rầu rĩ nghĩ, ngồi lún sâu hơn vào một bên mép giường. Áp mặt vào hai tay, chàng nhìn xuống dưới đầu gối và thở dài chán nản.

“Thưa ngài?” Bàn tay mát rượi của nàng đặt lên đầu gối làm Amaury giật mình ngẩng phắt lên. “Cho phép tôi?” nàng lặng lẽ nói, cố không nhìn vào biểu tượng đàn ông của chàng, mặc dù nàng đang cố tách hai chân chàng ra.

“Gi cơ?” Amaury ngạc nhiên hỏi, hai chân chàng tự động tách ra, nhưng hành động tiếp theo của nàng đã giải thích tất cả khi nàng bắt đầu lau cái vật nhuộm máu đỏ của chàng.

“Ngài đã tự làm mình bị thương,” nàng lẳng lặng nói. “Điều đó thường có trong lần đầu ...”

“Quan hệ”, Amaury nói nốt giúp nàng, chụp giữ lấy hay tay nàng trong bàn tay chàng khi chàng chột cảm thấy bị rung động dưới sự va chạm của nàng. “Phu nhân –“

“Emma.”

“Emma?”

“Phải, Emma,” nàng nói giản dị. “Tên của tôi.”

“Ồ phải, Emma. Lại đây nào.” Chàng kéo nàng ngồi lên giường cạnh chàng, gượng cười khi nàng bắt thần đỏ mặt khi nhận ra mình đang khoả thân, rồi kéo tấm chăn choàng qua vai để che đi.

“Chúng ta nên chăm sóc cho vết thương của ngài,” nàng miễn cưỡng nói và cảm thấy không thoải mái khi chàng cứ tiếp tục cười trong khi nhìn nàng, rồi lập tức cảm thấy hối lỗi khi thấy nụ cười của chàng nhạt dần đi.

“Nhưng ta không bị thương.” Không quan tâm đến việc mình đang không mặc gì, chàng đứng dậy nâng chân Emma lên giường đặt nàng nằm xuống. “Ta

e rằng nàng mới là người bị thương,” chàng cho nàng biết.

“Tôi ư?” Nàng giật mình. “Nhưng ngài mới là người bị chảy máu.”

“Không.” Chàng lắc đầu và nhẹ nhàng kéo chăn ra khỏi người nàng lần nữa. “Nàng mới là người bị chảy máu.”

Emma nhìn xuống hướng tay chàng chỉ, rồi thẳng thốt nhận ra máu ở phía trong đùi nàng. Ngồi bật dậy, nàng nhìn đăm đăm vào đùi nàng hoảng sợ. Đây không phải chu kỳ của nàng. Nàng không thể chảy máu, thế nhưng... đúng là máu chảy từ trong ra.

“Nàng không cảm thấy đau sau lúc đó sao?”

“À, có, nhưng từ lúc ... tôi nghĩ...” “Đặt tay lên trán như thế cả căn phòng đang quay tròn xung quanh, nàng rớt xuống giường thờ hồn hèn. “Tôi sắp chết ư?”

“Không, không đâu phu nhân của ta,” chàng trấn an, rồi nhấn trán khi nhìn thấy mặt nàng xanh mét đi. “Trông nàng trắng bệch cả ra rồi.”

“Tôi sợ rằng tôi không chịu được khi nhìn thấy máu,” Emma yếu ớt thú nhận.

Amaury nhường mày ngạc nhiên. “Nàng không có vẻ gì sợ khi nhìn thấy máu trên người ta.”

“Vâng, không. Nhưng lúc đó tôi không biết đó là máu của mình.”

“À... ra vậy,” chàng cười gượng. Cúi người xuống, chàng nhặt cái khăn nàng đã lấy ra để lau cho chàng, vắt khô nước, rồi định lau cho nàng như trước đó nàng đã làm cho chàng.

Mặt nàng chuyển từ trắng bệch sang đỏ như, Emma nắm tay chàng. “Không cần đâu, tôi...” nàng bắt đầu ngượng ngập, rồi im bật khi ông chồng mới của nàng nhìn nàng kiên quyết.

“Ta là chồng nàng,” đó là tất cả những gì chàng nói, thế là đủ. Emma buông tay chàng ra và nằm xuống, âm thầm ngượng ngừng chịu đựng sự chăm sóc của chồng.

“Hơn nữa làm thế này cũng chỉ giống như những gì nàng làm cho ta thôi,” chàng nói khi đã lau hết máu và thả chiếc khăn vào trong chậu. “Giờ nàng nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, thưa ngài,” Emma nói khẽ với giọng nói mà nàng hy vọng là phù hợp với một người vợ biết làm theo nghĩa vụ khi chàng kéo chăn lên đắp cho nàng. Người chồng mới của nàng có vẻ hài lòng khi đứng dậy và đi vòng sang phía bên kia giường để treo lên.

Emma nằm yên lặng một lúc. Sợ rằng nàng sẽ cựa quậy và làm phiền đến người lạ đang nằm bên cạnh, nàng lướt mắt khắp phòng. Phòng này đã trở thành phòng ngủ của nàng từ hai năm trước rồi. Trông nó vẫn vậy, thế mà nàng bỗng có cảm giác hoàn toàn xa lạ. Nàng không thể hiểu nổi. Không có gì thay đổi cả... Thế mà mọi thứ đã khác rồi.

Tập trung giữ cho hơi thở chậm và đều đặn, nàng lắng nghe thấy tiếng chúc tụng vang lên từ dưới đại sảnh dưới nhà. Người của nàng đang chúc mừng cuộc hôn nhân của nàng và sự hoàn thiện của nó, cũng như ăn mừng vì đã thoát khỏi sự cai trị của phu nhân, mẹ của Bertrand. Ý nghĩa đó làm nàng phải tự hỏi vì sao bà già đó không ở đây cùng với con trai. Emma chỉ có thể đoán rằng vì quá nỗ lực phi đến đây trước khi cuộc hôn nhân chính thức được hoàn thành, Bertrand đã phải để mẹ ở nhà và vợ vã lao đi. Dù thế nào, Emma cũng thấy nhẹ nhõm vì bà ta đã không đến. Thực lòng mà nói thì bà ta thật là một bà già kinh khủng. Emma gần như đã co rúm người lại dưới đôi mắt lạnh lẽo như cá uon của bà ta.

Emma lướt nhìn sang cửa sổ bên cạnh giường rồi thở dài. Thật là một ngày không bình thường. Thực là quá mệt mỏi, với việc biết mình sắp phải kết hôn, lo lắng không biết chồng nàng có đến hay không, chờ đợi chàng trong nhà thờ, bữa tiệc, rồi đến cả cái công việc quá ư rắc rối mà, như Amaury gọi, là “quan hệ.” Nàng thoáng nghĩ mình ngớ ngẩn khi hiểu ra trải qua đêm tân hôn là thế nào, và tự hỏi không biết nó sẽ thế nào nếu là với người chồng đầu tiên của mình. Chắc cũng sẽ khó chịu như thế, nên nàng có thể hiểu vì sao Ngài Fulk lại không có vẻ gì muốn hoàn thành nó. Ông ta luôn luôn muốn tránh tất cả những gì không làm mình hài lòng. Thế nhưng, đây lại là cách duy nhất để có con.

Ý nghĩ đó làm Emma bất giác đặt nhẹ nhàng bàn tay lên bụng. Nàng đủ kiến thức để biết một đứa bé sẽ lớn lên ở đâu. Con của họ. Của nàng và Amaury. Phải, nàng hẳn đang mang trong bụng đứa con của chàng, và chắc chắn chỉ với một lần quan hệ đau đớn như vậy là đã có con ư? Nếu không phải như thế thì nàng chắc chắn là mọi người đã có ít con hơn rồi.

Emma mơ màng ngủ, nụ cười phảng phất trên môi khi nàng mơ về đứa con mà có thể nàng đang mang.

***

“Hắn đã cuốn xéo rồi.”

Emma đỏ mặt, ngồi thẳng dậy bên chiếc bàn ở đại sảnh. Nàng đang tìm kiếm Ngài Bertrand trong đám đàn ông đang bất tỉnh nằm lê la trên sàn. Rồi nàng quay sang em họ nàng khi cậu đi tới bên nàng. “Ai cơ?”

“Ngài Bertrand. Hắn đã đi ngay khi bước xuống dưới nhà. Có phải đó là người chị đang chăm chú tìm không, chị họ?”

Emma yếu ớt cười. “Em biết chị mà, Rolfe.”

Nhún vai, Rolfe cúi xuống ấn một nụ hôn lên trán nàng. “Chồng chị đâu? Vẫn ngủ à?”

“Ừ.”

“Hắn là một đêm một nhòai.” Emma thấy má mình đỏ lựng lên lần nữa khi bị trêu chọc, nàng nhanh chóng đổi đề tài. “Cậu có muốn ăn sáng không?”

Rolfe nhăn nhó cười trước mưu mẹo lộ liễu của nàng, nhưng vẫn quyết định để mình cắn câu. Quay lại, anh nhướn một bên mày nhìn về phía đại sảnh, “À phải, điểm tâm là một ý kiến tuyệt đấy. Nhưng em không nghĩ là chị sẽ may mắn khi đánh thức được cái đám lợn xộn này đâu.”

“Phải.” Thở dài, Emma lướt mắt nhìn quanh một lượt quang cảnh còn lại sau buổi lễ tối qua. đại sảnh la liệt người. Tất cả đều bất tỉnh. Cả phụ nữ và cánh đàn ông đều nằm rải rác trên sàn như những quân cờ bị đổ. Đi băng qua phòng còn khó, nói gì đến chuyện dọn bàn ăn. Quay ngoắt người lại, nàng sai bước qua hai cánh cửa đang mở. “Đường này.”

Nhướn mày ngạc nhiên, Rolfe đi theo nàng ngay, sự hứa hẹn đồ ăn có sức cám dỗ thật mạnh mẽ. “Chị đi đâu?”

“Vòng qua cửa sau của bếp để kiểm cái gì ă, ” Emma nói, giật mạnh cánh cửa ra rồi dẫn anh ra hoà vào không khí trong lành của buổi sáng.

Rolfe nhăn nhó. “Em không ngại ăn trong bếp, Em. Nhưng đầu bếp sẽ cắt tai chị em mình mất.”

“Đầu bếp vẫn còn nằm bên bàn, cạnh vợ ông ta, và vẫn chưa thêm tỉnh. Mà, chị thì đang nghĩ là chúng ta nên đi dã ngoại.”

“Đi dã ngoại ư?”

“Đúng vậy.” Emma cười, tiếng cười vọng qua vai khi dẫn anh đi vòng qua toà nhà. “Lâu lắm rồi chúng ta không đi dã ngoại. Mà chị thì vẫn nhớ những cuộc thám hiểm nho nhỏ của chúng ta biết bao.” Emma cười nhẹ khi nhớ lại những lần họ trốn ra khỏi toà lâu đài khi còn là những đứa trẻ. Họ đã gom một ít đồ ăn khi đầu bếp không để ý, rồi trườn ra khu rừng bao quanh lâu đài của cha nàng để mở tiệc với đồ ăn trộm được trước khi chơi trò trốn tìm trong đám cây cối. “Có một khoảng rừng trông rất đẹp chỉ cách đây 10 phút cưỡi ngựa thôi. Chúng ta phải băng qua một con suối khi đến đó.”

“Nghe hấp dẫn đấy.” Rolfe thoáng cười, sự tỉnh sau những hồi ức của mình. Hồi đó Emmaleene không phải là một tiểu thư đứng đắn. Ông tổ của nàng là một du mục. Và nàng luôn đòi làm ngài Darion gan dạ khi họ chơi trò “Hãy-bắt-tôi-nếu-có-thể,” chứ không phải một thiếu nữ tóc vàng như đáng ra nàng phải thế. Nàng táo tợn không thua kém bất cứ đứa con trai nào khi băng qua rừng, bò lên cây rồi đu lên cành cây. Hay chỉ đơn giản là mượn tạm quần của Rolfe để mặc. Nếu cha nàng, bác của anh, mà bắt được, thì ông hẳn đã lột da cả hai đứa rồi.

Trời, mình mới nghĩ nhiều làm sao chứ, Rolfe tự giễu mình. Bác Cedric luôn nuông chiều họ trong mọi chuyện, nhất là với Emma. Ông như thể tự bịt mắt mình đi vậy. Thật thế, ông còn hơn cả biết rõ về mấy trò của bọn trẻ con nhưng chỉ vờ coi như không thấy mà thôi.

“Đây rồi,” Emma nói. Đẩy cửa để vào bếp, nàng nhặt cái rổ từ trong góc và bắt đầu nhặt đồ.

Rũ bỏ những suy nghĩ về chuyện cũ ra khỏi tâm trí, Rolfe nhìn xuống thức ăn mà Emma đang chọn để mang đi. “Á à chị họ của em ơi, chị không cần nhiều đến thế đâu. Chỉ có hai chị em mình thôi mà.”

“Chị nghĩ có khi ngài linh mục muốn đi cùng chúng ta. Chị đã thấy đức cha đi qua sân khi vòng qua toà nhà.”

Rolfe thoáng thấy chút ghen tỵ khi nghĩ phải chia sẻ thói quen từ thời thơ ấu của họ với linh mục, nhưng rồi lại nhún vai gạt đầu. Họ không còn là trẻ con nữa. Và đây cũng không còn là lâu đài của bác anh nữa. Đây đã là lâu đài của riêng cậu rồi.

“Cứ theo ý chị,” anh dễ dãi nói, với lấy cái giỏ từ tay nàng và chia một cánh tay ra cho nàng.

***

Amaury không phải là người của buổi sáng. Chưa từng, nhưng hôm nay là ngày chàng đặc biệt cảm thấy u ám trong tất cả các buổi sáng trong đời. Chàng đã ngủ chập chờn, liên tục bị đánh thức vì sự bứt rứt của cái vật đàn ông khổ sở trong chàng. Có vẻ như, trong khi tinh thần của chàng đủ hào hiệp để không đối xử tệ bạc với người vợ trẻ tội nghiệp của chàng thêm lần nữa trong đêm đầu tiên thành vợ chàng, thì cái ấy của chàng gần như chẳng có tí thông cảm gì hết. Không thể chịu nổi khi chàng tự thấy mình không ngừng ngồi dậy trên giường, thấp nển bên cạnh, và ngắm gương mặt xinh đẹp hài hoà của nàng. Quả thực, vợ chàng có mang nét đáng yêu của một bông hoa thanh nhã. Kể cả trong khi thờ nàng cũng toát lên sự sang trọng.

Cuối cùng chàng cũng ngủ thiếp đi khi mặt trời bắt đầu cuộc hành trình trên bầu trời. Để rồi sau một tiếng ngáy thôi, chàng lại thức dậy trong ngôi nhà mới của chàng, lâu đài mới của chàng, giường mới của chàng, chỉ để thấy rằng cô dâu mới của chàng rõ ràng đã không còn nằm trên chiếc giường của họ nữa. Và giờ, sau khi đã tìm kiếm khắp cả toà lâu đài và sân trong lâu đài, chàng vẫn chẳng thấy bóng dáng nàng đâu cả. Cả cái sân im lặng như tờ. Chỉ có hai người lính gác ở cổng. Những người còn lại, cùng với nhiều dân làng có vẻ như đang ở trong đại sảnh của chàng, ngáy ầm ỹ, đủ để thổi bay cả mái lều. Có vẻ như tất cả mọi người đều hoàn toàn thích bữa tiệc trong hôn lễ của chàng. Tất nhiên là trừ chàng. Điều đó chỉ làm chàng thêm cáu tiết hơn. Hẳn là họ đã uống cạn cả một hồ rượu bia đến say mềm nằm lả ra cả sân đại sảnh. Rượu của chàng và cả cái sân đại sảnh của chàng nữa...

Từng ý nghĩ lướt qua chỉ càng làm chàng cáu tiết hơn, Amaury sai bước quay trở lại vào trong đại sảnh còn đang ngổn ngang lợn xộn, đứng dằng chân, chống tay lên hông, và rống lên, "Vợ ta đâu?" Duy nhất đáp lại cho sự kích động của chàng là sự giật mình và cựa quậy của một hoặc hai gã cục mịch say khướt đang nằm dưới đất, cạnh chân chàng. Càng điên tiết hơn, Amaury một lần nữa quay người lao thẳng ra khỏi lâu đài. Chàng đi thẳng đến

chuồng ngựa, chộp lấy một cái thùng gỗ trên đường đi và đổ đầy nó với nước được lấy từ máng nước dành cho ngựa, sau đó quay trở lại Đại Sảnh.

Nếu tiếng gầm đầu tiên của chàng không thu hút được nhiều sự chú ý cần thiết, thì tiếng quát trong lần thứ hai này, với sự trợ giúp của một thùng nước dành cho ngựa mà chàng hất tung tạt thẳng xuống sàn bắn ra ra xung quanh lên người những kẻ say khướt còn đang nằm la liệt trên sàn nhà đã có được hiệu quả rõ rệt.

Những người phụ nữ bật dậy với những tiếng la ó phản đối và sốc, những tên đàn ông thì thốt lên những tiếng chửi rủa và với ngay lấy thanh kiếm của họ. Amaury chờ đợi cho đến khi các âm thanh đã giảm xuống gần như là im lặng khi mà hầu như tất cả mọi người nhận ra thủ phạm đã thô bạo đánh thức họ là ai. Khi đó, chàng mới cất tiếng bằng một giọng trầm thấp chết người. "Bây giờ, nếu tất cả mọi người đã sẵn sàng để lắng nghe. Ta muốn biết vợ ta đã đi đâu! "

Sự im lặng đáp lại lời nói của chàng cùng với những cái chớp mắt ngạc nhiên đã nói cho chàng biết điều mà chàng đã nghĩ đến. Với tình trạng say khướt, không ai trong số những người này biết nơi mà vợ chàng đã đi.

Thở dài, chàng cau mày. "Vậy, có ai biết vợ ta thường sẽ làm gì, hoặc thường đến một nơi nào đó vào mỗi buổi sáng không?"

"Đi xưng tội!"

Nhận ra người trả lời là Maude - cô hầu có khuôn mặt tròn vành vạnh, Amaury quay sang cô tỏ vẻ biết ơn khi chợt nhớ ra cô là cô hầu của vợ chàng. Chàng đang định đáp lại cô thì một người đàn ông đứng bên cạnh đã lên tiếng, "Ồ, nhưng Cha Gumpster cũng đã đi rồi. Sẽ không có lễ xưng tội đâu."

Maude nhún vai. "Linh mục cũng có thể làm lễ xưng tội mà."

"Không." Amaury lắc đầu trước khi hai người họ bàn luận thêm về chuyện đó. "Ta đã đến nhà thờ. Vợ ta không ở đó. Cả linh mục cũng không." chàng cau mày, lướt mắt nhìn qua biển người trước mặt để tìm kiếm gương mặt của vị linh mục. Ông ta cũng không có trong đó, tất nhiên rồi. Có vẻ như chẳng người nào chàng muốn gặp lại có thể có mặt trong sáng nay. Đến ngay cả Blake cũng biến đâu mất. Amaury đã để ý đến điều này suốt trong lúc đi tìm vợ, chàng nhận thức rõ ràng là anh bạn của mình có sức quyến rũ chết người với phụ nữ như thế nào, mặc dù vậy chàng vẫn cố rũ bỏ mối ngờ vực trong lòng.

Chàng lấy làm mừng là đã không gọi tên sự nghi ngờ đó ra ngay cả trong ý nghĩ với bản thân mình, khi Blake đột nhiên lồm cồm bò ra từ dưới cái bàn dài mà họ đã ngồi tối qua, với một cô nàng đầy đặn có mái tóc dài và dày màu vàng đang quấn lấy dưới gót chân cậu ta.

Sau khi đứng lên, anh bạn của chàng vuốt phẳng quần áo với vẻ trịnh trọng nghiêm trang như thể một người có nhân phẩm tuyệt vời, rồi đỡ cô bạn đồng hành cùng đứng dậy trước khi quay sang đối mặt với Amaury. "Á à, tớ thấy là cậu đã tỉnh giấc rồi, ông bạn" chàng ta gọi với vẻ mừng rỡ, bước băng qua phòng, như thể không có gì là không ổn trong phòng và chẳng có gì lạ cả khi Đức ngài Amaury đã rống lên gào thét khi đi vào các phòng vào mỗi buổi sáng và hất nước làm bắn ra tung tóe khắp mọi nơi.

"Vợ tớ mất tích rồi."

Blake nhướn mày lên khi nghe thông báo đó, rồi liếc nhìn khắp phòng để tìm kiếm như thể mong đợi một câu trả lời ở đó trước khi nói, "Có lẽ là cô ấy đang ở--"

"Nàng không có ở nhà nguyện. Tớ đã tìm ở đó rồi."

"Ồ, vậy..." Blake nghĩ nhanh qua. "Thế cậu em họ của cô ấy đâu?"

Mất Amaury mở to, chàng đã không hề nghĩ đến chuyện tìm cậu em họ của vợ. Rồi chàng quét mắt lướt nhanh khắp qua đám đông. "Rofe ở đâu?"

Chàng cau có nhìn vào đám người lố nhố đang tụ tập lại một cách khó khăn và mất một chút thời gian cho đến khi một cô hầu gái còn khá trẻ và xinh xắn thu hết can đảm để bước lên trước rồi lí nhí trả lời chàng.

"Ta không nghe thấy cô nói gì!" Amaury gầm lên với vẻ cau kình, làm cho cô hầu khốn khổ sợ hãi nhảy dựng lên.

Cổ nuốt nước bọt, cô hầu dè dặt do dự tiến thêm một bước rồi hắng giọng trước khi nói to hơn một chút. "Ngài ấy ngủ cùng tôi đêm qua, thưa ngài, nhưng giờ thì Ngài ấy không có ở đây."

Cô hầu đỏ mặt khi nói cho Amaury biết rằng cậu em họ của vợ chàng không chỉ nằm cạnh cô. Thậm chí có lẽ còn làm nhiều hơn những gì chàng đã xoay sở với cô vợ trẻ của chàng đêm qua. Điều đó chỉ càng khiến cho chàng khó chịu hơn, cau có và nhấn nhó với cô gái cho đến khi Blake xen vào làm chàng phân tâm và giải cứu cho cô hầu tội nghiệp.

"Đó, thấy chưa! Vợ cậu hẳn là đang an toàn bên cạnh cậu em họ của mình. Họ có lẽ đã đi ra ngoài cưỡi ngựa. Cậu đã kiểm tra ở chuồng ngựa chưa?"

"Rồi, nhưng chẳng có ai ở chuồng ngựa hết, và cũng không có một ai chờ ở đó để nói cho tớ biết có con ngựa nào đã rời khỏi chuồng. Đến ngay cả người trông coi chuồng ngựa cũng đã biến mất rồi."

"À..." Một người đàn ông lưng tuổi hắng giọng rồi khép nép đi vòng sang phía chàng, cẩn trọng để giữ một khoảng cách tránh xa ông chủ mới. "Đó là tôi, thưa ngài. Tôi...ờ... sẽ... đi xem ngay bây giờ."

Amaury vừa định mở miệng bắt đầu mắng mỏ người đàn ông vì đã bỏ bê nhiệm vụ của mình thì nghe thấy tiếng cười từ phía sau vang lên khắp phòng. Xoay gót lại, chàng nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã được mở ra, và nhìn thấy vợ chàng đang đi vào lâu đài, theo ngay sau đó là cha xứ và cậu em họ của nàng. Cả ba người họ đều đang vui vẻ mỉm cười và trêu chọc lẫn nhau, mà hoàn toàn không biết gì đến con thịnh nộ đã dâng lên cuộn cuộn chực bộc phát trong ngực chàng kể từ lúc chàng thức dậy mà không nhìn thấy nàng sáng nay. “Nàng đã ở đâu vậy?” chàng gầm lên.

Cả ba người vừa xuất hiện sững người lại vì ngạc nhiên bởi sự giận dữ trong giọng nói và khuôn mặt của chàng khi nhìn thấy họ, nhưng ngay sau đó Emma là người lên tiếng trước. “Đã có chuyện gì không ổn sao, thưa Ngài?” Nàng liếc nhìn quanh với vẻ lo âu, căn phòng đầy người với đủ các vẻ mặt, có bất mãn và có cả cau mày.

“Các người đã ở đâu vậy?” Amaury lặp lại dứt khoát.

“Sao cơ... đi đã ngoại!”

“Đi đã ngoại?” Chàng có vẻ như bị mất phương hướng khi nghe thấy câu trả lời của nàng. Rồi chàng lại cau có trở lại. “Nàng đã rời đi ra ngoài lâu đài sao?” Ruột chàng muốn xoắn lại với ý nghĩ đó.

“Phải.” Nàng có vẻ sững sốt với giọng câu hỏi của chàng, rồi nói thêm, “Vì, thưa đức ngài, chẳng có chỗ nào để mà có thể ăn sáng ở đây cả.”

Amaury định đáp trả ngược lại nàng thì chợt nhận ra rằng vợ chàng, dĩ nhiên là nói đúng. Nhíu mày và thay vào đó chàng ra lệnh, “Nàng sẽ không được phép ra ngoài một lần nữa mà không có ai bảo vệ. Nàng đã rõ chưa, phu nhân?”

Mắt nàng từ từ nhíu lại khi nhìn vào người đàn ông đang đứng trước mặt mình.

Nhận ra con giận đang dâng trào lên trong mắt chị họ và báo trước chuyện chẳng lành, Rolfe bước lên để xoa dịu. “Ngài nói đúng, ngài Aneford. Ra khỏi lâu đài mà không có người bảo vệ thì quả thật không an toàn chút nào. Tuy thế, đã có tôi và cha xứ đi theo để bảo vệ cho phu nhân rồi.”

“Đúng đây, Amaury. Ngài Rolfe đây hoàn toàn có thể bảo vệ cô ấy. Và lại, mọi chuyện đều ổn rồi còn gì, cô ấy đã trở về.” Blake bước lên đứng bên cạnh Amaury, nở một nụ cười quyến rũ với Quý bà Emma. “Xin phu nhân đừng bận tâm đến ý đến tâm trạng của quý ngài đây sáng nay, thưa phu nhân. Không nghi ngờ gì là quý ông đây khó mà tin được vận may của mình khi không chỉ cưới được một cô dâu đáng yêu duyên dáng như quý bà – mà còn có được ngôi nhà này nữa – và hẳn là ngài đây đã phải lo lắng lắm khi sợ rằng bàn tay tráo trở của số phận sẽ lại cướp bà đi sau khi đã trao bà cho ngài ấy.”

Amaury định lên tiếng bác lại lời Blake, nhưng rồi lại thôi, nét mặt chàng chợt có vẻ sững sờ. Lạy Chúa, Blake đã đúng, chàng thần thờ nhận ra. Thiếu ngủ có thể làm chàng trở nên cáu kỉnh, nhưng con giận dữ dâng cao khi không tìm thấy cô dâu mới của mình bộc phát là do nỗi sợ mất nàng mà ra. Cảm thấy tội lỗi vì sự vụng về trong đêm tân hôn, chàng đã e sợ rằng nàng có thể đã quyết định rằng chàng là một tên đàn vụng về và đã bỏ chạy đến cầu xin đức vua huỷ bỏ cuộc hôn nhân này. Đối với những người đã phải làm việc và nỗ lực phấn đấu gần như suốt cuộc đời của mình để góp nhặt ngay cả từng mẩu gỗ nhỏ nhất thì việc có được mọi thứ quá dễ dàng sẽ khiến họ trở nên lo lắng. Nếu Tiểu thư Emmalene trông già nua và xấu xí như một mụ phù thủy thì đó lại là một chuyện khác, theo kinh nghiệm mà Amaury có được thì chẳng có cái gì chàng được ban cho mà không phải trả giá bằng những đau đớn hay những nhiệm vụ khó chịu, nhưng vợ chàng không phải một mụ phù thủy già xấu xí. Mà một vận may quá tốt như thế chắc chắn là phải có một cái giá nào đó?

“Chồng tôi may mắn có một người bạn trung thành và quyến rũ như ngài, ngài Blake,” Emma lẩm bẩm, bước lên để khoác tay Blake và dẫn chàng đi đến bên chiếc bàn mà chàng vừa bỏ lên từ dưới gầm. “Tôi hy vọng ngài ấy biết quý trọng ngài.”

Amaury đã không nghe thấy câu trả lời mà nó chắc chắn là rất lịch thiệp từ anh bạn của chàng; vợ chàng ngồi cạnh Blake bên chiếc bàn dọc căn phòng, vượt khỏi tầm nghe của chàng. Chàng ngạc nhiên khi thấy đám gia nhân ai về việc nấy khi nàng chỉ cần mềm mỏng ra lệnh cho họ. Lính canh gác đã quay trở về vị trí. Những người đầu bếp đã quay lại bếp. Những người còn lại trật tự ngồi vào bàn ăn sáng. Tất cả bọn họ đều cố tránh xa Amaury. Một lát sau, người hầu đã mang thức ăn và bia từ trong bếp ra.

Amaury đứng đó, cảm thấy có chút đơn độc khi nhìn vợ chàng đưa toa lâu đài lại trở lại trật tự. Chàng gần như không để ý thấy Rolfe và cha xứ đi ngang qua chàng, ném cho chàng cái nhìn kỳ quặc trước khi bước đến bàn ăn chọn cho mình một vai bia. Tâm trí chàng lại hoàn toàn chìm đắm trong cảm giác lạc lõng một lần nữa, cái cảm giác đã đeo đuổi theo chàng suốt thời thơ ấu. Là con ngoài giá thú của một quý tộc có địa vị cao, chàng đã bị gạt ra khỏi tầng lớp của gia đình mình, nhưng đồng thời cũng bị cô lập bởi những đứa trẻ khác trong ngôi làng mà chàng chào đời.

Khi vợ của cha chàng đã chán ngán và mệt mỏi với việc phải nhìn thấy chàng trong làng – như là một bằng chứng sống gợi nhớ đến chuyện ngoại tình của chồng bà – thì bà đã kiên quyết bắt cha chàng phải đuổi chàng đi, và chàng được gửi đến làm cận vệ cho một điền chủ khác. Mới thật từ từ làm sao. Cha chàng lẽ ra chỉ cần trừng phạt chàng. Nhưng chàng vẫn là người ngoài khi sống trong gia đình mới. Một đứa con hoang làm cận vệ giữa nhiều đứa con hợp pháp. Chàng đã trở thành một chiến binh mạnh mẽ, lão luyện, tự bảo vệ mình trước những kẻ cận vệ lấy việc chế nhạo chàng làm thú vui. Từ đầu Blake đã là một người trong nhóm cận vệ kia, nhưng họ chỉ chiến đấu duy nhất một lần. Đó là một trận đấu cân tài cân sức, và phải chiến đấu cho đến khi cả hai bên đều kiệt sức. Sau đó họ tỉnh dậy cùng nhau và nhanh chóng trở thành bạn. Tình bạn đó đã theo chàng trong suốt chặng đường dài dẫn hướng những cận vệ khác chấp nhận chàng, chấm dứt những cuộc ẩu đả. Những vẫn luôn có người sẵn sàng gọi chàng là đồ con hoang và đánh chàng; đó là đám cận vệ của những điền chủ họ gặp trên đường, hay có khi chỉ gặp trên đường đi. Ngay cả sau này, khi cả hai đều đã trở thành hiệp sĩ, vẫn có những hiệp sĩ khác hi há nhắc cho chàng biết chàng không thuộc vào giới của họ.

Amaury luôn nghĩ rằng nếu chàng có được một ngôi nhà cho riêng mình, cảm giác là người ngoài cuộc sẽ không còn nữa. Chàng cuối cùng cũng sẽ thuộc về một nơi nào đó. Thế nhưng, thay vì phải như thế, chàng đang đứng giữa Đại Sân của mình trải qua cảm giác bị chối bỏ này một lần nữa khi vợ chàng – người mà chàng ngỡ rằng đã có ý lẽ chàng đi như là một cách để trừng phạt chàng vì cái tội cáu kỉnh và kiêu ngạo, và nàng đã cố tình tạo cảm giác thoải mái như ở nhà cho anh bạn của chàng hơn là chính chàng, lờ đi những cảm nhận của chàng ở bất cứ nơi đâu.

Trong một thoáng chàng lại cảm thấy con giận dữ quay trở lại và chàng lại muốn rống lên bày tỏ sự phẫn nộ một lần nữa, nhưng rồi chàng đã nén được con giận. Có lẽ đây chỉ là phần nhỏ so với những gì chàng đáng phải nhận. Chàng là đứa con hoang. Là con trai của một công tước với một cô gái quê trong làng. Và tệ hơn cả là cái cách đối xử của chàng với vợ mình đêm qua. Đúng là nó đã là điều cần thiết nhất khi họ buộc phải rút ngắn công đoạn và cũng bởi vì họ thiếu thời gian. Thế nhưng, lẽ ra khi biết Bertrand sắp đến, chàng phải kiên quyết nghĩ đến chuyện về giường ngay sau buổi lễ dù để chàng có thể mang đến cho cô dâu của chàng sự chăm chút dịu dàng và tình tế mà nàng đáng được hưởng. Mặt khác, chàng nghĩ, nếu chàng không rề rà, trì hoãn khi đến đây, họ đã có thể làm đám cưới và có đêm tân hôn từ trước đây một ngày, chàng sẽ có đủ thời gian để chàng chăm sóc cho nàng và đối xử một với nàng cách dịu dàng như nàng xứng đáng có được.

Thở dài, Amaury quay đi để không phải nhìn thấy cảnh vợ chàng cười nói với Blake khi anh chàng này đang ăn sáng, rồi bước nhanh ra khỏi toà lâu đài. Lờ đi con đói của chính mình, chàng rào bước đến chuồng ngựa, chọn lấy một con. Chàng định cưỡi ngựa vòng quanh khu rừng bao quanh lâu đài. Hy vọng có thể làm dịu đi phần nào tâm trạng của chính mình ... và cũng hy vọng có thể làm dịu đi một chút con giận dữ của vợ chàng. Biết đâu chàng có thể bắt đầu lại từ đầu. Chàng luôn tin rằng người ta nên khởi đầu lại ngay khi có ý định, nhưng sáng nay không phải điều chàng muốn lặp lại.

Nụ cười của Emma tắt lịm đi ngay sau khi thấy chồng nàng bước ra khỏi toà lâu đài, thay vào đó là thoáng có chút buồn bã hối hận. Nàng không quen bị ra lệnh, và nàng quá sững sốt trước thái độ của chồng mình khi quay trở về lâu đài. Nàng cũng đã hết sức phẫn nộ trước thái độ sở hữu của chàng. Nàng lớn lên trong bàn tay dịu dàng của cha, rồi lại kết hôn với Ngài Fulk, nàng chẳng có chút kinh nghiệm gì để đối phó với một ông chồng lớn giọng quát tháo ra lệnh và đòi hỏi sự tuân phục của nàng. Con giận vì chàng dám ra lệnh cho nàng đã khiến nàng cố tình lờ chàng đi và quay sang nịnh nọt anh bạn của chàng, nhưng những biểu hiện trên nét mặt Amaury khi chàng rời đi cho thấy chàng quá đổi lè loi và cô độc ...

“Cậu ấy là người đàn ông tốt.”

Emma liếc mắt nhìn Blake với cái nhìn sắc lẹm khi nghe anh nói. Nét mặt chàng cũng có vẻ rất nghiêm túc. “Thế sao ngài ấy lại xử sự như vậy?”

Blake im lặng một thoáng, chàng có vẻ chăm chú và cân nhắc khi nhìn vào vai bia trong tay. Theo bản năng, Emma biết rằng chàng đang cân nhắc xem có nên nói gì với nàng hay không, hoặc phải nói cho nàng biết điều gì mà không phản bội lại tình bạn của anh ấy với chồng nàng.

“Bà biết gì về chồng bà, thừa phụ nhân?” cuối cùng thì chàng cũng hỏi.

Mắt Emma hơi mở to ra khi nàng cố nhớ lại những gì em họ nàng kể với nàng ngày hôm qua. Thật sự là rất ít.

“Chàng là một anh hùng. Chàng đã cứu đức vua khỏi một vụ ám sát trong cuộc chiến với Ireland.”

Blake nhướn mày. “Chỉ thế thôi?”

“Chỉ thế thôi.”

Blake thở dài lắc đầu. “Ta biết là mình không nên nói với bà, nhưng bà sẽ nghe nói đến nó, sớm thôi,” chàng lẩm bẩm một mình. Rồi tợp một hớp bia, chàng tiếp, “Chồng của bà, thừa phụ nhân, là con hoang.”

Emma giật mình và vô cùng kinh ngạc khi nghe Blake nói, rồi con giận lại tràn lên mắt nàng khi nàng đứng phắt dậy. “Ngài không nên nói về chồng tôi như thế, thừa ngài! Chồng tôi có thể đã rất cáu kỉnh suốt cả sáng nay, nhưng điều đó không có nghĩa là vì vậy mà ngài được phép gọi anh ấy là—”

“Không, thừa phụ nhân của tôi,” mắt Blake lấp lánh ánh cười khi chàng nhận ra cô vợ nhỏ bé của bạn mình nghĩ chàng đang lăng nhục chồng nàng. Nắm tay nàng kéo nàng ngồi xuống, chàng nói. “Không, thừa phụ nhân, ta không có ý nói đến tính cách của cậu ấy. Mặc dù sự thật là, khi tức giận, cậu ta cũng có thể dễ trở nên như vậy lắm,” chàng tỉnh quái bồi thêm.

Thấy Emma vẫn không thôi cau mày khó chịu với mình, chàng thở dài. “Cha của Amaury là Công tước xứ Stamford và mẹ của cậu ấy là con gái của một người thợ rèn trong làng,” chàng cộc lốc giải thích.

Mắt Emma mở to, còn miệng của nàng thì há hốc ra thành đúng hình chữ O tròn trịa.

Blake khẽ gật đầu khi thấy nàng đã hiểu. “Vợ của cha cậu ấy là một phụ nữ quý tộc nhưng không thể sinh được con và bà ta đã rất phẫn nộ trước thực tế là người khác đã có con với chồng mình. Bà ấy đã hành hạ mẹ Amaury cho đến khi bà sinh con ra rồi chết đi, và lại tiếp tục hành hạ Amaury để làm cho cậu ấy thậm chí còn khốn khổ hơn thế. Khi cậu ấy khoảng hơn sáu tuổi thì bà ta đã mệt mỏi và chán chường với trò tra tấn của mình, bà ta đòi phải tống khứ cậu ấy đi cho khuất mắt. Cha cậu ấy đã gửi cậu cho một nhà khác làm con nuôi để rũ bỏ.”

Emma im lặng, mắt nàng ghim chặt vào đôi tay đang xoắn vào nhau trên đùi nàng. Tất nhiên nàng hiểu thế nào là chữa hoang. Nàng có thể ngây thơ ngờ nghệch về chuyện người chồng và người vợ làm gì trên chiếc giường cưới, nhưng nàng vẫn biết chuyện đời diễn ra như thế nào. Nhiều đàn ông có con hoang. Mà theo nàng, đó chẳng hề là lỗi của đứa trẻ, và nó chẳng có tội gì mà phải bị trừng phạt vì điều đó.

“Và cậu ấy là một đứa trẻ lạc lõng ở mọi nơi,” Blake nói tiếp. “Anh ấy mang một nửa quý tộc, một nửa hạ dân trong dòng máu, nhưng chẳng thuộc về nơi đâu cả, nếu bà hiểu ta muốn nói gì.”

Emma gật đầu, vẫn tránh nhìn ánh mắt anh, và Blake thở dài.

“Trong gần cả đời mình, cậu ấy chưa bao giờ có một ngôi nhà thực sự, và ta e rằng cậu ấy không bao giờ tin rằng mình thực sự có thể có một gia đình trong cuộc đời. Ta ngờ rằng nỗi sợ đó đã khiến cậu ấy xử sự như vậy vào sáng nay. Cảm giác sợ rằng đánh mất bà và tất cả những thứ này trước khi

cậu ấy có thể cảm nhận được nó.”

Emma đứng phắt dậy và băng qua Đại Sân. Blake vội vã theo sau, nắm tay ngăn nàng đứng lại khi nàng với lấy cửa. “Cậu ấy là người đàn ông tốt. Việc làm của cha mẹ không phải lỗi của cậu ấy,” chàng nói với giọng nài nỉ, và Emma đột nhiên quay lại nhìn chàng với vẻ sùng sốt.

Không, tất nhiên là không rồi.”

Blake nhú mồm, rồi thả tay nàng ra và bước lùi xuống. “Bà không cảm thấy bị xúc phạm khi biết về gốc gác của chồng mình sao?” chàng do dự hỏi.

“Ồi thật xấu hổ, thưa ngài, ngài xúc phạm tôi khi nghĩ như vậy.”

“Ồ.” Chàng chưng hửng và bối rối. “Xin thứ lỗi, thưa phu nhân.” Chàng hắng giọng. “Ta cứ nghĩ... sự im lặng của bà... Rồi bà lại đứng lên và bỏ đi...”

Emma thoáng mỉm cười rồi vỗ vai chàng như vỗ về một đứa trẻ. “Tôi chỉ định đi tìm chồng mình để xem chàng có muốn ăn sáng hay không thôi.”

“À, ra thế.” Blake đứng thẳng lên một chút rồi gạt đầu cười. “Tất nhiên rồi, thưa phu nhân. Ừm, vậy thì, ta sẽ tự quay lại với bữa sáng của mình vậy.”

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Sân trong của lâu đài trông như đang trong một tổ ong đang hoạt động một cách có trật tự khi Emma đi ra. Gần như không thể nhận ra đó chính là nơi mà nàng cùng với em họ và cha xứ vừa đi qua lúc trước. Mặc dù vậy, với tất cả những người xung quanh, nàng đã phải hỏi hơn bốn người trong số đó để biết chồng nàng đang ở đâu, mà cuối cùng cũng chỉ biết được là chàng đã cười ngựa rời khỏi lâu đài.

Sau khi cảm ơn người coi ngựa vì đã cho nàng biết điều đó, Emma quay trở về và chậm rãi bước về lâu đài vừa đi vừa cân nhắc xem nàng phải làm gì, rồi rảo bước sau khi nàng đã có quyết định.

Blake là người duy nhất thấy nàng quay lại khi nàng băng qua Đại Sân. Emma mỉm cười với chàng, nhưng không dừng lại để trả lời câu hỏi hiện lên trong mắt chàng. Tiếp tục đi vào bếp, nàng nhanh chóng xếp đầy một giỏ thức ăn và thêm một chai bia nữa cho chồng nàng. Nàng đoán rằng đó là thứ có thể làm tâm trạng chàng thư thái hơn, và với nàng đó là một lời đề nghị hòa bình, một món quà nhỏ, một biểu hiện của sự chào đón. Hoặc cũng có lẽ đó là sự biết ơn của nàng vì chàng đã dịu dàng với nàng đêm hôm trước, vì nàng biết rằng chàng đã tử tế và ân cần trong chừng mực mà hoàn cảnh như thế cho phép. Chàng không cần phải như vậy. Người chồng không cần phải tỏ ra tốt bụng và tử tế với vợ mình. Nàng đã sống trong sự bảo bọc và che chở nhưng không phải là đến mức chưa bao giờ được nghe đến câu chuyện của những người phụ nữ bị đẩy vào cuộc hôn nhân với những người đàn ông cực kỳ tàn nhẫn, luôn đánh đập và ngược đãi họ.

Emma ý thức được vận may đã rất ưu ái khi mạng đến cho nàng hai người chồng như nàng đã có. Cha nàng đã lựa chọn người chồng đầu tiên của nàng rất kỹ lưỡng và cẩn thận. Thực ra thì nàng đã được đính ước từ trước, từ khi nàng mới có chín tuổi. Nhưng không may là vị hôn phu của nàng và gia đình chàng ta đều sống ở Luân Đôn và bị chết vì bệnh dịch hạch vào cái năm được dự định tổ chức đám cưới, giống như đi và chú của nàng, cha mẹ của Rofle, điều đã xảy ra vài năm trước đó.

Cha nàng đã chần chừ và lẩn lữa việc sắp xếp một lời hứa hôn khác cho đến khi nàng gần mười chín tuổi. Sau đó, ông đã rất cẩn trọng khi sắp đặt chuyện đó. Đức ngài Kenwick đã thuê hai người chuyên nghiệp chỉ để kiểm tra mọi ứng cử viên có thể. Đức ngài Fulk có vẻ như là lựa chọn tốt nhất trong số đó. Mặt khác lâu đài Eberhart cũng đủ gần để nàng có thể về thăm cha thường xuyên bất cứ khi nào nàng muốn, và Ngài Fulk thì hoàn toàn không có biểu hiện gì tỏ ra cho thấy là một người có thể ngược đãi phụ nữ. Thay vào đó, ông xuất hiện như là một người học giả trí thức đã dành nhiều thời gian cho việc học hành và nghiên cứu, điều đã giữ và khiến ông ấy thường xuyên xa nhà trong một thời gian dài.

Đó có lẽ là điều thuyết phục cha nàng nhất, giờ thì Emma có thể nghĩ sâu hơn một chút. Cha nàng có thể đã nghĩ rằng điều đó có lợi cho con gái ông nhất, vì nàng không quen bị áp đặt phải tuân theo bất cứ ai hay bất cứ luật lệ nào, dù bề ngoài nàng có vẻ nghe theo lời cha, thế nhưng, thực tế thì phần lớn những nguyên tắc hay luật lệ của ông đặt ra chưa bao giờ được tuân theo.

Thực tế thì, ông đã chọn đúng, chỉ trừ chuyện chồng nàng chưa bao giờ tự mình bước đến và ngủ cùng nàng trên chiếc giường cưới, nhưng mặt khác thì Emma cũng rất hạnh phúc trong cuộc hôn nhân của nàng, trong suốt hai năm. Cuộc sống của nàng vẫn tiếp tục diễn ra như thế ở nhà mình suốt thời thơ ấu. Giờ thì, nàng có người chồng thứ hai, và hẳn là nàng phải cảm ơn cậu em họ vì đã chọn cho nàng người đàn ông này. Bởi Emma chắc chắn rằng Rolf đã coi đó là trách nhiệm của mình khi cậu được đức vua hỏi ý kiến để chọn ra người chồng hiện giờ, khi cha nàng không còn nữa.

Phải, nàng đã rất may mắn khi có hai người đàn ông như vậy trong đời, cha nàng và em nàng, nàng nghĩ trong khi bước lên lầu để lấy cung và tên trong phòng mình. Và giờ nàng lại may mắn có thêm được một người thứ ba. Vì rõ ràng chồng nàng cũng đã cho thấy chàng là người đàn ông tốt bụng và hiền lành như cừ non khi chàng đối xử tử tế và dịu dàng với nàng đêm qua. Thật ra thì nàng đang bắt đầu nghĩ ẩn sau hình ảnh một người đàn ông mạnh mẽ và dữ tợn là một cậu bé bị tổn thương. Một đứa trẻ bơ vơ, không gia đình đang tìm kiếm chốn nào đó để có thể trở về và gọi đó là nhà và tìm cánh tay của một người phụ nữ tốt bụng có thể giúp đỡ hỗ trợ chàng. Emma là người phụ nữ thích hợp cho việc đó.

***

“Chết tiệt, các người dám làm loạn!” Amaury gầm lên, xọc kiếm vào bụng một tên cướp dám cả gan tiến đến gần và đâm mũi kiếm và cánh tay chàng.

Mắt tên cướp mở to ra, thẳng thốt khi ánh kiếm sắc bén nháng lên và xuyên qua hân. Rồi hân sợ hãi nhìn xuống dòng máu đang tuôn ra từ bụng hân trước khi ngã sập xuống đất. Đồng bọn của hân lập tức lùi lại một hai bước khỏi vòng vây mà chúng tạo ra, tìm cách để giúp đỡ hân.

Ý thức được điều đó, Amaury thầm cảm ơn cái cây phía sau lưng, cũng như sự tính toán trước khi chàng chọn đứng trước nó khi bọn cướp nhảy xổ ra từ trong rừng xung quanh chàng, làm cho con ngựa của chàng hoảng sợ mà ném phịch chàng xuống đất.

Một lần nữa chàng nguyên rủa tâm trạng cấu kình đã làm chàng bị phân tâm để lũ xỏ lá này có cơ hội tấn công chàng bất ngờ. Nếu để ý kỹ, chàng có lẽ đã lường trước được cuộc tấn công. Hay ít ra thì cũng có thể ngồi vững trên lưng ngựa hơn là phải quơ quạng trên đám cỏ bở đến cái cây gần nhất để núp khi chàng chống chọi lại với nửa tá cướp ... một mình ... chỉ bằng một thanh kiếm và một con dao găm. Chàng chỉ có thể thầm tạ ơn Chúa là chỉ có ba tên trong số chúng cầm kiếm, hai tên cầm gậy, còn một tên vung vẩy dao găm ra về tàn ác. Ở thì, giờ thì chỉ còn hai tên có kiếm thôi, chàng thoả mãn nghĩ, rồi lại chửi thề khi thấy một tên thả gậy ra rồi nhặt kiếm của tên đã chết lên.

Một bên thái dương chàng giật giật, Amaury nhìn lên kẻ thù của chàng, chờ một trong số chúng tấn công chàng. Miễn là bọn đó đủ ngốc đó để nhào vào từng đứa, chàng có thể thoát được. Nhưng nếu chúng ào vào cùng lúc, thì chàng coi như xong, mặc dù chàng có thể sẽ mang theo ít nhất là hai thẳng, có khi là ba, đi cùng. Tất nhiên, lẽ ra chàng phải biết, vận may của chàng có giá là cuộc sống ngắn ngủi của chàng. Chàng đã sớm học được rằng vận may là điều dễ thay đổi. Một ngày chàng may mắn có một cô vợ dễ thương cùng với một tài sản kếch sù, thì rồi chàng sẽ bị giết ngay ngày hôm sau.

Một thoáng chuyển động làm chàng chú ý lại đến lũ đàn ông đang bao vây chàng. Amaury còn không có đủ thời gian để chửi thề vì đã sao nhãng khi thấy chàng bị bao vây từ mọi phía. Có vẻ như không tên nào trong lũ cướp muốn chịu chung số phận với bạn của chúng khi tấn công chàng riêng lẻ. Chúng đang tiến về phía chàng cùng một lúc.

***

“Ồ... thừa phu nhân, có lẽ phu nhân không nên...” Giọng nói già nua run rẩy của Eldrin lí nhí dần khi Emma quay lại nhìn ông dò hỏi. Thờ dãi, người giữ ngựa ưỡn thẳng lưng và nhắc nhở nàng, “Đức ông nói phu nhân không nên ra khỏi toà lâu đài một mình”

Emma khẽ nhủ mày, rồi mỉm cười trấn an. “Phải, Eldrin, nhưng ta đi tìm đức ông. Chắc lần này thì không tính chứ?”

Nét mặt lộ rõ vẻ lo lắng, người đàn ông già sai bước đi theo túm lấy dây cương con ngựa của nàng. “Nhưng thừa phu nhân...”

“Đức ông có thể bảo vệ ta khi ta đã tìm thấy ông ấy,” nàng bảo đảm, giật lấy dây cương từ tay ông ta và bỏ đi.

“Vâng, nhưng phu nhân sẽ không được bảo vệ cho đến khi tìm thấy đức ông và...” Ông không thể tranh luận thêm mà cũng thật sự chẳng muốn khơi lại nữa. Chẳng ích gì; Tiểu thư Emma đã cưỡi ngựa lao ra khỏi sân. Tự làm bầm, Eldrin lắc đầu bước vào chuồng ngựa. Ông chủ mới không có vẻ là người chấp nhận chuyện cãi lời. Chắc rằng phu nhân sẽ nhận ra được điều đó, sớm thôi.

Emma cưỡi ngựa thẳng theo hướng mà người ta nói là chồng nàng đã đi, hy vọng sẽ sớm gặp được chàng. Nhưng thật không may, có vẻ như chồng nàng đã đi xa hơn nàng nghĩ, sâu vào rừng, và rất dễ bị bọn cướp tấn công. Emma dừng ngựa, và khi nàng còn đang lưỡng lự xem có nên quay về lâu đài không thì một con ngựa bất thần phi thẳng ra khỏi khu rừng trước mặt và lao vút qua nàng.

Xoay xò trên yên ngựa, nàng sợ hãi nhìn con vật hoảng sợ chạy thẳng về lâu đài, rồi cẩn mồi nhìn lại khu rừng phía trước. Rõ ràng đó là ngựa của chồng nàng. Nó còn có thể thuộc về ai nữa chứ? Nhưng giờ nàng lo lắng không biết chuyện gì đã xảy ra với Amaury.

Nàng đang bắt đầu sồn gai ốc lên vì có dự cảm xấu thì chợt nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau từ nơi nào đó phía trước nàng.

Chửi thề thì thật chẳng giống một tiểu thư con nhà gia giáo nhưng vì chồng nàng đã ngu ngốc đi xa đến thế một mình, Emma rút cung từ phía sau rồi thúc ngựa phi lên.

Amaury thực sự nghĩ đây là ngày tàn của đời chàng rồi. Ba mũi kiếm, một con dao găm, một cây gậy cùng lúc chĩa vào chàng, có vẻ như chàng chỉ còn có một lựa chọn duy nhất là chọn xem nên đưa theo những tên cướp nào cùng xuống địa ngục. Chàng có thể kéo theo hai ... hoặc ba tên cầm kiếm phía bên trái, chàng nghĩ. Với ý định đó, chàng sẽ phóng dao vào cổ một tên cầm kiếm phía bên trái chàng, cùng lúc sẽ chàng lia kiếm vào gã đứng phía xa bên phải chàng. Chàng hy vọng nhất kiếm đủ mạnh để hạ tên cầm kiếm bên phải chàng, rồi tiếp tục lia vào cổ tên cướp cầm dao găm đứng cạnh hân. Như thế, có nghĩa là, chỉ còn lại một tên cướp cầm kiếm có thể giết chàng, hoặc tên cướp cầm gậy sẽ đập chàng đến chết. Nhưng ít ra chàng cũng mãn nguyện vì sẽ có bạn đồng hành.

Ý định này ra trong đầu chàng lúc này là sự thực và con giận dữ, phần nộ là tất cả những hy vọng của chàng. Chàng xoay sở để hạ hai gã bên phải chàng bằng một đường kiếm. Mặc dù tên thứ hai nhận nhát kiếm vào vai thay vì vào cổ, thì vết thương cũng đủ để hạ gục hân. Nhưng ý đồ giết chóc chàng đã lường trước khi thấy bọn cướp nhảy xổ ra thì không hề suy giảm. Quay lại, Amaury nhận ra đối thủ của chàng đang quay lại nhìn chàng bằng đôi mắt mở to, sững sờ, mũi kiếm của hân vẫn giương lên nhắm vào chàng ngay cả khi gã sập xuống, thanh kiếm rớt xuống mặt hân, một mũi tên cắm vào lưng hân. Amaury quá bất ngờ với bước ngoặt này, chàng hoàn toàn quên phất đi gã cầm gậy cho đến khi ... nó bỏ xuống.

Đi trước tên đồng bọn một bước và không hề biết gì về một cung thủ giấu mặt, tên cướp cuối cùng phang cây gậy xuống đầu Amaury với một nhát mạnh, nhưng chiến thắng của hân quá ngắn ngủi. Ngay khi nạn nhân của hân ngã xuống trước mặt, hân cảm thấy một mũi tên găm ngay vào lưng.

Emma còn không kịp đợi đến khi nạn nhân thứ hai của nàng ngã xuống, đã thúc ngựa phi lên. Ngay khi mũi tên bắn khỏi cung, nàng nắm chặt dây cương bằng tay còn lại rồi thúc ngựa lao đến từ khoảng cách ước chừng 50 feet (~ 15,24 m) tới nơi chồng nàng vừa ngã xuống cùng với bọn cướp.

Bãi chiến trường là một mớ hỗn độn khủng khiếp. Emma cố gắng lò dò những vũng máu đông xung quanh nàng khi treo cung tên vào yên ngựa rồi trượt xuống ngựa và quỳ gối ngay bên cạnh chồng nàng. Amaury đang trong tư thế úp mặt xuống đất. Nắm lấy cánh tay chàng, lật người chàng lại để chàng nằm thẳng lưng ra, rồi kiểm tra khắp người chàng. Chàng bị thương ở cánh tay, nhưng có vẻ như chỉ là vết thương nông sượt qua ngoài da thôi. Thực tế thì nó gần như đã ngừng chảy máu rồi. Nhưng vết thương trên đầu chàng thì lại khác. Nhẹ nhàng nâng đầu chàng dậy, nàng xoay và kéo chàng lại gần một chút để nhìn rõ hơn. Hẳn là chàng đã bị đập vào đầu ngay trước khi nàng có thể kịp xoay sở để hạ gục kẻ tấn công chàng và giờ thì máu đang chảy ra khá nhiều.

Khẽ cắn môi, Emma quay lại nhìn vào con đường nàng vừa đi qua, nhưng không có dấu hiệu nào để có thể xin trợ giúp cả, mặc dù nàng tin là rồi sẽ sớm có thôi. Ngay khi ngựa của Amaury về đến lâu đài, lính canh sẽ ngay lập tức cho người đi tìm chàng.

Nàng vừa mới quyết định là nên chờ ở đây cho đến khi được tìm thấy và họ được đưa về lâu đài để nàng có thể lấy đồ dùng cần thiết dùng cho việc băng bó vết thương của chồng mình thật cẩn thận thì chợt nghe thấy có tiếng sột sọat.

Điều đầu tiên Emma nhìn thấy khi bước xuống là người đàn ông đầy máu nằm cạnh Amaury. Và nàng thấy như vậy là đủ để không phải nhìn thêm gì nữa, nên nàng tránh nhìn vào bất cứ cái gì, ngoài chồng nàng. Giờ thì nàng đã nhận ra sai lầm của mình, vì có vẻ như không phải tất cả các tên cướp đều đã chết. Một gã có khuôn mặt choắt lại như mặt con chồn bị thương nặng ở vai, nhưng không nguy hiểm đến mức chết người, giờ đã có thể đứng lên lết về phía thanh kiếm đã văng ra gần đó.

Thảm nguyện rửa sự ngu ngốc của mình, Emma thả đầu ông chồng tội nghiệp xuống đất rồi nhào tới chụp lấy thanh kiếm của chàng. Nàng gần như đứng thẳng lên ngay lập tức, sẵn sàng cầm kiếm để tấn công. Khi còn cách thanh kiếm vài inch, tên cướp dừng lại, liếc mắt nhìn nàng đánh giá tình hình. Để cầm được thanh kiếm đang nằm cách hẵn không xa, hẵn phải vượt qua chỗ Emma với thanh kiếm của nàng. Trong một thoáng nàng đã sợ hẵn sẽ cố với tới thanh kiếm, nhưng dường như đã nghĩ kỹ hơn, tên cướp đột nhiên quay gót chạy biến vào rừng.

Emma nhìn theo cho đến khi tên cướp mất hút một lúc, thấy rõ tim nàng đập thình thịch mạnh đến mức muốn vỡ tung cả lồng ngực, nàng vội thả thanh kiếm và cuống cuồng quay lại với chồng.

Điều duy nhất lướt qua tâm trí nàng là nàng không biết dùng kiếm. Đó là điều duy nhất mà cha nàng tỏ ra nghiêm khắc. Không người con gái nào của ông được dạy cách dùng kiếm. Ông cho rằng để cho người quân gia xứ Wales dạy nàng bắn cung là đã quá đủ cho sự dung túng của ông rồi. Ông sẽ không bao giờ cho phép nàng tập đấu kiếm trong bất cứ trường hợp nào. Emma đã thử đủ cách để làm ông nhượng bộ: cầu xin, giận dỗi, nỏ con thịnh nộ, nhưng vẫn không lay chuyển. được ông. Chẳng cần thiết phải cho nàng học đấu kiếm; nàng đã được bảo vệ đủ, và một thanh kiếm rõ ràng là không phải là một vũ khí hợp với một tiểu thư, ông kiên quyết như vậy. Ngay cả Rolfe cũng nghĩ nàng thật điên rồ khi muốn học dùng kiếm, và đã từ chối giúp nàng khi nàng cầu cứu.

Cúi xuống, Emma nắm lấy cả hai tay chồng mình và giật mạnh trong vô vọng. Không còn câu hỏi nào về việc chăm sóc cho chàng ngay tại đây, hay là nên ngồi đây đợi người đến cứu. Quá nguy hiểm. Có đầy rẫy cướp ở trong rừng, chắc chắn là nhiều hơn sáu tên đã tấn công chồng nàng. Nếu tên cướp vừa chạy vào rừng quay trở lại tìm đồng bọn của hẵn, thì chúng có thể quay lại bất cứ lúc nào. Nàng không đủ sức để chống lại chúng được.

“Emma!” Rolfe lao tới trên lưng một con ngựa không thảng yên, mặt chàng lộ rõ vẻ lo lắng.

“Ôn Chúa,” Emma thở hắt ra khi thấy chàng giật cương ngựa dừng lại.

Nhảy xuống đất, chàng chạy đến bên cạnh nàng. “Chị không sao chứ?”

“Không, nhưng Amaury thì có.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Anh ấy bị bọn cướp tấn công,” Emma đáp. Nhanh chóng quay lại với chồng mình, nàng nhíu mày khi thấy máu vẫn rỉ ra từ đầu chàng.

“Chị đi với anh ta à?” Rolfe rõ ràng là lo lắng cho nàng hơn cho chồng nàng. Chẳng lẽ Rolfe không thấy chàng bị thương thế nào sao?

“Không, chị đến lúc trận chiến sắp kết thúc. Giúp chị đỡ chàng dậy đi. Chúng ta phải đưa anh ấy về lâu đài. Anh ấy đang chảy nhiều máu lắm.”

Gật đầu, Rolfe lăm bầm xốc người đàn ông lên, rồi quay về phía con ngựa của Emma.

“Không, Rolfe, không phải thế,” nàng phản đối ngay khi thấy cậu ta ném người đàn ông đang bất tỉnh nhân sự vắt ngang qua yên ngựa, đầu của chàng một bên ngựa, còn chân thì ở bên kia. “Dừng chàng dậy. Để thế chàng sẽ bị đau đấy.”

“Anh ta thậm chí còn không tỉnh lại thì là sao mà biết đau được chứ,” em họ nàng cộc lốc nói, leo lên lưng ngựa của mình rồi cúi xuống ôm eo nàng bế lên.

“Nhưng—“

“Nhanh lên nào chị,” Rolfe đặt nàng ngồi trước, rồi túm dây cương của chàng bằng một tay còn tay kia nắm dây cương ngựa của nàng. “Chúng ta sẽ đưa anh ta về nhanh thôi và sẽ làm cho anh ta trở nên dễ chịu hơn,” chàng ta lau bầu khi quay ngựa về phía lâu đài. Tuy nhiên, chàng dừng lại ngay khi thấy

mũi tên vẫn cắm trên lưng của hai kẻ tấn công. “Sản phẩm của chị đấy à?” chàng lặng lẽ hỏi.

Emma liếc xuống, rồi quay đi ngay, nhún vai. “Về thôi, Rolfê,” nàng chỉ nói có vậy.

Nhìn thấy thoáng xanh xao trên khuôn mặt nàng, Rolfê gật đầu rồi thúc ngựa lao về phía trước, cho nàng có đủ thời gian để lấy lại bình tĩnh khi cậu băng qua rừng. Cậu biết nàng đã hồi tâm lại khi nghe thấy nàng thở dài, quay lại nhìn cậu qua vai, “Có ai đi với em không?”

“Người gác ngựa cho em biết chị đi tìm chồng một mình, mặc dù chồng chị đã ra lệnh không cho chị đi ra ngoài một mình. Em đã bảo ông ấy thẳng yên ngựa cho em. Em đã nghĩ là sẽ đuổi kịp chị trước khi chị đuổi kịp anh ta.”

Emma khẽ cười. “Để cứu chị trước khi chàng nổi giận à?”

“Con giận chị đáng phải chịu. Chị không nên cười ngựa ra ngoài một mình.”

“Cả anh ấy cũng vậy,” Emma bực bội phản bác. Ít khi em họ nàng công kích nàng như thế, mà nàng thì chẳng thích những lúc đó chút nào vì – thường thì là em nàng luôn đúng.

“Không nên,” Rolfê đồng ý, làm Emma thấy dễ chịu hơn một chút. Nàng thích một điều ở Rolfê, cậu ấy luôn luôn công bằng. “Có vẻ như bọn cướp ngày càng trở nên táo bạo và gan lì hơn,” Rolfê nói thêm, “Fulk hẳn đã nhận ra điều đó.”

“Còn nhiều điều nữa để chồng chị phải học,” nàng cộc lốc nói.

“Hừm.” Rolfê cắn nhai.

“Em có thấy con ngựa của chàng không?” Emma chuyển chủ đề.

“Có. Nó giúp em đến đây nhanh hơn.” Ngay khi chàng dứt lời, họ nhìn thấy quân tiếp viện đang tiến đến ở rặng cây trước mặt. Có ít nhất khoảng hai mươi người, một số là lính của lâu đài, số còn lại là lính của chồng nàng với Blake đang dẫn đầu lao tới với vẻ mặt lo lắng.

“Phu nhân Emma.” Blake liếc mắt nhìn qua nàng ngay khi thẳng cương bên cạnh họ. Khi đã yên tâm thấy nàng không sao, chàng quay sang nhìn tư thế nằm vất vèo của Amaury, nhíu mày khi thấy máu nhỏ xuống từ đầu chàng.

“Anh ấy còn có một vết thương nữa ở cánh tay,” Emma nói. “Chúng ta phải đưa anh ấy quay trở lại lâu đài thật nhanh để còn kịp chữa vết thương.”

“Bị cướp tấn công.” Rolfê nói thêm thông tin mà Emma đã bỏ sót. “Ngài có thể thấy năm tên trong số chúng ở khoảng đất trống không xa nơi này.”

“Tất cả bọn chúng đều ở đây à?”

“Một tên bị thương nhưng đã bỏ trốn rồi,” Emma nói.

Gật đầu, Blake cho hai người hộ tống họ trở về lâu đài, rồi cùng với những người khác phi tiếp về phía trước theo hướng Rolfê chỉ. Họ có thể tìm bắt tất cả các tên đang bị thương – nếu chúng chưa chết hết – rồi tìm tên đã trốn thoát.

Amaury không hề cử động khi được đưa xuống ngựa và được hai người đàn ông to lớn khiêng lên phòng ngủ. Emma nhanh chóng chạy theo và hét gọi Maude mang nước nóng và khăn sạch vào.

Một lát sau, chồng nàng nằm sõng soài trên giường, còn Emma ngồi bên cạnh lau rửa vết thương cho chàng. Nàng chăm sóc cho vết thương ở đầu chàng trước. Vết thương ở tay chẳng có gì đáng kể, không khác gì vết xước là bao. Nhưng vết thương ở đầu thì thật đáng lo ngại, luôn là như thế. Bị thương ở đầu là phức tạp nhất. Chỉ một vết sưng nhẹ ở đầu cũng đủ để kết liễu một người đàn ông hướng hồ gì là một vết thương rộng như của chồng nàng, nó có thể liền lại rất nhanh nhưng đi kèm với nó sẽ là một vài cơn đau đầu. Chưa kể, nó cũng có thể tiến triển theo chiều hướng khác xấu hơn.

Thở dài, Emma đặt cái khăn lau đầm máu vào cái chậu mà cận vệ của Amaury đang giữ cho nàng, rồi nhận lấy cái kim Maude đưa cho. Nàng mới bắt đầu khâu kín vết thương của Amaury lại thì Blake bước vào phòng và đứng đó cùng với nửa tá người khác đang bao lấy xung quanh giường.

“Ngài có bắt được tên bỏ trốn không?” Rolfê lặng lẽ hỏi, vẻ nhăn nhó hơi ghê ghê khi nhìn chị mình xỏ mũi kim đầu tiên qua da đầu chồng.

“Không. Ta đã cho người ở lại tìm kiếm, còn ta trở về với mấy cái xác. Có cả thấy năm tên như ngài đã nói.” Giọng chàng có vẻ cục cằn và Emma biết chàng cũng đang bị phẫn tâm khi nhìn nàng làm. Rõ thật là bọn đàn ông, cảm thấy gớm ghê khi nhìn thấy một vết thương được khâu. Trong khi đó thì ngược lại, thậm chí chẳng có chút xấu cảm giác xấu hổ nào khi gây ra một vết thương như thế.

Rolfê lẩm bẩm đáp lại. Rồi im lặng một lát trước khi Blake tiếp tục. “Hai tên trong số đó có mũi tên ở lưng.”

Emma ngừng mũi khâu giữa chừng, nàng bắn tia nhìn cảnh cáo sang cậu em họ. Em nàng nhướn mày khi nhận thông điệp lặng lẽ đó, rồi tỏ ra do dự một lúc. Sau đó cậu quay lại và nói, “A phải, tôi cũng nhìn thấy nó.”

“Khi ngài và phu nhân Emma đến thì trận chiến đã kết thúc rồi đúng không?” Điều Blake nói làm Emma ngạc nhiên. Nàng đã không nghĩ là người của chồng nàng có thể suy đoán rằng nàng và cậu em họ rời khỏi lâu đài cùng nhau, nhưng giờ thì nàng cho là Blake đã nghĩ rằng nàng cầu viện tới cậu em họ đi cùng để bảo vệ mình cho đến khi nàng gặp được Amaury. Liếc sang cậu em họ cảnh cáo lần nữa, nàng quay trở lại chú tâm vào vết thương của chồng

mình.

“Đúng vậy,” Rolfé cuối cùng cũng cất tiếng nói. “Khi ta đến thì mọi chuyện đã kết thúc.”

Nàng có thể cảm thấy Blake nhú mày khi chàng suy nghĩ. “Vậy thì ai đã bắn hai tên đó?”

Emma dường như nín thở. Nàng không muốn mọi người biết tay nàng đã dính máu của bọn cướp, lại càng không muốn chuyện nàng rất giỏi bắn cung bị lộ ra. Rolfé là người duy nhất ngoài người quản gia xứ Wales đã dạy nàng biết rõ về tài nghệ của nàng. Cha nàng cũng biết điều đó, tất nhiên, nhưng cha nàng đã không còn nữa. Cả người chồng đầu tiên của nàng cũng vậy.

Emma thờ dài khi nhớ lại chồng cũ. Đó là một ngày ngay sau đám cưới. Nàng đã định gây ấn tượng với chàng bằng tài nghệ của mình. Nàng bị thôi thúc phải gây ấn tượng với chồng nàng bằng cách nào đó. Chàng có vẻ như chẳng để ý đến sự hiện diện của nàng ngay cả ở bữa tiệc cưới, trong suốt bữa sáng hôm sau và cả ngày hôm đó.

Không may cho nàng, thay vì bị ấn tượng, Fulk lại có vẻ hoảng sợ khi biết được cái tài lẻ không mấy ra dáng tiểu thư của nàng. Đến giờ nàng vẫn không biết đó có phải là một phần lí do chàng bỏ đi không. Chàng đã bỏ đến căn nhà ở Luân Đôn sau đó mà không nói với nàng một lời. Có lẽ chàng không thấy nàng đủ nữ tính. Dù sao, chuyện đó cũng đủ để nàng rủ cái ý tưởng phải để cho người chồng thứ hai của nàng phát hiện ra chuyện đó. Nàng không muốn cả chàng cũng bỏ nàng mà đi.

“Có lẽ đó là Chúa tể Darion,” Rolfé cuối cùng cũng lên tiếng, khiến Emma thờ phào nhẹ nhõm.

“Ngài Darion?” Blake nhìn chàng bối rối. “Ta chưa bao giờ nghe nói đến ông ta. Ông ta sống ở gần đây sao?”

Emma liếc qua vai, thấy em họ nàng lắc đầu. Thoáng có chút tình quái trong mắt chàng khi bắt gặp ánh nhìn của nàng. “Không. Đó là thần rừng. Và là người bình ực kẻ yếu. Ngài ở đó để bảo vệ những khách lữ hành không cảnh giác, và người ta nói ngài luôn mang theo cung tên.”

“Ngài đã bao giờ gặp vị Darion ấy chưa?”

“À, rồi. Chúa tể Darion đã cứu mạng tôi một hai lần. Lần đầu tiên là khi tôi còn bé.”

Emma nhớ lại khi nhớ lại chuyện mà em họ nàng đang nhắc đến. Lúc đó Rolfé mới chuyển đến lâu đài khoảng một năm, và sau khi họ bắt đầu học bắn cung được một hai tháng gì đó. Họ đã chạy vào rừng như những đứa trẻ lang thang, tập tành chơi trò chơi người lớn. Như thường lệ, nàng vẫn đòi đóng vai Ngài Darion vĩ đại, buộc cậu em họ phải làm tên cướp xấu xa để tiện. Chúng giả vờ như ngài Darion tình cờ bắt gặp tên cướp đang bắt nạt một đứa bé tội nghiệp. Rồi lẽ dĩ nhiên là hai đứa chơi trò đuổi bắt khắp cả khu rừng. Cậu bé chạy trước, cô bé đuổi theo sau một đoạn khá xa, bị vướng víu bởi cái váy chằng mấy khi mặc, cung tên lủng lẳng trên vai. Emma đã mang theo cung tên theo ở mọi nơi từ khi còn là đứa trẻ, và nàng rất lấy làm mãn nguyện vì được cha cho phép sử dụng nó.

Tiếng kêu ở phía trước đã cho cô bé biết là có chuyện chẳng lành. Từ từ chạy chậm lại, cô bé lặng lẽ trườn về phía có tiếng xô xát phát ra. Một trận ẩu đả nhỏ và diễn ra rất nhanh chóng. Cô bé dừng lại núp phía sau một cái cây, mở to mắt nhìn hai người đàn ông cao lớn, trông giống như những tên cướp thật sự đang bắt giữ cậu em họ của mình. Một trong hai tên giữ cậu bé chẳng hề nhẹ nhàng chút nào khi chúng tranh cãi xem nên làm gì với đứa trẻ. Đòi tiền chuộc là một cách, nhưng chúng đã kết luận rằng gia đình cậu chẳng khá giả gì, cứ nhìn bộ quần áo trẻ con trên người cậu là thấy ngay. Emma và Rolfé luôn bị nhắc phải mặc những bộ bình thường nhất khi chơi trong rừng để không làm rách những bộ quần áo đẹp.

Cho rằng cậu bé chỉ là một đứa trẻ sống trong làng, chúng quyết định tốt nhất là nên giết đứa bé đi để không bị lộ ra là nó đã nhìn chúng. Rồi chúng bắt đầu bàn nhau xem nên làm việc đó như thế nào. Đó chính là lúc Emma nhận ra rằng mình phải cứu cậu em. Cô là người duy nhất có thể làm được điều đó vào lúc này. Không nghĩ nhiều, cô bé lấp tên, giấu cẩn thận vào tên cướp đứng gần nhất, rồi phóng tên. Trước khi mũi tên đầu găm trúng đích, mũi tên thứ hai đã được đưa lên đang run rẩy trên cung tên của cô bé, và rồi cũng nhanh chóng được bắn đi. Chỉ một giây sau Rolfé đã thấy mình đứng giữa hai xác chết. Cậu đã biết người cứu cậu là ai và đã gọi tên nàng, nhưng lúc đó Emma còn đang bận nôn thốc nôn tháo nên không thể trả lời cậu được.

“Vậy là ngài chưa bao giờ gặp được vị cứu tinh của mình sao?”

Emma nghe thấy Blake hỏi, nhận ra rằng trong khi nàng đang nhớ lại chuyện đó thì em họ nàng cũng đang kể cho mọi người nghe, và rõ ràng không hề nhắc đến nàng. Nàng lắng nghe em họ kể tiếp. “À, có chứ, ta có gặp Ngài Darion. Vào ngày hôm đó, và nhiều lần khác nữa.”

“Ngài ấy đã nói gì?” một trong những người lính đã khiêng Amaury lên phòng hỏi, những người còn lại đều bị cuốn vào câu chuyện ly kỳ này.

“Ồ, lúc đó ông ấy quá bận để có thể nói nhiều, theo như tôi còn nhớ.”

Emma tròn tròn mắt khi nghe thấy tiếng cười trong giọng nói của cậu em họ. Từ hôm đó cậu ấy đã không ngớt trêu chọc nàng vì đã sợ đến mức lộn cả ruột.

“Quá bận rộn ư?” Blake khẽ nhú mày.

“Phải, rồi khi ngài ấy rời đi thì Emma xuất hiện.”

“À,” một người khác nói. “Ngài còn không kịp nghe lời cảm ơn. Ngài sẽ đi trước khi bị ai khác nhìn thấy.” Người đàn ông nhìn sang Emma lúc này vẫn đang bận rộn khâu vết thương cho chồng. “Phu nhân đã bao giờ gặp người chưa, thưa phu nhân?”

”

“À có đấy, Ngài Darion cũng đã cứu mạng chị ấy một lần,” Rolfê trả lời hộ nàng.

“Thật sao?” Blake liếc sang Emma tò mò.

“Phu nhân có thể kể cho chúng tôi nghe được không, phu nhân?” Alden bẽn lẽn hỏi.

Emma liếc sang cậu bé. Cậu chàng đã im lặng và tỏ ra tập trung, luôn sẵn sàng làm bất cứ điều gì cần thiết để giúp đỡ nàng. Không còn chút vẻ buồn nôn nào trên mặt cậu khi nàng xuyên mũi kim qua thịt, chỉ có sự tò mò và háo hức. Nàng thoáng nghĩ không biết nàng có đột nhiên có tài chữa bệnh không khi lắc đầu trả lời cậu. “Lúc khác. Nhưng nếu mọi người vẫn muốn nghe, em họ ta có thể kể hay hơn đây. Nhưng xin mời xuống dưới Đại Sân,” nàng tiếp.

“À vâng. Tốt hơn là chúng tôi nên để cho phu nhân tập trung chăm sóc đức ông đây. Chúng ta chắc hẳn đang quấy rầy họ rồi.” Rolfê đi về phía cửa và đợi những người khác đi ra theo.

Alden lưỡng lự, rồi đứng yên một chỗ khi những người đàn ông khác rời khỏi phòng ngay lập tức.

Dừng lại ở ngưỡng cửa, Blake quay lại. “Cậu ấy sẽ ổn chứ?”

Emma ngừng mũi kim khi đã khâu xong một mũi nữa qua da của ông chồng đang bất tỉnh, rồi quay lại nhìn khuôn mặt buồn bã xanh xao của Blake. “Tôi cũng không biết nữa. Chàng bị đánh một cú rất mạnh.”

Blake chỉ im lặng khi nghe nàng nói vậy, rồi ngán ngẩm thờ dãi quay đi. “Nếu có thể, xin hãy gọi ta khi cậu ấy tỉnh lại, thưa phu nhân.”

“Được thôi,” Emma trả lời khẽ khi Blake khép cửa lại. Rồi nàng quay lại khâu nốt vết thương trên đầu chồng. “Alden? Phiền cậu mang áo ngủ của đức ông lại cho ta. Chúng ta sẽ thay đồ cho ngài khi ta làm xong.”

“Đức ông không có áo ngủ, thưa phu nhân.”

Emma dừng lại, đầu nàng ngẩng phất lên ngay khi nghe Alden nói. “Không có áo ngủ ư?”

“Dạ không. Ngài cũng chỉ có hai bộ quần áo thường ngày thôi. Ngài nói một chiến binh không cần đến hơn hai bộ. Chỉ cần một bộ để mặc trong khi giặt bộ kia thôi.” Rồi cậu bé nhún mày. “Đúng vậy không, thưa phu nhân?”

“À...” Emma không biết phải trả lời cậu bé thế nào. Nàng chưa bao giờ gặp ai trong tầng lớp của nàng chỉ có hai bộ áo dài, nhưng trong đời mình nàng cũng chưa bao giờ gặp một chiến binh nào cả. “Ta không rõ nữa, Alden, nhưng nếu chồng ta đã nói vậy, thì hẳn là đúng.”

“Phải rồi.” Alden cắn môi vẻ không vui. “Nhưng cha tôi cũng là chiến binh, và người có rất nhiều áo dài. Toàn những bộ đẹp. Có cái còn được nạm ngọc, cả mũ cũng thế.”

Emma nhướn mày. “Thế cha cậu là ai, Alden?”

“Bá tước Edmund Northwood xứ--”

“À, ta biết Bá tước,” Emma ngắt lời. Bặm môi, nàng lắc đầu. “Nếu cha cậu là bá tước, sao cậu lại còn theo hầu Ngài Amaury?”

“Vi ngài là hiệp sĩ cử nhất.” Cậu bé nói với vẻ tự hào như thể cậu chịu trách nhiệm về danh tiếng và tài nghệ của Amaury vậy.

“Cha tôi nói như thế. Ngài Amaury là hiệp sĩ giỏi nhất. Cha tôi còn nói, nếu được ngài huấn luyện, tôi có thể sống thọ đến già và có được nhiều tước hiệu và làm nên nhiều huyền thoại. Cha nói ông ấy không thể tin tưởng mà giao tôi cho ai khác ngoài ngài ấy.”

“Ta hiểu.” Emma liếc sang nhìn chồng với sự nể nang kính trọng mới. Chàng không chỉ là cứu tinh của đức vua, mà còn được xem là người đào tạo hiệp sĩ tốt nhất. Đến cả bá tước cũng phải thừa nhận điều đó.

“Thực sự thì cha tôi cũng là một chiến binh xuất sắc,” Alden nói với nàng.

“Ta chắc rằng ngài ấy rất giỏi,” Emma dịu dàng bảo đảm với cậu bé.

“Nhưng ông ấy cũng có rất nhiều quần áo nữa,” Alden vẫn ám ức làm Emma phải mỉm cười khi thấy sự bức dọc thể hiện rõ ràng trên mặt cậu bé.

“Cha cậu là một bá tước, đồng thời là một hiệp sĩ. Do vậy ông ấy phải mặc cho phù hợp với tước vị mình.”

Alden gật đầu nhẹ nhõm. “À phải, đúng là như vậy.” Rồi cậu ngẩng lên. “Nhưng giờ Ngài Amaury đã là một công tước, nên ngài ấy cũng cần phải có nhiều lễ phục hơn.”

“Phải rồi, ta cho rằng công tước sẽ sớm có thôi,” Emma nhún mày đồng tình.

“Trang phục là rất quan trọng.”

Nàng nhướn mày khi nghe giọng cậu bé có vẻ nghiêm trọng. “Thật vậy sao?”

“Dạ đúng. Tôi có nghe đức vua nói vậy.”

“À,” Emma thờ ra nhẹ nhõm. Đúng là thế. Cả Rolfe cũng từng nói rằng đức vua của họ là người quan tâm đến thời trang. Không nghi ngờ gì chuyện nàng đã làm đức vua thất vọng đến thế nào khi ăn mặc giản dị ở lần diện kiến đó. Có lẽ cả với người chồng trước cũng vậy. Ngã lưng ra ghế, lần đầu tiên nàng nhìn chồng nàng gần đến thế kể từ khi họ cưới nhau ngày hôm qua.

Nàng đã cố liếc chàng một hai lần gì đấy lúc còn ở nhà thờ, rồi ở lễ cưới, sau đó một hai lần nữa nhưng đây mới là lần đầu tiên nàng có thể mở to mắt chăm chăm nhìn kỹ từng đường nét mạnh mẽ của chàng.

Chàng quả thực rất đẹp trai, nàng nghĩ. Không phải kiểu đẹp trai mà Fulk có. Fulk có vẻ đẹp của một người yếu đuối và quyến rũ, như một chú nai tơ với đôi chân mảnh khảnh vậy. Còn người đàn ông này thì đẹp kiểu góc cạnh hơn. Mạnh mẽ hơn, làn da sạm màu hơn, chàng làm cho nàng liên tưởng đến hình ảnh con sói hoặc con gấu.

Vươn người ra, nàng vén một mớ tóc đang che khuất mặt chàng. Ngay cả khi ngủ sự mạnh mẽ, vẻ cấu kính dữ tợn vẫn được giữ lại trên khuôn mặt chàng. Cha nàng cũng có một khuôn mặt rất mạnh mẽ, Rolfe cũng vậy, nhưng đôi khi nàng bất gặp lúc họ đang ngủ, thì nàng thấy nét mặt của họ dịu đi và còn có phần như trẻ con nữa. Nhưng chẳng có chút nét nào trẻ con ở chồng nàng hết. Riêng điều đó thôi đã nói cho nàng biết nhiều hơn cả những gì Blake kể về tuổi thơ buồn bã và tủi nhục của chàng. Ngay cả khi ngủ chàng cũng không dám gỡ bỏ sự phòng bị.

Nàng sẽ phải thay đổi điều đó, Emma quyết định ngay cả trước khi biết vì sao nàng lại muốn làm vậy. Nàng muốn trao cho chàng một gia đình mà chàng có thể hành diện, và nàng sẽ trở thành một người vợ làm chàng phải tự hào. Đó là nếu chàng có thể sống đủ lâu để nàng có thể thực hiện được điều đó, nàng chột nhủ mảy may khi nghĩ đến điều đó.

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Anh ấy đã tỉnh chưa?”

Emma nhận thấy em họ nàng ánh lên vẻ hy vọng khi nàng xuống dùng bữa tối, nàng thờ dài lắc đầu. Nàng đã ngồi bên Amaury suốt cả ngày, để ý chàng đến khi mất nàng nhòa đi, nhưng chàng vẫn chưa tỉnh. Nàng bắt đầu cảm thấy rất lo lắng khi thấy chàng vẫn bất tỉnh. “Không, anh ấy vẫn chẳng hề động dậy gì,” nàng ngập ngừng. “Alden đang canh chừng chàng. Cậu bé sẽ gọi nếu có bất cứ điều gì bất thường.”

Rolfe nhủ mảy, ánh mắt chàng liếc về phía vị cha xứ đang ngồi đối diện và bất gặp cái nhủ mảy của ông.

Emma nhướn mày khi nhận thấy sự trao đổi âm thầm đó. “Gì vậy, thưa các ngài?”

Cả hai người đàn ông đều quay sang phía nàng tỏ vẻ thông cảm.

“Các ngài đang nghĩ gì vậy?” Emma uể oải hỏi. “Các ngài nhìn như thể ta đang trong tình trạng bi đát lắm vậy.”

“Ta tin rằng em họ phu nhân và vị cha xứ của chúng ta đang phiền muộn không biết phu nhân sẽ thế nào khi chồng mới cưới của nàng chết,” Blake lặng lẽ nói làm nàng đột ngột quay sang phía chàng.

“Chồng tôi sẽ không chết,” nàng nói với giọng khắc nghiệt hơn nàng tưởng. “Mà hơn nữa, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra với tôi cả.”

“Phu nhân không nghĩ rằng ngay khi người chồng thứ hai của nàng chết, nhất là ngay sau đám cưới, Bertrand sẽ lại đến gõ cửa lâu đài lần nữa sao?”

Emma cứng người khi nghe thấy lời ám chỉ đó. “Không, tôi...”

“Phu nhân sẽ lại goá bụa một lần nữa, giống như trước ngày hôm qua vậy. Và vẫn sẽ là chủ nhân của điền trang mà Bertrand thèm muốn.”

Emma tái mét mặt khi nghe Blake nói, mắt nàng lo lắng lướt qua những người làm trong nhà. Ý nghĩ về việc người của nàng đã ngăn ngấm thế nào khi phải chịu đựng sự cai quản của Phu nhân Ascot khiến ruột nàng quặn lên. Có khi đến cả nàng cũng phải chịu sự kiểm soát của bà ta ấy chứ. Thêm vào đó, đây cũng là vấn đề mà đức vua sẽ phải đối phó, nguy cơ đe dọa đến an nguy của Ngài khi Bertrand được trao thêm quyền lực. Mà nàng thì thậm chí còn chẳng có đến một người thừa kế để mà bầu vùi. Chu kỳ của nàng đã xuất hiện từ chiều nay rồi.

Chàng không thể chết. Đơn giản thế thôi. Chàng không thể chết được ... Vì nàng sẽ không thể lấy Ngài Bertrand.

Rolfê vươn tới nắm lấy tay Emma để trấn an nhưng nàng vùng ra rồi đứng bật dậy. “Tôi phải lên xem chồng tôi thế nào rồi,” nàng thì thầm rồi quay đi.

Amaury mê man li bì hơn ba ngày, trong suốt ba ngày này Emma không rời chàng nửa bước, ở bên chàng, chờ đợi và chăm sóc chàng. Sự lo lắng và thuyết phục của Rolfê, Blake hay người hầu của nàng cũng không thể khiến nàng bỏ cuộc. Đến cả cha xứ cũng đến thuyết phục nàng, nhưng phải bỏ cuộc khi thấy đó là điều vô ích.

Mặc dù không ngừng mong mỏi chàng thức dậy nhưng Emma đã không ngay lập tức nhận ra được là chồng nàng cuối cùng rồi cũng tỉnh dậy, bất chợt mở bừng mắt như thể chàng vừa chợp mắt ngủ trưa. Emma nhìn thấy, nhưng phải mất một lúc thì đầu óc nàng mới hiểu được là nàng đang thấy gì qua đôi mắt mờ nhoè đi vì mệt mỏi. Khi tâm trí mụ mị của nàng sau cùng cũng nhận thức được chuyện gì xảy ra, nàng nhảy bật khỏi ghế rồi lao ra quỳ xuống bên giường, gọi tên chàng.

Nhấn mặt vì con đau xuyên qua từ đỉnh đầu khi chàng mới thử quay người, Amaury liếc sang nhìn nàng bằng khoé mắt.

“Đầu chàng đang đau,” nàng thì thầm, lộ rõ vẻ lo âu, rồi đứng dậy nhanh chóng bước đến cửa. Kéo cửa ra, nàng cất tiếng gọi Maude và Alden, rồi dừng lại khi thấy cha xứ đi ngang qua. “Đức ông của con, thưa cha!”

“Vâng, phu nhân, cha có thể làm gì cho con?” Ông dừng lại trước mặt nàng, hơi nhướn người lên để nhìn vào trong phòng.

“Vâng, thưa cha. Phiền cha gọi Maude giúp con, bảo cô ấy mang giúp con bình trà mà con đã dặn pha sẵn sáng nay để làm dịu con đau đầu cho công tước. Chàng đã tỉnh rồi.”

“Công tước đã tỉnh rồi sao?” Vị cha xứ già không buồn giấu giếm sự nhẹ nhõm khi nghe được tin tức này.

“Dạ rồi.”

“Ta sẽ đi gọi cô ta ngay đây,” đức cha hứa, rồi quay đi ngay, rồi lại quay người lại. “Con đã dặn cô ta chuẩn bị nó từ sáng nay sao?”

“Vâng, con sợ đầu chàng sẽ đau khi chàng cử động.”

“Nhưng... sao con biết sẽ là hôm nay?”

“Con không biết, thưa cha. Con sai Maude chuẩn bị một bình trà mới cho chàng mỗi ngày,” Emma nói cho cha xứ biết, rồi đóng cửa và quay trở về bên giường trong lúc đức cha vẫn còn đang ngạc nhiên.

Chồng nàng đã lại nhắm mắt. Nàng không biết chàng có đang ngủ không, nhưng quyết định không đánh thức chàng cho đến khi Maude mang trà vào. Trà rất khó uống. Chàng chắc chắn sẽ không chịu uống đâu, nhưng nó có thể giúp làm dịu đi con đau của chàng.

Cần mồi, nàng nhìn chàng chăm chú khi ngồi lại vào ghế. Khuôn mặt xanh xao của chàng đã có chút sắc hồng, nhưng vẫn còn quá xanh so với làn da bình thường của chàng.

Có tiếng gõ cửa nhẹ rồi cánh cửa mở ra, Maude vội vã bước vào, theo sau là Alden. Cả hai đều háo hức nhìn vào người đàn ông họ đang phục vụ khi Emma cầm tách trà ấm lên.

“Có phải đức ông đã tỉnh dậy rồi không, thưa phu nhân?” cận vệ của chàng nôn nóng hỏi.

“Phải.”

“Ôi, lạy Chúa nhân từ, cảm ơn ngài,” Maude nồng nhiệt thì thầm.

Cúi xuống chồng, Emma nhẹ nhàng chạm vào mặt chàng, mỉm cười khi chàng mở mắt. “Maude đã mang cho chàng chút trà để làm dịu con đau của chàng,” nàng thì thầm. “Chàng có thể ngồi dậy để em giúp chàng uống không?”

“Được.” Amaury cau mày với chính giọng nói của mình. Chàng tưởng giọng chàng phải đồng dạng như thường ngày, thế mà nó chỉ là tiếng nói thầm khàn đặc. Rồi chàng cố ngồi dậy, nhưng chợt nhận ra chàng dường như chẳng còn chút sức lực nào.

Nhận thấy chàng đang cố ngồi dậy một cách khó khăn, Emma bất chấp nét mặt cau kinh của chàng, đặt tách trà xuống chiếc bàn cạnh giường, rồi cũng bước đến giúp ngay cả khi Alden đã vội vã chạy vòng sang phía giường bên kia để giúp chàng. Cả hai đều phớt lờ những tiếng căn nhắc lâu bầu phản đối của chàng trong khi giúp chàng ngồi dậy ổn định, rồi đưa tách trà lên miệng chàng.

Amaury hóp một ngụm rồi phun ngay ra giường trong ghê tởm.

“Cậu sống rồi.”

Emma quay về mặt còn đang cau có vì hành động của chồng mình ra phía cửa, hướng về nơi phát ra những âm thanh mừng rỡ kia. Blake và em họ nàng đang đi vào, cha xứ cũng đi vào ngay sau đó.

“Không lâu nữa đâu,” Amaury hỏn hển nói giọng nhỏ xíu, không rõ ràng hơn trước nhiều lắm. “Tớ đang bị vợ mình cố đầu độc.”

Emma lại cau mày với chồng. “Đây không phải thuốc độc, đây là –” Nàng ngừng lại giữa chừng khi một bàn tay lớn hơn rất nhiều tay nàng túm lấy cái tách và giặt nó khỏi tay nàng đang cố ấn tách trà vào miệng chồng mình. Ngẩng phắt đầu lên, nàng há hốc mồm nhìn người đàn ông đang đứng với cái bóng bao trùm lên người nàng như thần chết. Anh ta ít nhất phải cao hơn ông chồng khổng lồ của nàng một cái đầu, và còn to lớn gần gấp đôi. Anh ta xấu xí như quỷ, với khuôn mặt thì nhìn như thể Chúa đã phủ tay lên rồi ấn xuống khi anh ta sinh ra, làm cho mọi nét như bè ra.

“Đây chỉ là trà thôi,” nàng thì thầm, hồn vía muốn bay mất trước vẻ ngoài của anh ta. “Được làm từ cây liễu trắng. Dùng để giảm đau.”

Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt xanh thẫm thẫm như ánh sáng lóe lên trên bầu trời xanh ngắt khiến cho Emma gần như nín thở khi thấy nó. Ôi Chúa ơi, thật ngạc nhiên làm sao, quả là một cú sốc khi nhìn thấy hai viên ngọc lỏng lách đó ở trên khuôn mặt u ám, thô kệch của anh ta. Emma vẫn đang cố vượt qua sự sững sờ thì người đàn ông đột nhiên gật đầu rồi cúi về phía trước đưa tách trà lên môi chồng nàng, ngang qua đầu nàng.

“Bịt mũi lại thì sẽ đỡ hơn,” Emma lẩm bẩm khi Amaury cố nhìn quanh để tránh khỏi phải uống. “Rồi bia sẽ xua đi vị của trà,” nàng nói thêm, nhắc cốc bia vẫn để cạnh chàng từ sáng để phòng trường hợp chàng tỉnh dậy và thấy khát.

Lâu lâu, chồng nàng cho phép người lạ mặt cho chàng uống thứ trà đó, rồi nhẩn nha chộp ngay lấy cái cốc nàng đang cầm. Biết rằng chàng quá yếu để giữ được cốc bia, Emma ghé nó vào miệng chàng rồi dốc lên, giúp chàng uống cho đến khi chàng ra hiệu đã đủ rồi.

Đặt chiếc cốc xuống bàn, nàng nhìn chàng lo lắng, cổ lờ đi người đàn ông vẫn đứng lù lù bên cạnh nàng như một vị thần đang nổi giận.

Sau nhiều lần cầu nài, nguyên rủa và rùng mình để biểu thị cho sự chán ghét của mình bởi thứ trà thuốc mà Emma đưa, Amaury thờ dãi liếc sang người đàn ông. “Thật tốt khi gặp lại cậu, George Nhỏ.” Giọng chàng nghe vẫn thều thào, nhưng ít ra mạnh mẽ hơn lúc đầu. Chàng hài lòng nhận ra thể khi ông bạn cười với chàng. “Tớ đoán rằng nhiệm vụ của cậu đã thành công?”

Quay sang nhìn người đàn ông mới đến, Emma thấy anh ta gật đầu, một cái gật đầu dứt khoát.

“Tốt.” Amaury quay đầu, chuyển sự chú ý của mình sang Blake và Rolfe vẫn đang đứng cạnh giường, thay vào chỗ mà Maude vừa mới đứng. “Chuyện gì đã xảy ra với tớ thế?”

“Cậu bị bọn cướp tấn công,” Blake nói.

Amaury gật đầu nhớ lại. “Sáu thằng,” chàng nghiêng răng lâu lâu.

“Đúng vậy.”

“Tớ bị tấn công bất ngờ. bọn chúng làm con ngựa hoảng sợ và nó đã quăng tớ xuống đất,” chàng bực bội thừa nhận.

Blake nhú mày khi nghe thấy điều này, đó là điều rất hiếm khi xảy ra, làm cho Amaury bị rơi vào tình thế bất ngờ, huống hồ gì lại còn để cho bản thân bị ném văng ra khỏi lưng ngựa.

“Tớ đã hạ được bốn ... không, ba tên. Tên kia chỉ bị thương thôi, tới nghỉ vậy.”

Blake gật đầu xác nhận. “Hắn đã trốn thoát.”

“Còn hai tên còn lại?”

“Chúng cũng đã chết.”

“Bị tên bắn,” Amaury lẩm bẩm khi chàng nhớ lại chàng đã sững sờ đến thế nào khi nhìn thấy mũi tên ghim lên lưng của một tên cướp. Chàng nhận ra mình đã phải trả giá quá đắt vì sự phân tâm đó như thế nào, đưa tay lên vuốt nhẹ tám băng mà Emma đã quấn lên đầu chàng.

Chàng nhắm mắt khi nhớ lại cơn đau như muốn làm đầu chàng nổ tung bởi tên cướp đập lên chàng. Đó là lúc chàng chợt quên mất vì sững sờ và không nhận ra là còn một tên cướp cầm gậy đang tiến lại gần nữa. Không nghi ngờ gì là tên cướp đánh lên chàng cũng bị hạ bởi một mũi tên, có lẽ chỉ vài giây sau khi đập cái gậy vào đầu chàng. Nếu không, chắc chắn rằng chàng đã tiêu rồi.

“Hai tên chết do trúng tên bắn,” Rolfe nói, xác nhận suy đoán của chàng.

“Mũi tên của ai?” Amaury cau mày hỏi.

“Chúa tể Darion,” Alden háo hức nói với chàng.

Chàng nhú mày. “Ai cơ?”

“Thần rừng Darion. Ngài Rolfe nói ngài ấy là một vị thần cai quản khu rừng.”

Blake khẽ cười khi thấy Alden quá háo hức. “Có vẻ như, ngoài rắc rối to mà bọn cướp mang lại, cậu còn liên quan đến một câu chuyện huyền bí về vị thần rừng nữa. Nhưng cũng là may cho cậu đấy, vì nếu không thì có thể cậu đã xong đời rồi.” Nụ cười của Blake nhạt dần đi khi anh nói tiếp. “Cậu đã bất tỉnh suốt ba ngày rồi đấy.”

“Cái gì?” Amaury choáng váng tròn tròn mắt khi nghe thấy điều này.

“Đúng vậy, thưa công tước,” vị cha xứ nói, bước đến từ sau lưng Emma để tham gia vào câu chuyện. “Ba ngày.

Chúng tôi đã vô cùng lo lắng cho ngài.”

Cuối cùng Amaury cũng cho phép mình nhìn sang vợ. Chàng đã cố tránh nhìn nàng kể từ khi chàng nhìn thấy nàng cúi xuống mỉm cười với chàng lần đầu tiên khi chàng tỉnh lại. Nụ cười bùng sáng làm chàng thấy nó mới chính là nguyên nhân làm đau đầu chàng đau. Chàng quá căng thẳng vì không biết tại sao nàng lại cười với chàng như thế. Đến giờ phút này, những ghi nhận về thành quả trong cuộc hôn nhân mà chàng đã trao cho nàng là quá ít để nàng có lý do phải làm như vậy. Và thật không may là, khi bây giờ chàng rất muốn nhìn kỹ nét mặt nàng, thì đầu nàng lại đã cúi xuống, che giấu đi những ý nghĩ của nàng.

“Chàng nên nghỉ đi, công tước của em,” nàng thì thầm, vẫn nhìn chăm chú vào đôi tay không ngừng vặn vẹo trên đùi.

“Ta đã ngủ suốt ba ngày nay rồi,” chàng cúi kính nói, bực bội vì vẫn không nhìn được nét mặt nàng.

“Phải, nhưng phu nhân Emma nói đúng,” vị cha xứ lại thì thầm, đặt một bàn tay lên vai nàng. “Ngài phải nghỉ ngơi để mau lành vết thương, cả con cũng vậy, phu nhân của ta,” giọng ông nghiêm khắc, khẽ bóp nhẹ vai nàng. “Con đã thức suốt ba ngày ba đêm rồi.”

“Cha nói đúng, thưa phu nhân.” Alden nhìn nàng qua chiếc giường. “Người đã không hề rời Công tước một bước kể từ khi Đức ngài bị thương. Phu nhân sẽ làm cho mình bị ốm mất nếu người không sớm đi nghỉ.”

Amaury thoáng giật mình, rồi cau mày. “Phải rồi, vợ. Nàng cần phải đi nghỉ. Ta sẽ không muốn thấy nàng bị ốm đâu.”

Emma liếc nhìn chàng, nhưng vẻ mặt của nàng không phải là những gì chàng mong đợi. Thay vì vui mừng vì chàng đã hồi phục trở lại, hay tỏ ra hài lòng với sự quan tâm của chàng, nàng trông có vẻ rất bực dọc. “Vi sao tất cả mọi người cứ muốn ra lệnh bắt tôi đi ngủ thế?”

Rolfe nghe răng cười khi thấy nàng cúi kính. “Chị yêu quý, vì không có vẻ gì là chị sẽ tự đi cả.”

***

“Vi sao lại gọi anh ấy là George Nhỏ?” Emma hỏi vào sáng hôm sau, khi nàng ngồi cùng bàn với ông bạn của chồng ở Đại Sảnh.

Blake ngẩng đầu lên liếc nhìn nàng qua miếng bánh mỳ pho mát chàng đang ăn, rồi nhanh chóng đưa mắt nhìn theo hướng nhìn của Emma khi nàng ngồi xuống cạnh chàng bên bàn ăn. Chàng khẽ mỉm cười khi thấy những người hầu tránh xa và nhìn người đàn ông to lớn với vẻ sợ sệt khi anh ta ngồi vào bàn ăn cùng với những người đàn ông khác.

“Vi anh ta quá to lớn chứ sao.”

Emma nhún mày. “Nghe chẳng hợp lý tí nào, thưa ngài.”

“Cuộc sống luôn là những điều phi lý mà, thưa phu nhân.”

Emma nhướn mày.

Blake nhún vai. “Ta vẫn không thể lý giải được vì sao người chồng đầu tiên của phu nhân đã không thực hiện nghĩa vụ của mình với nàng.” Chàng đặt câu hỏi như để chứng minh cho nàng thấy sự vô lý của cuộc sống, nhưng sự thực là, bất cứ ai cũng sẽ tự hỏi tại sao mà một người chồng lại có thể không nhận ra sự quyến rũ của người phụ nữ này đủ để đưa nàng lên giường. Chàng nhận ra giờ thì nàng đang đỏ mặt lên vì xấu hổ, rồi tái mặt đi, và chàng biết, chàng đã phạm sai lầm nghiêm trọng.

“Có lẽ chàng thấy tôi xấu xí,” nàng khẽ thì thầm buồn bã, còn Blake thì thật sự tròn tròn mắt với nàng. Không phải vì lời nói của nàng, vì đã có quá nhiều phụ nữ nói những điều tương tự với chàng cốt để moi được những lời ca tụng từ chàng. Chàng sốc, vì có vẻ như là người phụ nữ này thực sự tin vào điều đó.

“Thưa phu nhân, chẳng lẽ từ trước đến giờ không ai nói với nàng rằng nàng rất xinh đẹp sao?” chàng hỏi.

Emma lại thờ dài. “Có cha tôi... và em họ tôi nữa, dĩ nhiên rồi,” nàng lặng lẽ nói. “Nhưng đó là vì họ yêu tôi và nói như vậy để làm tôi vui lòng.” Rõ ràng nàng không tin đó là sự thật.

“Không còn ai nữa sao?”

Emma lắc đầu, mắt nàng nhìn vào cái đĩa trước mặt trong khi nàng dùng nghịch một miếng pho mát trong đó.

“Ồ.” Blake ngồi thẳng dậy và nở nụ cười quyến rũ nhất của chàng, mặc dù nàng đang không hề nhìn chàng. “Cho phép ta nói với nàng điều này, phu nhân Emma. Nàng thực sự là một tạo vật rất đáng yêu. Mái tóc nàng có màu vàng của nắng. Môi nàng ngọt ngào như cánh hồng mới nở. Nàng có đôi mắt to long lanh như mắt nai. Nàng thật sự rất...”

Chàng ngập ngừng dừng lại khi nàng đột nhiên quay sang chàng và vỗ nhẹ lên cánh tay chàng với vẻ xoa dịu.

“Ngài thật tốt bụng, thưa ngài, nhưng ngài không cần phải hạ thấp bản thân để nói ra những lời dối trá như thế.”

“Đó không phải là một lời nói dối,” chàng nhanh chóng cãi lại.

“Vậy thì tại sao Fulk lại không ngủ với tôi?” nàng chỉ đơn giản là hỏi ngược lại. Trước khi chàng có thể có câu trả lời, nàng đã đứng lên và rời khỏi bàn ăn.

Emma gặp cậu em họ khi đang trên đường về phòng. Mỉm cười, chàng cúi xuống hôn lên trán nàng thay cho một lời chào.

“Chào chị yêu quý. Chị ngủ ngon chứ?”

“Ừ,” Emma thờ dãi. “Em cũng vậy chứ?”

“Ngủ say như em bé.”

“Tốt,” Emma lăm bắm, lướt qua chàng hướng về phía cửa bếp.

“Chị đi đâu thế?”

“Lấy cho Amaury chút trà. Có vẻ như đầu chàng vẫn còn đau. Trà từ cây liễu trắng sẽ giảm đau và giúp chàng dễ ngủ.”

“Công tước chắc đã ngủ rồi,” Rolfê nói ngay với nàng, bước đến cạnh nàng. “Em vừa mới qua ngó anh ấy. Em ghé qua để nói với anh ấy rằng Cha xứ và em định đi hôm nay.”

“Hôm nay sao?!” Emma dừng lại ngay lập tức rồi quay lại phía em nàng, nàng có vẻ hoảng hốt. “Nhưng em chỉ vừa mới tới mà.”

“Em đã ở đây được bốn ngày rồi,” chàng nhẹ nhàng nhắc.

“Ừ nhưng chúng ta thậm chí còn chưa có lúc nào mà ngồi với nhau.”

“Đúng vậy.” Rolfê mỉm cười lơ đãng. “Em đã hy vọng và dự tính chúng ta có thể có chút thời gian trên đường quay về triều. Nhưng chồng chị đang bị thương như thế thì có vẻ như chị không thể đi cùng với em được.”

Emma nheo mắt. “Sao Amaury và chị phải đi vào triều cùng em?”

“Anh ấy phải trao lời thề trung thành với Đức vua nhân danh Công tước xứ Eberhart.”

“À phải.” Nàng nhìn xuống sàn nhà với vẻ rầu rĩ, rồi ngẩng lên. “Em có thể hoãn lại chờ đến mai để chồng chị đủ khỏe mà đi cùng không? Chúng ta có thể —”

“Không được đâu chị.” Rolfê khẽ lắc đầu. “Chúng ta chắc chắn sẽ làm cho đức vua bức bối vì sự chậm trễ và trì hoãn của mình. Ngài gần như đã nghĩ rằng Bertrand có thể đến trước khi đám cưới được cử hành và phá hỏng kế hoạch của ngài.”

“Vậy hãy gửi thư cho Đức vua.”

“Không. Không thể để lộ những tin tức như thế này được, Emma. Bertrand sẽ không được biết rằng đức vua đã sắp đặt chuyện này. Nếu biết, hẳn có thể gây rắc rối đấy.” Mỉm cười khi thấy vẻ thiếu não của Emma, chàng khẽ ôm nàng.

“Em sẽ gửi lời chúc của chị đến đức vua, cùng với lời cảm tạ và nói với Ngài rằng chị mong được đến diện kiến Ngài cùng với chồng của mình trong...” Chàng nhướn mày. “Hai tuần nhé?”

Cần mòi, Emma do dự nhìn xuống tay mình. Nàng đã từng đếm từng ngày để chờ ngày được diện kiến đức vua và nàng cũng chỉ mới diện kiến đức vua có một lần. Cha nàng đã không quan tâm lắm đến cuộc sống của hoàng gia, ông ấy gọi nó là sự bừa bãi và thô nát. Cha đã từ chối không đưa nàng đến đó từ khi nàng còn bé. Trong lần đầu tiên vào cung khi đã lớn, Emma nhận thấy rằng cha nàng đã đúng. Nàng đã đến trước ngày diện kiến một ngày, dự định ở lại hai hay ba ngày sau đó, nhưng rồi nàng thay đổi ý định chỉ ngay sau đêm đầu tiên. Thật sự nàng chưa bao giờ nghĩ mình có thể nhìn thấy nhiều kẻ như những con công kênh kiệu khoe mẽ trong cùng một căn phòng, và chắc chắn cũng chưa bao giờ gặp nhiều kẻ cổ tở ra hung hăng và đầy thù hận như họ đã thể hiện đến thế. Họ đã tỏ ra rất thích thú và nỗ lực để chế nhạo Emma chỉ nhằm tiêu khiển trong bữa tối, họ che miệng cười khúc khích vì nàng quá vụng về và giản dị. Nhưng đúng là như thế. Bên cạnh họ nàng chỉ như một con chim hồng tước nhỏ bé vụng về trong những bộ trang phục lỗi thời. Nhưng bởi vì nàng sống hầu hết ở vùng thôn quê, nàng phải chùng diện cho ai xem? Thế nhưng không phải những nhận xét hay nhạo báng đã làm nàng thất vọng và từ bỏ ý định ở lại, mà là phản ứng cáu giận của Rolfê. Cậu ấy cảm thấy bị xúc phạm thay cho nàng và đã ra mặt đã bênh vực nàng chỉ vì lời nhận xét thiếu thận trọng của một tiểu thư. Nếu Emma không ngăn kịp, e rằng cậu ấy có thể đã trả đũa cô nàng kia với những lời lẽ chỉ trích đầy khinh miệt, nhưng nàng đã ngăn cản, trấn an và xoa dịu cậu ấy với một nụ cười thích thú.

Emma có thể còn có nhiều của cải hơn tất cả bọn họ cộng lại. Đó là điều làm cho trò cưỡi này trở nên thú vị hơn. Chắc chắn nàng có thể mua được những bộ trang phục đắt gấp mười lần bọn họ, hay ít ra, là cũng bằng bọn họ. Emma đã không để đất đai và trang trại lại cho chồng nàng như một món hồi môn; những thứ này được để lại cho Rolfê. Emma đã có toàn bộ tài sản thừa kế từ mẹ nàng, cộng với tài sản của cha nàng nữa. Giờ đây nàng ngỡ rằng đó là lý do duy nhất để Fulk cưới nàng. Lâu đài Eberhart cần phải được sửa sang và tiêu tốn rất nhiều khi nàng mới đến. Lâu đài chẳng khác gì đang

bong ra từng mảng quanh tai vị chủ nhân và những người sống trong đó. Một phần tài sản của nàng đã được dùng để sửa sang và tân trang lại điền trang này cho đến khi nó lại một lần nữa có lại vẻ hoa lệ trước đây, nhưng số tiền cần thiết đã bỏ ra để thực hiện việc ấy đã chỉ là một phần nhỏ trong khoản hồi môn của nàng. Vì vậy chẳng có gì khó hiểu khi Ngài Bertrand lại tha thiết theo đuổi nàng và điền trang này đến thế. Thật không dễ gì quay lưng lại với đồng tài sản kénh xù đến vậy.

Thờ dài, Emma nhìn chăm chú vào cậu em họ, nhớ lại cơn giận của chàng khi nàng bị coi thường ở hoàng cung. Lúc đó nàng đã quyết định không cần phải ở lại sau khi đã diện kiến. Nàng không muốn làm em mình xấu hổ và làm chàng phải thất vọng vì lỗi ứng xử quê mùa của mình. Giờ thì nàng cũng phải nghĩ cho chồng mình nữa. Nàng không muốn làm chàng xấu hổ... Hay nhìn thấy chàng bị giảm giá trị hay bị chế giễu, nàng chợt nhớ Alden đã từng nói chủ nhân của cậu chỉ có hai bộ lễ phục: một bộ chàng mặc trong lễ cưới và một bộ chàng mặc khi bị tấn công, bộ lễ phục vốn đã sờn nay lại còn bị rách vì bị đâm ở cánh tay.

Amaury giờ đã là một Công tước, và Công tước Eberhart không thể ăn mặc xuề xòa được, nàng quyết định nhanh chóng. Hơn nữa, chàng có thể chết vì lạnh nếu cứ không mặc gì mà đi ngủ mỗi tối, đó là điều nàng đang lo lắng.

“Một tháng đi,” Emma nói với em họ. “Và làm ơn giúp chị một việc khi em về đến Luân Đôn nhé?”

Rolfé nhướn mày dò hỏi.

“Tìm một thợ may tốt nhất ở đó và gửi ông ta đến đây cho chị. Nói cho ông ta biết là sẽ được trả công xứng đáng, và ông ta cần mang theo đến đây những khúc vải thượng hạng của mình nữa.”

***

“Đó là do Fulk, Amaury ạ. Cô vợ tội nghiệp của cậu đã hoàn toàn mất hết tự tin vì sự hờ hững của hắn. Nàng thật sự nghĩ mình xấu xí. Cậu có hình dung nổi không? Tớ đã hỏi Rolfé về chuyện đó. Càng ngày tớ càng thích cậu ta, có vẻ như đó là một gã hay đấy. Ở một mức độ nào đó, cậu ta nói cuộc sống của vợ cậu có vẻ như được bao bọc và bị cô lập. Có rất ít khách đến thăm Kenwick. Chủ của cậu ta, tức cha của nàng có vẻ như gần như đã đóng lại trái tim và tự cô lập mình không dành tình cảm cho ai khác nữa sau khi vợ mất. Ông đã dành phần đời còn lại để nuôi nấng tiểu thư Emma và cậu em họ của nàng.”

Amaury nhăn nhó nhìn Blake cứ đi đi lại lại quanh giường chàng. Hiếm khi chàng thấy Blake giận dữ như vậy. Amaury nửa muốn có ý định bảo ông bạn ngậm miệng lại và ngồi xuống. Chàng không thích thấy người đàn ông vốn được nhiều phụ nữ xưng tụng vì có vẻ đẹp như một vị thần ấy lại bày tỏ sự giận dữ hộ vợ chàng, ngay cả khi đó là sự phản nộ dùm cho cảm giác bị tổn thương của nàng.

Cấu kình chuyển tư thế nằm trên gối, chàng bực bội giật mạnh mép chăn. Vợ chàng nhất nhất bắt chàng phải nằm nghỉ trên giường. Chàng đã quát tháo và cấu gât, nhưng rồi bỏ cuộc vì thực sự thấy mệt muốn chết. Chàng đã phải trải qua một đêm thao thức không ngủ được rồi, trần trọc quay đi quay lại để tránh chạm vào người phụ nữ nằm trên giường ngay cạnh chàng. Nàng đã định ngủ ở phòng khách khi phải chịu thua ý định ép nàng đi ngủ của chàng và mọi người, nhưng chàng không cho phép, bắt nàng phải ngủ trên giường cùng mình. Nàng đã tuân theo yêu cầu của chàng với một thái độ nghiêm túc nhất, đợi cho đến lúc tất cả mọi người ra khỏi phòng rồi mới vội vã bước đến sau tấm bình phong khoác vào người bộ đồ ngủ màu đen góm ghềnh trước khi trườn vào giường.

Phu nhân vợ chàng gần như đã ngủ gục ngay trước khi kịp đặt đầu xuống gối, điều này cho chàng biết nàng thực sự đã kiệt sức. Nhưng chàng thì lại không có được may mắn như vậy. Mặc cho cơ thể kiệt sức của chàng lên tiếng ngay sau khi tiếng thờ đều thanh nhã của nàng vang khắp căn phòng, Amaury vẫn không thể buộc tâm trí phải ngừng bận rộn để nó được rơi vào giấc ngủ sâu mà cơ thể chàng đang đòi hỏi. Đó là do những suy nghĩ của chàng. Giá chàng có thể kiểm soát những ý nghĩ phóng đảng cứ dần dâng lên thì chàng đã có thể nghỉ ngơi được tí chút. Thay vào đó, chàng nằm và nhìn chăm chăm vào nàng đang ngủ, hình dung sẽ thế nào nếu làm tình với nàng... thật hoàn hảo... khi không có đến cả ba tá người đứng ngoài cửa hò reo như thể họ đang trong một cuộc chạy đua.

Cuối cùng thì chàng cũng ngủ thiếp đi trong sự trần trọc ngay trước bình minh một chút, rồi lại thức dậy không lâu sau đó khi nghe thấy tiếng cửa khép lại khe khẽ, cho chàng biết vợ chàng đã tỉnh và ra khỏi phòng. Nàng quay lại không lâu sau đó để đỡ chàng dậy khi thấy chàng lảo đảo cố với lấy quần áo của mình. Tất nhiên nàng yêu cầu chàng quay trở về giường ngay lập tức. Amaury đã có thể gầm lên khi nàng ra lệnh với mình như thế... nếu không phải là chàng thật sự sắp ngã lún ra. Emma giúp chàng nằm ngay ngắn trên giường, đó mặt quay đi để tránh nhìn vào cơ thể trần truồng của chàng, rồi cho chàng biết nàng sẽ mang đến cho chàng một chút trà.

Mặc dù chàng cố cãi là chàng không còn mệt và không cần phải nằm nghỉ trên giường nữa, chàng vẫn lơ mơ ngủ ngay sau khi nàng đi, rồi chẳng mấy chốc lại bị Rolfé đánh thức. Em họ Emma đã tạt qua để cho chàng biết cậu ta và cha xứ sắp đi. Chàng nghe tin đó với vẻ bàng quan rõ rệt nhưng cũng cố tỏ ra thành thật chúc “Thương lộ bình an” trước khi Rolfé chuyển đề tài sang chị họ mình. Amaury nhanh chóng nhận ra lý do thật sự của chuyến viếng thăm khi Rolfé bắt đầu thuyết giảng rằng chàng nên đối xử với nàng như thế nào, không quên bổ sung thêm những lời đe dọa khắt nghiệt nếu chàng bạc đãi nàng.

Lúc đầu chàng thoáng chút giận dữ với Rolfé vì cậu ta đã tự cho mình cái quyền can thiệp, nhưng sau đó Amaury bình tĩnh lại để hứa nhận với chính mình rằng nếu chàng là Rolfé, chàng cũng sẽ làm y như vậy. Vì thế, thay vì chộp lấy thanh kiếm dựng bên giường rồi đề gã đàn ông ngay xuống nơi hắn đang đứng chỉ tay vào mặt chàng, Amaury chỉ đơn giản nhắm mắt lại giả vờ ngủ khi nghe được một nửa bài thuyết giáo. Phải mất một lúc sau cùng với một hai tiếng ngáy thì Rolfé mới nhận ra trò ngủ giả vờ của chàng; anh chàng phun ra vài câu chửi thề biểu lộ sự bất mãn rồi bỏ đi.

Nhưng cũng chỉ một thoáng sau đó ông bạn Blake của chàng lại xông vào phòng.

Lúc đầu Amaury rất vui mừng khi thấy bạn đến, chàng định bảo cậu ta nói George Nhỏ dẫn vài người ra ngoài nơi chàng hạ nốt mấy tên cướp, tất nhiên là phải cẩn thận để ý bất cứ người nào mang cung tên. Chàng không muốn trả ơn người đã cứu sống chàng bằng món quà là cái chết của họ. Nhưng

trước khi chàng có thể bày tỏ sự vui mừng và thốt lên một lời nào, Blake đã tuôn ra cuộc trò chuyện với Emma và bắt đầu chửi rủa nỗi xung lên vì “tâm trạng buồn rầu của nàng”, và lại nhai rằng chàng ta thấy Amaury nên “giải quyết nó.” Để tâm trí quay trở lại với câu chuyện của bạn, Amaury phát ngán và ón vì thấy ông bạn vẫn còn đang say sưa mãi mê nói.

Thực sự mà nói chàng thấy bị xúc phạm khi mọi người nghĩ cần phải hướng dẫn chàng cách sống với vợ mình. Không lẽ mọi người nghĩ chàng là tên ngốc vụng về đến thế sao?

“Cậu phải giúp cô ấy lấy lại sự tự tin, Amaury ạ. Nàng rất cần được khen ngợi và tăng bốc. Cậu phải—“

“Cậu thôi ngay cái việc bảo tớ phải chăm sóc vợ mình như thế nào đi, thay vì vậy cậu đi mà lo làm các công việc của cậu ấy!” Amaury cuối cùng cũng ngắt lời.

Blake khựng lại. “Tớ chỉ—“

“Đắm đầu vào việc chẳng liên quan gì đến mình. Hãy tự tìm cho mình một cô vợ mà chăm sóc.”

Sự bất bình của Blake nhanh chóng biến đi cũng nhanh như lúc nó đến, thay vào đó là cười tinh quái. “Tớ xin lỗi, Amaury. Tớ không cố ý làm cậu phải ghen tuông đâu. Tớ đã không biết là cậu cũng quan tâm đến cô ấy cơ đấy.”

Amaury ngay lập tức nhủ mày. “Tớ không ghen.”

“Có đấy.”

“Tớ đã nói là không.”

“Tớ thấy có mà.”

“Tớ khô--- Ôi!” Amaury ôm đầu rên rĩ vì đầu chàng đau buốt khi chàng cắt cao giọng.

“Tớ biết là có mà.” Blake cười rồi nhanh chóng quay người chuồn đi.

Lâu lâu, Amaury nằm lại xuống giường nhắm mắt lại. Có lẽ giờ thì chàng đã có thể ngủ một chút, chàng nghĩ. Quả thật chàng không thể nào ngủ được khi cô vợ bé nhỏ ngọt ngào của chàng nằm ngay bên cạnh. Chàng bỗng băn khoăn tự hỏi rằng có hay không đêm tân hôn của Fulk cũng đã rơi vào tình thế phải được kiểm chứng trước sự chứng kiến của nhiều người như cuộc hôn nhân của chàng, nhưng rồi chàng chợt giật mình nhận ra cuộc hôn nhân trước của nàng không có vẻ gì giống như thế. Tiểu thư Emma là người có quyền tự do lựa chọn hoặc từ chối cuộc hôn nhân không theo ý muốn. Hầu tước Bertrand không thể là mối đe dọa đối với nàng.

Ý nghĩ đó có vẻ đáng sợ. Nhưng nếu không vì sự thật kỳ quặc là Fulk chưa hề ngủ với vợ chàng, thì Amaury đã không nằm đây ... trên giường này ... trong lâu đài này ... với một cô vợ nhỏ bé ngọt ngào, người đã có tác động phá vỡ giấc ngủ của chàng.

Thở dài, chàng quay đầu về phía cửa sổ cạnh giường, để rồi chợt nhận ra nó không mở như chàng nghĩ vào đêm đầu tiên đến đây. Đó là cửa kính. Chết tiệt! Chàng mỉm cười, lâu đài của chàng có cửa kính, một vật đắt tiền và hiếm có. Chàng mới chỉ nhìn thấy cửa kính có ở một lâu đài duy nhất, từ trước cho đến nay mà thôi, đó là cung điện của Đức vua.

Chàng có những ô cửa kính, chàng hài lòng nghĩ, rồi lắc đầu lần nữa. Thật lạ là Fulk không muốn ở đây. Nghĩ mà xem... Một người vợ xinh đẹp, toà lâu đài với những ô cửa kính... Một người đàn ông còn muốn gì hơn nữa?

Nhớ lại chàng đã bị hộ tống trên đường đến đây, cùng những giả thuyết chàng nghĩ về ngoại hình của nàng, chàng bất giác nhăn mặt, nhưng không hề thấy mình ngớ ngẩn chút nào khi đã từng giả định nàng là mụ phù thủy già xấu xí.

Chàng có thể nghĩ gì khác chứ? Chàng nghe được là họ đã cưới nhau hai năm và Fulk chưa lần nào thêm ngủ với vợ mình, và vẫn giấu nàng như một bí mật với toàn bộ Luân Đôn. Có khi còn với cả nước Anh.

Đó là lí do mà vợ chàng được cho là vô cùng xấu xí, giờ thì Amaury đã hiểu. Xét cho cùng, Blake đã nói Rolfe cho biết chỉ có rất ít khách đến thăm họ khi nàng còn nhỏ. Rằng hầu hết thời gian nàng sống cùng với cha và cậu em họ. Và có lẽ cũng không có ai theo đuổi hoặc nói về sắc đẹp của nàng ngoại trừ hai người đàn ông nàng biết là rất yêu thương nàng. Khi người chồng hờ hững với nàng, chẳng thể khác được nếu nàng nghĩ nàng không hấp dẫn.

Amaury thở dài, đó là sự thật. Nàng thật sự thiếu tự tin. Nàng rất cần được khen ngợi để lấy lại sự tự tin, và là chồng của nàng, trách nhiệm của chàng là phải nhận ra điều nàng cần để giúp đỡ nàng. Trong trường hợp đó, chàng có rất nhiều việc phải làm, chàng nhủ mày nghĩ. Phải, chàng phải nói cho nàng biết về sắc đẹp của nàng.

Nôn nóng gõ tay xuống giường, chàng nhìn quanh căn phòng. Chàng thấy rất khó chịu khi Blake nhận ra điều vợ chàng cần trước cả chàng. Xét cho cùng đó là việc của chàng mà. Đột nhiên, chàng thấy bức bối vì nàng không ở bên cạnh chàng. Nàng đang ở đâu đó trong lâu đài, làm những việc mà phụ nữ hay làm để giết thời gian, trong khi Blake – mà Amaury đã không ít lần chứng kiến, người khiến nhiều phụ nữ có thể chết mê chết mệt – lại đang luẩn quẩn ở đó.

Buột ra tiếng chửi thề, Amaury tung chăn sang một bên rồi quay người ngồi dậy bên mép giường. Chàng sẽ bị nguyên rủa và đày xuống địa ngục nếu để cho ông bạn của mình có ý định bày tỏ cảm xúc và chăm sóc cho tâm hồn mỏng manh của vợ chàng. Khốn kiếp, đó là việc của chàng mà! Chàng là

chồng nàng!

“Công tước của tôi! Phu nhân Emma! Thưa phu nhân! Công tước đang cố để đứng dậy!”

Chàng quay lại nhìn về phía cửa trong khi Maude vội vã chạy đi, nôn nóng tổ cáo chàng. Lầm bầm, Amaury lắc đầu rồi tập trung để cố đứng lên.

Thật là bực mình, đây là lâu đài của chàng cơ mà! Chàng phải được đứng dậy nếu đó là ý muốn của chàng. Xét cho cùng, chàng cũng là chủ nhân ở đây, và chàng sẽ phải nói với vợ chàng như thế, chàng quyết định dứt khoát, trong khi cố đứng vững.

“Ồi chồng ơi!”

Mọi dự tính đe dọa và ra oai bay biến đi, thay vào đó là cái đỏ mặt hối lỗi và nhăn nhó khi chàng nghe thấy tiếng gọi hoảng hốt của vợ chàng khi nàng lao vào phòng và thấy chàng đang cố làm gì.

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Ngài định làm gì vậy? Ngài điên rồi sao?” Emma vừa lao vào phòng vừa cau gắt. “Ngài cần nghỉ ngơi cho lại sức, đừng lãng phí chút sức lực còn lại nữa.”

Amaury nhăn nhó với nàng, rồi thở dài quyết định lờ đi về lãnh đạo của nàng. Thật khó mà bao biện rằng chàng không cần nằm nghỉ trên giường, khi mà chàng đang yếu ớt chới vơi trên đôi chân của mình. Có vẻ chàng đã sử dụng hết chút sức lực mà con gien dữ đã truyền cho chàng. Chàng còn cảm thấy hơi chóng mặt, chợt thấy mình như là đi.

Bước đến bên cạnh chàng, Emma nhanh chóng túm lấy tay để giữ chàng đứng vững, rồi lại giục chàng ngồi xuống giường. Đôi chân đã sụm xuống bên dưới chàng, Amaury cần nhấn khi trượt ngồi xuống giường, rồi thở dài cam chịu khi vợ chàng bực dọc đọc câu kinh với chàng, giúp chàng nằm xuống và phủ chăn lên cho chàng. Tuy nhiên lúc này chàng thấy khỏe hơn một chút, nên có thể nhòp dậy khi nàng quay đi để đi ra.

“Nàng đi đâu vậy?”

Emma quay lại, ngạc nhiên khi thoáng nghe thấy âm điệu sắc nhọn rõ ràng trong giọng chàng. “Em định xuống bếp để xem bữa tối thế nào.”

“Không, chỗ của nàng là ở đây.”

Emma nhướn mày. “Phải, nhưng ngài cần nghỉ ngơi, thưa công tước, và em thì còn có việc phải-“

“Ta là chồng nàng, ta không phải là nhiệm vụ hàng đầu của nàng sao?”

Nàng nhúu mày. “Dạ đúng, thưa ngài, nhưng ngài cần phải nghỉ ngơi.”

Amaury nhăn mặt, nhưng không cãi lại. “Nàng cũng cần phải nghỉ ngơi đấy, phu nhân.”

“Em? Nhưng em không phải là người bị thương,” nàng phản đối ngay lập tức.

“Đúng, nhưng nàng đã có hai đêm thức trắng nên phải ngủ bù.”

“Nhưng... em không mệt.”

“Có, nàng có mệt đấy.”

“Không, em-“

“Đừng cãi ta, phu nhân. Khi ta nói nàng mệt, có nghĩa là đúng như vậy.”

“Nhưng-“

“Ta không phải là chủ nhân của nàng sao?” chàng thở dài nôn nóng.

“Phải, nhưng-“

“Vậy thì chỗ của nàng là ở bên cạnh ta. Và đi ngủ cùng ta.”

Emma ngẩng ra nhìn chàng trong một thoáng, rồi rũ vai thờ dãi, bước đến sau tấm bình phong để thay đồ. Nàng có lẽ nên làm chàng hài lòng. Chàng đã có một vết thương ở đầu và não của chàng có lẽ cũng bị ảnh hưởng. Nàng hy vọng sự phiền não của chàng sẽ nhanh chóng qua đi.

Thở ra thoải mái, Amaury nằm xuống gối thư giãn. Chàng đang rất hài lòng với bản thân. Đúng là chàng quá yếu để ra khỏi giường. Nhưng không ai có cơ hội ca tụng vợ chàng và hàn gắn vết thương cho nàng như chàng đang có. Hơn nữa, nàng cũng đã thể hiện sự lo lắng cho chàng theo kiểu bề trên kể từ khi chàng bị thương. Và với việc sử dụng quyền hạn mà chàng có, cũng đã là đủ để nhắc nhở nàng về vị trí của mình. Chàng tin rằng để một phụ nữ tự nâng mình lên quả thực chẳng tốt chút nào.

Amaury vẫn hoàn toàn miễn nguyện với cái cách chàng sắp xếp mọi thứ về đúng chỗ của nó khi vợ chàng bước ra từ sau bình phong trong bộ váy ngủ màu đen và trèo lên giường nằm cạnh chàng. Rồi chàng thấy một chút thoải mái rồi rụng đi khi nhìn vợ mình vỗ vỗ gối và kéo chăn lên trước khi nằm xuống bên cạnh quay sang chàng, và chàng chợt nhận ra mình đã làm gì.

Chết tiệt, chàng lại đặt nàng nằm cạnh chàng lần nữa. Chàng sẽ chẳng thể nghỉ ngơi chút nào được nữa. Nhíu mày, chàng nhìn đáng nằm bất động của nàng, rồi ép mình quay đi nhìn ánh nắng đang xuyên qua cửa sổ.

“Thưa ngài?”

Amaury lập tức quay lại với tiếng thì thầm rụt rè của vợ. “Sao thế?”

“Ngài nên nghỉ đi,” nàng nhắc nhẹ.

“Hừm.” Chuyển tư thế, chàng khẽ nhún vai quay về phía cửa sổ, đoán xem người của chàng đang làm gì lúc này. Không nghi ngờ gì là họ sẽ lười biếng, tăng cân và cầu thả. Chàng sẽ phải chinh đốn lại tình trạng này ngay khi chàng có thể dậy được.

Chàng cũng cần phải tìm bọn cướp nữa, chàng mím môi nghĩ.

“Thưa ngài?”

“Ừ.” Amaury rên lên, rồi cố không tỏ ra hung dữ khi thấy vợ chàng có vẻ e dè. Nói đúng hơn là nửa hách dịch nửa rụt rè.

“Chàng không ngủ được sao?”

Chàng định chối, song lại thờ dãi nhún vai.

“Chàng có muốn nói chuyện không?” nàng hỏi làm Amaury quay lại nhìn nàng ngạc nhiên.

“Nói chuyện ư? Với ai cơ, phu nhân? Chẳng có ai ở đây cả, ngoài nàng.”

Emma nhíu mày, “Phải, thưa công tước. Đúng là chỉ có em ở đây thôi. Thế ngài có muốn nói chuyện với em không?”

Amaury gần như không nhận ra vẻ phật ý trong giọng nàng, chàng quá bất ngờ với câu hỏi của nàng. Amaury chưa từng “nói chuyện” với bất kỳ người phụ nữ nào. Mẹ chàng mất khi sinh ra chàng, những năm đầu đời chàng được ông ngoại nuôi dưỡng, một ông già cẩu kính. Rồi chàng được gửi đi tập sự. Hiệp sĩ huấn luyện chàng cũng có vợ, tất nhiên, nhưng bà hiếm khi nói trừ phi phải ra lệnh. Chàng chắc chắn cũng chưa bao giờ có vẻ cần “nói chuyện” với bà về bất cứ điều gì quan trọng, nên Amaury cũng chỉ làm theo lời bà và cúi đầu chào khi gặp bà.

Những phụ nữ khác mà chàng từng gặp trong đời là những cô hầu gái ở trại. Chàng đã có nhiều năm chiến đấu trên chiến trường, cố gắng kiếm cho đủ tiền để có thể mua được một ngôi nhà cho riêng mình. Trải qua nhiều cuộc chiến, chàng gần như không có đủ thời gian để mà tận dụng sự phục vụ của những người đàn bà ấy, nói gì đến “nói chuyện.” Thành thật mà nói, chàng cũng chẳng đề tâm. Chàng phải nói gì với họ chứ?

“Công tước?”

Nhận thấy giọng vợ mình có chút bức bối, Amaury quay lại nhìn nàng, khẽ nhướn mày trước thái độ của nàng. Cô vợ bé nhỏ của chàng trông có vẻ nguy hiểm khi giận dữ thế này. Hắng giọng, chàng đắn đo nên nói gì với nàng, rồi nhớ ra dự định mang lại sự tự tin cho nàng. “Nàng rất đẹp.”

Emma khẽ chớp mắt. Nghe giống như lời buộc tội hơn một lời khen. Nàng quyết định là chồng nàng quả thực rất kì dị. Ý nghĩ ấy khiến nàng nhớ lại những hành động lạ thường mà chàng thể hiện vào đêm tân hôn của họ, rồi mắt nàng lén liếc xuống đùi chàng. Tất nhiên, nàng chợt nhận ra rằng đó không thật sự là sự kỳ lạ, với tất cả những chàng đã làm với nó. Nếu đó thật sự là sự đánh dấu cho một cuộc hôn nhân, thì hẳn mọi đàn ông đều có cái chân phụ đó. Rồi nàng thấy băn khoăn. Fulk có không nhỉ? Nếu có thì của chàng ta có to lớn như thế không? Nàng nghi ngờ điều đó, vì Fulk khá nhỏ nhắn và luôn chinh tề từ những gì nàng nhìn thấy ở chàng.

“Phu nhân?”

“Vâng?” Emma bẽn lèn đỏ mặt khi nàng đưa mắt nhìn lại chàng.

“Ta đã nói nàng xinh đẹp,” chàng nhắc nàng, “Nàng không có gì để nói sao?”

“Không, em không nghĩ như vậy.”

Amaury khựng lại. “Nếu ta nói nàng xinh đẹp, thì đúng là như vậy.”

“Vâng, thưa phu quân.” Emma lí nhí với vẻ lầy lẹ.

Chàng hừ nhẹ, vẫn cau mày. Chàng ngờ rằng nàng chỉ đồng ý vì nghĩa vụ thôi, chứ không phải nhận ra sự thật trong lời nói của chàng. “Ta đã nói nàng xinh đẹp,” chàng nhắc lại lần nữa.

“Vâng, thưa ngài. Ngài thật tốt bụng.”

“Đó không phải tốt bụng, mà là sự thật.”

“Nếu ngài đã nói vậy, thưa công tước. Kể cho em nghe, ngài đã cứu đức vua như thế nào?” Khi thấy chàng chỉ nhún vai với nàng, nàng nói tiếp, “Rolfe kể cho em nghe ngài đã cứu sống đức vua khỏi một vụ ám sát ở Ireland?”

Amaury lưỡng lự gật đầu. “Phải.”

Emma chờ chàng kể thêm nhưng chàng chỉ ngồi mím môi về không hài lòng.

“Bọn chúng là ai?” cuối cùng nàng hỏi.

“Người Ireland.”

Nàng tròn mắt. “Phải, tất nhiên chúng là bọn Ireland rồi, nhưng—”

“Phu nhân, thật không hợp chút nào khi nói về chiến tranh với một phụ nữ.”

Emma ngờ vực nhìn chàng. Rolfe đã nói chuyện về chiến tranh với nàng. Trước đây cha nàng cũng thế. Với họ chuyện đó chẳng có gì sai cả. Có khi nào chàng đang đùa nàng chăng? Nhưng không may, cho tới giờ nàng chưa từng thấy bằng chứng nào chứng tỏ chồng nàng nói đùa cả. “Vì sao?” nàng hỏi

“Vì sao cái gì?”

“Vì sao nói chuyện với phụ nữ về chiến tranh là không phù hợp?”

Amaury cau mày, cô nhớ những gì chàng được nghe nói về chiến tranh và phụ nữ. Sự thật là chàng chưa từng nghe về chuyện đó, hay về sự không phù hợp khi nói chuyện về chiến tranh với phụ nữ. Chàng chỉ đoán rằng đó là chuyện không chấp nhận được. Xét cho cùng, dù sao thì phụ nữ cũng là những tạo vật thanh nhã, có thể ngắt hoặc ngắt chỉ vì một sự kích động nhỏ nhất. Chàng còn nghe người ta nói phụ nữ đôi khi phải chịu những cơn đau tim nữa.

“Phụ nữ các nàng có vẻ dễ xúc động và sợ hãi,” chàng nói, rồi gật đầu xác nhận lời mình nói khi nàng nhìn chàng ngờ vực.

“Dễ xúc động và sợ hãi ư?”

“Phải. Phụ nữ thường yếu đuối, vợ à,” chàng nói ra vẻ hiểu biết. “Đó là lý do nàng nên nghỉ đi.”

“Vì vậy ư?”

“Phải. Phụ nữ là phái yếu. Thể trạng yếu hơn, ý chí yếu hơn, và cả trí thông minh nữa. Đó là lý do họ cần được chăm sóc, đầu tiên là bởi cha của họ rồi sau là đến chồng của họ.”

Mắt Emma nheo lại thành một đường thẳng như đường chỉ khi nàng nhìn lại chàng. Nàng chưa từng nghe thấy những điều như vậy trước đây. Chắc hẳn cha và em họ nàng chưa từng nói với nàng những chuyện như thế. Họ đã đối xử với nàng công bằng, trừ chuyện luyện kiếm. Thế nhưng nàng vẫn cho rằng những gì chàng nói là suy nghĩ của mọi người, nên cố gắng tỏ ra biết điều.

“Em chắc rằng đàn ông thường khỏe mạnh hơn phụ nữ,” Emma nói.

“Mạnh mẽ hơn nữa.” Amaury nhấn mạnh.

“Không.”

“Đúng thế đó, và trong cả tính cách nữa, vợ ạ. Phụ nữ, nếu không được diu dắt, thì sẽ là sinh vật dễ thay lòng đổi dạ nhất.”

“Không. Chắc là ngài không tin điều đó chứ!” Nàng thẳng thốt nhìn chàng.

Amaury nhún vai. “Eve đấy.”

“Còn Đức mẹ Mary Đồng Trinh thì sao?” Emma phản lại ngay.

Chàng ngưng lại. “Đúng là Đức mẹ Đồng Trinh là một ngoại lệ, nhưng-“

“Và hãy nhớ đến Judas hay Vua Herod cho sự phản trắc của đàn ông!”

“Nàng không thể lôi họ vào, họ là kẻ xấu,” chàng bật lại ngay.

“Nếu vậy thì cũng không thể tính đến Eve hay những khuyết điểm của nàng.”

Amaury thoáng bối rối, rồi chàng nhanh chóng lấy lại vẻ ngạo mạn. “Phu nhân, Thomas Aquinas đã nói-“

“À, phải. Bằng mọi cách bất chúng ta phải nghe những gì ông ấy nói. Một người độc thân có xu hướng chán ghét phụ nữ. Phải, những nhận xét của ông ta đáng ra phải công tâm hơn.”

Amaury nhấn nhó hơn. “Nàng-“

“Ông ta cũng không còn sống nữa,” Emma nói cộc lốc.

“Ta nghĩ tốt hơn nên chuyển chủ đề đi thôi, vợ ạ.”

“Vì sao?”

“Nàng đang bắt đầu bị kích động đấy.”

Emma định cãi lại, nhưng rồi lại thôi. Nàng không bị kích động, nhưng nàng đang giận dữ. Tuy nhiên nàng không muốn gây sự với chồng nàng, nên nàng quyết định thay đổi đề tài. “George Nhỏ là ai?”

“Cánh tay phải của ta.”

“Em tưởng là Hiệp sĩ Blake mới là cánh tay phải của chàng chứ?”

“Hiệp sĩ Blake?” Chàng bật cười. “Không, cậu ấy là Đức ông Blake, là bạn ta, cộng sự của ta.”

“Cộng sự?”

“Phải.” Chàng khẽ ngẩng lên, khuôn mặt sáng bừng lên tự hào. “Chúng ta là chiến binh, có trong tay hơn hai trăm quân lính thiện chiến nhất nước Anh. Chúng ta có vai trò rất quan trọng, có thể đòi hỏi bất cứ điều gì chúng ta cần. Chúng ta...” Giọng chàng nhạt dần đi, mặt chàng từ từ nhún lại khi chàng chợt nhận ra chàng không thể tự hào mà nói về điều đó được nữa. Chàng giờ đã là một công tước với điền sản lớn và có kẻ hầu người hạ. Nhưng không may, đó là đặc quyền chàng có được do cưới cô vợ mảnh khảnh đang nằm bên chàng, chứ không phải có được do những nỗ lực của chàng. Sự thật là nàng mới chính là chủ nhân ở đây. Chàng đã chứng kiến tận mắt điều đó vào cái buổi sáng mà chàng bị tấn công. Những người làm hăng hái làm theo những chỉ thị nhẹ nhàng của nàng với sự tôn trọng và sốt sắng, tất cả đều háo hức mong làm nàng hài lòng. Chàng chưa có cơ hội thấy họ có nghe lời chàng không, và nếu có, chàng cũng e rằng đó là do họ sợ hãi chứ không phải vì kính trọng chàng, vì họ đâu biết gì về chàng.

Chàng đang ở một tình cảnh thật kỳ quặc. Tài năng của chàng trên trận mạc, sự thẳng thắn, và chiến thuật sắc bén trên trận mạc của chàng đã luôn được ngưỡng mộ và thu phục được nhiều người. Ngay khi chàng hoàn thành khóa huấn luyện của mình và được ban tước Hiệp sĩ, chàng đã bắt đầu chiến đấu để trở thành một tay kiếm giỏi và mạnh mẽ. Không lâu sau chàng đã thu phục nhiều người, qua nhiều nhiệm vụ chàng nhận. Chẳng cần tốn một lời tuyên bố nào, chàng đã trở thành người dẫn đầu, là lãnh đạo, tạo công ăn việc làm, trả lương cho họ, và tích trữ số còn lại càng nhiều càng tốt để ngày nào đó có thể mua một ngôi nhà cho chính mình. Năm này qua năm khác, số lính của chàng cứ thế tăng lên, và cho đến khi chàng gặp lại Blake vài năm sau, số quân của chàng đã lên đến hơn một trăm năm mươi người.

Lúc đó, Amaury đã cân nhắc đến chuyện để một số lính ra đi, và chàng thực sự trăn trở về quyết định đó. Lực lượng của họ đã tăng lên đến con số đủ để họ luôn là người đầu tiên được nghĩ đến cho những nhiệm vụ lớn, nhưng lại quá đông so với nhiều nhiệm vụ nhỏ hơn, nhưng đa dạng hơn. Từ đó lính của chàng có quá ít việc để làm, thành ra họ lại sa vào rượu chè và gái gú.

Blake đã giải quyết vấn đề đó cho chàng. Là cộng sự bên cạnh chàng, họ có thể chia nhỏ quân để làm những nhiệm vụ nhỏ, nhưng vẫn có thể đảm đương những nhiệm vụ lớn khi cần. Sự sắp xếp này đã mang lại nhiều thành công cho họ.

“Làm cách nào mà ngài ấy được phong tước?”

Amaury dứt khoát dòng suy nghĩ, liếc sang vợ mình khẽ nhún mày. “Nàng hỏi gì?”

“Ngài Blake ấy. Ngài ấy đã làm gì để được phong tước? Ngài ấy cũng cứu sống ai đó quan trọng sao?”

Amaury khẽ cười lắc đầu. “Không, Cậu ta sinh ra đã có tước vị rồi. Cậu ta là Bá tước Blake Sherwell.”

Khi thấy nàng chỉ nhìn chăm chăm sững sờ vào mình, Amaury nói thêm, “Cha cậu ta là Đức Ngài Rollo Sherwell, Bá tước vùng Hampshire.”

Emma há hốc miệng vì kinh ngạc, rồi má nàng đỏ rần lên vì xấu hổ và bối rối. Thật là tệ hại, nàng đã gọi anh ta là Hiệp sĩ, trong khi anh ấy là người có tước vị, nhưng nhầm lẫn như vậy có thể tha thứ được nếu anh chàng chỉ mới được phong tước. Nhưng đằng này anh ta lại là con trai của một bá tước, điều này thật khó có thể chấp nhận. Suy cho cùng thì tất cả là lỗi của chồng nàng. Đáng ra chàng phải giải thích mọi chuyện với nàng từ trước mới phải.

Amaury phá ra cười khi thấy vẻ mặt của nàng, làm Emma càng cau có hơn.

“Chuyện này không đùa được đâu, chồng à. Có lẽ em đã xúc phạm ngài ấy theo cách nào đó mất rồi.”

“Không,” Amaury nói, an ủi nàng ngay lập tức với vẻ mặt nghiêm túc. “Nàng là vợ ta, nên nàng chẳng làm gì là xúc phạm đến cậu ấy cả.”

Emma thờ dãi trước tuyên bố của chồng. Có vẻ như chồng nàng nghĩ chỉ cần ra lệnh là mọi thứ sẽ theo ý chàng. Chẳng ích gì mà tranh luận với chàng chuyện đó, nên nàng quay lại với điều làm nàng tò mò. “Vì sao con trai của Bá tước vùng Hampshire lại trở thành một chiến binh vậy?”

Amaury nhún vai. “Chán ngán với việc ngồi không chờ cho cha mình chết đi, ta đoán vậy.”

Emma lại há hốc miệng. “Ngài ấy nói vậy sao?”

“Không. Nhưng còn lý do gì để một người đàn ông bỏ nhà mà đi chứ?” Điều đó nghe có vẻ vô lý đối với chàng. Chàng đã mong ước có một ngôi nhà cho riêng mình từ rất lâu rồi, nên không thể hiểu được vì sao một người lại có thể bỏ nhà đi được. Tất nhiên, giờ thì chàng cũng đã có một ngôi nhà, và đang bắt đầu cảm thấy khó chịu vì cái cách mà chàng có được nó. Nếu chàng đã phải làm việc vất vả, hay thậm chí cưới một bà cô già bủn xỉn có thể làm cuộc đời chàng khốn khổ, thì chàng cũng có thể cảm thấy chàng đã cố gắng để có được nó. Nhưng có được nó bằng cuộc hôn nhân với người phụ nữ ngọt ngào bên cạnh chàng bây giờ thì nghe có vẻ như là chàng đã lên lút chiếm đoạt nó.

Emma bắt gặp vẻ không hài lòng trên gương mặt chồng, và tự kết luận rằng nói chuyện về bạn chàng khiến chàng không vui. Và đó là điều cuối cùng mà chàng cần trong giai đoạn hồi phục vết thương này, nên nàng lại đổi chủ đề lần nữa.

“George Nhỏ quê ở đâu thế? Em nghe anh ta nói sáng nay, giọng anh ta lạ lắm.”

“Cậu ta đến từ phía Bắc.”

“Làm sao anh ta trở thành cánh tay phải của chàng được?”

Amaury nhún vai. “Ta biết cậu ta cũng lâu gần bằng Blake. Chúng ta được huấn luyện cùng nhau. Cậu ta là con thứ tư của một nam tước, có chút điền sản nằm ở miền Nam Scotland.”

“Nhiệm vụ gì cần phải được hoàn thành mà khiến anh ta trì hoãn việc đến đây vậy?”

“Cưới vợ.”

“Anh ta ư?” Mắt nàng mở to. “Em rất muốn được gặp vợ anh ta.”

“Nàng không thể. Vẫn chưa. Cô ta đang dừng lại để viếng thăm vài người bà con trên đường đến đây. George Nhỏ nói cô ta sẽ đến sau một hay hai tuần nữa.”

“Ồ,” Emma lầm lẩm thất vọng. Nàng thật sự rất thích được gặp người phụ nữ đó. Tướng của chồng nàng là một người đàn ông to lớn, vậy chắc vợ của anh ta hẳn phải đến từ Amazon thì mới chịu nổi được. Emma đỏ mặt vì cái ý nghĩ không đúng đắn trong đầu rồi cố gắng lái những suy nghĩ sang chuyện khác. “Kể cho em nghe thêm về những kẻ ám sát vua Richard đi. Làm thế nào mà—”

“Nói về chuyện đó rất chán, hơn nữa ta mệt rồi,” Amaury bắt chọt nói rồi nằm xuống. “Ngủ thôi.”

Emma nhìn chăm chăm vào đôi mắt nhắm tịt của chàng, rồi thờ dãi nằm xuống giường. Nàng không hề bị lừa bởi lời tuyên bố về sự mệt mỏi và nhầm chán của chồng mình. Có vẻ như chàng không muốn nói về hành động dừng cảm của mình. Có vẻ như chàng bức mình, còn có vẻ ích kỷ nữa, nàng kết luận. Nhất là khi nàng đang tò mò chết đi được. Được thôi, nàng nghĩ và nhắm mắt lại. Cuối cùng nàng cũng sẽ biết được thôi. Nàng sẽ bám lấy em họ nàng cho đến khi cậu ta kể hết cho nàng nghe. Trong lúc đó thì nàng sẽ phải xin lỗi Bá tước Blake vì đã gọi chàng là “Hiệp sĩ”, và sẽ phải giải thích rằng đó hoàn toàn là lỗi của chồng nàng, rồi nàng sẽ yêu cầu anh ta cho ý kiến về sức khỏe của chồng nàng. Nàng đã cân nhắc rất nhiều khi nói chuyện với chàng, cho rằng có thể niềm tin kỳ lạ về phụ nữ với bản chất xảo trá là hậu quả của vết thương trên đầu chàng. Cũng giống như khi chàng cứ khẳng khái ép nàng đi nghỉ trong nàng chẳng mệt tí nào. Chắc chắn là vậy rồi, nếu không thì còn lý do gì khác được chứ? Nàng tuyệt đối không tin vào ý tưởng chàng thật sự nghĩ như chàng nói.

***

Amaury mở mắt ra, chăm chú nhìn vào chỗ nằm trống không bên cạnh, nói ra vài lời văng tục ra rồi ngồi dậy. Vợ chàng lại trườn khỏi giường khi chàng đang ngủ. Vợ chàng, thật đáng buồn, có vẻ thiếu ý thức kỷ luật trầm trọng.

Chửi thề, chàng đứng dậy, cảm thấy bình tâm một chút khi căn phòng không xoay tròn nữa. Có vẻ như việc nghỉ ngơi đã giúp chàng chút ít. Chàng đang vật lộn với mớ quần áo của mình thì Blake bước vào.

“Vợ cậu sẽ chẳng vui tí nào khi biết cậu dậy đâu,” bạn chàng thích thú xen vào.

Amaury cần nhẫn khi chui đầu vào cái áo.

“Cô nàng khá lo lắng cho cậu đấy, biết không hả?” Blake nhận xét, đôi mắt ánh lên ranh mãnh. “Nàng ta sợ là vết thương trên đầu đã... ờ... kiểu như ảnh hưởng gì đó, nên đã nhờ tớ đến nói chuyện với cậu để xem tớ có... ờ... bỏ sót cái gì không.”

Amaury sững lại, đầu chàng ngẩng phắt lên kinh hoàng. “Cái gì?”

“Không việc gì phải hét lên thế, Amaury. Tớ vẫn đang đứng đây còn gì.”

“Cậu đang bày trò,” chàng buộc tội bạn.

Blake chỉ nhún vai. “Tin hay không tùy cậu thôi.”

Amaury gật. “Phải, tớ cóc tin được cậu.” Chàng rửa thầm, quay lại chỉnh lại cái áo chèn. “Vợ tớ đâu?”

“Chắc là đang dưới bếp, nói chuyện với người đầu bếp. Hoặc ngồi thêu thùa ở góc nào đấy. Không phải hầu hết phụ nữ đều vậy sao?”

“Tớ biết thế quái nào được.” Amaury cần nhẫn, dáo dác tìm thanh kiếm. “Cận vệ của tớ đâu?”

“Có vẻ như đang đi với vợ cậu. Hiếm khi Alden rời vợ cậu kể từ khi cậu bị thương. Ở bên vợ cậu làm cho cậu ta tự tin hơn, tớ đoán thế. Cậu ta không còn vụng về, vấp ngã khi ở gần cô ấy.”

Amaury chỉ nhún vai khi nghe kể về người cận vệ vụng về của mình, rồi lập tức cố giữ thăng bằng trên chân mình khi cả căn phòng lại lắc lư chao đảo xung quanh chàng.

“Bình tĩnh thôi, ông bạn,” Blake chụp lấy tay chàng. “Có lẽ cậu nên nghỉ trên giường. Cậu xanh quá.”

“Đây là bởi vì tớ đứng dậy nhanh quá.” Amaury cố nuốt xuống cơn bức bối, rồi chậm rãi quay lại, cẩn trọng đi về phía cửa.

“Emma thực sự sẽ không vui đâu, Amaury. Cô ấy sẽ lo lắng lắm đấy.”

“Đó là vợ tớ. Và cô ấy có nghĩa vụ phải lo lắng cho chồng.”

“À, phải rồi.” Blake còn không buồn che giấu sự thích thú của mình khi lao ra trước để mở cửa cho bạn, rồi đi theo xuống cầu thang hướng đến Đại Sân.

Amaury cũng xoay sở được để tự mình xuống cầu thang, mặc dù mặt chàng xanh mét, tái nhợt như một cái xác với cái trán lấm tấm mồ hôi khi chàng bước đến bậc thang cuối cùng.

“Ồi Công tước của em!” Emma dừng phắt lại ở lối vào lâu đài, hoảng hốt và kinh ngạc khi phát hiện ra chàng đang bước xuống bậc thang cuối. Giúi giỏ vỏ cây liễu vừa nhặt xong cho Alden, nàng vội vã chạy đến bên cạnh Amaury, để mặc cậu chàng với Maude. “Ngài không nên ra khỏi giường, thưa ngài. Vẫn chưa được, còn quá sớm.”

“Tớ đã nói với cậu là cô ấy sẽ lo lắng mà,” Blake lăm bắm ngay trước khi nàng chạy đến được với họ. “Ngày tốt lành, thưa phu nhân. Nàng thật rạng rỡ với nụ hôn của mặt trời trên đôi má!”

Emma gần như không nghe thấy lời ca tụng của Blake, mà nàng đang dồn hết chú ý vào chồng mình, người còn đang bận rộn cau có quắc mắt với ông bạn. “Hãy ngồi xuống, thưa ngài. Ngài trông kinh khủng quá.”

Amaury thôi lườm bạn, quay sang buộc tội vợ, “Nàng đã rời khỏi giường trước.”

Amma thở dài, “Vâng, thưa ngài. Em đã không thể ngủ được, nên đã nghĩ định...”

“Việc của nàng không phải là nghĩ ngợi, vợ,” chàng cau kinh nạt ngang. “Bổn phận của nàng là làm theo những gì ta bảo.”

Emma đứng sững lại trước lời tuyên bố đó. Blake đảo mắt tự hỏi nên tìm cách nào để cứu vãn tình hình thì cô hầu nhỏ nhắn, Maude lao về phía trước giải cứu.

“Ồ, thưa phu nhân, phu nhân cảm giúp em cái này một chút được không? Em sẽ mang một chiếc ghế đến để công tước ngồi nghỉ.” Cô hầu giúi cái giỏ vào tay cô chủ của mình, Emma chẳng còn cách nào khác phải nắm tay lại để giữ cái giỏ, còn Maude chạy đến góc phòng, rồi quay lại ngay với cái ghế nặng vẫn được đặt trước lò sưởi. “Đây ạ, thưa công tước. Xin hãy ngồi nghỉ một chút đi ạ.”

Amaury vẫn chờ để tiếp tục cuộc tranh luận, nhưng rồi đành thở dài tuân theo đòi hỏi của cơ thể mình, buông người xuống ghế.

“Ta đã nói cậu ấy nên nghỉ ngơi,” Blake nói trong nỗ lực đánh lạc hướng vợ của bạn.

Không nhận thức được hậu quả chàng đã gây ra, Amaury liếc sang khó chịu nhìn ông bạn đang ngồi lê đôi mách của mình.

“Nhưng cậu ta không nghe,” Blake nói thêm. “Ta sợ cậu ấy có vết loét do phải nằm trên giường quá nhiều.”

Cầm Amaury như muốn rút ra khỏi hàm vì lời nói dối thô lỗ đó. Rồi chàng thoáng đỏ mặt khi tia nhìn của vợ chàng ngay lập tức đáp xuống cái mũi chàng đang an toạ trên ghế. “Đó không phải là sự thật,” chàng định cãi, rồi lại dừng lại, cúi tiết đỏ mặt tía tai khi Blake cúi sát gần vợ chàng hơn thắm thắm thì thì.

“Đó là một vấn đề tế nhị của đàn ông, thưa phu nhân. Cũng vì nó mà họ trở nên cáu bẳn. Nhất là khi đầu của công tước cũng đang hành hạ cậu ấy nữa. Hãy để cậu ấy cho ta lo, ta sẽ hộ tống cậu ta đến bàn ăn. Ta chắc là nàng đã muốn làm gì đó với mớ đồ trong cái giỏ kia phải không?”

“À phải,” Emma thốt lên, trong lòng vẫn lo lắng vì cái tin mới về sức khỏe của chồng. “Món trà. Tôi sẽ chuẩn bị một ít trà cho chàng nhanh thôi, thưa công tước.” Nàng vội vã chạy về phía bếp, Alden và Maude nổi gót sát theo sau.

“Bị loét vì nằm giường nhiều á?”

Blake dứt mắt khỏi dáng đi uyển chuyển gợi cảm của Emma, quay sang liếc bạn. “Cậu sẽ phải cảm ơn tớ sau đây.”

“Cảm ơn cậu á?” Amaury cúi tiết, Blake vỗ mạnh vào vai chàng rồi gạt đầu.

“Phải. Vì cậu có vẻ thiếu hiểu biết trong lĩnh vực này đây, anh bạn, cho phép tớ nói cho cậu biết, cậu đừng bao giờ nói với một phụ nữ rằng việc của họ không phải là nghỉ ngơi.”

“À, ừm, nhưng đúng là thế mà. Cô ấy là vợ...” Chàng ngừng nói khi Blake tròn mắt và bắt đầu lắc đầu.

“Điều đó thì cậu biết, mà tớ cũng biết, nhưng một người đàn ông thông minh thì không bao giờ nên để cho vợ của họ biết điều đó,” Blake nói với chàng.

Amaury nhún mày. “Vì sao?”

“Phải để ý đến cảm xúc của họ.”

“Cảm xúc á?”

“Phải, cậu nói vậy là làm tổn thương người ta. Phụ nữ là những tạo vật rất mong manh mà.”

“Ồ.” Amaury gãi đầu. “Quả thực tớ chẳng hiểu gì về cô ấy cả. Sáng nay khi tớ yêu cầu nàng đi ngủ, thì nàng hỏi lại là tớ có muốn “nói chuyện” không.”

Blake nhún vai. “Có những phụ nữ muốn nói chuyện trước khi---”

“Không. Đầu tớ như bị giộng từ bên trong ấy nên tớ chẳng chịu được. Tớ chỉ muốn nàng được nghỉ ngơi, nhưng khi thấy tớ không buồn ngủ thì nàng lại hỏi xem tớ có muốn nói chuyện với cô ấy không. Hỏi cậu nhé, tớ phải nói chuyện gì với một người phụ nữ bây giờ?”

Blake cân nhắc trong một thoáng rồi nhún vai. “Thường thì tớ ca ngợi họ. Nó có vẻ hữu dụng đấy.”

“Tớ làm rồi, nhưng cô ấy không có vẻ gì là cảm động vì điều đó,” chàng cúi kinh thú nhận.

“Có thể cậu khen chưa đúng. Mà cậu khen cô ấy thế nào?”

“Tớ nói nàng thật xinh đẹp.”

Blake đợi nghe thêm, nhưng khi Amaury chỉ nhìn chăm chăm vào mình, chàng thở dài. “Cậu không thể chỉ đơn giản khen một người phụ nữ là cô ấy đẹp.”

“Không thể ư? Vì sao?”

“Phụ nữ thích những lời nói có cánh khi được khen.”

“Những lời có cánh á,” Amaury rủa thầm, lại đưa tay lên gãi đầu.

“Phải. Đại loại như... mái tóc nàng óng ánh như tơ vàng, môi nàng ngọt ngào như cánh hồng, đôi mắt nàng nhưng huyền như mắt nai. Nhưng cậu phải nói chúng theo cách của cậu ấy.”

Amaury nhăn nhó chán nản nhưng vẫn lăm bầm mấy câu đó, rồi rời mắt khỏi bạn để nhìn vợ mình đang bước ngang qua phòng đi đến chỗ họ.

“Đây rồi, thưa công tước. Cái này sẽ giúp ngài đỡ đau đầu đầu đây.”

Amaury nhìn chăm chăm vào cái cốc mà vợ chàng đang ấn vào tay mình và gần như rên lên thành tiếng. Lạy chúa lòng lành!

Chàng thè là cái thứ nước ấy có mùi vị như nước đáí ngựa. Phải uống nó khi đầu chàng bị đau đã là quá lắm rồi, nhưng chúa ơi, giờ đầu chàng đã hết đau rồi, vậy mà vợ chàng vẫn còn rót cho chàng cái thứ nước thối tha ấy. Tất cả là tại cái thằng cha Blake này, chàng nghĩ, hậm hực liếc sang bạn.

“Ta sẽ canh chừng đảm bảo cho cậu ta uống nó,” Blake khéo léo trấn an Emma, với tay lấy cái cốc. “Ta chắc là nàng đang có nhiều vấn đề cấp bách hơn phải giải quyết?”

“Cảm ơn, thưa Ngài. Tôi đã muốn lấy thuốc mỡ mang đến cho mô... à... vì chồng tôi đã phàn nàn.” Nàng thì thầm từ cuối rồi vội vã quay đi.

Blake mụ mẫm nhìn theo nàng. “Tôi không biết là nàng đang ngụ ý gì khi nói đến—”

“Những vết loét tương tự ở mông tôi, nhờ Trời,” Amaury cứng rắn nhắc bạn.

“À, phải.” Blake khề mỉm cười khi chàng hất cốc trà vào lò sưởi. “Không biết nàng sẽ nghĩ gì khi phát hiện ra chẳng có vết loét nào cả.”

“Ý gì đây?”

“À, tôi đoán nàng định mang thuốc mỡ đến bôi cho cậu.”

“Ngay đây?” Amaury thất kinh tưởng tượng cảnh vợ chàng quay lại và ra lệnh cho chàng cời quần ra ngay ở đây, ngay giữa Đại Sảnh đông đúc này. Chàng đã ném trái điều này trước kia. Nàng có xu hướng ra lệnh cho chàng khi lo lắng rằng chàng không được ổn. Chàng tưởng rằng việc đó đã được giải quyết khi chàng ép nàng phải nghe lời chàng đi nghỉ sớm, nhưng thực tế là nàng đã chồm dậy lên chuồn ra khỏi giường ngay khi chàng vừa ngủ, chống lại mệnh lệnh của chàng. Chàng nhất định phải chặn cái khuynh hướng đó của nàng lại.

“Khi nàng mang thuốc quay lại, tôi sẽ khất hạn lại cho đến sau bữa tối để cậu giúp tôi bôi thuốc,” chàng kiên quyết.

“Tôi á?”

“Phải, chính cậu.” Amaury khô khan trả lời. “Hẳn là cậu không muốn nàng biết cậu đã nói dối, đúng không? Nó có thể làm tổn thương cảm xúc mong manh của nàng.”

“Mái tóc nàng óng ánh như tơ vàng, đôi môi nàng mềm mại... ờ... tươi tắn như cánh hồng, và đôi mắt nàng nhưng huyền như mắt nai.” Amaury nói nhanh như đọc thuộc lòng khi ngồi vào bàn ăn tối cùng mọi người, rồi gật mạnh thoả mãn, chờ đợi phản ứng của vợ.

Cốc bia trên miệng phu nhân Emma hơi khựng lại trên tay, nàng khề lắc đầu và tiếp tục ăn.

Amaury nhú mày. “Vợ, ta nói tóc nàng có màu của...”

“Vâng. Vâng, em đã biết, thưa ngài. Ngài Blake đã từng nói như vậy.”

Dần mạnh cốc bia xuống bàn, Amaury quay sang nhìn bạn mình chằm chằm.

“Tôi đã nói là cậu phải nói chúng theo cách của mình,” Blake nói ngay lập tức, chàng đã nghe trọn cuộc đối thoại. “Đó là chỉ là một ví dụ thôi mà.”

Rũa thâm, Amaury quay lại ăn, dùng dao ăn tấn công đĩa thức ăn.

“Ngài không hài lòng điều gì chẳng, thưa công tước?” Emma hỏi, nụ cười thấp thoáng ẩn sau vẻ quan tâm của nàng. “Đầu ngài lại hành hạ ngài sao? Để em làm thêm—”

“Không!” Amaury bật dậy, cố kiềm chế rồi thở dài. “Cảm ơn nàng, nhưng khỏi cần đi, không cần thêm trà đâu.” Chàng rùng mình ngay khi nghĩ đến nó, rồi lại thở dài, khề ngồi xuống, chàng không cảm thấy ngon miệng nữa. Chàng cũng bắt đầu cảm thấy mệt sau chuyến đi chuyển gán ngủ của mình. Có vẻ như chàng phải làm cái gì đó với những tranh cãi và cấu kình của mình từ khi chàng bước xuống lầu. Chàng đã cần đến cả một trận chiến để thuyết phục vợ chàng để dành việc bôi thuốc vào lúc đi ngủ.

Nàng đã trở nên quá cứng đầu khi vấn đề có liên quan đến sức khoẻ của chàng. Chàng không chắc là liệu chàng có nên hài lòng với chuyện đó hay không. Chàng đáng lẽ đã có thể cảm thấy vui mừng, nếu Blake không lý giải rằng có thể lo lắng nàng cho chàng nhiều đến vậy vì nỗi lo sợ phải kết hôn với Bertrand sau khi Amaury chết. Không có gì là vẻ vang và đáng mừng khi chàng chỉ đáng giá cao hơn Bertrand.

“Ta e rằng sự ồn ào ở đây làm ta thấy mệt rồi. Có lẽ ta nên về giường ngủ thôi,” chàng thông báo, nhìn sang bạn chàng mong đợi.

Gật đầu, Blake tiếp tục ăn. Và Emma mới là người đứng bật dậy ngay để giúp đỡ. “Tất nhiên là như vậy rồi. Em sẽ giúp đưa ngài về giường và bôi thuốc cho ngài.”

Amaury trừng mắt liếc nhìn sang Blake, nhưng bạn chàng vẫn thản nhiên tiếp tục ngồi ăn, chàng khoát tay ra hiệu nàng quay về bàn. “Không cần đâu, vợ. Ta có thể tự lo được.”

“Ngài không thể tự bôi thuốc cho mình được, chồng ạ,” Emma tế nhị phản đối.

“Blake sẽ lo chuyện đó,” Amaury hích vào ông bạn trong khi nói.

“À phải.” Lau sạch lưỡi dao, Blake đút con dao của chàng vào vỏ rồi đứng ngay dậy, mỉm cười với nàng. “Ta sẽ trông chừng cậu ta cho, phu nhân. Nàng cần phải ăn để giữ gìn sức khỏe.”

“Nhưng ngài vẫn chưa dùng xong bữa mà,” nàng cãi.

“Chưa, nhưng ta sẽ xong rất nhanh ngay sau đó, ta đã tự lo cho mình khá ổn từ mấy ngày nay vừa rồi, trong khi nàng chẳng động đến cái gì vì quá lo lắng cho ông chồng tội nghiệp bị thương,” chàng chỉ ra.

Amaury bắt mẩu cau mảy với vợ. “Nàng đã không ăn gì hết sao?”

Emma đang định cãi lại Blake thì im bật, lườm chàng trước khi quay sang chồng. “Có chứ, thưa ngài, em có ăn chứ.” Khi thấy chàng còn nhăn nhó hơn khi nghe lời nói dối của nàng, nàng thở dài lưỡng lự, “Nhưng không nhiều lắm. Em đã quá lo lắng.”

“Ăn đi,” đó là tất cả những gì chàng nói trước khi quay người bước về phía cầu thang.

Nhìn nàng với vẻ hối lỗi, Blake chop lấy miếng thịt cừu còn lại trên bàn và giơ nó lên chào nàng. “Ta sẽ coi cái này là một thử thách trong khi làm nghĩa vụ của mình như là một người bạn của cậu ta.”

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

“Có một ít loại cây thảo dược ở đây, thưa phu nhân.”

Emma liếc sang cái giỏ mà Maude chỉ. “À, tốt rồi! Rễ cây cúc thánh có tác dụng kích thích vị giác. Ta đã thấy chồng ta không ăn được gì nhiều vào bữa tối hôm qua. Có lẽ sẽ có tác dụng đấy.”

Maude gật đầu, đi nhặt thêm cỏ.

“Nếu thấy cả nguru bâng thì nhớ lấy thêm một ít nữa nhé, Maude. Nó cũng giải độc tốt lắm. Cả cây đậu chó và cỏ ba lá đỏ nữa, nếu em tình cờ tìm được.”

“Vâng, thưa phu nhân.”

Emma nhắm mắt khi nghe giọng nói của người hầu gái, biết rằng Maude cho rằng nàng đang đi quá xa so với mong ước đảm bảo chồng mình sẽ không chết.

Emma đã cho chồng nàng uống hỗn hợp thảo dược này để tăng cường sức khỏe và sức mạnh ở chàng, ngay từ khi chàng mới hồi tỉnh sau khi bị thương. Chẳng có gì sai trái trong việc đó, nàng tự phản biện, nhưng nàng biết rằng, điều làm Maude băn khoăn không phải là nàng đã cho chàng uống gì, mà là nàng đã đưa như thế nào. Amaury tỏ ra bất hợp tác khi phải uống chúng, nên nàng đã nghĩ tốt hơn nên trộn thuốc vào đồ uống của chàng trong bữa ăn. Nhưng không may là khi trong cốc rượu của chàng có đến gần một nửa là dung dịch thuốc thì chúng đã làm vị của nó thay đổi. Khi chàng phản nản, Emma chỉ nói rằng đó là tác dụng phụ của vết thương trên đầu mà thôi. Có thể nói dối là tội lỗi, nhưng Emma cảm thấy chắc chắn rằng rồi Chúa cũng thông cảm cho nàng. Chồng nàng cần phải khỏe mạnh và cho nàng một đứa con, cách duy nhất để cứu nàng khỏi cuộc hôn nhân với Bertrand.

Trung thực mà nói, nàng phải tự thú nhận là có thể nàng đang đề phòng hơi quá xa, nhưng quả thật, cho đến khi nàng có một đứa con thừa tự, thì an toàn vẫn tốt hơn là phải hối tiếc. Ánh mắt nàng rớt xuống chiếc bụng phẳng lì làm nàng thở dài. Đêm tân hôn đã không mang lại niềm hy vọng nào cho kết quả nàng trông đợi, có nghĩa là họ sẽ phải lặp lại đêm tân hôn vài lần nữa. Nhưng chẳng may là, chồng nàng chẳng tỏ ra chút gì có ý định làm chuyện ấy.

Lúc đầu Emma chẳng có chút lo lắng gì, vì suy cho cùng, chàng cũng mới chỉ hồi phục lại một chút sau chấn thương thôi. Nhưng Amaury đã khỏe được vài ngày rồi, đã dành ba ngày bên ngoài thành để theo dõi quân lính của mình rồi. Chắc rằng chàng đã đủ khỏe để thực hiện nghĩa vụ làm chồng của mình rồi chứ? Nàng thậm chí còn đã bóng gió nói với chồng nàng – dù rất xấu hổ – là chu kỳ của nàng đã đến và qua rồi, nhưng ẩn ý đó vẫn chẳng ăn nhằm gì. Nàng đã bắt đầu lo ngại chàng không thể làm được chuyện đó lần nữa.

Thở dài, Emma lại cúi xuống xem cây damiana. Các sách y thuật mà nàng đọc đã viết rằng damiana là một loại cây có khả năng như một loại thuốc kích dục mạnh mẽ. Nếu đúng là vậy, hẳn chồng nàng phải miễn nhiễm với loại cây này, vì dù nàng đã cho thêm nó vào cùng với những loại thảo dược khác trong rượu mà chàng uống từ khi nàng hết chu kỳ, vẫn chẳng có dấu hiệu bốc lửa nào từ chàng cả.

Damiana cũng được coi là loại cây thuốc có khả năng chữa bệnh bất lực ở đàn ông. Nàng không chắc đó có phải là vấn đề của chồng nàng không, nhưng nàng lo lắng, vì một thực tế là kinh nghiệm từ lần quan hệ đầu tiên của họ chẳng thể làm nàng có con được. Chắc chắn là không thể cần đến hơn một lần như thế mới có thể thụ thai được, đúng không nào? Nàng chắc rằng tất cả phụ nữ sẽ không thể chịu đựng để rồi sinh bao nhiêu con như thế nếu

phải cần đến nhiều hơn một hay hai lần. Tất nhiên, giờ thì nàng cũng đã hiểu vì sao các phụ nữ khác đã nói rằng đây không phải là hành động vui vẻ gì và phụ nữ được mặc định là không nên tham dự vào hành động đó.

Những phụ nữ có đến mười đứa con hay nhiều hơn hẳn phải là những người biết rất nhiều về thảo dược, và họ biết dùng cái gì để xoa dịu sự khó chịu sau đó, nàng nghĩ khi cúi xuống nhổ thêm một cây nữa. Khi nàng thả nó vào giỏ, ánh mắt nàng lướt lên đám vỏ cây liễu nàng đã nhặt. Mấy ngày nay Amaury đã không còn cần đến nó nữa. Mà là nàng. Từ khi chồng nàng không thể hiện ý định gì là sẽ ngủ với nàng, nàng đã nuôi dưỡng ý định chủ động tiếp cận chàng. Nàng cần đến vỏ liễu là vì thế. Lần này nàng chủ động chuẩn bị trước cho con đau và sự khó chịu khi họ “kết hợp” với nhau. Nàng sẽ chuẩn bị một thức uống như một loại trà kết hợp giữa hoa bia và vỏ cây liễu trắng để xoa dịu con đau mà nàng biết sẽ đến. Nàng cũng dự định uống rượu không pha loãng với món cá trích mà nàng đã dặn người của mình chuẩn bị sẵn. Với hai thứ được pha chế sẵn ấy, nàng hy vọng rằng “việc ấy” lần này sẽ không quá đau đớn. Nàng đã có cảm giác như chồng nàng đã cố xé nát nàng ra trong lần “hợp nhất” đầu tiên của họ - trong đêm tân hôn.

Nếu nó có xảy ra. Nàng thở dài cúi xuống nhặt thêm một cây khác. Nàng chẳng biết gì nhiều về chuyện này, nàng chẳng biết phải làm cách nào để đề cập đến vấn đề đó với chồng mình. Thật đáng lo. Những người vợ khác yêu cầu chồng mình làm chuyện đó như thế nào nhỉ?

Có khi họ còn chẳng cần phải đòi hỏi hay yêu cầu gì. Đó là điều nàng sợ nhất.

“Phu nhân, em đã tìm được rễ cây cúc thánh, cây ngưu bàng và cỏ ba la đỏ. Nhưng không tìm được một cây đậu chó nào cả.”

“Vây cũng được rồi,” Emma nói khẽ, đứng thẳng lên. Nàng chống tay lên cái lưng đau, nhìn lên trời.

“Sắp tối muộn rồi, thưa phu nhân,” Maude nhìn theo ánh mắt nàng.

“Phải. Chúng ta nên về thôi. Mọi người hẳn đã ngồi vào bàn ăn tối khi chúng ta về đến nơi.”

Người hầu gái gật đầu, xóc lại giỏ cây rồi đi theo Emma đến chỗ lũ ngựa đang được cận vệ trông coi và đang chờ đợi họ.

Amaury đã khá mất kiên nhẫn khi vợ chàng cưỡi ngựa vào rừng. Chàng không hài lòng khi biết nàng phải đi tìm thêm rễ và vỏ cây. Nếu nàng không nói thêm là nàng đã dùng hết thảo dược của mình cho chàng thì chàng đã không cho nàng đi. Chàng cử bốn người lính của chàng đi hộ tống nàng, để rồi lại quyết định là cần đến 6 người ngay khi nàng đi khỏi. Sự lo lắng cứ quây rầy chàng suốt buổi chiều khi chàng giám sát buổi luyện tập trong rừng.

Mặc dù đã lâu chàng không hướng dẫn lính của mình luyện tập, nhưng Blake và George Nhỏ đã làm theo những yêu cầu mà chàng muốn. Họ bắt những người lính luyện tập hàng ngày, kể cả người của Fulk, những người đã chiến đấu tốt hơn mong đợi. Họ cũng đã cử các tốp lính ra ngoài hàng ngày để truy tìm tung tích của băng cướp. Nhưng rồi thay, bọn cướp rõ ràng đã đoán ra được điều đó nên đã không xuất hiện kể từ sau vụ tấn công, và lần trốn cho đến giờ.

Đó chính là điều làm Amaury lo ngại khi vợ chàng đi vào rừng. Cũng vì vậy mà phần lớn buổi chiều chàng bực dọc với vợ. Chàng đã khá cáu khi tiếng chuông rung lên báo hiệu phu nhân đã trở về.

“Cuối cùng thì nàng cũng về rồi,” chàng lầm bầm, tra chiếc grom chàng vẫn đang vung vẩy một cách thiếu kiên nhẫn vào người của mình khi chàng găm lên phê phán hay ra lệnh cho họ vào vô. Chàng nhận ra rằng chàng đã trút con giận của mình lên họ, và thoáng cảm thấy tội lỗi thì nhìn thấy bóng vợ cưỡi ngựa vào trong lâu đài, đang tiến về phía chuồng ngựa. Amaury lập tức đi về phía đó.

“Chào chàng.”

Amaury nuốt con giận vào trong khi vợ chàng mỉm cười chào chàng, và cố nặn ra cái mà chàng nghĩ là một nụ cười trên mặt. Với Emma, nó trông giống như là một cái nhăn mặt vì đau, nên vẻ lo lắng lập tức hiện lên trên mặt nàng.

“Chàng đau sao, thưa Công tước?” nàng hỏi, vội vã xuống ngựa.

“Không.”

“Chàng bị hoa mắt, hay bị choáng không?” Vươn tới, nàng sờ trán chàng, nhẹ nhõm thờ ra vì trán vẫn khô mát.

“Không đâu, vợ. Ta ổn.”

“Chàng không mệt chứ? Chàng đã không làm gì quá sức hôm nay chứ và –“

“Đã hơn một tuần kể từ khi vết thương trên đầu ta lành lại,” chàng bực bội chỉ ra.

“Và không, ta cũng không làm gì quá sức, chỉ đứng quan sát quân lính luyện tập thôi. Không phải cưỡng lên thế, vợ ạ.”

“Ồ, vậy tốt rồi.” Nàng cúi đầu, che dấu đi sự nhẹ nhõm của mình. Chàng không còn đau đầu, không mệt mỏi. Đêm nay nàng có thể gợi ý chàng về chuyện “tái hợp nhất”, nếu chàng không tự chủ động. Mà có lẽ chàng cũng chưa thể làm được điều đó. Có thể phải mất vài ngày thì damiana mới có tác dụng. Nàng sẽ phải tăng đôi liều thuốc vào rượu của chàng trong bữa tối. Sẽ chẳng tổn hại gì cả, nàng nghĩ. Rồi nàng chợt nhận ra chồng nàng đã nói gì đó với nàng đến cả mấy phút rồi mà nàng chẳng nghe được từ nào cả.

Dứt mình ra khỏi những suy tư, nàng nghe đoạn cuối bài rao giảng của chồng, mà thật ra nó là những mệnh lệnh được ngụy trang về việc nàng không được ra khỏi phạm vi lâu đài mà không có ít nhất sáu người lính đi theo bảo vệ. Rằng ngoài đó rất nguy hiểm. Rằng bọn cướp vẫn còn đang lén lút

ngoài đó.

Emma nghiêm trang gặt đầu khi chàng kết thúc, rồi quay người đi vào lầu đài, những thảo dược quý giá nằm trong cái giỏ nàng đang đeo lưng lẳng bên người. Vẫn chưa đến nỗi muộn quá như nàng lo ngại, vẫn còn đủ thời gian để nàng chế ra một liều damiana trước bữa tối.

“Nàng không sao chứ, vợ?” Amaury cau mày khi túm cánh tay nàng giữ cho nàng không bị ngã xuống. Nàng đang ngồi ngất ngưỡng trên ghế.

“Vâng.” Nàng nói trong tiếng nấc, rồi nàng đưa tay lên che miệng cười khúc khích, lấy tay phe phẩy quạt. “Ôi, ở đây nóng quá, chồng nhỉ?”

“Không, có nóng tí nào đâu,” Amaury lăm bắm. Ngơ ngác vì hành xử khác lạ của vợ, chàng vói tay lên trán nàng như nàng đã làm với chàng nhiều lần trong tuần qua. Nàng không có vẻ bị sốt. “Vợ à—

“Ôi, khôn kiếp, nóng quá đi!” Lắc lư trên ghế, nàng bực bội túm lấy gấu váy, cố nhấc mảnh vải lên khỏi da mình.

Amaury há hốc miệng, trừng mắt lên vì vợ chửi thề rồi quay sang Blake với ánh mắt dò hỏi, “Một người chồng nên làm gì trong tình huống này, thưa Bá tước?”

“Phu nhân có vẻ như gần say rồi,” Blake tuyệt vọng nói sau khi lấy lại bình tĩnh để đáp trả lại cái nhìn của bạn.

“Thưa Bá tước, các quý bà không bao giờ say” Emma giảng giải, dựa vào chồng khi chỉ tay vào bạn chồng.

“Nước tắm đã sẵn sàng rồi, thưa phu nhân,” Maude lí nhí nói, bước đến bên cạnh chủ cửa mình.

“Tắm á?” Emma vùng ra khỏi người phụ nữ, loạng choạng suýt ngã. “À phải, ta thích tắm. Bất cứ cái gì có thể xoa dịu cơn nóng khôn kiếp này.”

Amaury nheo mắt khi nhìn Maude cam chịu giúp vợ mình đứng thẳng dậy và dìu nàng đi lên.

“Cậu có nghĩ nàng nghiện rượu không?” Blake lặng lẽ hỏi.

Amaury cau mày im lặng. Ánh mắt chàng trở lại cầu thang mà vợ chàng và người hầu mới đi khuất, chờ cho đến khi Maude quay xuống lần nữa và vội vã chạy vào bếp. Khi cô nàng quay ra, đeo giỏ trên tay, Amaury đứng dậy gọi.

Maude thoáng ngập ngừng rồi miễn cưỡng bước về phía chàng. “Vâng, thưa Công tước?”

“Cái gì vậy?” chàng hỏi, chỉ về hướng cái giỏ được che trong tay Maude.

Maude kéo lại miếng vải đậy. “Đây là tinh dầu để phu nhân tắm.”

Amaury nhìn vào bên trong, khẽ nhướng mày khi nhìn vào các loại hoa khô bên trong. Rồi chàng để ý thấy một bát nhỏ có chứa thứ nước màu vàng chanh. “Đây là cái gì?” Chàng há hốc miệng về phía cái bát.

“Hỗn hợp chamomile và chanh... cho tóc của phu nhân.”

“Hừm.” Amaury nâng cái bát lên ngửi. Mùi thật là ghê. Chàng liếc về phía người hầu đang sợ sệt. “Phu nhân có nghiện rượu không?”

“Uống rượu?” Giọng Maude bật ra the thé khi mắt cô nàng mở to. “Không, thưa Công tước.”

“Phu nhân như người bị say.”

“Vâng.” Maude thừa nhận.

“Nàng say á?” Trông chàng như sẵn sàng bùng nổ.

“Không, thưa Công tước!”

“Thế cái gì làm nàng ta trông như thế?!”

“Đó... đó có thể là do hoa bia, thưa Công tước,” Maude bật ra.

“Hoa bia?”

“Vâng... và cả vỏ cây liễu trắng.”

Chàng bối rối. “Hoa bia với vỏ liễu trắng thì làm sao?”

“Phu nhân đã uống cả hai loại trước khi ngồi ăn tối,” Maude thú nhận. “Có thể chúng tương tác với rượu trong bữa ăn.”

“Không phải là loại vỏ liễu trắng mà phu nhân vẫn cho Công tước Amaury uống để giảm đau đầu đấy chứ?” Blake hỏi, đứng lên khỏi chỗ ngồi để đi đến

tra khảo người hầu.

“Vâng, chính là nó, thưa Bá tước.” Maude gật đầu thú nhận.

“Hoa bia dùng để làm gì?”

“Cũng để giảm đau, hoặc để chữa các bệnh về đường ruột. Nhiều người uống để bớt căng thẳng.”

“Vợ ta khó ở sao?” Amaury nổi cáu.

Nhận ra điều đó, Maude lập tức lắc đầu, rồi thở dài thú nhận, “Tôi không biết, thưa ngài. Phu nhân không nói vậy. Có thể phu nhân chỉ bị tác động vì hơi cồn thôi.” Cô hầu cựa quậy bứt rứt trước chàng. “Xin phép, thưa ngài. Tôi có thể mang lên cho phu nhân được không? Phu nhân sẽ không hài lòng vì nước sẽ lạnh khi tôi mang đồ lên đến nơi.”

Vẫn không thay đổi nét mặt, Amaury gật đầu cụt ngủn, nhìn theo người hầu băng qua Đại Sảnh trước khi buông mình xuống bên bàn.

“Có vẻ như nàng ta đã có dính tí cồn,” Blake trấn an khi thấy vẻ mặt của Amaury khi quay lại ghế ngồi. “Nếu ốm thì nàng ta đã nói với người hầu rồi.”

“Ừ,” Amaury đồng ý, nhưng vẫn lo lắng.

“Thưa phu nhân?”

Emma mở bừng mắt khi nghe Maude ngập ngừng hỏi. Cô hầu đã giúp nàng tắm, rồi choàng khăn và đặt nàng ngồi trước lò sưởi để chải đầu. Emma gần như đã ngủ gật khi ngồi trước lò sưởi ấm áp và những nhát lược vuốt ve trên tóc.

Với tay lên tóc, nàng ngạc nhiên thấy tóc nàng đã gần khô rồi. Có vẻ như nàng đã ngủ gật được một lúc rồi. Có thể là do rượu. Nàng đã cho gấp đôi thảo dược, rồi uống đến từng giọt rượu mà đầu bếp để riêng cho nàng. Nàng phải uống đến 3 cốc mới hết chỗ thuốc đó, nhưng hiệu quả thì thật tuyệt. Nàng quả thực chưa bao giờ cảm thấy tự do đến thế. Không còn cảm xúc, không còn lo âu, thật sự thoải mái. Quả thật là một liều thuốc bổ cho một đêm như thế này. Ý nghĩa lại làm nàng thở dài khi nhớ lại trải nghiệm làm vợ lần đầu tiên của mình. Mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn khi nàng chuẩn bị tinh thần được như thế này, nàng quyết định. Nhưng rồi, nàng vẫn chưa biết hết về những gì cần thiết.

“Thưa phu nhân?” Maude lại gọi.

“Ừ?”

“Phu nhân không ốm chứ ạ?”

Emma quay sang nhìn cô hầu ngạc nhiên, rồi khúc khích cười. “Không đâu, Maude. Sao em lại nghĩ vậy?”

Cô hầu lặng thinh một lúc rồi tiếp tục chải tóc cho nàng và thú nhận, “Em thấy phu nhân uống hoa bia và vỏ liễu trắng. Nên em sợ phu nhân bị khó ở.”

“Không đâu.” Emma nhìn vào lò sưởi, cắn môi thở dài thừa nhận, “Ta đã uống cả rượu không pha loãng nữa. Ta đã nghĩ nó sẽ tốt cho việc ‘hợp nhất.’”

“Giúp cho việc...” Chiếc lược khựng lại trên tóc nàng.

“Phải,” Emma lẩm bẩm, mặt ửng lên. “Chu kỳ của ta đã đến rồi. Chúng ta vẫn chưa thể có con, nên cần phải ‘hợp nhất’ lần nữa.”

Lông mày Maude nhíu lại lo lắng trong một thoáng, rồi cô ngồi xuống chải tóc cho Emma, lẩm bẩm. “Quả thật lần đầu rất đau đớn-”

Emma khịt mũi rất không duyên dáng đến nỗi Maude lại phải dừng chải tóc.

“À,” Maude thở dài, “Công tước đã phải rất vội vã trong đêm tân hôn đó. Lúc đó cần phải vội mà. Chắc hẳn ngài không có cơ hội để chuẩn bị cho phu nhân.”

“Chuẩn bị cho ta? À, chàng có báo trước và xin lỗi ta từ trước khi chàng làm chuyện đó.” Quay lại, nàng thấy Maude tròn mắt hoảng hốt.

“Đó không phải sự chuẩn bị, thưa phu nhân.”

“Không phải sao?”

“Không”, cô hầu nặng nề nói. “Phu nhân, không có ai dạy phu nhân về chuyện đó trước khi cưới Hầu tước Fulk sao?”

“À, không.” Emma cười khi nhớ lại những suy nghĩ ngây thơ của mình. “Cha ta chỉ nói chồng ta sẽ ngủ cùng giường với ta thôi.”

“Chỉ nói vậy thôi?”

Emma gật.

Emma cũng đáp lại chàng với nụ cười căng thẳng, rồi nằm ngửa ra. Đó là những gì chàng yêu cầu nàng trong đêm tân hôn. Nàng hoàn toàn mong chàng nằm lên nàng và bắt đầu hợp nhất. Nhưng, thay vào đó, chàng khẽ nhướn mày, rồi lướt ánh mắt đi xuống khắp cơ thể nàng. Khi mắt chàng lướt đến vùng chóp chân nàng, Emma chợt nhớ đến hướng dẫn của chàng đêm đó và mở chân ra.

Ánh mắt của Amaury lập tức chiếu thẳng vào mặt nàng, cố thoát khỏi ý nghĩ mới xuất hiện trong tâm trí. Khuôn mặt nàng có vẻ là nơi an toàn nhất để chàng nhìn vào trong khi cố nhặt nhanh lại sự kiểm chế của mình ... cho tới khi chàng lại thấy lưỡi nàng lướt ra lần nữa.

Rên lên, mặt chàng rớt úp xuống gối.

“Chồng ư?”

“Ta có thể làm được,” chàng lẩm bẩm qua hàm răng nghiến chặt dưới gối.

“Làm gì cơ ạ?”

“Việc của nàng không phải là đặt câu hỏi, vợ. Cứ im lặng nằm đó đi.”

“Vâng, thưa chồng.” Emma lo lắng trả lời, lòng nàng dấy lên nỗi bất an. Chàng ghét nàng. Chàng không thể chịu được khi nhìn vào nàng. Không thể chịu được ý nghĩ phải “kết hợp” với nàng. Kể cả bây giờ khi chàng đang tự thuyết phục bản thân rằng chàng có thể xoay sở để làm điều đó. Khốn kiếp, nàng ước gì nàng xinh đẹp. Chỉ đêm nay thôi. Thật hổ thẹn khi thấy mình xấu xí đến mức chồng mình không thể chịu được ý tưởng phải có con với mình.

Amaury nhấn mặt sâu hơn vào gối, nín thở, đếm đi đếm lại tới 10 khi cố tưởng tượng ra bất cứ thứ gì không vui mà có thể nghĩ đến khi nỗ lực kiểm soát ham muốn của mình.

Khuôn mặt đỏ ửng của người phụ nữ già nầu rục.

Tắm.

Thứ trà của vợ chàng. Không. Không được. Nó lại khiến chàng nghĩ đến người vợ đang khoả thân bên cạnh chàng.

Những cơn đau đầu khủng khiếp mà chàng phải chịu. Không. Cũng không được. Nó chỉ làm chàng nhớ đến hình ảnh nàng cúi người xuống chàng, chạm lên trán chàng khi chàng sốt.

Nói chuyện với vợ. Khốn kiếp! Có thể làm nàng biến khỏi đầu chàng được không?

Emma tuyệt vọng nhìn vào lưng chồng, chịu đựng nỗi bất an. Rồi nàng càng sốt ruột hơn khi thấy chàng chôn mặt mình ngày càng sâu hơn trong gối. Có phải chàng đang cố xoa dịu mình không? Chẳng lẽ việc ngủ với nàng lại còn đáng sợ hơn cái chết sao? Lạy Chúa, đây quả là sự sỉ nhục ghê gớm!

“Chồng!” cuối cùng nàng quát lên. “Em không bảo chàng tự sát, chỉ cần nhắm lại, giả bộ như em hấp dẫn hơn, và làm .... Điều ... đó ... như lần trước. Chúng ta cần có con, mà lần trước thì chúng ta đã thất bại rồi!”

Amaury khựng lại, rồi quay đầu sang nhìn vợ. “Nàng đang nói đến điều gì vậy?”

Emma sốt ruột thở dài. “Việc “hợp nhất” ấy, thưa ngài.”

“Không. Nàng có ý gì khi nói ta đã không thể làm nàng có con vào lần trước?”

Nhận ra người đàn ông trong chàng bị tổn thương, nàng thở dài và cố xoa dịu chàng. “Em biết chắc thế, mà đó không phải là lỗi của ngài đâu, thưa ngài. Có thể vì áp lực hoàn tất đêm tân hôn là nguyên nhân dẫn đến nỗ lực khiến em có con không hiệu quả. Có thể nó làm cho khả năng sinh sản của chàng giảm đi, nhưng...”

“Chỉ có lòng tốt mới ngăn được ta làm nàng có con!” Amaury quát lại. Khi Emma chỉ tròn xoe mắt, đầu óc trống rỗng nhìn chàng, chàng giải thích, “Ta vẫn còn chưa đưa hạt giống vào nàng mà.”

Thấy nàng vẫn bối rối không hiểu, Amaury thở dài nôn nóng. “Một người đàn ông phải phun hạt giống gieo vào bụng người phụ nữ. Nhưng chúng ta không có đủ thời gian trong đêm đầu tiên đó. Chúng ta bị quấy nhiễu và sau khi đã làm nàng đau, ta cho rằng ta không cần phải ép buộc nàng hơn nữa trong cùng một đêm.”

“Hạt giống ư?” Emma lẩm nhẩm, nhìn xuống bụng mình.

“Đúng vậy.

Nàng nhìn lên chàng nghi hoặc. “Hạt giống mà chàng định gieo đang ở đâu?” nàng ngờ vực.

Amaury há miệng, rồi lập tức ngậm lại, rồi đỏ bừng mặt, mà thực tế là gần như tím lại. Trong một thoáng Emma sợ chàng có thể bị ngất đi. Rồi chàng vùng dậy khỏi giường bước đến cửa, kéo nó mở ra. Vẫn đứng trần truồng bên cửa, chàng rống gọi cận vệ của mình.

Emma vội vã lấy chăn che người lại trước khi chàng trai chạy lên từ Đại Sảnh khi được lệnh gọi.

“Mang cho ta chút bia lại đây!” Amaury quát lên khi người cận vệ dừng lại ở một khoảng cách an toàn với chàng.

Gật đầu, Alden vội vã phi đi, rồi khựng người quay lại khi Amaury lại gọi chàng ta lần nữa. “Thôi, lấy rượu đi! Nhiều vào!”

Đóng cửa lại sau lưng chàng trai, Amaury quay lại quan sát vợ mình. Nàng trông như một bức tượng thạch cao trùm trong tấm chăn đen như gỗ mun. Quay lại cửa chàng lại mở nó ra lần nữa. Đứng ở đây chờ Alden quay lại thì an toàn hơn là quay lại nhìn mặt vợ rồi lại phải nghe nàng hỏi thêm vài câu nguy hiểm nữa. Chết tiệt, nếu chàng thật sự phải giải thích cho nàng biết về sự sống. Khốn kiếp chàng nếu chàng làm được điều đó.

Emma tuyệt vọng nhìn chăm chăm vào lưng chồng. Mọi chuyện đã rất có triển vọng, chỉ vừa vài phút trước, khi chàng vội vã cởi quần áo, nhưng giờ thì nàng cho rằng chàng vội vã lúc đó để có thể kết thúc nhanh hơn là vì chàng háo hức. Giờ thì có vẻ như chàng cần cảm hứng để cô vũ chàng thực hiện nhiệm vụ của mình.

Suy nghĩ của nàng bị cắt ngang bởi tiếng cằn nhằn của Amaury khi Alden quay lại. Có vẻ như chàng trai đã làm nhiệm vụ với tốc độ ánh sáng. Chàng ta hẳn đã phải chạy đi chạy lại.

“Cốc của ta đâu?”

“C—cốc của ngài ạ?” Alden lắp bắp khi thấy Amaury cau mày.

“Thôi, không sao,” Amaury quát lại với vẻ bức bối, rồi sập cửa lại trước mặt chàng trai. Liếc sang vợ, chàng lẩm nhẩm gì đó rồi đưa chai rượu lên môi, tu gần hết nửa chai chỉ trong một hơi.

“Làm ơn, xin đừng uống nhiều quá, thưa ngài!” Emma thốt lên, trượt ra khỏi giường, hối hả đến bên chàng để lấy chai rượu đi. “Em đã được nghe rằng rượu làm giảm khả năng ở người đàn ông.”

“Khả năng đàn ông của ta không có vấn đề gì hết, vợ!” Amaury quát lên, lòi chai rượu ra khỏi miệng và giờ lên quá tầm với của nàng, rồi hoá đá.

Emma đã rời giường mà không có tấm chăn quấn quanh người. Nàng đang đứng trước chàng với tất cả sự lộng lẫy của mình. Cơ thể nàng vươn dài ra như mèo khi đứng lo ngại trước chàng, cổ với lấy chai rượu chàng đang giữ cao trên đầu họ. Trong một lúc, mắt chàng không thể dứt ra khỏi khuôn ngực đang chìa ra của nàng, rồi chàng chửi thề buộc mình quay đi. Chỉ khi chàng nhớ ra rằng chàng đang giận dữ với người đàn bà bé nhỏ với ý nghĩ nàng không có con là lỗi của chàng, thì cũng là lúc nàng mất thăng bằng và ngã vào người chàng. Có thể là do rượu làm chàng bị ảo giác, nhưng ngực nàng nóng như than trong lò sưởi khi chúng chìa thẳng vào ngực chàng.

Nghẹn thở, Amaury quên phắt cái chai trong tay, vô thức cho phép nó hạ thấp đến ngang tầm với của nàng, nhưng người vợ bé nhỏ cũng đột nhiên quên bằng nó đi. Thay vào đó, ánh mắt nàng đang tập trung vào ngực chính mình, về mặt nàng lộ rõ sự ngạc nhiên nàng nhìn chăm chăm vào núm vú mình và cái cách nó cương thẳng lên hướng về phía chàng như nụ hoa hướng về phía mặt trời.

Nuốt xuống, Emma ngáp ngừng đưa tay lên về phía mình rồi ngừng lại, liếc sang chồng bối rối. Núm vú nàng cứng như đá cuội, sẫm lại như bông hồng nhung. Khi nàng lạnh hay bị ướt thì cũng bị thế, nhưng cảm giác chạy khắp cơ thể nàng khi nàng chạm vào ngực chồng nàng thì không phải do lạnh, mà do nóng. Một luồng nóng râm ran khắp cơ thể nàng, dường như đi thẳng từ ngực nàng đến xa hơn phía dưới bụng nàng.

Nàng vẫn còn lúng túng thì chồng nàng bỗng vươn tới, dùng tay không của mình chà nhẹ nhũ hoa nàng. Emma không thể tin rằng núm vú mình còn có thể vươn ra được hơn thế. Và cả cảm giác run rẩy cũng quay trở lại, làm nàng run bắn lên như trúng sét rồi để lại vệt nóng nung chảy nàng. Nàng không thể kiềm lại tiếng rên trượt qua môi, pha lẫn sự sung sướng và sợ hãi.

Amaury gần như bị giật mình vì tiếng rên của nàng, vì đó dường như là một tiếng rên hài lòng. Nhưng những người vợ thì không được phép hưởng thụ hành động vợ chồng. Thế nhưng, tiếng rên đó lại làm nung nóng chàng đến tận ngón chân, và chàng quyết định rằng chàng muốn nhiều hơn những âm thanh đó. Nhiều hơn nhiều. Thả chai rượu xuống sàn, chàng tóm lấy cánh tay nàng nâng lên trước cho đến khi ngực nàng ngang với mặt chàng. Rồi chàng cúi người dựa vào và khép miệng lại quanh núm vú chàng vừa chạm vào.

“Ồi.” Emma mở bừng mắt, rồi lại nhắm lại. Chồng nàng đang mút như một đứa trẻ, như thể đang cố gắng biến nàng thành một món ăn khi chàng mút, cắn và rút hết bên này đến kia. Đây là điều lạ kỳ nhất mà nàng đã từng nghe được về cơ thể con người ... và nàng thích nó. Luồng nóng râm ran như lửa đốt khắp cơ thể nàng giờ đã thiêu đốt nàng từ bên trong, làm ngón chân nàng cong lại.

Ngã đầu ra sau, nàng kêu lên và túm lấy vai chàng khi từng cơn sóng cảm xúc dồn dập trong nàng. Emma gần như không nhận ra khi chàng bế nàng vào giường, đặt nàng quỳ trên đầu gối để chàng không phải giữ nàng nữa. Tâm trí nàng đầy ắp những ham muốn lạ lẫm mà nàng không thể hiểu được, nhưng rồi, nàng chịu thua việc hiểu những ý nghĩ đó, khi đôi tay tự do của chàng bắt đầu lướt đi, như thể từng giác quan mới được khơi gọi ra không thể bị bỏ qua.

Nàng run bắn lên khi đôi bàn tay ấm áp khum lên ngực nàng, giữ và trêu chọc một bên khi chàng mút bên kia, rồi lại đổi lại. Nàng rên rỉ khi chàng rê tay trên vùng bụng run rẩy của nàng trước khi trượt ra sau nàng rồi đẩy nàng lên trên để ôm lấy chàng. Một đợt nóng mới làm Emma phải thét lên. Đôi tay nàng vò tóc chàng theo bản năng. Ghi chặt đầu chàng vào ngực mình hơn, nàng run rẩy khi tay kia của chàng đột nhiên rơi xuống, lướt qua hông nàng trước khi phe phẩy ở đùi nàng. Nhưng nàng khẽ giật nảy người trong tay chàng, một tiếng kêu thảng thốt tự vệ trượt qua môi nàng khi tay chàng lướt vào phía trong đùi nàng.

Dùng môi để giữ lại sự phản đối của nàng, Amaury lại làm nàng nảy lên khi trượt lưỡi chàng vào miệng nàng. Trong một thoáng, Emma không biết chắc

điều gì đang xảy ra. Nàng chưa từng được hôn như vậy trước đây. Nhưng rồi ngọn lửa đang bị sự ngạc nhiên của nàng lấn lướt bỗng lại bùng lên, đe dọa sẽ đốt cháy nàng khi chàng cuốn lưỡi của nàng vào trong vũ điệu thân mật kỳ lạ. Nàng bỗng bùng lên một cơn đói mà chẳng biết làm thế nào để thỏa mãn nó. Bấu chặt tay vào tóc chàng, nàng rên rỉ không ngừng trong miệng chàng, lưỡi nàng nhanh chóng trở nên tham lam như của chính chàng khi nàng ấn mạnh hơn vào chàng. Phần nào đó trong nàng như muốn làm nàng tan chảy trong chàng.

Nàng ấn mạnh hơn vào chàng và kéo chàng gần hơn, cảm thấy như đau đớn khi cơ thể họ dính vào nhau nhưng vẫn có một khoảng trống bên trong. Một sự trống rỗng mà nàng không hiểu mà cũng không lý giải được dường như vang lên đâu đó trong sâu thẳm bụng nàng, nhức nhối ở nơi mà nàng không nghĩ là lại có thể đau đến vậy. Nàng gần như cảm thấy được giải thoát khi tay chàng không di chuyển lên nữa mà ôm lấy gần như trọn vẹn vùng nữ tính của nàng. Emma nức nở tách môi ra, tiếng kêu bối rối, tuyệt vọng, sung sướng và hài lòng thoát ra từ môi nàng khi những ngón tay chàng trượt giữa những lọn nhỏ xoắn xoắn để tìm đến trung tâm, lưỡi chàng trượt xuống cổ, mút, cắn những vùng nhạy cảm ở đó khi chàng vắn ve vuốt nàng.

Emma thút thít khi cơn sốt hâm hấp dâng bên trong nàng. Cơ thể nàng rung lên như dây cung khi nàng hướng đến thứ gì đó vừa háo hức vừa sợ hãi. Nàng cảm giác như nàng sắp bùng nổ, như thể nàng có thể chết đi được nếu nàng không với được đến thứ mà nàng đang hướng tới. Nàng nồn nóng cầm móng tay vào lưng chồng khi cái đích nàng hướng đến vẫn vương nganh nằm ngoài tầm với của nàng, rồi Amaury cắn nhẹ tai nàng khiêu khích, thậm chí tay chàng còn gia tăng áp lực hơn ở vùng nhạy cảm của nàng.

Chỉ khi Emma biết chẳng rằng nàng có thể vỡ thành từng mảnh trong tay chàng, thì sự kiềm chế của Amaury đã trượt xuống bờ vực, và chàng rút tay chàng ra đặt nàng xuống. Nàng cảm thấy được ôm ấp bởi chiếc giường của chính mình. Rồi chồng nàng nằm lên người nàng giống như trong đêm đầu tiên, miệng chàng chiếm lấy nàng hoang dại một lần nữa khi chàng đẩy vào trong nàng.

Mất Emma mở to mắt thảng thốt trước sự xâm nhập. Nàng ngay lập tức nhận ra nó cũng giống y như lần đầu tiên. Chỉ có điều lần này không hề đau đớn, mà chỉ có cảm giác thoải mái không chịu đựng nổi khi chàng di chuyển bên trong nàng. Cơ thể chàng gắn chặt với nàng, ôm ấp nàng, đẩy nàng cùng leo lên đến cái đỉnh nàng đã gần đạt được trước khi chàng đặt nàng xuống giường. Rồi, với một cú thúc mạnh mẽ cuối cùng kèm theo tiếng hét thỏa mãn khi chàng cũng vrom đến đỉnh của chính mình, Amaury đã xô nàng ra khỏi thế giới thực, để bóng bẽnh trôi với tới những vì sao khi nàng bùng nổ trong hàng ngàn ánh sáng lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Emma chậm chạp mở mắt. Amaury đã ôm nàng trong lòng khi ngủ. Một phần thôi. Tắm chắn chỉ trùm lên quá eo nàng, còn phần trên nàng vẫn bị hở, để lộ những dấu vết nhỏ, dấu ấn còn lại sau sự cuồng nhiệt của chàng. Nàng đỏ mặt khi nhớ lại vì sao nàng lại có những vết ấy và gượng cười khi nghĩ tới cốc bia được pha với thuốc mà nàng đã uống nhằm xoa dịu giảm bớt sự đau đớn của việc ngủ với chàng.

“Điều gì khiến nàng mỉm cười vậy, vợ?”

Liếc nhanh sang, Emma lại đỏ mặt lần nữa khi thấy chồng mình đang nằm nghiêng ngắm nàng. Nàng tự hỏi không biết chàng nằm đó nhìn nàng ngủ đã bao lâu rồi, rồi nàng nhún vai thú nhận: “Em đang nghĩ là giờ thì em đã hiểu lý do vì sao có một số phụ nữ lại có nhiều con đến thế.”

Nở một nụ cười rất đần ông trên môi, Amaury cười, tiếng cười khùng khục vang lên phát ra từ sâu trong họng chàng, bàn tay chàng vrom tới khum tay ôm lấy bầu ngực của nàng, phía ở gần chàng nhất. Cơ thể Emma phản ứng lại ngay lập tức, núm vú nàng căng cứng lên cảnh báo ngay trước khi chàng bao phủ nó bằng môi mình, nhay nhay trêu chọc, rồi lại mút vào, lần lượt từng bên. Chàng thậm chí còn chẳng thêm bận tâm che giấu tiếng cười khúc khích của sự thoải mái và thì thầm nói trên da nàng trong khi nàng cựa quậy, di chuyển không ngừng bên dưới chàng và cong người ưỡn lên hưởng ứng theo từng cái vuốt ve nhấn nhá có ý của chàng.

“Nàng thích ta chạm vào nàng.”

Sự nồng nhiệt của nàng hơi nhạt đi khi nghe thấy giọng nói ngạo mạn của chàng, lòng tự tôn của nàng nhói lên. “Vâng,” nàng bình tĩnh nói sau một thoáng suy nghĩ, sau đó thêm vào một câu bằng cái giọng ngọt xót, “Em thấy thật là đáng tiếc vì người chồng trước của em đã không thể đưa chính mình đến được chiếc giường tân hôn. Nghĩ mà xem, em đã lỡ mất bao nhiêu khoái lạc chứ.”

Amaury lập tức sững người lại, ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén chiếu lên người nàng kịp bắt lấy vẻ thoải mái trên gương mặt nàng ngay trước khi nàng che giấu chúng đi. Khẽ chớp mắt, chàng nhìn nàng với cái nhìn chăm chú hơn trong khi bàn tay chàng tiếp tục cọ xát, đùa giỡn với ngực nàng, rồi nhanh như điều hữu, chàng đưa tay di chuyển vùi sâu vào giữa hai đùi nàng rồi chàng đẩy mạnh một ngón tay tấn công lối vào chật hẹp của nàng.

Emma thờ hỏn hỏn thốt lên, khép đùi che lại, tay nàng di chuyển đẩy chàng ra, nhưng chàng không để bị từ chối. Với điệu bộ thông thả, chàng đẩy tay ra vào, ngón tay cái của chàng chà xát lên cái núm đã sưng phồng lên như tập trung toàn bộ giác quan. Khép mắt lại, nàng cố đấu tranh chống lại cảm xúc đang trào dâng lên tràn khắp trong cơ thể nàng, nhưng không thể. Bỏ cuộc, nàng kêu lên và ưỡn cong người lên chờ đón chàng.

“Nghĩ xem, Fulk có thể làm cho nàng cảm thấy thế này không?”

“Khô-ooong, Ôi, xin chàng,” Emma van vạ, vrom tới túm lấy tay chàng, rên rỉ và ưỡn cong người lên cao hơn khi ngón cái chàng bắt đầu vuốt ve nàng

nhanh hơn.

Amaury nhìn vợ chàng với cảm giác hài lòng và thoải mái trong một lúc, nắm lấy ngọn lửa trong mắt nàng cũng như sự đam mê tuôn ra dâng lên làm ửng hồng trên má nàng khi nàng phát ra những tiếng kêu nhỏ, thở gấp và vận vẹo phản ứng lại ngay dưới chàng, nhưng rồi một ý nghĩ lướt qua đẩy lên sự phản đối và bất mãn bên trong chàng.

Các phu nhân thì không được phép hưởng thụ chuyện giường chiếu.

Thúc ngón tay vào sâu hơn, Amaury nhìn cách nàng phản ứng lại rồi nhủ mảy. Khi thật, thể cô Chúa, nàng đã và đang chẳng xử sự như một quý bà chút nào, chứ chưa nói đến nàng còn là một nữ Công tước, chàng không hài lòng khi nghĩ đến điều đó. Đầu nàng quay qua quay lại, lắc điên cuồng, chân nàng mở rộng, trải ra trên giường, đầu gối hơn gấp lên và gót nàng ấn mạnh giống khi nàng đẩy mình, nhắc hông lên để tìm kiếm sự giải thoát mà chàng đang mang đến.

Amaury hết nhủ mảy chuyển sang vẻ mặt cau có khi nàng bắt đầu rên rỉ và thút thít. Rồi chàng ngừng lại hoàn toàn việc chạm vào nàng, nằm xuống giường, để rồi lại cau có với các tấm rèm phía trên đầu họ.

Emma khựng lại, cứng người, mắt nàng mở rộng trước sự rút lui của chàng. Cơ thể nàng nặng nề và đau đớn vì ham muốn khi nàng nhận thấy vẻ nhăn tâm trên gương mặt chàng. Trong một khoảnh khắc, nàng không biết phải làm gì, rồi ánh mắt nàng rớt xuống, nhìn chăm chăm vào cái vật đàn ông của chàng. Chàng đang cứng như cây nêu vậy. Quyết định nghĩ rằng chàng đang trêu chọc nàng để trừng phạt nàng vì lời chế nhạo và đề cập đến người chồng cũ, Emma bắt thần lẫn qua leo lên người chàng. Đó là điều hoàn toàn hợp lý với nàng và cho nàng một cảm giác hoàn hảo. Suy cho cùng, sau tất cả, nếu con ngựa không đến với người cưỡi, thì người cưỡi sẽ phải tự đến và leo lên lưng ngựa thôi, nàng nghĩ với sự quyết tâm, đẩy mình ngồi dạng chân ra hai bên trên người chàng.

Amaury không còn bàng quang được nữa. Thay vào đó, chàng bỗng đột nhiên cảm thấy khá bối rối và nhìn nàng với vẻ mất hết tinh thần. Emma ngừng một chút để cân nhắc, rồi cọ xát mình vào chàng theo bản năng.

“Nàng làm gì thế?” chàng hỏi, nhìn nàng như thể nàng đang làm một điều chướng tai gai mắt và khiến chàng bị sốc, chàng đưa tay lên siết lấy eo nàng cố để nhắc nàng xuống, nhưng Emma lại cọ xát chống lại ý muốn của chàng, một lần nữa, lần này khiến chàng dừng lại, siết lấy nàng, nhưng không nhắc nàng ra, môi chàng mím lại.

Gầm gừ hài lòng, Emma tiếp tục di chuyển trên người chàng lần nữa, tay nàng chống lên ngực chàng trong khi nàng tự thoải mái mình với sự cọ xát bộ phận của nàng và phần nam tính của chàng. Amaury nằm yên, bất động gần như chết trong một lúc, đấu tranh để chống lại và cố kiểm soát ham muốn của mình, để có thể bắt nàng ra khỏi người chàng, nhưng đó là một cuộc chiến không cân sức. Chàng không thể làm được điều đó. Thay vì được xoa dịu, cảm xúc của chàng càng lúc càng tăng lên. Thế nhưng, chàng vẫn cố đợi cho đến khi chàng cũng căng cứng đến mức đau đớn, thì mới nhắc người vợ chàng lên và đặt mạnh nàng lên vật nam tính của chàng trước khi lần nàng nằm xuống lần nữa, bên dưới chàng, lấy lại thể thượng phong.

Emma cảm thấy nhẹ nhõm và để mặc cho chàng làm vậy, vì nàng thấy khó mà giữ được nhịp điệu như chàng đã làm và nàng nhận thấy rằng việc đó thay vì làm tăng ham muốn của nàng thì nàng lại làm giảm nó đi một chút. Nàng đang mới bắt đầu nghĩ rằng nàng đã làm hỏng tất cả mọi chuyện với những cử chỉ ngộ ngầy vụng về thì chàng đột nhiên đưa một bàn tay xuống dưới để khiêu khích nàng lần nữa.

Amaury lại lau bầu khi vợ chàng lại bắt đầu rên rỉ và kêu lên rầm rứt. Trong một thoáng nàng đã cứng đờ và lặng im, tỏ ra ngáp ngừng, không chắc chắn và thất vọng. Lại thay, điều đó, thay vì làm chàng hài lòng, lại dường như ảnh hưởng đến chính sự thoải mái của chàng, chúng làm chàng nguội lạnh đi. Chống lại bản năng của mình, chàng bắt đầu lại, kích thích nàng lần nữa. Bây giờ, khi nàng đang thở hổn hển và thút thít gọi tên chàng như thể chàng là Đức Chúa Trời, thì điều này làm chàng cảm thấy, chết tiệt, hài lòng vô cùng... và nó cũng là cú hích cho ham muốn của chàng. Cứ thế này, chàng có thể cười lên nàng cả đêm, chàng nghĩ và thầm cảm ơn gã khờ và kẻ ngốc tên Fulk.

***

“Buổi sáng tốt lành, các quý ông. Cả hai ngài hôm nay đều rất tuyệt.”

Blake không thể không đáp lại nụ cười rạng rỡ của Emma khi nàng đi lướt qua trên đường vào bếp. “Sáng nay nàng có vẻ rất vui.”

“Uh,” Amaury rầu rĩ lầm bầm.

Blake nhướn mày khi nhìn Amaury đặt phích cốc rượu xuống bàn. “Có chuyện gì không ổn sao?”

“Không.” Amaury lại nâng cốc lên, và nện xuống bàn lần nữa, rồi bắt thần quay sang nói với ông bạn. “Đêm tân hôn của bọn tớ đã được thực hiện với vĩa, trôi qua quá nhanh và gây ra quá nhiều đau đớn cho cô ấy.”

Blake lại nhướn mày, nhưng vẫn nghiêm trang gật đầu.

“Đã có quá nhiều áp lực vào lúc đó.”

“Phải,” Amaury cầu nài, đổ thêm ít rượu vào trước khi trừng phạt cái bàn với cốc của mình lần nữa. “Tớ đã né tránh không đến gần nàng sau đó cũng vì điều đó. Tớ nghĩ cần phải cho nàng thời gian để thích nghi và để cho ký ức về thử thách đó phai nhạt đi.”

“Uhm” Blake gần như sợ nói gì đó tỉnh cờ làm cho cuộc chuyện trò này đi đến kết thúc. Đang đến hồi gay cấn nhất đây.

“Rồi đêm qua...” Amaury ngập ngừng rồi nhủ mảy.

“À,” Blake té nhị gạt đầu lẩm bầm, chờ một lúc trước khi liếc sang nhìn lại ông bạn mình. “Tớ thể coi những cử chỉ của nàng hôm nay là biểu hiện của sự thành công không?”

Amaury nhăn nhó. “Nàng đã luôn mỉm cười từ lúc đó. Rắc rối là ở chỗ đó. Nó thật là không đứng đắn chút nào”

Blake phá lên cười với sự cay đắng trong giọng nói của anh bạn, rồi vỗ vào lưng bạn. “Rõ thật là, ông bạn à, ước gì tớ đã có được rắc rối như của cậu. Một lâu đài tuyệt đẹp. Không có cha mẹ vợ quấy rối hay luật lệ can thiệp... quá tốt, à, ngoại trừ Hầu tước Rolfe, tất nhiên rồi. Một người vợ thích ở trên giường với cậu. Quả là tội lỗi cho bất cứ người đàn ông nào may mắn đến vậy.”

Amaury nhún vai một cách bất mãn và chán nản. “Nhưng các quý bà thì không được phép hưởng thụ và không nên yêu thích chuyện chăn gối,” chàng phản nản, và làm Blake thờ dài.

“Cậu không hài lòng với nàng sao?”

Amaury chăm chú nhìn ông bạn như thể chàng nghĩ rằng Blake bị điên.

“Và niềm vui, sự khoái lạc của nàng có lấy mất đi khoái lạc của cậu không?” Blake kiên nhẫn hỏi, khẽ cười khi thấy ánh sáng vụt hiện lên trong mắt ông bạn.

“Không. Sự thực là nó còn kích thích tớ hơn.”

“Vậy thì đâu có gì phải lo lắng nữa,” Blake nói.

Amaury lại nhăn nhó. “Nhưng các quý bà sinh ra không phải để thương thức và không nên thích thú với—”

“Phải, phải,” Blake nói với vẻ nôn nóng, thiếu kiên nhẫn. “tớ đã nghe các linh mục rao giảng và khẳng định rằng phụ nữ phải chịu đựng tất cả những chuyện đó. Nhưng linh mục cũng chỉ là đàn ông mà thôi, mà là đàn ông thì đã sai từ trước rồi. Cậu định sẽ ngồi đây mà phản nản về chuyện này, hay tận hưởng và thương thức kho báu của cậu vậy hả?”

“Tớ nghĩ là cả hai,” Amaury thành thật thú nhận, Blake đảo mắt.

“Thế thì cậu đi mà phản nản với ai khác ấy. Tớ không có thời gian để lắng nghe sự rên rỉ của một người quá tối dạ và ngu ngốc đến mức không đếm nổi may mắn của mình,” chàng nói khô khan rồi quay lại với bữa ăn của mình.

Amaury nhìn bạn mình trừng trừng một lúc, rồi cũng cúi kính quay lại với đĩa thức ăn của mình.

***

“Thưa phu nhân?”

“Có chuyện gì vậy, Sebert?” Emma vẫn không ngừng quấy nồi chất lỏng đang bốc hơi trên bếp. Nàng đã thêm vào một số thành phần trong nồi nấu thêm một liều thuốc damiana cho chồng. Nàng cho rằng sẽ tốt cho tất cả mọi người khi giữ cho nhiệt huyết của chàng vẫn nóng bỏng cho đến khi nàng có thể mang thai và họ có được một đứa con. Đức vua đang trông chờ vào nàng và đếm từng ngày ngóng chờ nàng có những tin tức mới, những tin tức có thể bảo vệ Ngài khỏi Bertrand và người mẹ quyền lực của hắn ta. Hơn nữa, sau đêm qua, nàng đã biết việc quan hệ vợ chồng thực sự là như thế nào, mà Emma thì không hề cảm thấy e ngại với nó chút nào hết.

“Phu nhân?”

Emma liếc người quản gia, về quan tâm lập tức hiện rõ ngay trên mặt nàng. Trông ông có vẻ như đang phật ý. Sebert rất, rất hiếm khi nào trông có vẻ phật lòng. Ông luôn giữ được vẻ điềm tĩnh như mặt hồ của mình.

“Có một người... đàn ông... trong sảnh,” ông ngập ngừng, nói với nàng, nhấn mạnh đến từ “người đàn ông” với một sự ghê tởm và chán ghét rõ rệt.

Emma chậm chậm đứng thẳng người lên, lau tay nàng vào một cái khăn. “Một người đàn ông?”

Sebert định giữ lấy sự im lặng bằng cách ngậm miệng lại trong một lúc, nhưng rồi buột miệng nói, “Một con công nhỏ vênh vào tên là ngài Lascey đang khệnh khạng đi lại trong ở Đại Sảnh như thể hắn ta sở hữu nơi này vậy. Hắn nói Hầu tước Rolfe cử hắn đến.”

“À! Người thợ may!” Emma hốt hoảng đưa tay lên ngực. Nàng đã quên bống là mình đã nhờ cậu em họ gửi một người thợ may đến để chuẩn bị trang phục cho chuyến vào triều của họ.

Nhấc cái xoong ra khỏi bếp để sang một bên cho đến khi nàng có thể quay trở lại với nó, nàng quay người lao băng qua cửa vào Đại Sảnh, nhướng mày lên khi nàng thấy người đàn ông nhỏ thó đang làm điều làm bộ ra vẻ ta đây ở ngay trước lò sưởi. Làm điều làm bộ là từ duy nhất có thể diễn đạt chính xác chúng. Nàng theo dõi và nghi ngờ rằng ông ta đang cố ra vẻ trịch thượng và diễn như thể là một người thuộc tầng lớp trên khi dựa một khuỷu tay lên bức tường đá bao quanh lò sưởi, khinh khỉnh khi nhìn vào Đại Sảnh, đồ đạc bên trong nó, và cả hai người hầu gái đang dọn bàn cho bữa sáng trong những bộ trang phục màu đen.

Emma cố gắng không nhăn mặt cau có khi nhìn đến trang phục của hai nàng hầu. Đó là bằng chứng cho nỗi thống khổ của nàng vào thời điểm đó, nhưng nhuộm đen toàn bộ tòa lâu đài và tất cả mọi thứ trong đó thì quả là một hành động ngu ngốc, kể cả nàng cũng nhận thấy như vậy, sau khi đã vượt qua được sự điên rồ nhất thời của mình. Điều duy nhất mà nàng không thể hiểu được là làm thế nào mà những người hầu của nàng lại trở nên quá tử tế đến mức chiều theo hành động của nàng mà không hề cất lên một lời nào phản đối.

Có thể họ cho rằng nàng điên thật, và quyết định chiều theo ý muốn nàng, nàng thờ dài nghỉ khi nhìn thấy ngài Lascey xoay khuôn mặt hốc hác của ông ta về phía nàng và chăm chú nhìn xuống bộ váy đen của nàng bằng đôi mắt cú vọ và chiếc mũi khoằm với một vẻ ghê tởm.

“Quý ngài Lasvey. Thật tốt là ngài đã đến.” Mặc dù đang muốn phát cáu vì thái độ của ông ta, Emma vẫn cố gắng ép mình thốt ra lời chào đón với tí chút nồng nhiệt trong giọng nói.

Sự khinh thị không hề giảm đi chút nào khi ông ta nhận lấy tay nàng trong một cái nắm éo lá. “Xing chao phu nhân. Em họ phu nhân nói dzăng, phu nhân sẽ trả công toi sủng dzăng,” ông ta lè nhè nói bằng tiếng Pháp mang âm sắc tỉnh lẻ lạ lùng.

“Sao cơ, à, dĩ nhiên rồi,” Emma đáp một cách máy móc. “Ta biết bất ông phải đi cả chặng đường tới đây là một đòi hỏi quá dzăng, và ta sẽ trả công cho ông xứng dzăng.”

Cố gắng vừa gật đầu vừa khịt mũi vẻ kiêu kỳ, ngài Lascey quay trở lại dáng vẻ và điệu bộ của mình, nhìn chăm chăm vào lò sưởi khi tuyên bố, “Toi sẽ cần đến ba pòng ngu. Một để đồ nghề. Một để dzải dzọc và một la cho toi. Người hầu của toi sẽ ngu ở các phòng khác.”

“Người hầu á?” Emma nhướn mày, rồi quay người lại khi cánh cửa Đại Sảnh bật mở toang ra và ít nhất nửa tá phụ nữ òn ã bước vào, ôm những cuộn vải trên tay. Có vẻ như Rolfê đã làm rõ ràng rằng nàng sẽ cần đến rất nhiều trang phục và chúng cần được thực hiện trong một thời gian tương đối ngắn. “Sebert?”

“Vâng, thưa phu nhân?”

“Dẫn ngài Lascey đây và người của ông ta đến phòng của Hầu tước Rolfê, phòng Hầu tước Fulk ở trước đây, và cả căn phòng ở giữa.” nàng ra lệnh, rồi kiểm soát rút lui quay trở lại bếp.

Mười phút sau, Sebert lại đến tìm nàng lần nữa. “Thưa phu nhân?”

Chỉ với một cái liếc mắt nhìn sang khuôn mặt Sebert là đủ để cho nàng phải nhắc cái xoong ra khỏi bếp để toàn tâm chú ý tới ông. Emma không nghĩ rằng nàng đã từng thấy ông khó chịu đến thế trước kia.

“Con công hợm hình kia ra lệnh cho đòi sự có mặt của phu nhân,” Sebert căng thẳng thông báo.

Emma sững người lại. “Cho đòi?”

“Thưa vâng.” Ông từ từ gật đầu, rồi bỏ sung giữa hai hàm răng nghiền chặt, “Ngay lập tức.”

Thầm nguyên rủa, Emma hướng về phía cửa, nhưng phải dừng lại ngay khi cánh cửa bật ra và bốn người hầu của Lascey ló mặt vào.

“Xin thứ lỗi, thưa phu nhân.” Những người phụ nữ vội vã tránh đường khi họ nhìn thấy nàng đang chuẩn bị đi ra. “Ngài Lascey nói chúng tôi có thể kiểm soát đồ uống. Chúng tôi đã đi cả một quãng đường dài và—”

“À, tất nhiên,” Emma mỉm cười ngắt lời, rồi liếc mắt về phía Sebert.

“Tôi sẽ lo liệu việc đó, thưa phu nhân,” ông lập tức đảm bảo với nàng, thậm chí còn không buồn dứt mắt khỏi người phụ nữ vừa lên tiếng.

Emma khẽ nhướn mày trước biểu hiện của người quản gia. Có vẻ như ông đã bị hút hồn bởi cô thợ may, Emma đột nhiên chợt nhận ra, lần đầu tiên, rằng người quản gia của mình thật sự là một người đàn ông hấp dẫn ở lứa tuổi của ông. Ông đã luôn nghiêm nghị và cẩn mẫn với công việc đến nỗi nàng chưa bao giờ thật sự chú ý đến vẻ bề ngoài của ông trước đây. Nhưng kia, nhìn nụ cười bền lên trên gương mặt người thợ may, nàng biết rằng ông thật sự rất ra dáng trong bộ trang phục trang nghiêm ấy.

Nhẹ lắc lắc đầu, nàng bước qua đám phụ nữ để băng vào Đại Sảnh để lên lầu. Không nghi ngờ gì là con công hợm hình kia muốn đo đạc luôn. Nàng không thể trách ông ta được. Có rất nhiều phục trang cần chuẩn bị chỉ trong thời gian ngắn. Tuy nhiên, nàng không cho rằng thái độ của ông ta có thể khác hơn chỉ sau một thời gian không lâu, và nàng phải cố chịu đựng trong vài giờ tới.

Emma không hề sai.

Trong suốt hai giờ liền nàng bị giam lại trong căn phòng ngủ nhỏ đã được bày biện lại như một phòng thử đồ, nàng thấy bản thân mình có ý nghĩ và bị chìm vào suy tính giết người đến vài lần. Không một loại vải nào nàng thích lại “chuẩn” theo ý ngài Lascey, kể cả kiểu mẫu nàng chọn cũng không. Còn về ngoại hình nàng, dù ông ta không có gì để chê về eo và hông nàng, thì ông ta lại phàn nàn không ngót về ngực nàng. Một bộ ngực đầy đặn như thế hoàn toàn không hợp thời, ông ta không ngừng nhắc đi nhắc lại. Hai “vầu ngực” của nàng có thể hủy hoại bất kỳ một thiết kế nào ông ta đã chọn để tôn dáng nàng, “Nhất định phải thắt ngực lại.”

Bởi vì thời gian trôi qua cũng đến lúc phải dừng việc lại để dùng bữa trưa, Emma lúc đó thấy mình như thể được giải thoát, Emma đã nghiền răng kim chế

lại chặt đến mức đầu nàng đau như búa bổ. Tiếng ồn ào rì rầm vang khắp Đại Sảnh khi nàng bước vào cùng tham gia vào bữa trưa chỉ càng làm cho cơn đau của nàng trầm trọng hơn. Emma nhanh chóng xem xét đến việc trì hoãn sự quay lại phòng thủ đồ để chọn mất nghỉ ngơi một chút sau bữa ăn, đến khi hết đau đầu, nhưng rồi lại quyết định rằng làm thế cũng chẳng giúp ích gì nhiều. Cơn đau không nghi ngờ gì chắc chắn sẽ quay lại ngay khi nàng quay trở lại gặp Lascey, mà cuối cùng thì nàng cũng vẫn phải làm thôi, nếu nàng muốn có những bộ trang phục mới cho chuyến vào triều và cả buổi diện kiến của họ nữa. Tốt nhất là nên cố mà vượt qua nó thôi.

Tiếng kêu của vật gì đó khá nặng đang bị đẩy đi cạ vào sàn đá đã thu hút ánh mắt của Emma rời khỏi bữa trưa để nhìn lướt qua quanh phòng. Mắt nàng neho lại tròn sự ngạc nhiên và ngỡ ngàng khi nhìn thấy những người lính đã ăn xong, họ đứng lên đang đẩy những cái bàn dài với các cái chân nặng nề bằng sắt và dựng đứng chúng vào sát tường.

“Đức ngài? Có chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy?” nàng hỏi, cặp chân mày nhăn sâu hơn trước những hành động kỳ lạ đó.

Amaury khựng lại, cốc rượu của dừng lại giữa chừng khi chàng hồi lỗi nhận ra là mình đã chưa thông báo cho vợ chàng biết kế hoạch của chàng hôm nay. Chàng đã định nói với nàng đêm qua, rằng chàng đã lên kế hoạch chuẩn bị cho buổi diện kiến. Nhưng sau khi nàng đã xử sự một cách quá lạ lùng và nỗi lo lắng rằng nàng bị ốm kéo đến, rồi sau đó nữa, khi nàng khiến chàng ngạc nhiên vì nàng đã tự mình khóa thân trước chàng, bộc lộ ra những bí ẩn của nàng, rồi tiếp theo là màn dạo đầu nóng bỏng và cuối cùng là chàng đã kết thúc bằng việc làm tình với nàng. .

Cau mày khi thấy Amaury im lặng, Blake rướn lên trước để nói. “Việc này là để chuẩn bị cho buổi diện kiến, thưa phu nhân.”

“Buổi diện kiến?”

“Phải” Trán chàng nhăn lại khi thấy vẻ mặt nàng. “Phu nhân không biết hôm nay Amaury tập luyện chuẩn bị cho buổi diện kiến sao?”

“Không,” Emma rầu rĩ nói.

Amaury cau có khi nghe thấy vẻ chê trách trong giọng nói nàng.

“Sao họ lại dọn căn phòng thành như thế?” nàng hỏi, không thể giấu cơn giận trong giọng nói của mình.

Blake liếc thấy vẻ cau kình gắt gỏng trên khuôn mặt bạn mình, rồi tự mình đáp lời người phụ nữ mảnh dẻ trước mặt. “Amaury cho rằng điều đó sẽ giúp cho căn phòng trở nên rộng hơn và sẽ có thêm không gian cho việc tập luyện. Người dân ở đây đã bị lãng quên quá lâu, nên anh ấy chắc rằng sẽ có rất nhiều lời than phiền.”

“Bị lãng quên á?” nàng thận trọng nhắc lại.

“Phải. À. Chúng tôi biết rằng Fulk đã vắng mặt khỏi đây từ lâu rồi. Không nghi ngờ gì là anh ta đã không hề tổ chức một buổi diện kiến nào trước khi chết.”

“Không, anh ấy không có ở đây. Anh ấy chưa từng tổ chức buổi diện kiến nào trong hai năm sau ngày cưới,” Emma kiên định thừa nhận, rồi nàng tiếp, “mà là tôi đã làm.”

Amaury giật nảy người. “Nàng ư?”

“Phải. Em đã cầm quyền khi chồng vắng mặt,” nàng chỉ ra với giọng nói lạnh nhạt rõ rệt. “Em đã xem xét mọi hoạt động của lâu đài, trông coi và huấn luyện những người dân ông trở thành những người lính thực thụ, và chủ trì các buổi diện kiến.”

Blake nhướn mày. “Nàng theo dõi cả việc tập luyện của quân lính á?”

“Phải, và tôi thấy rằng họ đã có được một người hướng dẫn lão luyện đấy chứ,” nàng vội nói ngay.

“Ừm.” Amaury nhìn nàng, im lặng một lúc, trong khi tâm trí chàng thì suy nghĩ về chuyện đó. Chàng đã khá ngạc nhiên khi nhận thấy lính của nàng đã được huấn luyện tốt đến thế nào. Chàng đã từng nghĩ sẽ thấy họ lười biếng và vụng về. Thay vào đó, họ rất điều luyện và chăm chỉ. Không phải là chuyên nghiệp như lính của chàng, tất nhiên rồi, nhưng đó là vì những người lính của chàng là những chiến binh. Những chiến binh thiện chiến nhất vương quốc. Tuy vậy, lính của nàng vẫn rất lão luyện. Nàng đã trông coi việc tập luyện của họ rất tốt.

Chàng nhanh chóng cân nhắc việc tán dương những nỗ lực của nàng, nhưng rồi lại quyết định thôi không làm điều đó. Chàng rất có thể sẽ làm nàng bối rối với một lời ca tụng vụng về không đúng chỗ. Phụ nữ thường thích được ca ngợi về vẻ bề ngoài hay việc cai quản quán xuyến công việc gia đình, hơn là khen ngợi về khả năng làm thay những việc của đàn ông, như là việc huấn luyện những người lính.

Emma lặng lẽ quan sát sự thay đổi diễn ra trong Đại Sảnh. Có phong tục là các điền chủ phải tổ chức buổi diện kiến họ một tháng một lần cho người dân của mình, để nghe về những vụ kiện cáo và giải quyết bất kỳ bất đồng nào giữa họ. Đó là việc vặt mà Emma đã làm để hỗ trợ cho cha mình từ trước khi cưới, và sau đó tự mình làm lấy tất cả, sau khi chuyển đến đây. Và như mọi người đã nghĩ, Fulk không có vẻ quan tâm đến những người dân của mình và những vấn đề của họ, cũng như cái cách anh ta đối xử với người vợ của mình.

Nàng cho rằng, nếu nàng suy nghĩ về điều đó, nàng hẳn nên mong người chồng mới của mình nhận lấy nhiệm vụ đó. Amaury hiển nhiên không phải là người bàng quan thờ ơ với người của mình như Fulk. Tuy nhiên, nàng vẫn không mong chàng chỉ đơn giản nhận lấy nhiệm vụ đó một cách giản lược như thế, và chắc chắn nàng cũng không mong được nghe về chuyện đó theo cái cách này. Có vẻ như nàng là người cuối cùng được biết. Đến cả những người hầu còn biết đến chuyện đó trước cả nàng. Nàng không chỉ thấy giận dữ, mà nàng còn thấy bị tổn thương. Nhất là sau đêm qua. . .

Thờ dài, nàng ngoảnh đi, rồi mắt khỏi những người lính rồi lại dán mắt vào đôi tay đang xoắn vào nhau trên đùi. Đêm qua nàng đã rất hào hứng và vô cùng tuyệt vời. Emma đã nghĩ rằng họ đã chia sẻ điều gì đó... đặc biệt. Nàng đã có cảm giác rằng giờ đây họ đã đến gần nhau hơn. Nàng đã hy vọng rằng họ có thể nói chuyện nhiều hơn, hiểu nhau tốt hơn, để có thể bàn bạc về mọi chuyện. Nhưng có vẻ như chồng nàng không có cùng cảm nhận như thế, nàng chán nản nhận ra. Nàng liếc về phía chàng, chỉ để rồi thấy chàng không còn ngồi đó nữa. Chàng và Blake đã đến đứng bên cạnh lò sưởi trong khi nàng còn đang mãi chìm trong những suy nghĩ của mình.

Đứng lên, nàng bước về phía họ. “Thưa công tước?” Nàng ngừng lại thảng thốt khi thấy sự giận dữ hiện lên trên mặt chàng khi quay lại đối mặt với nàng, rồi nàng vào hít một hơi và ép mình tiếp tục nói: “Em nghĩ rằng bởi vì em đã được thông báo và biết rõ về những rắc rối và các vụ kiện cáo trước kia của dân làng và người hầu, nên có thể chàng sẽ muốn em phụ việc cho chàng.”

“Ta không cần đến can thiệp của nàng, phu nhân,” Amaury cúi kính nạt lại. “Quả là sự sỉ nhục khi nàng nghĩ ta có thể để cho nàng làm như thế.”

“Em chỉ nghĩ là-“

“Nàng có quá ít niềm tin vào khả năng của ta trong vai trò là một công tước đến thế sao?”

“Không, em không,” Emma nói nhanh, cố gắng xoa dịu lòng tự tôn bị tổn thương của chàng. “Nhưng-“

“Không nhưng nhị gì hết, phu nhân. Nàng cứ lo việc của mình đi, còn ta sẽ lo việc của ta.” Amaury quay người bước đi, nhưng rồi dừng lại trước khi đi được nửa đường đến chiếc bàn chủ tọa. Chàng không có ý tỏ ra căm ghét và xác xược đến thế với nàng. Chàng thật sự biết rằng chàng nên tự nói với nàng từ trước, và cái thực tế là chàng đã quên bém đi đã làm chàng tức giận nổi cáu với chính mình. Tệ hơn nữa là, Blake còn kéo chàng ra một góc để thuyết giáo cho chàng vì cái tội đã không cho nàng biết trước và lại còn làm tổn thương cảm xúc mong manh của nàng. Một lần nữa. Amaury thật sự chán ngấy việc bị sai bảo phải làm gì, làm thế nào để chăm sóc vợ của mình. Chàng quay lại với ý định xin lỗi nàng, nhưng nàng đã không còn đứng ở cạnh lò sưởi nữa. Nàng đang leo lên lầu bước về phía phòng thư đồ.

Chàng vừa bắt đầu có ý bước theo nàng để xin lỗi thì những người dân làng và những người hầu đầu tiên đến kiện cáo đã bước tới trình diện với chàng trước khi bước hẳn vào phòng. Thờ dài, chàng quyết định để việc xin lỗi lại sau vậy, và bắt đầu chủ trì buổi diện kiến.

“Cuối cùng thì bà cũng đến!” Tay chống nạnh, ngài Lascey liếc nhìn trong khi bước đi với vẻ khệnh khạng quanh phòng đến trước nàng khi nàng bước vào phòng. “Năm xế lão phu nhân nghĩ toi có thể hoàn thành mọi di chúc khi mà bà không dành dành cho cái di chúc đo đạc này chứ?”

Cho cái việc tra tấn này thì đúng hơn, Emma quả quyết nghĩ, nhưng vẫn khoác lên vẻ mặt ăn năn và xin lỗi. “Thứ lỗi cho ta, ngài Lascey. Ta có việc.”

“Gùm!” Mím môi, ông ta nhìn nàng nghi ngờ, rồi thờ dài và hống hách đi quanh phòng. “Gytha, đưa cái dãi dãi lại đây cho ta!”

Hai giờ sau đó, Emma thấy mình đứng trên một chiếc ghế ở giữa phòng, váy nàng đã bị cởi ra và chiếc áo con của nàng thì bị lấp đi sau hàng thước vải vàng đang quấn quanh người nàng. Nàng quay lưng về phía cửa nên không biết chồng nàng bước vào, nên khi chàng gọi thì nàng gần như ngã nhào khỏi ghế vì kinh ngạc.

Mím cười biết ơn với Gytha, cô thợ may đã vội nắm tay đỡ nàng. Emma cẩn thận xoay người lại trên chiếc ghế để nhìn chồng.

“Ta...” Chàng ngừng lại, mắt chàng mở to ngơ vực với hình ảnh nàng trong mớ vải ánh vàng. Đây là lần đầu tiên Amaury thấy vợ chàng mặc cái gì đó không phải là màu đen. Ngay cả khi nàng khỏa thân, cũng là ở trong phòng ngủ với cái nền đen của tấm trải giường. Quý thật, nhưng nàng trông thật đáng yêu, chàng ngưỡng mộ nghĩ. Như thiên thần vậy. Đẹp tuyệt vời... Thoát tục... Rực rỡ... Bằng phẳng...

Bằng phẳng á? Chóp mắt, chàng tập trung ánh mắt nhìn thẳng vào ngực nàng, hoặc cái nơi mà ngực nàng đã từng ở đó. “Vì Chúa, chúng đâu rồi?”

Emma bối rối nhú mày. “Cái gì ở đâu cơ, công tước?”

“Cái...cái...của nàng...” Nàng tay lên, chàng đặt tay lên ngực chàng như thể đang ôm hai quả dưa tương tượng đặt lên đĩa.

“Công tước!” Mặt đỏ rực, Emma ngơ vực liếc nhìn sang những người đang bao quanh. Những người phụ nữ thì mở tròn mắt, còn người thợ may thì trông như thể sắp phá lên cười. Vẻ mặt đó được thay thế bằng sự hoảng hốt khi Amaury chợt băng qua phòng túm lấy cổ áo của ông ta.

“Ông đã làm gì vợ ta, chết ti...”

“Ép nó lại!” người đàn ông kêu lên oai oái ngay lập tức.

Nhú mày, Amaury giữa đầu ra. “Ép lại?”

“Chúng vẫn ở đó thôi, thưa ngài. Tôi chỉ ép chúng lại thôi. Gytha đã làm việc đó,” ông ta vội vã thêm vào khi nhìn thấy vẻ mặt sầm xuống, tấm tối của Amaury. Giọng nói của ông ta trở nên rồi rạc không thể nghe rõ. “To-ì, tất nhiên, không bao- vờ dám đặt một ngón tay lên-“

“Vậy thì, bảo cô ta tháo nó ra ngay đi!” Amaury gầm lên ngắt lời.

“Tất nhiên rồi, ngay đây ạ.”

“Không được, chồng à,” Emma phản đối. “Rồi họ sẽ lại ép chúng trở lại ngay sau khi chàng rời đi thôi.” Mặc dù nàng đã thấy vô cùng biết ơn với cơ hội được thờ lại bình thường, ngực nàng tê dại hết cả rồi. Ngực nàng thật đau khi bị ép lại đến mức phẳng lì như thế. Nàng chẳng mong bị làm điều đó lần nữa.

Vẫn giữ nguyên tư thế nhắc nhở người thợ may, Amaury quay lại cau mày với nàng. “Nhưng vì sao họ phải ép chúng lại?”

“Để may đo mà.”

“Nhưng thế thì làm sao mà váy nàng vừa vặn được.”

“Thế nên họ sẽ lại ép ngực em lại.” Khi về mặt chàng bắt đầu tối đi khi hiểu rõ mọi chuyện, Emma nhắc lại những gì nàng đã được nghe đi nghe lại cả sáng nay. “Thật không hợp thời chút nào khi được trời phú cho cái đó quá hào phóng.”

“Vây là nàng cố tình trối buộc chúng lại đây à?! Như bà Gresham trối lũ chó khi có khách đến nhà ấy à?!” Trông chàng có vẻ không kiên nhẫn và bối rối với ý nghĩ đó. “Chúng không phải là chó, vợ! Ta thích chúng! Không được ép chúng lại!” Quay sang người thợ may, chàng lắc mạnh ông ta. “Rõ chưa!”

“Vâng, thưa ngài. Chắc chắn rồi. Không thất vọng vợ ngài lại nữa. Ta sẽ bỏ váy ra để Gytha cỡi nịt ngực ra ngay.”

“Phải, ông sẽ phải làm!” chàng găm gù vào mặt ông ta, rồi lại lắc ông ta, mặt tăm tối. “Không, ông sẽ không làm. Ông sẽ không được phép cỡi đồ cho vợ ta!” Thả người đàn ông nhỏ thó đó ra, chàng bước về phía Emma và tóm lấy nàng từ trên ghế rồi lao băng về phía cửa.

Vòng tay quanh cổ chàng, Emma lén mỉm cười và nhún vai với người thợ may khi chồng nàng giải cứu nàng khỏi hàng giờ bị chỉ trích, thúc, chọc, chê bôi, trang điểm, ghim kẹp.

Chàng bế nàng thẳng đến phòng họ, đặt nàng xuống cạnh giường, rồi bắt đầu tháo tung mớ vải quần quanh người nàng. Emma vẫn lặng thinh cho đến khi chiếc váy nằm xuống như một cái vũng màu vàng trên sàn. Amaury lúc đó mới bắt đầu đến cái nịt.

Ngay khi miếng vải cuối cùng nịt ngực nàng lại được tháo ra, ngực nàng rít lên một tiếng trờ về với cuộc sống. Khi chồng nàng với tới để chạm vào cái bầu ngực đang đau nhức, nàng ngay lập tức đánh lạc hướng chàng. “Chàng muốn nói gì sao, thưa công tước?”

Amaury ngưng lại, trống rỗng nhìn nàng. Có quá nhiều thứ chàng muốn lúc này. Ít nhất là lột trần nàng và cùng lên giường với nàng. Đó là điều chàng đã thường xuyên muốn kể từ đám cưới của họ, nhưng nhìn thấy nàng được trang hoàng trong cái váy màu vàng đã biến khao khát đó tăng lên trở thành cơn sốt.

“Chàng hẳn đến phòng thử đồ vì cần gì đó, phải không?” Nàng thúc giục khi chàng im lặng quá lâu.

“Phòng thử đồ? À, ừm, phải.” Thở dài, chàng buông tay đưa chúng lên chống ngang hông mình và bước lùi lại một bước. Giờ thì chàng đã có thể nhớ ra lý do chàng đi tìm nàng, có vẻ như là cần phải nói về chuyện đó trước đã. “Vi ta muốn xin lỗi, ta đã không báo trước cho nàng về buổi diện kiến. Đó là lỗi là của ta khi nàng phải nghe về chuyện này theo cái cách đó.”

Chàng quan sát biểu hiện trên mặt nàng rồi lại thở dài lần nữa. “Ta cũng xin lỗi vì đã coi lời mời phụ giúp của nàng là một sự can thiệp. Sắp tới, nàng sẽ đứng cạnh ta trong các buổi diện kiến và sẽ có tiếng nói trong mọi quyết định. Đó là nơi của nàng.”

Khi Emma bắt thần mỉm cười rạng rỡ với chàng, Amaury ngưng lại và nuốt xuống. Khi thật, như thể mặt trời vừa mới ló dạng sau hàng tháng mùa đông. Cảm giác chói với như một người cần được cứu rỗi, Amaury với lấy vợ mình. Tay chàng cố chạm vào nàng ở mọi nơi trong khi miệng chàng cúi xuống miệng nàng. Chàng nắm lấy áo con của nàng và kéo nó lên để loại bỏ miếng vải đang cản tay chàng vuốt ve da thịt nàng.

Emma giật mạnh ra ngay khi cảm thấy luồng khí lạnh lan đến vùng hông. Nàng đã định hỏi chàng buổi diện kiến diễn ra thế nào, nhưng ngay lúc nàng định lùi lại, Amaury đã lợi dụng khoảng cách giữa họ để lột nốt chiếc váy lót ra khỏi đầu nàng. Rồi chàng kéo nàng lại và đẩy câu hỏi của nàng lạc vào đám mê.

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Không.”

“Nhưng, chồng à.”

“Ta nói không!” Amaury đóng sầm cửa phòng ngủ lại và lao xuống cầu thang.

“Đừng có nói với tớ là cậu đã để cho bản thân gặp rắc rối và phiền toái chỉ vì cậu bị lung lay giữa ý định phản đối khao khát vượt quá quyền hạn của vợ

mình nhưng đồng thời lại bị cô ấy thuyết phục chấp nhận cái lý luận rằng trách nhiệm phải được chia đều cho cả hai đấy nhé!”

Dừng lại ngay chân cầu thang, Amaury liếc nhìn lại sau lưng để thấy Blake chỉ đứng ngay sau chàng một bước chân. Nhấn nhó, chàng lắc đầu. Nếu nó chỉ đơn thuần là việc chấp nhận cho nàng đi và cùng làm mọi việc thì chàng sẽ rất vui mừng mà hoàn toàn tán thành rồi. Amaury đã hiểu khá rõ về những hành động hướng ứng quá nhiệt tình của nàng. Đã hai lần, chàng cố thử kiềm chế bản thân không thối bùng lên ngọn lửa đam mê của nàng bằng tay mình trước khi trèo lên nàng, và cả hai lần, chàng đều cảm thấy quá sức và đầu hàng thất bại trong buồn bã. Có vẻ như chàng thích được thấy mình làm nàng hài lòng. Vì vậy, chàng đã quyết định làm một việc cao thượng theo cách nghĩ của chàng, đó là tự đổ lỗi cho mình vì sự buông thả và những sai lầm của nàng. Xét cho cùng thì chàng chính là người duy nhất dẫn đến các quyết định của nàng và khiến nàng thấy thích thú về điều đó. Khi chàng không chạm vào nàng, không hôn nàng, thì nàng nằm ừ rừ như chiếc áo sũng nước, ướt mềm, chán ngắt trên giường và lặng lẽ chịu đựng chàng, y như theo lời những phu nhân cao quý khác đã dặn dò. Vì vậy, tất nhiên cách cư xử không hề giống bất cứ một quý bà quý phái nào của nàng rõ ràng là lỗi của chàng rồi.

Điều đó hợp lý đến hoàn hảo với Amaury, và nó đã xoa dịu đi sự băn khoăn về những việc các quý bà nên và không nên cư xử như thế nào, và nó cũng cho phép chàng cùng hưởng thụ với nàng mỗi khi họ có cơ hội. Đó là những gì chàng đã làm trong ba ngày qua, kể từ sau khi chàng lôi nàng ra khỏi căn phòng của người thợ may. Đó cũng là điều chàng định làm khi nàng thông báo cho chàng biết rằng cái gã hóm hỉnh người Pháp đó cho đòi chàng có mặt ở buổi thử đồ ngày hôm nay.

Ham muốn của chàng đã bị rút cạn, héo quắt queo như quả nho bị mất nước và ép khô dưới ánh mặt trời khi nghe những thông báo và tuyên bố của nàng, đến cả cái vật đàn ông của chàng cũng vậy, như thể nó cũng cần phải có thêm dưỡng khí nữa mới có thể làm việc được, điều này chỉ càng khiến cho chàng cáu kỉnh hơn, chúng trở thành cái cớ khiến chàng quát nạt lại vợ mình, để từ chối nàng trước khi chàng đẩy nàng ra để tự mặc đồ. Thái độ kiêu ngạo đáng ghét của gã thợ may nhỏ thó vênh vao khiến chàng không thể chịu nổi, nhất là sau những gì hắn thể hiện trong các bữa ăn, buộc phải gặp hắn trong các bữa ăn là đã quá đủ rồi, lại còn phải gặp vào những lúc khác nữa thì thật là quá sức tưởng tượng. Mà hơn nữa, cũng nhân tiện phải nói thêm là chàng cũng đâu cần có thêm quần áo. Chàng đã có hai chiếc áo chèn rồi. Thế là đã quá đủ rồi. Chàng luôn có một cái để mặc trong khi cái kia được giặt ủi.

Thế nhưng, chàng thờ dài nghĩ, chàng lẽ ra không nên tỏ ra thô lỗ với nàng như thế. Chàng đã có thể lại làm tổn thương nàng, và nàng thì có vẻ như rất ư là nhạy cảm. Chàng đã đi đến kết luận như vậy sau ba ngày, khi chàng buộc mình phải đối diện với bản thân trong một việc thật sự khó khăn đó là “nói chuyện” với vợ. Chàng nghiêm túc khi nói rằng nàng có thể đứng cạnh chàng trong các buổi diện kiến và nàng có thể đưa ra ý kiến trong mọi quyết định. Họ cũng là người của nàng. Nàng đã tự mình cai quản họ khá tốt mà không cần chàng phải can thiệp. Và trong trường hợp đó, chàng phải tính đến việc chàng đang nợ nàng điều đó khi đưa ra những quyết định của mình từ bây giờ.

Nhưng nói chuyện với vợ quả là một nhiệm vụ khó khăn. Ít nhất là lúc đầu. Nó không giống như nói chuyện với bạn của mình chút nào hết. Nếu vợ chàng là điển hình cho mọi phụ nữ, thì có vẻ như họ là những người vô cùng nhạy cảm. Chàng kết luận một cách công bằng dựa vào thực tế của mình. Emma dường như nghĩ rằng một người khi đưa ra một quyết định cần phải tính đến việc cân nhắc giữa lý trí và cảm xúc, họ sẽ nhận được sự kính trọng thật sự khi sự quan tâm được xuất phát từ bên trong hơn là những suy nghĩ áp đặt từ bên ngoài. Nàng dường như suy nghĩ rất thấu đáo, nàng nghĩ đến tất cả mọi chuyện mà chàng không hề nghĩ đến. Lúc đầu nó làm chàng khó chịu vì đã đẩy chàng lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, nhưng cuối cùng, chàng cũng đã hiểu ra đó chính là bản chất dịu dàng của nàng và coi đó như là một điều tốt đẹp để giảm bớt áp lực lên anh, làm bớt đi những suy nghĩ thực dụng bên cạnh bản tính kiên định của chàng. Mọi việc không phải lúc nào cũng chỉ là đen hay trắng; vợ chàng còn có thể nhìn thấy cả màu xám nữa. Rốt cuộc thì, sau ba ngày lưỡng lự, vụng về trong việc nói chuyện với nàng, chàng đã tìm ra được một cách khác, một cách dễ dàng hơn, ích lợi hơn, và cũng thú vị hơn. Chàng đã có thể tự hào mà nói rằng vợ chàng là một người có cái đầu khá ổn hay nói cách khác nàng là một người có tâm lòng thánh thiện.

“Không phải,” bây giờ chàng mới trả lời Blake. “Không phải là nàng muốn việc đó. Nàng muốn thử thuyết phục tớ bỏ cả ngày tự khóa mình trong phòng với cái con công người Pháp đó để may đo. Nàng nghĩ tớ cần thêm quần áo.”

“À,” Blake nhún vai, “Ừ thì, cậu cũng chỉ có hai bộ áo chèn mà thôi. Có thể cô ấy sợ cậu sẽ bị mất mặt, xấu hổ, lúng túng và bối rối trong triều.”

Amaury đảo tròn mắt. “Tớ đã từng vào triều trước đây rồi. Đám người trong đó đều là một lũ ngu ngốc và rỗng tuếch. Tớ chẳng buồn quan tâm làm quái gì đến ý kiến của họ.”

“Biết đâu vợ cậu lại quan tâm thì sao.”

Amaury nhún mày khi nghe điều đó. “Ý cậu là sao?”

“Như tớ đã nói đó, có thể cô ấy quan tâm đến những gì người khác nghĩ.”

Amaury bỗng thấy không thoải mái, vẻ mặt thoáng lo lắng. “Ý cậu cho là nàng có thể cảm thấy ngượng và bị mất mặt khi vì vào triều cùng tớ á?”

Nhún vai, Blake bước ngang qua chàng xuống lầu. “Cô ấy là một nữ Công tước, Amaury. Và cậu, giờ cũng đã là một Công tước rồi. Người ta chắc chắn sẽ trông chờ và kỳ vọng được thấy một vài điều dựa vào tước hiệu này đấy.”

“Chết tiệt! Rõ khi!”

Blake dừng bước quay lại nhìn. Amaury vẫn đứng trên bậc cầu thang, vẻ mặt đầy vẻ sững sốt. Trước khi chàng kịp nói điều gì, cánh cửa hướng về phía cầu thang bật mở ra và chàng thoáng liếc nhìn về phía đó thì thấy phu nhân Emma bước ra từ phòng ngủ, nơi mà Amaury vừa lao ra khỏi đó ít phút trước.

Nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của nàng trước khi nàng quay mặt và lờ chàng đi để bước đến phòng của cái gã con công vênh vao đó, Amaury thờ dài vội vã lao xuống lầu, lướt qua mặt Blake. Chàng nên đi tới cái phòng thử đồ đáng nguyên rủa đó thôi, nếu điều đó có ý nghĩa với nàng đến thế, chàng ngần ngẫm nghĩ, nhưng chàng hẳn là sẽ bị đẩy xuống địa ngục nếu chàng phải thủ nhận với nàng như vậy ngay lúc này. Chàng thậm chí còn không buồn nghĩ

đến những chuyện lật vật khác như là chuyện xin lỗi cho đến khi chàng kiểm ra cái gì đó để nhét vào bụng.

Sau bữa trưa, Emma đi lướt qua sân hướng đến chuồng ngựa, đang đi thì nàng nhìn thấy chồng mình đang quan sát việc luyện tập của các binh lính. Nhíu mày, nàng đổi hướng đi về phía chồng. Nàng đã rất ngạc nhiên khi chàng tuyên bố rằng chàng đã suy nghĩ lại và thay đổi quyết định sáng nay của chàng, sau bữa ăn sáng một cách vội vã. Chàng đã tỏ rõ sự thù địch và ghét bỏ đối với người thợ may khi ào ra khỏi phòng họ lúc sáng sớm, nhưng cuối cùng thì chàng cũng đã đồng ý với sự miễn cưỡng rõ rệt và tỏ ra gượng gạo khi phải đến phòng thử đồ như ngài Lascey đã yêu cầu.

Emma đã trải qua cả buổi sáng bận rộn trong đại sảnh, nhìn thấy tất cả những điều mà dường như đã bị cô bỏ quên trong suốt những ngày bị dày vò bởi Lacsey và mớ váy áo và phụ kiện linh tinh của ông ta. Sự thật có Chúa chứng giám, thái độ khinh khỉnh của gã Lascey này không phải là thứ có thể chịu đựng được. Nàng biết khá rõ điều đó và càng hiểu rõ ràng và tường tận hơn khi nghe thấy tiếng chồng mình liên tục găm gù, chửi rủa nhiều lần vọng xuống từ phía trên cầu thang. Tuy nhiên điều đó đã không ngăn cản được nàng lên lút nở nụ cười. Bây giờ, mặc dù có vẻ như là chồng nàng đã lại thay đổi ý định một lần nữa nhưng nàng vẫn quyết tâm phải tìm cho ra được chính xác thì lý do gì đã khiến cho chàng không quay trở lại phòng thử đồ sau bữa trưa.

Amaury thờ dài khi thấy vợ mình đang tiến lại gần. Nàng đã đến đứng sát cạnh bên chàng ngay trước khi chàng kịp nhận ra. Không nghi ngờ gì là chàng đã lại khiến cho nàng nổi cơn tức giận rồi. Lúc nào cũng như thế là đang có một con ong lượn lờ trong nón của nàng vậy. Ít nhất là từ lúc cái tay người Pháp trông giống như cây củ cải đỏ xuất hiện, chàng nghĩ, chắc chắn là phải từ lúc đó. Sau khi đã phải trải qua cả buổi sáng khó chịu với gã đàn ông đáng ghét đó, kẻ gây cho chàng cảm giác khó chịu như thể bị một con rắn giường hút máu, chàng hoàn toàn hiểu và giải thích được lý do tại sao.

-“Chào phu nhân Emma” Blake trao cho nàng một nụ cười có thể làm tan chảy trái tim của bao người phụ nữ, một hành động kích động và ngăn cản ông bạn của mình tạm dừng và kết thúc mọi chuyện ở đây. Amaury nhìn ông bạn trừng trừng với vẻ thù địch, rồi quay sang chào đón vợ mình.

-“Chào nàng, phu nhân của ta”

Emma đi thẳng vào vấn đề: “Tại sao chàng không quay lại phòng và tiếp tục buổi thử đồ vậy chồng?”

-“Buổi thử đồ của ta đã kết thúc rồi” Amaury trả lời một cách cụt lùn. Khi thấy nàng có vẻ nghi ngờ, chàng nhún vai: “Nàng có thể hỏi cậu ta nếu muốn, nhưng cái tên người Pháp trông giống như cây củ cải đỏ đã tuyên bố hẳn không cần ta phải quay lại đó chiều nay”

-“Nhưng buổi thử đồ của em thì lại phải kéo dài đến tận ba ngày” –nàng phàn nàn

Amaury nghiêng người thì thầm vào tai nàng “Có lẽ nàng có nhiều thứ khác cần phải may đo hơn đây”. Một nụ cười tinh quái hiện lên trên môi chàng trong khi anh lia cặp mắt xuống ngực nàng.

Emma đỏ mặt, khi những hình ảnh của đêm trước nhảy vào và lóe lên trong tâm trí nàng. Emma lắc đầu chịu thua với chồng mình rồi quay người bỏ đi về phía chuồng ngựa.

-“Vợ à?”

Ngưng lại trong giây lát, Emma ngoảnh đầu quay lại: “Sao cơ ạ?”

Amaury chuyển đến nàng một cái nhìn với vẻ nghiêm khắc, rồi chuyển sang vẻ mặt cau có, giận dữ hướng mắt nhìn xuống đất khi thấy nàng không có phản ứng gì vì điều đó.

Thờ dài, nàng quay trở lại đứng trước mặt chàng.

-“Nàng đi đâu vậy?”

-“Em phải đi thu nhặt một số cây thảo dược”

-“Ở trong rừng á?”

-“Đúng vậy.”

-“Vậy thì nàng cần phải cho sáu quân lính cùng đi theo.”

Emma nhăn mặt nhưng vẫn gật đầu và quay người lại tiếp tục đi về hướng chuồng ngựa một lần nữa.

-“Vợ ơi.”

Ngưng lại lần nữa, nàng ngoảnh đầu lại, lăm bắm rửa thăm và lại quay trở lại đứng trước mặt chàng một lần nữa khi anh giương cặp chân mày một cách nghiêm nghị “Chồng à, em không có thời gian cho những việc như thế này đâu, trời sắp tối rồi”

Amaury chỉ đơn giản là nhìn nàng chăm chú với vẻ trầm tư trong giây lát, đầu chàng nghiêng sang một bên trước khi bắt đầu hỏi: “Nàng làm gì với tất cả những cây củ cải ấy?”

-“Em - Chúng được dùng để làm thuốc”, nàng thì thầm lên tiếng, đỏ bừng mặt với vẻ tội lỗi.

-“Ừ”, đầu Amaury lại nghiêng sang bên kia “Nàng bệnh à?”

-“Không, tất nhiên là không rồi”

-“Vậy thì là ai? Nàng dường như đã sử dụng rất là nhiều loại cây trong số chúng. Nàng cũng đã nhiều lần ra ngoài để tìm kiếm chúng rồi”

“Có rất nhiều người trong toà lâu đài này thừa công tước của em” Emma buột miệng nói nhanh. “Ước chừng khoảng một trăm tám mươi con người bao gồm cả người hầu và quân lính của chàng. Một vài người trong đó rồi cũng sẽ có lúc bị bệnh”. Ngưng lại một lúc, cô hít một hơi rồi hỏi lại chàng một cách lo lắng “Đó đã là tất cả rồi chứ, còn gì nữa không chàng?”

-“À, không.” Chàng lập tức phủ nhận ngay rồi chợt nhớ ra lý do khiến chàng gọi nàng quay lại. Chàng quyết định đây là thời điểm thích hợp để thông báo với nàng rằng chàng không muốn cái kẻ hợm hĩnh như một con vẹt kia may cho nàng một cái váy áo màu đen “Nhân tiện, về cái váy mà cái con chuột người Pháp kia đang làm...”

-“Sao nào công tước của em?”

Amaury ngập ngừng do dự “Ta không thích thấy nàng trong... Nàng phải ngăn cản ngay không cho cái gã Lascey ấy may bất kỳ cái váy màu đen nào. Tất cả các váy áo của nàng phải được may bằng những màu sắc tươi sáng và rực rỡ”.

Khi nàng nhướn cặp chân mày lên nhìn chàng, chàng vươn tay vuốt và để cho những lọn tóc óng ả mượt mà của nàng trượt qua kẽ tay, cử chỉ dịu dàng và giọng nói trầm ấm của anh lại cất lên “Vài cái áo khoác ngoài màu vàng khi nàng mặc lên trông rất tuyệt. Chúng rực rỡ như là màu tóc của nàng vậy”

"Tóc của em ư?" Emma chớp mắt, nàng cảm thấy ấm áp trong lòng khi nghe những âm điệu trầm lắng sâu sắc trong giọng nói của chàng. Nó giống như khi chàng nằm cạnh nàng trên giường, chàng thường thì thầm những điều chàng muốn nói, hoặc giả là những điều nàng muốn nghe hoặc vài điều gì đó để làm vừa lòng nàng.

“À, thì. Và thêm một hoặc hai cái váy có màu xanh lá giống như màu xanh trong đôi mắt nàng nữa. Chúng cũng có màu sắc tươi mát và phong phú như khu rừng sau cơn mưa”. Bàn tay của chàng di chuyển lướt qua từ trán đến cặp chân mày, chàng nhìn sâu vào trong đôi mắt đang mở to của nàng như thể chúng là một báu vật vậy, sau đó trượt tay xuống vuốt nhẹ nhàng bờ môi dưới của cô.

Emma hít thật sâu, căng thẳng, nàng cố nuốt nước bọt xuống, cảm giác khi tay chàng chạm nhẹ trên môi nàng khiến nàng có cảm giác choáng váng, như thể chúng đã được đặt trên ngực của nàng vậy. Ôi chúa ơi, nàng nghĩ là mình đang mơ. Dường như là chồng nàng thậm chí chưa cần chạm vào nàng cũng đã khiến cho cơ thể nàng run lên vì khao khát.

“Và ít nhất là thêm một tá cái váy màu đỏ nữa”

“Màu đỏ ư?” Mắt nàng mở lớn hơn.

“Đúng vậy, màu đỏ quyến rũ như đôi môi của nàng khi ta hôn chúng”

"Ồ," Emma thờ ơ gấp và xoay người về phía chàng. Những âm thanh của cuộc tập trận giả và tiếng hét của các binh lính vang trong đầu nàng bị mờ nhạt dần đi khi mặt của Amaury cúi xuống càng lúc càng sát lại gần và cuối cùng thì môi chàng gặp môi nàng. Chàng hôn nàng, nàng mơ màng đắm chìm trong đó. Chỉ cho đến khi chàng đột nhiên giật nảy người, há hốc miệng kinh ngạc và môi chàng rời xa nàng khi nghe thấy tiếng la thất thanh của Blake. Quay đầu về phía nơi tiếng la phát ra họ nhận ra là là anh chàng Blake đã trượt chân vấp phải hai đứa trẻ đang chơi gần đấy và ngã chổng vó, không nghi ngờ gì đó là hậu quả của việc anh chàng cố gắng lên rồi đi một cách kín đáo.

Emma khẽ lắc đầu khi thấy anh ta đang thu chân lại. Anh chàng tỏ ra khá bối rối. Mỉm cười, nàng bước về phía Blake và vỗ nhẹ lên vai anh “Cảm ơn ngài!”

Blake nhướn đôi lông mày lên: "Về việc gì vậy thưa phu nhân?"

"Về những lời có cánh dễ thương mà ngài đã chỉ cho chồng tôi".

Anh chàng đỏ ửng mặt, đôi mắt liếc nhìn thẳng vào Amaury, người mà lúc này vẻ cau có đang bao trùm trên khuôn mặt. Họ đã luyện tập hàng giờ cách dùng từ như thế nào cho chính xác, phải sử dụng giọng nói ra sao và thậm chí quan tâm cả đến việc phải dùng những hành động ve vuốt phối hợp sao cho đồng điệu với nhau. Nhưng có vẻ như chúng hoàn toàn không có tác dụng.

Sau khi găm cái nhìn như muốn nung chảy ông bạn không may của mình với vẻ hung tợn, Amaury ưỡn thẳng vai và quay lưng lại tránh về phía nàng.

“Blake có thể đã giúp ta cách diễn đạt, nhưng những gì mà từ ngữ đó muốn nói lên hoàn toàn là sự thật” chàng nói với giọng gắt gỏng. "Ta không muốn nhìn thấy nàng trong những cái đầm màu đen. Nàng chỉ nên mặc những màu sắc như màu vàng. Nàng đã ... " Chàng cau mày, cố tìm kiếm những từ ngữ của riêng chàng để thể hiện chính xác suy nghĩ của mình. "Nàng thiếu chảy ta và làm máu trong cơ thể ta sôi lên bằng màu vàng, và “tất nhiên, ta chắc chắn rằng nàng cũng sẽ làm hài lòng ta bằng màu đỏ hoặc màu xanh lá cây. "

Emma mở to mắt, một nụ cười từ từ nở trên môi nàng, nhưng chồng nàng thì vẫn chưa kết thúc. Dường như chàng nghĩ rằng làm một bài thuyết giảng với nàng như thế đó là một mệnh lệnh.

"Với tư cách là chồng nàng, cũng như ở địa vị của ta là phải nhận ra các nhu cầu của nàng và có nghĩa vụ phải thực hiện chúng. Ta đã nhận thấy rằng

nàng đang cần có được sự yêu mến một cách khổ sở. Cách duy nhất để thực hiện chúng cho nàng đó là dành cho nàng những lời thán tụng"

"Sao cơ?" Sự ngạc nhiên thể hiện rõ trên mặt nàng.

"À thì, Vì thế ... vì nàng đã ở đây. Nàng rất đáng yêu, vợ à" chàng nói trong sự lúng túng ngượng ngịu. "Thật ra thì, trong thực tế, ta chưa từng bị cuốn hút bởi người phụ nữ nào đáng yêu như nàng. Fulk là một kẻ ngốc khi không nhận ra được thật may mắn đến thế nào khi có được nàng. Nàng là một thiên thần đáng yêu".

Emma chỉ biết nhìn chăm chăm vào chàng. Một phần nào đó của tâm trí nàng nói với nàng rằng chàng chắc hẳn đã có chút ít tình cảm dành cho nàng và một phần trong đây có lẽ có liên quan đến vấn đề là cái tôi của nàng, nhưng phần khác trong nàng lại phản bác và nói với nàng rằng đừng có mà ngốc nghếch mà tin như thế.

"Nàng ổn chứ?"

Emma chớp mắt. "Vâng, ổn, chuyện gì thừa công tước?"

"Nàng có gì để nói không? Ta đã nói rằng nàng đáng yêu. Nàng thật sự rất đáng yêu."

"Nếu chàng đã nói như vậy, thưa công tước," Emma thì thầm một cách nghiêm túc, sau đó quay đầu rồi đi lần nữa, tâm trí nàng còn đang mãi cố gắng thuyết phục nàng rằng có một khả năng là chồng nàng có lẽ có một số cảm giác thật sự dành cho nàng. Không phải là loại tình yêu như cái kiểu tình thần trách nhiệm một người chồng cần phải có dành cho một người vợ, mà là xuất phát từ sự yêu thương và tôn trọng. Một người chồng không nhất thiết phải thấu hiểu cảm xúc của một người vợ, nhưng Amaury thì đã tỏ ra cho thấy chàng lo lắng và quan tâm đến những suy nghĩ xungx như cảm xúc của nàng. Điều đó hẳn phải có một ý nghĩa nào đó, cô suy nghĩ trong hy vọng.

Amaury nhìn theo nàng với vẻ bức tức. "Cô ấy đã đồng ý chỉ để xoa dịu tớ."

"Tớ cũng đoán là như thế", Blake bày tỏ sự đồng tình. "Có lẽ cậu nên đuổi theo và thuyết phục cô ấy."

"Cái gì?"

Blake nhún vai. "Mọi thứ đều ổn khi cậu có tớ ở đây. Chúng ta hãy nghĩ là cậu đang bận và có lẽ phải mất đến cả ngày để thử quần áo. Tại sao cậu không đuổi theo và đi vào rừng cùng với cô ấy, quấy rầy vợ cậu rồi cả hai cùng nhau làm cho mọi thứ náo loạn lên, mang đến cho cô ấy những sự bất ngờ? Điều đó sẽ cho cô ấy biết là cậu biết cách tìm ra và đáp ứng những ước muốn của cô ấy".

Amaury cau có với ông bạn. "Tớ không định quấy rầy vợ mình. Cô ấy là một quý bà. "Mặt khác", anh nói thêm với vẻ gất gồng, "Không cần tớ phải làm cho mọi việc rối tung lên thì mới có thể làm tăng sự tự tin vào ngoại hình của chính cô ấy" Nhưng ngay cả trong khi chàng đưa ra ý kiến phản đối, thì tâm trí chàng lại bị chiếm và lấp đầy bởi những hình ảnh về việc chàng có thể làm tình với vợ bé nhỏ của mình trong rừng. Emma, khóa thân và tinh khiết không tý vết bất chấp việc lấy cô làm chiếc giường, bầu trời là mái nhà, cây cối thay cho các bức tường trong phòng ngủ... Và không một mũi chỉ hay một mảng vải màu đen nào có thể được nhìn thấy ở bất cứ nơi đâu. Anh sẽ có được nàng hoàn toàn khoả thân, anh kiên quyết như vậy. Ông không muốn nhìn thấy dù chỉ là đôi bít tất màu đen.

"Sau cùng thì cậu khen ngợi cô ấy trong khi làm tình với nàng."

Những hình ảnh mờ nhạt cứ lớn vồn trong đầu Amaury. "Khen ngợi cô ấy trong khi..."

"Đúng vậy. Nói với cô ấy những điều mà cậu thích ở cô ấy trong khi cậu đang “yêu” cô ấy".

Chàng cân nhắc việc đó một cách nhanh chóng, cái nhìn của chàng lướt dọc qua cơ thể nàng từ trên xuống khi nhìn thấy nàng dừng lại để nói chuyện với người trông coi và giữ ngựa ngay bên ngoài cánh cửa ra vào chuồng ngựa. "Cô ấy là một người có tâm hồn tốt. Tốt nhất trong số những người phụ nữ mà tớ từng thấy từ trước đến giờ."

Blake đảo tròn mắt khi nhìn theo chàng về phía đó. "Tớ nghĩ rằng cậu nên để dành lại những lời tán dương cô ấy, đừng nói ra ở đây. Hãy giữ lại những gì cậu nghĩ và bị hấp dẫn bởi cô ấy. Nói cho cô ấy biết cậu thích điều gì và tại sao."

Tâm trí chàng bị lấp đầy bởi những ý nghĩ về mọi điều chàng thích ở nàng, Amaury thì thầm với vẻ trầm tư: "Phải, có lẽ đó là điều tớ sẽ làm." Đôi mắt chàng bắt đầu lấp lánh bởi một cái gì đó khác hơn là sự hài hước, khi chàng ngắm nhìn nàng, khắp cơ thể, một cách tỉ mỉ từng phần như thể chàng là một bác sĩ phẫu thuật vậy, đó lý do chàng thích chúng, và đó cũng là chính xác những điều chàng muốn làm với chúng. "Phải, tớ sẽ làm điều đó " Bỏ lại sau lưng tiếng cười của ông bạn, chàng lao đến ôm chặt lấy nàng từ phía sau.

***

Amaury chăm chú nhìn vợ mình đang ngủ và mỉm cười. Chàng đã “yêu” nàng rất nhiều và cũng rất “tỉ mỉ” nữa, khám phá từng chút một những đường nét quyến rũ trên cơ thể nàng và giải thích điều gì khiến chàng thích trong khi lướt qua chúng. Chúng rất hoàn hảo. Giờ thì chàng chắc chắn rằng mình đã tiến một bước rất dài trên chặng đường cải thiện thái độ của nàng trong vấn đề coi trọng bản thân.

Bè một nhánh cây gần đấy, chàng nheo mắt tập trung sự chú ý của mình nhìn sâu vào trong khu rừng, nhưng không thấy gì cả. Mặc dù vậy, ký ức về vụ tấn công của những tên cướp vẫn còn ám ảnh trong tâm trí chàng, Amaury cau mày, thật ngạc nhiên vì chàng đã bỏ qua và quên đi việc cần phải có người bảo vệ khi quyết định đi cùng với nàng. Chàng đã chỉ nghĩ đến việc “yêu” nàng trong rừng, chứ không phải là những nguy hiểm đang chực chờ.

Một tiếng động lại vang lên lần thứ hai, một tiếng sột soạt, nghe như đang tiến lại gần hơn, làm chàng cứng người lại khi nhận ra những nguy hiểm đang đến gần và sẵn sàng xảy ra ngay lúc này.

“Vợ à”

“Emma mở bừng mắt, một nụ cười e thẹn xuất hiện trên môi nàng khi nhìn thấy đức ông hiền lành của mình.

“Dậy đi, trễ lắm rồi” chàng cố gắng nói với giọng thì thầm như thể đó là một việc hết sức bình thường, không muốn khiến Emma lo lắng.

Từ từ ngồi dậy, Emma nhìn về phía cái giỏ chỉ mới chứa được một nửa, nàng nhớ lại rằng nàng vẫn chưa kiếm được đủ số cây ngưu bàng và các thảo dược khác như nàng mong muốn. Chồng nàng đã khiến nàng hoàn toàn bị mất tập trung và xao lãng khỏi nhiệm vụ chỉ sau mười lăm phút quan sát, chọc ghẹo và rượt đuổi nàng trong rừng.

“Em cần phải kiếm thêm—”

“Không. Mặc đồ vào trước đã,” chàng nhẹ nhàng ra lệnh, trong khi đưa quần áo cho nàng.

Emma cau mày, cặp chân mày nhướn cao lên, nhưng nàng chợt nhận ra, không tính đến việc chàng đang đứng và đập lên váy nàng thì Amaury đang mặc đồ nhanh hơn nàng, quần áo đã ở trên người chàng và thanh kiếm thì đã sẵn sàng trong tay ngay trước khi nàng kịp mặc cái áo dài của mình. Ngay khi nàng khoác lên người cái áo choàng, chàng đã dắt ngựa ra và bắt đầu di chuyển nhẹ nhàng nhìn chăm chú quan sát những bụi cây xung quanh họ.

Emma ngay lập tức phát hiện ra có vấn đề. Những con ngựa tỏ ra lo lắng và Amaury thì cũng thế.

“Có gì không ổn vậy?” nàng thì thầm, bước lại gần bên chàng.

Chàng không trả lời, ngay cả nhìn nàng cũng không. Với vẻ quyết tâm, chàng nâng Emma lên ngựa và ra dấu bảo yên lặng trong khi nàng leo lên, rồi chàng cũng di chuyển về phía ngựa của mình. Dường như có một gã đàn ông đang loay hoay quanh khu rừng này. Hẳn ta có lẽ đi cùng vài ba người nữa.

“Về lâu đài” Amaury gầm lên. Vỗ mạnh vào mông con ngựa của Emma, chàng vừa gửi cho nó một thông điệp là hãy rời khỏi khu rừng, mang cô ấy đến nơi an toàn, sau đó quay trở lại cùng với bất kỳ người đàn ông nào. Chỉ có một trong hai người bọn họ có kiếm và cần phải có một người quay về để tìm kiếm sự trợ giúp. Thật khó để có thể “yêu” nàng với bộ áo giáp vương vãi, vì thế Amaury đã quyết định bỏ lại nó trong chuyến dạo chơi ngắn ngủi này. Đó là một sai lầm.

***

Ánh mắt chàng lướt qua những đối thủ một lần nữa. Thảm ước lượng đánh giá chúng. Những lính đánh thuê. Không thực sự chuyên nghiệp như những kẻ khác, chàng kết luận, sau khi để ý thấy những bộ giáp có chất lượng kém mà bọn chúng đang mặc. Thành công hoặc là không, chàng e rằng mình sẽ khó có thể chiến thắng để trở về nếu còn vương bận bởi cô vợ bé nhỏ theo ngay sau mình. Số người và vũ khí họ có tuy không tinh nhuệ nhưng cũng đã là gánh nặng quá đủ đối với một người đàn ông.

Ngay cả khi đó là một chiến binh tinh nhuệ như mình.

Amaury nghĩ, tập trung sự chú ý của chàng quay trở lại chỗ những cái cây với một vẻ nhẩn nai.

Amaury đã vỗ mạnh vào mông ngựa của nàng, điều đó khiến Emma loạng choạng và phải mất một lúc mới lấy lại được thăng bằng và nắm lấy quyền kiểm soát sau khi nàng suýt chút nữa thì ngã lăn xuống. Điều khiển cho con vật đang bị hoảng sợ bình tĩnh trở lại, nàng hướng nó ngoan ngoãn quay trở lại khu rừng mà họ vừa thoát qua. Nàng biết rằng nàng nên nghe lời chồng, quay trở lại lâu đài và chờ đợi chàng ở đó. Amaury không thích thấy bị cãi lời. Bên cạnh đó, chàng cho rằng chàng có thể tự lo liệu lấy cho bản thân. Nhưng như thường lệ, như điều vẫn thường xảy ra với cậu em họ của nàng, nàng sẽ phải nói lời xin lỗi chàng một hoặc hai lần gì đó.

Nàng chỉ muốn kiểm tra để chắc rằng chồng mình ổn, Emma tự nhủ với mình như vậy trong khi thúc ngựa phi thật nhanh. Nếu mọi thứ đều ổn như nó phải thế, nàng sẽ bỏ lại chàng và quay trở về lâu đài theo đúng như lời dặn của Amaury. Còn không. . . nàng ước gì mình đã mang theo cung tên.

Tất cả những ý nghĩ về cây cung bay ngay ra khỏi đầu nàng khi con ngựa vụt nhảy bật lên vụt qua một bụi cây rồi bất ngờ rơi thẳng xuống khoảng rừng trống. Dường như họ đã không cười đi đủ xa như nàng nghĩ. Amaury hẳn sẽ rất tức giận.

Emma có chút lo lắng về điều đó, dù vậy nàng cũng bắt đầu kim cương con ngựa cho nó phi chậm lại, nhưng ngay lúc đó nàng chợt nhận ra tỉ lệ đối chọi không cân xứng mà chồng nàng phải đối mặt. Bật thốt ra lời nguyên rủa, nàng quyết định sử dụng vũ khí duy nhất mình có để giúp Amaury, con ngựa của nàng. Thúc mạnh vào hai bên hông, nàng buộc con ngựa một lần nữa lại phi nước đại, Emma giật mạnh dây cương bên trái, hướng về phía tên cướp gần nhất. Con ngựa hiểu ý và lao thẳng vào người gã đàn ông đang đứng gần phía nàng.

Bị đánh động bởi tiếng vó ngựa nên thỉnh thịch, gã đàn ông bất hạnh đã quay lại. Thoáng thấy con ngựa và người cưỡi lao đến, gã ngay lập tức cố gắng nhảy sang một bên né tránh, nhưng Emma cũng ngay lập tức quay ngựa đuổi theo, nhắm mắt, quyết tâm phải làm cho gã đàn ông gục ngã dưới vó ngựa của nàng.

Gã đàn ông thứ hai lộ ra vẻ ngạc nhiên tán thưởng. Emma đã hạ gục được gã đầu tiên, nhưng hẳn ta cũng ngay lập tức cố tóm lấy con ngựa của nàng trong khi gã thứ ba vung vẩy thanh kiếm nhằm thu hút sự chú ý và đánh lạc hướng của con ngựa. Nhìn thấy hành động đó, Emma điều khiển con ngựa

của nàng lùi về phía sau rồi thúc mạnh nó nhảy lên lao về phía kẻ thù. Nàng không có ý định hạ gục tên thứ ba, nhưng ngay khi nhìn thấy hắn đang ở ngay bên cạnh thì nhận ra đó là một cơ hội tuyệt vời không thể bỏ qua và nàng mỉm cười kéo con ngựa quay quay đầu lại lao về phía hắn.

Amaury nhìn chằm chằm vào sự hỗn loạn của cuộc chiến với vẻ sửng sốt. Chàng không thể tin được là sự im lặng căng thẳng bao trùm do sự ảm nấp trong khi đối đầu giữa hai bên lại đột nhiên bị phá vỡ bởi vợ chàng đã lao thẳng vào ngay trung tâm của cuộc chiến trên con ngựa của mình và làm cho mọi thứ rối tung lên. Cú sốc của chàng được thay bằng sự sợ hãi trong nháy mắt khi chàng nhận ra con ngựa của nàng dường như bị hoảng loạn. Ánh mắt của con ngựa long lên và nó vùng vẫy khi nàng điều khiển nó dẫm lên một trong số những tên cướp dưới móng guốc nó, con vật nuôi của nàng đã nổi điên lên và hất tung Emma lên trong không trung làm nàng bay bật ra sau hướng về phía tên cướp đối diện.

Trái tim của Amaury giật thót lại chực vọt ra khỏi cuống họng khi Emma bay lên trong không trung. Khi nàng rớt xuống dẫm sầm vào tên sát thủ, chàng đã ngay lập tức tiến lên thực hiện một động thái như thể đỡ lấy để chắc chắn rằng nàng vẫn ổn, sau đó chàng sức tỉnh nhớ ra những kẻ tấn công mình và quay lại đối mặt với chúng. Gã đàn ông đầu tiên bị con ngựa dẫm lên chắc chắn đã chết. Ngay lúc này, tên thứ hai vẫn đang cố gắng thoát khỏi đường chạy của con ngựa đã phát cuồng lên của Emma, và tên thứ ba thì đã bị Emma trong khi hạ cánh xuống đất vô tình hạ nóc ao làm hắn bất tỉnh với một cú đập và hất văng hắn lên cây. Điều đó khiến chỉ còn lại một gã đàn ông thứ tư cho Amaury đối phó.

Chàng đang trong một trận chiến không cân sức với điều kiện tốt nhất. trong khi Amaury đã nhanh chóng lấy lại được sự tập trung của mình, thì đối thủ của chàng vẫn còn đang trở mặt bối rối bởi sự rối loạn trong bọn chúng lúc Amaury tiếp cận hắn ta. Đó là dấu hiệu của giây phút – làm nên chiến thắng của người chiến binh. Một chiến binh thật sự luôn biết cách giữ cho mình sự tỉnh táo trong suốt trong trận chiến.

Amaury nhận ra cái riu của tên cướp đang nhấc lên đã bị rơi xuống khi hắn đột nhiên quay người lại. Sau tất cả, tên cướp và bè lũ của chúng cũng đã ở trong một trận chiến có vẻ như có chút công bằng, không còn là một chọi bốn nữa, nhưng vì sự kiêu hãnh của mình chàng không muốn điều đó xảy ra, vì thế chàng hét lên một tiếng đánh động. Tên cướp đưa kiếm lên đánh trả trong sự tuyệt vọng hòng ngăn lại cú đâm đang giáng xuống.

Sau khi dẫm một nhát vào gã đàn ông to lớn trong bộ giáp sắt, phải mất một lúc Emma mới lấy lại được sự bình tĩnh của mình. Đó là nhờ tiếng hét lên của Amaury. Nàng ngờ rằng con giận được che giấu dưới sự sợ hãi của chàng đã thối qua nàng. Vì Chúa lòng lành, chàng có một tiếng hét mạnh mẽ quá! Lấy lại bình tĩnh cùng với hơi thở của mình, nàng rút nốt cây dao găm còn lại đang cựa bên hông. Đó là thứ vũ khí bé nhỏ, cái thường được dùng để xé thịt trong các bữa ăn, nhưng đó là tất cả những gì nàng có được. Nắm chặt nó trong tay, nàng hơi nhấc người lên và dậm thẳng xuống ngực gã đàn ông đã bị ngã xuống bất tỉnh bởi cú rơi đè lên của mình. Nhưng chết tiệt, mọi thứ không như nàng nghĩ, hành động này không may lại như một cú hích, nó đã đánh thức hắn ta, hắn đã tóm lấy con dao thứ hai.

Emma thoáng thấy vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn trên gương mặt của hắn ta khi tóm lấy và làm con dao rơi xuống. Nụ cười của hắn khi bắt gặp cái nhìn của nàng làm máu trong cơ thể nàng như đông lại và khiến nàng không khỏi rét run.

Rút thanh kiếm của mình ra khỏi gã đàn ông, Amaury thậm chí không buồn chờ để thấy hắn ta ngã gục xuống chàng nhanh chóng liếc nhìn về phía cái cây, nơi vợ mình và tên cướp khác đã ngã xuống. Chàng cau mày khi thấy cả hai đang chuyển động. Từ cái khoảng cách mà họ đã rơi ngã sắp xuống cạnh nhau vài phút trước, chàng đã nghĩ cả hai đều bất tỉnh, nhưng vợ chàng dường như đang vật lộn cố gắng tìm cách thoát khỏi gã đàn ông đè đến gần chàng. Ngay khi Emma gượng đứng dậy được, thì tên cướp lại lập tức vấy nàng và giữ nàng đứng yên tại chỗ trong khi hắn lần mò người tới tóm lấy giữ lấy nàng bằng đôi chân.

Amaury nhanh chóng lao tới vùng thanh kiếm lên và chém xuống. Chàng định chặt cánh tay của tên cướp khi hắn tóm vấy của vợ mình, nhưng dường như hắn ta biết được ý định đó qua ánh mắt của chàng, hắn nhanh chóng thả cái vấy của nàng ra. Emma thỉnh thoảng bị đẩy mạnh về phía trước trong khi nàng đang cố nhào người để trốn, lao ngay về phía đôi tay của Amaury đang chờ sẵn để ngăn nàng bị ngã về phía trước, nhưng rồi nàng lại bị bật ngược trở lại như cái lò xo khi lưỡi kiếm bất ngờ chém trúng cắt ngang qua áo choàng của nàng. Emma ngã văng bật về phía cái cây gần bên và Amaury ngay lập tức đến chắn trước nàng, bảo vệ nàng trong khi chàng đối mặt với tên cướp trên đôi chân của mình với thanh kiếm đã sẵn sàng trên tay.

Emma chộp lấy cái cây để giữ thăng bằng rồi cô để đứng lên trên đôi chân, sau đó quay sang nhìn chồng mình và đối thủ của chàng. Những đối thủ, nàng nhận thấy rằng tên cướp thứ hai ngay sau khi cố gắng làm chệch hướng và xử lý xong con ngựa điên của nàng giờ đã quay trở lại để giúp đồng bọn. Nàng hét lên một tiếng cảnh báo chồng mình, nhưng ngay lập tức biết rằng nàng không cần phải làm điều đó vì với vẻ mặt kiên nhẫn chàng đã tóm lấy và ném nàng qua một bên. Sau đó cuộc chiến bắt đầu. Giữ lấy hơi thở của mình, Emma chờ đợi trong khi Amaury đang đánh lạc hướng một trong hai tên. Cánh tay chàng di chuyển liên tục tung ra những cú đánh vào hai tên cướp, nhưng kẻ đã di chuyển lại gần đến mức gần như không còn phân biệt được hai bên. Không có câu hỏi nào về việc có nên bỏ chạy hay không. Nàng không muốn rời bỏ chàng, nhưng Emma ước gì mình có thể làm điều gì đó để giúp đỡ. Chàng đã và đang mọi cách để đánh lạc hướng bọn chúng, nhưng có lẽ chàng đã đuối sức...

Ý nghĩ đó làm nảy lên cảm giác hoảng sợ trong Emma, và nàng bắt đầu mò mẫm tìm kiếm dưới mặt đất. Nàng đang tìm kiếm một tảng đá đủ mạnh để ném vào những tên cướp. Nó chỉ là sự trợ giúp ít ỏi, nhưng cũng có thể vừa đủ để bọn chúng phân tâm và điều đó sẽ giúp chồng nàng có được cơ hội lấy lại sự cân bằng. Nàng vừa phát hiện ra một hòn đá có kích cỡ phù hợp và nhặt nó lên thì một tiếng hét đã thu hút sự chú ý và ánh mắt của nàng quay trở lại với trận chiến. Thanh kiếm của Amaury đã cắm sâu vào bụng của tên cướp thứ nhất, cái gã đã bị ngã bởi con ngựa mà nàng điều khiển đập lên. Nàng nhìn chằm chằm vào tên thứ hai, sự sợ hãi dâng khiến máu nàng như sôi lên. Nếu thanh kiếm của chồng nàng không bận cắm vào bụng của tên thứ nhất thì tên thứ hai cũng đã bị tiêu diệt. Emma hét to lên một tiếng cảnh báo và cùng lúc đó ném hòn đá về phía tên thứ hai.

Amaury nhắm mắt khi nghe tiếng vợ chàng hét lên bên tai mình. Nó làm cho hòn đá bay sượt qua vai chàng suýt nữa bắn trúng đích và khiến cho gã đàn ông giật nảy người té bật ngựa rơi xuống ngay cạnh Amaury. Như là hơi thở của Chúa vậy, chàng nghĩ với vẻ quả quyết, phổi của vợ chàng hẳn phải lớn, to và dài đến tận đầu gối của nàng thì mới đủ để nàng có thể chứa được lượng hơi tạo ra âm thanh to đến thế. Một phần bên trong chàng bị rung động bởi sự hoảng loạn trong giọng nói của nàng. Đó là tốt đẹp đáng để nghĩ đến, rằng nàng không muốn nhìn thấy chàng chết. Tuy nhiên, một phần khác của chàng lại thấy đó là sự xúc phạm, vì nàng đã nghĩ chàng có thể không nhận thức được những gì đang diễn ra quanh mình, hoặc giả là chàng cần đến sự hỗ trợ tâm thương của nàng. Chàng là một chiến binh cơ mà, chàng nghĩ với vẻ căm giận. Đó là vị trí của chàng, chàng ở đó để bảo vệ nàng. Vị trí của nàng là dựa vào cái cây, nghỉ ngơi và chờ đợi tận hưởng lạc thú do chàng mang lại. Nhưng cuối cùng thì, cho đến giờ vợ chàng đã cho thấy rất ít bằng chứng về việc nàng biết rõ vị trí của mình. Sau tất cả, chẳng phải là chàng đã gửi nàng quay lại lâu đài rồi hay sao? Thế thì, tại sao nàng lại ở đây, ngay

trung tâm của trận chiến và làm chàng bị phân tâm thế này, chàng nghĩ, bức bối và căng thẳng, chàng ngay lập tức tóm lấy gã đàn ông còn đang sững sờ kinh ngạc, đẩy hắn ngã xuống, rút kiếm khỏi tên còn nằm bên cạnh và đâm thẳng xuống, tặng cho hắn một nhát kiếm miến phí vào ngực.

Không kịp phản ứng, tên cướp không né tránh kịp cú đâm chết người của chàng. Trong một giây trước, hắn lộ ra vẻ sững sờ và bị sốc trên gương mặt. Trong một giây sau, vẻ sững sờ chỉ còn là biểu hiện cứng nhắc, chiếc mặt nạ của người chết khi Amaury đẩy thanh kiếm của mình vào ngực hắn.

Emma nhắm chặt mắt lại trước cảnh tượng khủng khiếp ấy, và trở lại với vẻ yếu đuối thường ngày, nàng tựa lưng vào cây. Nắm chặt cái cây một lúc nàng mở mắt ra và nhìn thẳng vào khuôn mặt cuốn hút của chồng mình. Amaury có vẻ căng thẳng như một con mèo bị buộc phải ở trong một lò lửa và đi lại trên than nóng. Sự giận dữ đi kèm với một điều gì đó không rõ ràng là những biểu hiện mà Emma không thể nắm bắt được trên khuôn mặt của chồng mình.

“Anh đã bảo em quay trở về lâu đài cơ mà”

“Em đã cố làm thế,” Emma thì thầm nói với chàng biện minh với vẻ phiền não, trong khi nghĩ một cách nghiêm túc trong đầu rằng lẽ ra tốt hơn hết là mình nên nghe theo lời chồng.

Amaury thờ dài, vai của anh rũ xuống khi nhớ lại ánh mắt hoảng hốt và phát điên lên của con ngựa khi nó hoảng hốt dẫm đạp giữa trận chiến. “Anh đã vỗ vào con ngựa quá mạnh, Anh xin lỗi, vợ, em có thể đã bị giết bởi điều đó.” Thật may là em đã chạy một vòng và quay trở lại đây, nếu là người khác thì có lẽ em sẽ bị hất ngược lên một cái cây chứ không phải là đáp xuống một cách nhẹ nhàng nằm đè lên người tên cướp.”

Emma cau mày khi cố nhớ lại, dường như có sự nhầm lẫn gì đó trong việc này. Khi chợt phát hiện ra vấn đề thì miệng nàng há hốc ra thành hình chữ O hoàn hảo của sự ngạc nhiên, nàng nhận ra sai lầm của chồng mình. Amaury nghĩ rằng con ngựa của Emma đã bỏ chạy cùng với nàng, bằng cách nào đó nó đã quay trở lại đây sau khi ném nàng bay lên và rớt xuống đâm sầm vào tên cướp. Trong khoảnh khắc nàng cảm thấy tức giận vì chàng đã nghĩ là nàng vô dụng. Sau đó nàng nhún vai và cho qua. Nàng đã quá mệt mỏi để quan tâm đến việc đính chính điều này. Bên cạnh đó, có lẽ tốt hơn hết là chàng không nên biết sự thật. Điều đó rất có thể chỉ khiến chàng điên tiết hơn.

Nàng đảo mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm con ngựa mình, nhưng không có một dấu hiệu nào của nó. Emma bắt đầu toát mồ hôi vì lo lắng, nàng đi vào sâu trong khu rừng cất tiếng gọi con vật nhưng cũng không có một động tĩnh nào.

“Nó có lẽ đã quay về lâu đài” Amaury thì thầm, đi theo ngay cạnh nàng. “Con ngựa của anh rất khỏe, nó sẽ mang theo một người lính khi quay lại.” Chàng dừng lại, kéo Emma ra phía sau mình và quay người lại đối mặt với những âm thanh và tiếng động phát ra từ phía sau hàng cây.

Khi nhận ra người đầu tiên cười trên lưng ngựa đang vung kiếm phạt cây làm rộng lối đi là người của mình, chàng đã thở ra thư giãn một chút. Tra kiếm vào vỏ, Amaury bước lên phía trước để gặp họ trong khi những người lính kim cương và xuống ngựa.

Emma bước theo sau Amaury băng qua khoảng đất trống, nhưng nàng đã dừng lại và liếc nhìn xuống khi chân nàng đạp phải một cái gì đó trên bãi cỏ. Đó là cái giỏ của nàng. Nàng cúi xuống nhặt nó lên và chăm chú nhìn đến ngay người khi nhìn thấy những giọt máu còn vương trên những chiếc lá trong giỏ. Đột nhiên nàng cảm thấy trở nên yếu đuối. Emma chưa bao giờ chiến đấu trong cuộc chiến thực sự trước đó. À, vâng, nàng quả là đã từng thấy những người đàn ông tập trận giả ngoài tường thành và sau đó dĩ nhiên là nàng cũng đã từng có vài cơ hội sử dụng cung và những tên của mình để cứu mạng ai đó. Tuy nhiên, việc bắn một mũi tên bay đi từ khoảng cách xa hoàn toàn không giống như những gì mà nàng đã vừa trải qua. Nàng đã chỉ có thể đứng yên tại chỗ, cảm nhận và nghe thấy cả âm thanh lẫn mùi vị của thần chết. Emma có thể ngửi thấy nó trong không khí, ném nó bằng môi và nàng vẫn còn nghe văng bên tai tiếng của những thanh kiếm đâm xuyên qua da thịt người.

***

Có lẽ sẽ chẳng có gì đáng ngạc nhiên nếu sau đó cô ấy đột nhiên ngã bệnh hoặc giả là cô ấy khẳng định rằng hôm nay không phải là một ngày mà cô ấy có thể dễ dàng quên được.

Amaury đưa ra lời giải thích thay cho vợ mình, nhanh chóng tóm lấy một con ngựa, đỡ Emma trèo lên rồi chàng cũng lên ngựa. Bỏ lại những cái xác cho người của mình xử lý, chàng quay về nhà trong tình trạng cau có vì căng thẳng và lo lắng cho vợ mình. Nàng đã im lặng lạ thường, chẳng có gì đáng để ngạc nhiên cả, có lẽ thế, nhưng chỉ điều đó thôi cũng đủ để khiến chàng phải lo lắng. Ngay cả khi chàng nói cho nàng cái tin rằng con ngựa của nàng đã bị thương, nhưng không đến nỗi nặng lắm, cũng chẳng gọi lên chút phản ứng nào từ nàng và điều đó khiến cho sự lo lắng của chàng càng tăng thêm. Nó không giống nàng, người luôn rí rít và nhặng xị cả lên với những rắc rối kiểu như thế.

Đó chắc chắn là một cú sốc đối với người vợ bé nhỏ yếu đuối của chàng.

Amaury chỉ có thể nghĩ được là Emma nên được nghỉ ngơi. Đó là cách xoa dịu an ủi duy nhất mà chàng có thể nghĩ đến cho sự khó ỡ của nàng, và với tư cách là chồng nàng, chàng coi đó là nhiệm vụ của mình phải đảm bảo rằng nàng chắc chắn nhận được điều đó. Chàng đã quyết định như vậy trong lúc họ đi băng ngang qua sân trong của lâu đài.

Vẫy tay chào thay cho lời đáp lại những câu hỏi mọi người trong khi chàng xuống ngựa, Amaury nhẹ nhàng bế nàng xuống ôm vào lòng và mang thẳng nàng về phòng của họ. Sau đó đặt nàng lên giường, gỡ cái giỏ của Emma để xuống đất và bắt đầu việc cởi bỏ váy áo cho nàng.

Emma vẫn đứng bất động mặc cho Amaury loay hoay quanh nàng, không giúp đỡ cũng chẳng làm gì để chàng bị phân tâm, và điều đó chỉ làm cho lo lắng của chàng tăng thêm. Chàng đã coi hết đồ và nàng đã khóa thân trước mặt chàng. Amaury quay người trải lại ga giường, nhưng ngay khi chàng đứng thẳng người lên và quay sang thúc giục nàng vào giường, nàng bất ngờ ném mình vào vòng tay chàng. Trong một lúc chàng vẫn đứng yên tại chỗ, hai tay buông thõng bên mình, biểu hiện của sự choáng váng khi thấy nàng khóc nức nở trên ngực chàng, nhưng ngay sau đó chàng nhanh chóng lấy lại được sự bình tĩnh đủ để nâng một bàn tay lên lưng túm vỗ nhẹ vào lưng nàng an ủi.

Chàng vẫn đứng yên tại chỗ bởi chàng chẳng biết phải làm gì trong lúc này, chàng chỉ đơn thuần là để mặc cho nàng khóc trong khi trí óc chàng thì đang cố nghĩ xem chàng cần phải làm gì, chàng có thể làm gì để xoa dịu nàng. Rồi nàng đột nhiên cời bỏ quần áo cho chàng. Lúc đầu chàng chẳng có tí ý nghĩ gì về việc làm điều đó. Nhưng khi thấy nàng vẫn còn đang thẫn thờ và nức nở thì thể cũng là đủ để làm cho chàng nhận thấy trái tim nàng đang tan vỡ, dù vậy nàng vẫn còn đủ mạnh mẽ để tìm ra cách nhanh nhất cời bỏ quần áo của chàng. Chàng để mặc cho nàng làm theo ý mình và chờ đợi xem nàng sẽ mang lại điều gì.

Mặc dù trên thực tế là chàng đã có những phản ứng hưởng ứng lại nhưng vì nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mi khiến đôi mắt nàng mờ đi và chẳng thể nhận ra, Emma vẫn tiếp tục cời nốt quần áo của chồng mình. Khi nàng kết thúc, chàng đã đứng cạnh giường với bộ ngực để trần, hoàn toàn khóa thân với quần áo vương vãi xung quanh cùng với đôi giày và bộ phận nam tính của chàng thì đã dựng đứng lên lộ rõ ra thu hút ánh mắt của nàng. Trong tình cảnh này, thì sự tiếp xúc với thân hình khóa thân của vợ chàng và việc mà nàng nỗ lực để cời bỏ quần áo cho chàng chỉ càng kích thích chàng hơn.

Chàng vừa mở miệng định hỏi xem nàng có ý gì khi cố gắng làm thế thì Emma đã đáp lại bằng một cú hích nhẹ nhàng đẩy chàng về phía cái giường. Nàng chân chàng lên, mở rộng và duỗi thẳng chúng ra như họ từng làm trước đây, đó là tất cả các nỗ lực nhằm khiến chàng nằm thẳng ra trên giường. Cô vợ nhỏ bé của chàng ngay lập tức leo lên phía trên người chàng, dặng chân đặt mình ngay phía trên cái vật nam tính của chàng, với không chút cảnh báo và sự chuẩn bị nào đột ngột hạ mình xuống để vật nam tính của chàng xuyên qua.

Amaury chỉ nằm đó, ngây người trong một lúc, mắt chàng mở to và chàng sốc. Vợ chàng đã không hề ngại ngần gì khi ở trên giường, nhưng điều này đã vượt xa bất cứ điều gì chàng đã chứng kiến cho đến nay. Bên cạnh đó không có chút bằng chứng nào cho thấy niềm vui hay sự ham muốn trên khuôn mặt nàng, trên đó chỉ có biểu hiện của sự quyết tâm không lay chuyển được trong khi nàng vẫn nức nở và vịn vịn như cưỡi ngựa trên người chàng. Cau mày lại, chàng nắm lấy hai bên hông nàng và chờ cho đến khi nàng mở mắt ra trước khi nói. "Nàng đang làm gì vậy? "

Emma chỉ đơn giản là chớp mắt, thật ngạc nhiên là cuối cùng thì những giọt nước mắt của nàng cũng đã dừng lại, điều mà nàng đã không thể làm được kể từ khi họ bắt đầu. Nó dường như làm cho nàng nhận ra rõ ràng hơn những gì mình đang làm. "Em muốn lên giường với anh." Và nàng lại bắt đầu di chuyển phía trên chàng lần nữa, nhưng Amaury đã nắm chặt lấy và giữ nàng dừng lại trong đôi tay mình, vẻ thiếu kiên nhẫn lại hiện ra trên gương mặt chàng.

"Phải, anh có thể thấy điều đó. Nhưng tại sao? "

Emma lại chớp mắt một lần nữa, nàng thực sự không biết tại sao. Nàng chỉ đơn giản là cảm thấy một nhu cầu thôi thúc nàng phải làm tình, nàng muốn cảm thấy có chàng xung quanh nàng, nàng muốn được chàng âu yếm. Nàng muốn được chàng chia sẻ những khoảnh khắc ân ái, muốn được hưởng cảm giác ấm áp khi chàng ôm nàng và thủ thỉ những lời ngọt ngào vào tai nàng sau đó. Nàng muốn được cảm thấy mình sống lại. Nàng cho là mình đã cận kề với cái chết vào buổi chiều nay, nhưng nàng vẫn muốn chứng tỏ mình còn sống, một sự khẳng định theo một cách mãnh liệt. Nó không có ý nghĩa gì và nàng biết rõ điều đó. Và nếu nó không có ý nghĩa với nàng, thì nàng cảm thấy chắc chắn rằng nó cũng sẽ không có ý nghĩa gì với chồng nàng, vì vậy nàng cố gắng tìm kiếm trong tâm trí mình một cách nhanh nhất một lý do khả dĩ để nói với chàng và nàng kết thúc với lý do, "Chúng ta cần có một người thừa kế."

"Một người thừa kế? "

"Phải."

"Bây giờ?" Amaury lại chăm chú và có vẻ bối rối trước lời đề nghị của vợ mình.

Vâng, ngay bây giờ. Sau đó ngài có thể bỏ đi và bỏ mặc tôi khô héo ở đây. Con giận dữ đột nhiên dâng lên bên trong nàng, Emma không hiểu tại sao như thế. Nàng không thực sự muốn đổ lỗi cho chồng mình về sự tấn công của những tên cướp hay như cuộc chiến mà họ vừa đối mặt. Không phải là lỗi của chàng và cũng chẳng phải lỗi của nàng nhưng nàng vẫn cố nói chặn đầu đổ lỗi cho chàng hay có lẽ là cho cả hai. "Tôi thề, thừa đức ông của tôi, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ biết đến một người nào như ngài, tự đặt bản thân mình vướng vào nhiều rắc rối đến như thế! Tôi không chắc là đã có được hạt giống của ngài và điều đó có nghĩa là hiện giờ tôi cũng không có con, ngài có chắc rằng ngài sẽ không để cho mình bị giết chết trước khi tôi có thể có được điều đó! Sau đó thì sao, tôi sẽ bị bỏ lại và lại vướng vào các rắc rối với Bertrand "

Amaury sững người nhìn chằm chằm vào vợ mình mất một lúc, một cảm giác sợ hãi vụt thoáng lướt qua chàng. Giận dữ, mặc dù vậy, lại là cảm xúc nổi rõ hơn hết. Đột ngột lăn người xoay một vòng trên giường, chàng đặt nàng nằm xuống và lấy lại thể chủ động bên trên nàng, đặt bản thân mình vùi sâu hơn vào bên trong nàng trước khi lâm bầm, "Rõ thật là, vợ à, có Chúa chứng giám, ta đã chưa bao giờ có quá nhiều rắc rối trong cuộc sống của mình cho đến khi kết hôn với nàng. "Sự thực thì ta đã bắt đầu có ý nghĩ rằng nàng bị quỷ ám!"

"Bị quỷ ám á!" Emma nhảy dựng lên, thờ hồn hèn khi nghe thấy điều đó.

"À phải, bị quỷ ám! Chàng vừa tống một gã đàn ông vào nắm mồ của hắn, và với tất cả những chuyện vừa xảy ra trong chuyến đi vào rừng, em cũng không cho rằng những điều chàng mang đến là tốt lành cho em!"

Trong khi Emma mở miệng để thốt lên những lời phản đối, Amaury không thể kìm được cúi xuống đã bao phủ lấy nó bằng miệng của mình, Đó không phải là một nụ hôn nhẹ nhàng như chàng thường làm trước đó. Đó là một nụ hôn mãnh liệt, thô ráp, nhiều cảm xúc và đòi hỏi. Emma cũng đáp lại một cách dữ dội không kém, nàng cắn mạnh vào môi chàng và ưỡn hông lên mở rộng mình ra cho chàng thúc mạnh hơn, vùi sâu hơn vào bên trong mình.

Rất mạnh mẽ, rất kích thích như những lần trước nhưng lần này thì nó đã không kéo dài. Nó chỉ diễn ra vài phút trước khi Amaury cứng người lại buộc miệng thốt ra lời nguyên rủa khi không thể kìm chế nổi mà phun trào và lên đỉnh bên trong nàng rồi nằm dài trên người Emma. Chàng cố kéo và giữ cho hơi thở chậm lại, sau đó buộc mình nhấc người lên.

Emma bậm chặt môi khi thấy chồng mình rút ra, sau đó mặc vào bộ đồ của chàng. Chàng vẫn không nhìn nàng cho đến khi rời khỏi phòng. Dừng lại bên cánh cửa, chàng quay lại nhìn nàng với vẻ mặt cau kỉnh và ảo não, “Chúng ta hãy hy vọng rằng lần này hạt giống của anh sẽ kết tinh, vợ à, anh sẽ không hành động như thể một con ngựa đang động đực lần nữa đâu, vì bất cứ ai. Thậm chí kể cả khi đó là vì nhà vua.”

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“Lính giết thuê?” Blake nhú mày nhìn lại chàng. “Tên quỷ quái nào muốn thuê người giết cậu chứ?”

Amaury nhún vai, nét mặt cau kỉnh. “Có thể là bất cứ tên nào trong số rất nhiều tên.”

“À, phải. Cậu có một lượng kha khá kẻ thù đấy nhỉ!”

“Đó là bản chất công việc của chúng ta mà. Công việc trước đây của chúng ta,” chàng tự sửa lại. Là một chiến binh đánh thuê có nghĩa là chàng luôn phải chiến đấu trong một cuộc chiến chống lại một người nào đó, vì ai đó. Nhưng chắc chắn không phải là một cuộc chiến vì chính mình, tất nhiên, và điều đó chỉ càng làm tăng và đẩy lên sự thù địch và phần nộ của bất kỳ ai mà chàng đấu cùng. Trong những năm qua chàng đã tạo ra rất nhiều kẻ thù. Và bất kỳ ai trong họ cũng đều có thể là người đã cử lũ chó chết đó đến tấn công chàng chiều qua.

“May mắn là phu nhân Emma không bị thương.”

“Ừ.” Amaury nhú mày khi liếc về phía lâu đài, vợ chàng, không nghi ngờ gì, chắc hẳn giờ đang mài mê bào chế mấy cái thứ thảo dược của nàng.

“Tớ sẽ nói George Nhỏ tăng lượng lính canh phòng lên,” Amaury gần như tự nói với chính mình. “Tớ cũng sẽ bảo cậu ấy là không được để cho Emma rời khỏi lâu đài mà không có ít nhất mười người lính đi theo hộ tống.”

“Thế còn cậu thì sao?”

“Cho dù tớ có ở bên cạnh cô ấy hay không. Thì ít nhất cũng phải có mười người lính đi theo để bảo vệ.”

“Không, ý tớ là cậu cũng nên có ít nhất một người lính đi theo để bảo vệ.”

Amaury cau mày, rồi thở dài gật đầu chấp thuận. “Được rồi.”

Blake im lặng trong một thoáng. Chàng đã nghĩ là ông bạn của mình sẽ phản đối. Thực tế chàng không nhận được sự phản đối nào khiến chàng tò mò, cũng như chuyện Amaury đột nhiên rơi vào tâm trạng trầm tối từ khi đưa Emma lên gác. Chàng đang tò mò muốn chết đi được vì không biết chuyện gì đã xảy ra, và trong khi chàng đang mãi tìm cách để hỏi thì Amaury đột nhiên bỗng quay sang.

“Cô ấy nghĩ tớ là con ngựa giống! Một con ngựa giống! Chẳng được tích sự gì ngoài việc là công cụ để gây giống!” chàng rống lên.

Mắt Blake mở to kinh ngạc khi nghe thấy điều đó. “Ai cơ?”

“Vợ tớ chứ ai! Thế cậu nghĩ tớ còn có thể nói về ai khác được nữa chứ?!” Chàng liếc sang ông bạn chậm hiểu trước khi tiếp tục. “Tất cả những gì cô ấy cần từ tớ là một đứa con. Tớ chẳng hơn gì một con bò đực cả! Nàng định bắt tớ phục vụ vì cái ý tưởng điên rồ đó. Gieo hạt giống cho đến khi lấp đầy nàng như ly rượu tràn.”

“Cái nhiệm vụ đó nghe thật kinh dị.” Blake nhẹ răng cười khoái trá.

Amaury cau có với sự thiếu thông cảm của ông bạn. “Cậu thì cười được rồi. Có phải nàng ấy mong cậu phục vụ hết đêm rồi lại đến ngày đâu.”

“Thế thì tớ còn tiếc hơn ấy chứ.”

Khi nhìn thấy dấu hiệu sắp có bão tố nổi lên trên mặt ông bạn, Blake lắc đầu. “Tớ không hiểu cậu còn phải phàn nàn về cái gì nữa, ông bạn già ạ. Vài ngày trước cậu than phiền về việc vợ cậu thích việc đó, mà cậu thì chắc rằng như thế là không đúng đắn. Rồi giờ cậu bảo tớ vợ cậu chỉ coi cậu như một thùng đựng hạt giống, điều mà nhà thờ cho là suy nghĩ đúng đắn cần phải có của một phụ nữ, ấy thế mà cậu cũng lại thất vọng. Ôi, ầy dà, ôi, tớ nghĩ tớ hiểu ra rồi.”

Amaury chỉ quắc mắt lờ bạn, Blake gật. “Phải. Thằng đàn ông kiêu hãnh trong cậu bị tổn thương vì nghĩ rằng sự quan tâm của vợ dành cho mình chỉ để kiếm được một đứa con, và cứu đời mình khỏi tay gã Bertrand.” Chàng lại gật gù. “Phải, chính là như vậy. Mà điều đó làm tớ phải suy nghĩ là sự quan tâm của cậu dành cho cô ấy có lẽ đã vượt quá mức chỉ coi cô ấy như một người vợ rồi.”

Amaury sững người như vừa bị thui cho một cú, rồi tức thì lắc đầu nguây nguậy.

“Đừng đấy.” Blake gật. “Có khi cậu đã yêu nàng rồi cũng nên.”

“Yêu á?!” Amaury kinh hoàng trước ý tưởng đó. “Nàng là vợ tớ mà?”

“Biết rồi, nhưng—“

“Đàn ông không bao giờ yêu vợ mình cả,” chàng chán nản khẳng định. “Họ dành tình yêu cho người tình của mình. Vợ chỉ là của để dành thôi.”

“Tớ chưa từng thấy cậu có nhân tình bao giờ, Amaury.”

“Chưa, nhưng—“

“Và, có lẽ một bây giờ là các quý ông và phu nhân để dành tình yêu cho nhân tình, nhưng Emma thì không phải là một mệnh phụ bình thường. Nàng rất dễ yêu,” chàng thông cảm nói.

Amaury lừ mắt. “Để vợ tớ yên. Nàng sẽ không có tình nhân nào hết.” Rồi chàng quay người, lao thẳng ra sân trong lâu đài, bỏ lại Blake sững sờ nhìn theo.

Emma ngược nhìn lên từ cái nồi nàng đang khuấy và mỉm cười với Gytha khi bà bước vào. Bà là người lớn tuổi nhất của ngài Lascey. Dù già để có thể làm mẹ của Emma. Bà thậm chí còn khiến nàng nhớ đến Phu nhân Kenwick đã quá cố nữa. Đó là khi bà mỉm cười nhẹ nhàng và lặng lẽ dỗ dành Emma bình tĩnh lúc nàng bị quẫn chặt với các cây kim ghim dây xung quanh hay phải chui vào và thử hết cái váy này đến cái váy khác lên người trong những buổi thử đồ. Emma thích bà, và nàng không phải là người duy nhất, Sebert cũng thích bà, đây mới là điều đáng kể.

Ngài Lascey và người của ông chỉ vừa mới ở đây có hơn 4 ngày, mà Gytha và ông quản gia của nàng đã không thể rời nhau nửa bước. Họ ngồi cạnh nhau trong các bữa ăn và cùng nhau biến mất sau bữa ăn tối, và Gytha thì luôn tìm ra được đủ mọi cái cớ hợp lý để đi xuống tầng dưới vào ban ngày với hy vọng có thể nhìn thấy hoặc được ở cùng Sebert một lúc. Emma đã vài lần đi ngang qua cặp tình nhân khi họ đang ôm quần lấy nhau ở vài nơi trong lâu đài. Những người hầu phòng và những người làm trong bếp đã bắt đầu khúc khích cười bất cứ khi nào thấy cặp đôi này đi qua.

Emma cũng không chắc mình phải làm gì trong tình huống này. Nàng cảm thấy có chút ngạc nhiên khi ở vào tuổi này mà họ vẫn có thể tìm thấy sự thích thú, thường thức và cảm nhận sự thân mật với niềm đam mê cháy bỏng đến thế. Nàng cũng cảm thấy có chút chạnh lòng pha lẫn chút thú vị. Thêm vào đó, có một thực tế là nàng chưa từng thấy ông Sebert hạnh phúc đến thế trước đây, Emma cảm thấy có chút miễn cưỡng và bất đắc dĩ khi phải khiển trách họ bởi những hành vi quá lộ đó, có lẽ vì vậy mà nàng đã chọn cách giả lơ đi, không trách móc gì cho đến giờ. Nhưng chuyện này không thể cứ tiếp tục mãi như thế được. Cần phải làm điều gì đó để dừng nó lại. Nàng chỉ thấy sợ sẽ có chuyện xảy ra. Emma không hy vọng rằng nàng có thể thuyết phục được Gytha ở lại, vì vậy nàng rất lo ngại rằng khi Gytha trở về London cùng với ngài Lascey khi ông rời đi, thì ông quản gia tốt nhất của nàng cũng có thể sẽ chọn đi theo bà ấy. Đó không phải là loại rắc rối mà Emma muốn muốn giải quyết thời điểm này. Dường như đã có quá nhiều rắc rối và náo động xảy ra ở lâu đài Eberhart trong thời gian này rồi.

Thật ra là kể từ sau đám cưới nàng, nàng nghĩ. Rồi nàng tự nhủ. Không, mọi chuyện có lẽ đã bắt đầu từ trước đó rồi. Từ sau cái chết của chồng nàng? Hay có lẽ là từ sau buổi triệu kiến trong triều?

“Công tước khó ở sao, thưa phu nhân?”

Emma ngược lên, đỏ mặt khi Gytha bước đến cạnh nàng, liếc nhìn cái ẩm đầy về tò mò. “Kh-không,” Emma trả lời. Giọng nàng bỗng dưng trở nên lắp bắp khó khăn. Hăng giọng, nàng cố nặn ra một nụ cười và lắc mạnh đầu. “Không, anh ấy khỏe mà.”

“Vậy sao tối nào phu nhân cũng phải chế rượu thuốc cho ngài?”

“Ta... Đây là loại nước giải khát mới mà ta đang thử nghiệm,” Emma nói dối, tránh nhìn vào bà.

Gytha khẽ nhún mày. “Nhưng chẳng phải đây là tóc tiên và—“

“Bà biết nhiều về thảo dược nhì,” Emma ngắt lời, tha thiết muốn đổi chủ đề.

“Phải. Mẹ tôi đã dạy tôi.” Gytha quay sang nhìn đồng thảo mộc còn đang nằm trên bàn bếp. Lướt tay lật nhẹ các bó lớn trong số chúng, bà dừng lại vì ngạc nhiên, và bà ngắt một chiếc lá ra ngắm nghía nó một cách chăm chú, cẩn thận. “Chẳng phải đây chính là damiana sao?”

“Đó là một loại thảo dược phổ biến mà.” Emma nghe thấy sự phòng thủ trong giọng nói chính mình rồi nháy mắt. “Nó giữ cho cơ thể điều độ đó mà.”

Gytha khẽ nhướn mày, miệng bà há ra vì ngạc nhiên rồi bà đặt chiếc lá xuống, “Ồ phải, nó sẽ giúp cho cơ thể thường xuyên ở trạng thái khỏe vừa đủ.”

Emma đỏ mặt vì câu nói đầy ẩn ý của Gytha, nhưng nàng đã được giải thoát khỏi tình huống này khi cánh cửa phía sau nàng bật mở, và Sebert bước vào phòng, mỉm cười dịu dàng với Gytha. “Con công Pháp đang cầu nguyện cả lên vì bà vắng mặt lâu quá đấy, Gytha. Có lẽ bà nên—“

“Ồ vâng.” Gytha thờ dãi đi về phía cửa, về cau có được thay bằng một nụ cười gọi ý. “Ngài sẽ quay lại đó cùng tôi chứ?”

Mắt Emma mở to vì ngạc nhiên với hàm ý của bà, rồi còn mở to mắt hơn khi thấy lão Sebert đỏ mặt, nuốt ực xuống, rồi cũng gật đầu đồng tình với gọi ý đó.

“Ôi Chúa ơi,” nàng lắc đầu than thầm. Nàng sẽ phải làm cái gì đó với Gytha và Sebert sớm thôi. Rất sớm, nàng không thể chờ đợi, quay trở lại với cái nồi thuốc đang khuấy dở. Đây là liều damiana khác. Có vẻ như nàng sẽ phải sắc một liều damiana mới mỗi ngày. Vì trước đó nàng đã cho quá nhiều vào rượu của chàng. Emma đã mong có thể giảm bớt liều đi sớm hơn, nhưng sau khi chàng đã đe dọa nàng lúc chiều thì...

Nàng thật tâm không tin rằng chàng sẽ từ chối lên giường với nàng. Chàng có vẻ rất thích mà. Ngoài ra, nàng không biết chắc vì sao chiều nay chàng lại điên tiết như thế. Nên nàng vẫn phải cẩn trọng. Thay vì giảm liều lượng damiana vào cốc chàng, nàng chủ định tăng gấp đôi. Và cũng sẽ không trộn thêm với các loại cỏ khác nữa. Nàng phải chọn lọc, không thì chàng còn chỗ trong cốc của chàng nữa. Như vậy thì an toàn hơn... phòng trường hợp chàng làm đúng như những gì đã dọa nàng.

Emma mở mắt, thờ dài liếc sang chỗ trống trên giường cạnh nàng. Có vẻ như Amaury nghiêm túc về chuyện không ngủ với nàng nữa. Chàng đã uống nhiều rượu trong bữa tối qua, và không ngừng uống cho đến khi gục xuống bàn, ngày như kéo gỗ. Emma đã để mặc chàng ngủ ở đó mà bỏ về phòng ngủ của họ.

Mặc dù thực tế là nàng không chỉ tăng gấp đôi mà còn gấp bốn liều lượng damiana trong rượu chàng, chàng cũng vẫn không đến với nàng. Có thể tác dụng của thuốc bị giảm đi do cơ thể chàng đã được thích ứng với nó rồi. Hoặc có thể lượng rượu chàng uống đã làm mất đi tác dụng của damiana. Dù là vì lý do gì, thì cũng nó cũng không mang lại tác dụng, và nàng đã phải trải qua cả đêm dài, một mình trên giường. Cảm giác quen có người khác bên cạnh thật lạ. Thật mạnh, đến nỗi, nàng thấy nhớ sự có mặt của chàng khi vắng chàng.

Thờ dài, cuối cùng nàng cũng ngồi dậy rời khỏi giường, thay trang phục, suy nghĩ về khả năng chàng có thể có ý định từ chối ngủ với nàng thật. Đó là tình huống mà nàng chưa từng muốn nghĩ đến. Nó không chỉ là vì nàng muốn có con với chàng. Mà sự thật là, nàng nhớ chàng.

Amaury đã giữ lời hứa, chàng hỏi ý kiến nàng trong hầu hết mọi chuyện. Chàng cũng đã bắt đầu nói chuyện với nàng vào buổi tối, ôm nàng sau khi làm tình và bàn luận về những chuyện xảy ra trong ngày. Lúc đầu chàng còn có vẻ ngượng ngịu, nàng biết rõ chàng không thoải mái lắm khi làm như vậy. Nhưng chàng vẫn tiếp tục và dần dần đó là một kiểu như nghi thức hàng đêm của họ, và nó là một nghi thức mà nàng đã bỏ lỡ và rất nhớ nó đêm qua. Emma buộc phải tự thừa nhận như vậy khi ra khỏi phòng.

Đại Sảnh ồn ào sống động khi nàng bước xuống chân cầu thang và đi về phía những chiếc bàn lớn, nơi những người lính và người hầu đang ăn sáng. Ánh mắt nàng tìm kiếm và nhìn thấy Amaury đang ngồi như lún xuống trong chiếc ghế ở chỗ chàng vẫn thường ngồi. Chàng khó chịu cau có nhìn mọi người như thể bức bối khi thấy họ cười đùa. Rõ ràng là tâm trạng chàng chẳng hề khá hơn hôm qua chút nào.

Than thầm trong bụng, Emma cố vịn vào một nụ cười rạng rỡ để chào chàng khi tiến lại gần, nhưng bước chân nàng khựng lại giữa phòng khi mắt nàng lia thấy lũ chó ở cạnh lò sưởi. Tò mò pha lẫn âu lo về nên một đường nhăn nhó giữa trán nàng, nàng ngập ngừng, rồi bước chân hướng về phía chúng.

Mấy con chó cũng có thời gian biểu y như những người khác trong lâu đài. Ban ngày chúng chơi đùa bên ngoài, chơi với bọn trẻ con hoặc theo mọi người đi săn nếu cần. Vào những ngày mưa, người ta nhìn thấy chúng nằm cuộn tròn trong bếp, theo chân những người nấu bếp với đôi mắt buồn bã, kêu rên ư ử để hy vọng được ném cho món gì đó. Tối đến chúng nằm trước lò sưởi ngủ, chỉ thức dậy vào lúc có người đầu tiên bước vào Đại Sảnh để ăn sáng. Rồi cả đàn lại dời đến những cái bàn, nằm đấy mỗi bữa, tấp từng miếng thức ăn từ trên bàn rơi xuống hoặc được quăng đến chỗ chúng.

Đáng lẽ ra đó phải là nơi chúng đang nằm bây giờ. Thế nhưng chúng dường như vẫn đang ngủ. Điều đó khiến mối bận tâm của Emma càng sâu sắc hơn khi nàng đến gần chúng. Không thể tin nổi là chúng lại có thể nằm ngủ trong tiếng ồn của những người đang chờ bữa ăn sắp được dọn ra. Trừ khi chúng bị ốm.

Từ giây phút Emma bước vào, Amaury đã cảm nhận được sự có mặt của nàng. Cảm giác râm ran bò từ lưng cho đến gáy chàng để thông báo. Chàng luôn có cảm giác đó mỗi khi nàng đến gần chàng, nhưng không thường từ sau lưng chàng. Hầu hết cảm giác xao xuyến đến từ phía trước, và thường là, thấp hơn. Khốn kiếp, sự có mặt của nàng là đủ để khiến cho mọi phần dưới cơ thể chàng phải rung động. Chỉ cần một nụ cười của nàng thôi là cũng đủ để chàng cứng lên như đá ở Stonehenge[1]. Vấn đề là chuyện đó làm trí óc chàng rối như tơ vò. Blake cũng đứng một phần nào đó. Amaury quả thật vô lý. Lúc đầu thì chàng thấy phiền vì vợ chàng thích chuyện giường chiếu; giờ chàng lại khó chịu vì nàng có vẻ chỉ thích ngủ với chàng để kiểm soát được con. Cảm xúc chàng bộn bề ngay cả khi chàng không hiểu được mình. Thật rắc rối. Tâm trí chàng như đã thành một đồng ngôn ngữ như phân bò.

Vợ chàng có thể cũng chỉ bối rối với biểu hiện của chàng như Blake thôi. Không nghĩ ngợi gì, nàng cho rằng việc họ ân ái chỉ vì một mục đích duy nhất là có con, và điều đó hoàn toàn hợp tình hợp lý. Và đó, chính là mục đích của hôn nhân theo lời răn của Nhà thờ. Nhưng... chàng muốn nhiều hơn thế. Chàng không chỉ muốn là người đứng giữa nàng với Bertrand. Chàng muốn... của khí ả, chàng không biết chính xác chàng muốn cái quái gì, và đó mới là vấn đề.

“Có thể cậu đã yêu nàng rồi cũng nên.” Từng từ Blake nói vang lên trong đầu chàng làm chàng rùng mình. Chàng ít khi có cảm xúc đó. Chàng gặp quá ít những cảm xúc như thế trong đời. Và, bỏ qua việc chàng thiếu thốn những cảm xúc như thế trong quá khứ, thì giờ chàng cũng không thích việc phải chịu đựng nó như thế. Đặc biệt với người phụ nữ coi chàng chẳng hơn gì một con bò đực để cứu nàng khỏi gã Bertrand.

Nhiều lắm, chàng liếc xuống thứ chất lỏng tối màu trong cốc. Tuy nhiên, bạn chàng đúng, Emma là một phụ nữ đặc biệt. Amaury đã từng thấy nhiều hành động của những người được coi là phu nhân quý tộc. Vợ của cha chàng là một ví dụ. Một phụ nữ đẹp, luôn có nụ cười thân thiện trên môi – miễn là có người nào đó quanh bà đủ xứng đáng, theo bà nghĩ, để nhìn thấy. Với những kẻ không xứng, như người hầu hay đứa con hoang của chồng, thì bà ta là một á đản bà độc ác và nhẫn tâm.

Và những người phụ nữ khác trong triều, chàng cay độc nghĩ. Đối với chàng những người phụ nữ tranh nhau tìm kiếm một người chồng cũng như lũ đàn ông chiến đấu chống lại nhau ngoài chiến trường. Lạnh lùng, ác liệt, nhiều mưu mô và xảo quyệt.

Chàng không nhìn thấy chút gì như thế ở vợ mình. Người của nàng, từ người hầu cho đến lính, đều thật sự thích và tôn trọng nàng. Có thể nhìn rõ điều đó

ở cái cách họ lập tức làm theo mệnh lệnh của nàng chỉ với những yêu cầu nhỏ nhẹ, thậm chí trung thành đến mức khiến cho tất cả những mảnh vải ở mọi nơi trong lâu đài đều được nhuộm đen theo ý nàng, kể cả quần áo của họ. Amaury đã từng hỏi quản gia, lão Sebert, vì sao họ lại mặc cái thứ đồ ảm đạm đến thế, lão chỉ đơn giản trả lời, “Phu nhân yêu cầu như vậy. Phu nhân đang để tang. Hoặc đã từng. Tôi đoán nó đã kết thúc khi phu nhân tái hôn.” Khi đã hiểu tính chất nghiêm túc của vấn đề, Amaury lại hỏi, “Và các người làm theo?”

“Vâng, thưa công tước.”

“Nhưng vì sao?”

“Vì sao ư?” Lão có vẻ bất ngờ trước câu hỏi đó. “Vì sao à, chỉ để làm phu nhân hài lòng thôi.”

Một câu trả lời đơn giản nhưng tự nó nói lên nhiều điều hơn thế. Để làm nàng vui. Không phải vì sợ hãi. Không phải vì trách nhiệm. Thậm chí cũng không phải vì nàng là bà chủ, mà là để làm hài lòng nàng. Người của nàng làm việc chăm chỉ để làm nàng vừa lòng. Và đôi lại, nàng chu đáo với họ. Quan tâm đến sức khỏe của họ, chăm chút cho bữa ăn của họ, lắng nghe đến những yêu cầu của họ. Nàng thậm chí còn chăm sóc cho lính của chàng, chăm sóc cho vết thương và sức khỏe của họ.

Tiếng kêu thảng thốt làm chàng phải liếc về phía lò sưởi. Vợ chàng đang quỳ bên hai con chó, mặt nàng đầy kinh hoàng. Nhíu mày, chàng đứng lên đi về phía nàng, rồi khựng lại khi George Nhỏ lao vào, chạy đến bên chàng.

“Một toán lính đang đến.”

“Chúng là ai?”

“Tôi không nhìn thấy biển hiệu. Chúng ở quá xa.”

Amaury nhíu mày. “Một đoàn quân à?”

“Không. Ít lắm.”

“Thế thì có thể Hầu tước Rolfe quay lại,” Amaury nhún vai đoán, rồi tiếp tục đi về phía vợ. “Chuyện gì thế, vợ?”

Emma ngồi bệt xuống gót chân, nhìn trống rỗng vào hai con vật đang nằm im thín thít. “Chúng chết rồi.”

“Chết!? Cả đàn chết?” Tiếng thét của chàng thu hút sự chú ý của những người còn lại trong Đại Sảnh, và nhiều người đã bắt đầu đi về phía lò sưởi.

Emma chỉ thờ dãi đáp lại giọng nói không tin nổi của chàng. Tự bản thân nàng cũng không thể tin, dù nàng đã sờ từng con một và cảm nhận sự lạnh lẽo của từng cơ thể im lìm dưới lớp lông của cả ba con chó. Chúng đã chết, chắc cũng phải vài giờ rồi. “Vâng, chồng à, cả ba con.”

“Có phải bệnh dịch không, thưa phu nhân?” Tiếng của Maude không hơn gì tiếng thì thầm khi bà quỳ xuống cạnh nàng, tự mình nhìn vào những con vật nằm đó.

“Không.” Emma khẳng định, liếc sang bà với vẻ quở trách. Chỉ ám chỉ đến từ “dịch bệnh” là cũng đủ để tạo nên sự hoảng hốt vào lúc này. Quay đi, nàng nâng đầu một con vật đáng thương lên trong tay nàng để kiểm tra mắt và miệng nó, trán nàng cau lại.

“Đó chẳng phải là những nốt phát ban sao?” Maude nói.

“Không!” Nàng quát lại khi tiếng gầm râm sợ hãi bắt đầu lan ra từ đám đông trong sảnh và mọi người bắt đầu bước lùi lại. “Chúng bị trúng độc.”

“Trúng độc ư!” Người hầu gái thốt lên kinh ngạc, mắt ngơ vờ.

“Trúng độc?” Amaury nhìn đàn chó. Chúng chỉ ăn đồ ăn được vớt xuống từ bàn ăn, hoặc những mẩu ăn thừa sau bữa ăn tối hôm trước. Không ai bị làm sao cả. Ngoài ra, chỉ có một bát nước lớn để ngoài cửa bếp mỗi sáng cho chúng uống thôi. Mất chàng chậm chậm quay lại chiếc bát.

“Vâng, chúng bị độc.” Emma đứng dậy quay về phía chàng.

“Nàng đã giết chúng!” Lời buộc tội bùng lên giữa căn phòng im lặng, gần như làm Emma quỵ ngã vì bất ngờ.

“Sao cơ?” nàng thì thầm hỏi trong kinh ngạc.

“Nàng đã giết chúng. Đầu độc chúng với mấy loại thảo dược của nàng.”

Nàng sửng lại cảm phẫn. “Chàng điên sao? Tại sao em lại phải đầu độc chúng chứ?”

Mất chàng rút xuống đàn chó tội nghiệp. “Là ta.”

“Gì cơ?”

“Vì ta. Nàng đang cố đầu độc ta!” chàng thốt lên ngay khi nhận ra điều đó.

“Thưa đức ông,” giọng Emma đầy phẫn nộ khi bước về phía chàng.

“Không!” Chàng bước lùi lại, giờ hai tay chàng lên như thể tránh chạm vào một mụ già xấu xí. “Nàng có bỏ thuốc vào đồ uống của ta bữa tối qua không?”

Khi nàng chỉ im lặng nhìn chàng, Amaury bước đến nắm lấy cánh tay nàng mà lắc. “Có hay không?!”

“Có!” nàng bật lại, và chàng buông nàng ra ngay lập tức, gần như quăng nàng ra.

“Ta đã đổ cốc của ta vào cái bát nàng để dành cho đàn chó tối qua. Và giờ, chúng chết... vì bị đầu độc. Đó là chất độc có trong cốc của ta.”

Ngay cả Emma cũng nín lặng trước lời chỉ trích đó. Cả sảnh gần như nín thở chờ nàng đáp lại, nhưng trước khi nàng có thể cất lời, Alden đã chạy tới bên nàng.

“Có thể đó là một tai nạn,” cận vệ của Amaury gợi ý để bảo vệ nàng. “Có vẻ là như thế, thưa Công tước, thảo dược nhìn khá giống nhau. Tôi cũng không thể phân biệt nổi chúng. Có thể...” Cậu ta ngừng lại, tìm ra cách nào đó mà phu nhân yêu quý của cậu có thể vô tình gần như giết chết chồng mình.

Emma những muốn bạt tai cậu ta. Việc chàng trai cố tìm một cái cớ để bảo vệ nàng nói lên thực tế là chính cậu bé cũng tin thuốc của nàng chính là nguyên nhân dẫn đến sự đầu độc. Nàng liếc khắp phòng chỉ để thấy sự bối rối hiện lên trên những khuôn mặt của họ. Emma cảm thấy như nàng bị thui vào bụng.

“Ta không nhầm lẫn gì cả, và ta, không đầu độc chồng ta!” nàng điên tiết gào lên.

Sự hoảng hốt hiện lên trên khuôn mặt của mọi người trước sự thể hiện không ra dáng quý bà chút nào, nhưng Emma không thềm quan tâm đến ý kiến của họ lúc này. Họ đều nghĩ nàng như kẻ sát nhân, vì Chúa! Ngay cả người của nàng cũng nhìn có vẻ băn khoăn. Phát怒 lên với tất cả bọn họ, nàng quay bước đi, nhưng Amaury đã nắm lấy cánh tay nàng, làm nàng bị khựng lại.

“Nàng sẽ không thể chỉ đơn giản mà bỏ đi như thế được, vợ.”

Emma nhìn thẳng vào bàn tay đang nắm cánh tay nàng, rồi lạnh lẽo nhìn lên khuôn mặt giận dữ của chàng. “Chồng à?”

Nàng gọi quá ngọt ngào và hoàn toàn tương phản với sự căm phẫn lạnh lẽo trên khuôn mặt nàng đến nỗi mắt chàng nheo lại thận trọng. “Sao vợ?”

“Câm miệng lại đi!” Cả căn phòng thốt lên khi nàng gầm lên. Lạnh lùng liếc nhìn đầy thóa mạ sang họ, Emma vùng tay ra và bước lên cầu thang. Nàng không có ý định đứng đó mà nghe những lời tội tệ đó. Sau đó thì họ có thể còn gọi nàng là mụ phù thủy rồi chuẩn bị lập giàn mà thiêu nàng.

Amaury sững sờ nhìn theo sau lưng vợ, rồi quay sang bạn mình. “Cô ta vừa nói gì với tớ?”

“Tớ tin là nàng nói cậu câm mồm lại.”

“Phải.” Amaury gật, mắt chàng nheo lại thành hai đường thẳng. “Cô ta đã nói thế.”

Chàng bắt đầu bước theo nàng với vẻ chét chóc trong mắt chàng, nhưng Blake lập tức túm lưng chàng lại. “Không, anh bạn. Để nàng đi. Nàng đang giận dữ và -”

“Cô ta đang giận dữ ư!?” Amaury gầm lên, quay lại. “Vợ tớ mới nói tớ tự treo mồm lên đi! Nói những từ hạ cấp đến thế. Cô ta không phải là một quý bà đâu, Blake. Tớ cho cậu biết, cô ta không đáng là một mệnh phụ! Tớ đã nghi ngờ chuyện đó khi cô ta thích thú chuyện gối chăn, nhưng giờ, tớ chắc đây. Không quý bà nào sử dụng thứ ngôn ngữ thô tục đó. Hay thích thú với chuyện vợ chồng. Và chắc rằng cũng không ai đi đầu độc chồng mình!” chàng hét vào cái lưng của Emma, rồi quay về phía lính của mình. “Khốn kiếp, các người đang để kẻ định giết ta chạy đi à?! Ngăn à lại!”

“Thôi nào Amaury, chúng ta phải nghĩ cho thấu đáo,” Blake cảnh cáo.

“Còn gì để mà nghĩ nữa? Còn chưa đủ tệ sao, tớ bị bọn cướp và lũ giết thuê cố thực hiện âm mưu đó, nhưng giờ, là vợ tớ cố giết tớ!” Chàng gào lên câu cuối cùng về phía nàng. “Thật không nghi ngờ gì là Fulk đã tự giết mình!”

Emma khựng người lại như đông băng và nàng định quay lại để sặc cho chàng một trận thì bị phân tâm khi bốn người lính vội vã lao về phía nàng. Mắt nàng mở to hoảng hốt khi bắt đầu nhận ra tình thế gay go của mình. Điều đang xảy ra còn vượt quá sự lảng mị đối với nàng. Nàng đã cho chồng nàng uống những thứ thảo dược đáng nguyên rủa đó, như mọi người đều có vẻ đã biết. Chàng đã đổ rượu của chàng vào cốc của lũ chó vào tối qua, và giờ, sáng nay, chúng đều chết... vì thuốc độc. Đó là bằng chứng. Bằng chứng của sự mưu sát. Một tội ác có thể phải chịu án tử hình.

Cửa lâu đài bật mở làm mọi người ngạc nhiên. Sự ngạc nhiên đó còn lớn hơn khi Hầu tước Bertrand bước vào. Emma chắc đã thốt ra tiếng gì ngạc nhiên, vì mắt gã lập tức bay về phía nơi nàng đứng, rồi mỉm cười rạng rỡ đến gần như làm nàng lóa mắt.

“Phu nhân Emmalene, ta đã đến ngay khi biết tin!” Vợ vã đến cạnh nàng, chàng vươn tới tay nàng.

“Tin gì cơ?” nàng hỏi, căng thẳng bước lùi lại. Tia nhìn nàng lia đến những người lễ ra đến bắt giữ nàng, để thấy họ đã đứng lại và trông có vẻ ngập ngừng.

không biết có phải bắt giam nàng nữa không. Mắt nàng lập tức quay về phía Bertrand khi gã nồng nhiệt cầm tay nàng trong cả hai tay gã và siết nhẹ. Sự bối rối lập tức đẩy lên sự ngờ vực trong nàng. Cách cư xử và chào hỏi của gã đều có gì đó không đúng. Gã không nên tỏ ra vui đến thế khi gặp nàng. Nàng đã lại cưới một người khác, cản trở kế hoạch của gã. Nếu gã không giận dữ đến thế vào lần cuối đến đây thì nàng đã không nghi ngờ sự chào hỏi nồng nhiệt đến thế bây giờ.

Và sự nồng nhiệt cũng ngay lập tức trở nên đúng nghĩa hơn, nàng ngờ vực nghĩ khi gã kéo người nàng về phía mình.

“Bỏ tay ra khỏi vợ ta!”

Cả hai người họ đều giật mình khi nghe Amaury gầm vang như sấm. Emma thò ra nhẹ nhõm khi Bertrand thả nàng ra. Rồi nàng quay sang cau có với cách hành xử đồng bóng của chồng. Một khắc trước chàng còn đang kết tội giết người, và giờ chàng đang gặt gồng đầy sở hữu với người khác vì đã chạm vào nàng.

Amaury cau có với phản ứng của nàng, rồi chuyển sự chú ý sang Bertrand.

Gã trông còn hơn cả giật mình, mà còn có vẻ ngờ ngàng. Trông gã còn có vẻ phát ốm khi lẩm bẩm, “Nhưng người lẽ ra đã -“

“Bertrand!”

Emma rúm người trước giọng nói cộc cằn cao vút ấy. Quay về phía cửa, nàng thấy một người phụ nữ đang đứng ở lối vào. Cao, gầy như xác chết, khuôn mặt rắn rỏi nhìn lại nàng lạnh lùng. Lần này Bertrand không đi một mình. Lại thêm một chuyện đáng buồn nữa, Emma nghĩ khi bắt gặp sự căm hận trong mắt Phu nhân Ascot.

Amaury chịu đựng cuộc chiến ý chí thâm lặng giữa vợ chàng và mẹ Bertrand lâu nhất có thể, rồi nôn nóng lôi kéo sự chú ý của cả hai người phụ nữ về phía mình. “Ta cho rằng hai người đến đây hẳn có lý do chứ?”

Phu nhân Ascot nhướng một bên mày trước sự thô lỗ của chàng, nhưng Amaury không quan tâm. Chàng không có thời gian để làm vừa lòng mẹ già với thằng con mè nheo của mẹ. Chàng còn có ba con chó lẩn đùng ra chết và một cô vợ để giải quyết.

“Chúng tôi đang trên đường vào triều và nghĩ rằng có thể dừng lại để gửi lời chúc mừng,” Phu nhân Ascot lên tiếng sau một lúc im lặng. Rồi gõ gậy xuống sàn, mẹ giật giọng, “Đúng không, Bertrand?”

“Vâng.” Gã háng giọng và bước đến gần mẹ với những bước đi rón rén hèn nhát. “Xin chúc mừng.”

Amaury nhú mày nhìn cả hai người họ. Trông bọn họ đều giống như những con rắn, cả hai, trườn vào lâu đài của chàng và phả ra những lời dối trá đường mật từ cái lưỡi chẻ ra như móng xiếc. Chàng biết bọn họ đang chờ đợi ở bên kia nhánh sông, trên lãnh địa của Chester từ sau đám cưới của chàng. Người của Chesterford đã gửi tin cho chàng. Và Eberhart cũng không nằm ngoài lộ trình trên đường vào triều của bọn họ, nhưng nếu đúng là bọn họ đến đây để ăn mừng, thì điều đó có nghĩa là chàng hẳn phải là người có cùng số phận với người vợ đã chết của vua Richard. Chàng không hề bỏ lỡ một từ nào Bertreand đã nói khi bước vào. “Ta đã đến ngay khi nghe tin.” Tin gì, lời cầu nguyện? Về cái chết của đàn chó? Hay điều gì khác? Mắt chàng lia sang vợ khi chàng gói ghém kết nối mọi thứ trong đầu. Nàng vẫn đang nhìn hai người đang đứng bên cửa với sự nghi ngờ ghê tởm. Rồi nàng nhìn lại về hướng những con vật không may mắn nằm im lìm bên lò sưởi, rồi cuối cùng mới liếc sang chàng. Sự thấu hiểu lướt qua mặt nàng. Rồi môi nàng xoắn lại cay đắng. Amaury nao núng trước cái nhìn đó, cảm giác tội lỗi dâng đầy trong chàng, cái bóng ma ám ảnh đang bao trùm xung quanh xiết lấy và gây sự ép lên các bộ phận bên trong bộ phận cơ thể chàng cuối cùng đã được xóa bỏ.

“Chúng tôi sẽ không ở lại dùng trà đâu,” Phu nhân Ascot hung hăng thông báo, nhưng thể đã có ai mời bà ta vậy. “Chúng ta còn phải lên triều. Đi thôi, Bertrand.” Hồng hách đi xuống bậc cửa, mẹ đi ra khỏi pháo đài, khuất tầm mắt, gã con mẹ lon ton chạy đuổi theo.

Amaury quay sang bốn người lính đã nghe lệnh đuổi theo vợ chàng, ra lệnh: “Đi theo chúng. Đảm bảo chúng đi khỏi lãnh địa của ta.”

Bốn người lính bước đi lập tức.

Chàng liếc về phía vợ chàng để thấy rằng nàng đã quay đi và bỏ chạy lên tầng.

“Có cần tôi đưa phu nhân trở lại không?”

Thở dài, Amaury lắc đầu với George Nhỏ, liếc lại về phía lưng vợ khi nàng leo đến bậc trên cùng và mất hút.

“Tớ cho rằng cậu đã quyết rằng vợ cậu không liên quan gì đến chất độc trong rượu của cậu?” Blake lẩm bẩm, nhẹ nhõm ra mặt.

Amaury liếc sang bạn, rồi bước về chiếc bàn đầu tiên, tự lự ngồi xuống ghế. Nâng cốc lên, chàng nhìn sang hai người đàn ông ngồi cùng. “Gần đây tớ toàn gặp vận rủi.”

“Phải,” Blake từ tốn đồng ý. “Tớ chưa từng để ý là cậu lại có thể đen đui đến thế. Gần như chết ba lần chỉ trong vài tuần ngắn ngủi.”

“Ừm.” Amaury cau mày.

“Cậu nghĩ sao?”

“Tớ đang nghĩ, chuyện bọn cướp tấn công tớ thật lạ lùng. Theo như lính vũ trang của Emma đã nói, chúng chưa từng tấn công ai trước đó. Cướp bóc? Có. Nhưng không cố giết người. Chúng không đòi tui tiền của tớ. Vậy vì sao chúng lại tấn công tớ?”

“Có thể chúng sợ khi cậu thành chủ đất mới cậu sẽ đuổi chúng ra khỏi rừng,” George Nhỏ ồm ồm nói.

“Nhưng chính việc chúng tấn công mới làm tớ có quyết định đó, mà mọi chuyện đều bị ép xảy ra như thế bất chấp hậu quả.”

Blake gật. “Chúng có ý định giết cậu.”

“Phải, cũng như lũ lính đánh thuê.”

Lông mày của George Nhỏ nhướng lên. “Cậu không còn nghĩ lũ lính đánh thuê là do kẻ thù cũ của cậu cử đến nữa à?”

“Không.”

“Và cậu cũng không còn nghĩ vợ cậu đã cố đầu độc cậu?”

Chàng mệt mỏi lắc đầu và nói ra điều vừa lướt qua đầu chàng. “Nàng là người khẳng định đó là vụ đầu độc. Những người khác đều nghĩ chúng chết vì bệnh.”

Cả hai người đàn ông đều đồng tình với sự thật đó. Rồi Blake tỏ ra mất kiên nhẫn và khẽ nhíu mày. “Cậu có vẻ không hài lòng với phát hiện đó, anh bạn ạ.”

“Thật ra tớ không biết tớ có thích không nữa,” Amaury buồn bã thừa nhận. “Tớ mừng là vợ tớ không mong tớ chết... nhưng tớ không mong cái giá phải trả cho sự buộc tội sai lầm của mình.”

“Nàng sẽ tha thứ cho cậu thôi,” Blake đặt tay lên vai an ủi chàng. “Thực tế, tớ nghĩ nàng có tình cảm rất lớn với cậu.”

George Nhỏ gật đầu lia lịa bày tỏ sự đồng tình và Amaury ngồi thẳng lưng trên ghế. “Cậu cũng thấy thế à?” Về hy vọng phai dần trên mặt chàng, thay bằng vẻ nhăn nhó khi nhớ đến vẻ mặt nàng vào lần cuối nàng nhìn chàng. Nàng không có vẻ gì có tình cảm với chàng hết.

“Cậu nghĩ rằng ba vụ vừa rồi có liên quan? Vụ cướp, vụ ám sát, và vụ đầu độc?” Blake kéo sự chú ý của chàng quay trở cuộc nói chuyện của họ.

“Bốn.”

“Bốn ư?”

“Phải. Đám cưới, hai vụ tấn công, một vụ đầu độc.” Chàng để vài khoảnh khắc trôi qua. “Những vụ tấn công không hề bắt đầu trước ngày cưới. Còn ai có lợi nếu tớ chết?”

Blake bặm môi quả quyết. “Bertrand.”

“Chính xác. Lời hấn nói với Emma khi mới bước vào làm tớ nghĩ ra.”

“Ta đến ngay khi biết tin?” George Nhỏ lầm bầm lại, rồi nhướng mày. “Hắn có ý gì?”

“Có vẻ như hắn ám chỉ là hắn nghe nói đến cái chết của ta.”

“Nhưng làm thế nào hắn biết? Cậu có chết đâu?”

“Phải, tất cả những gì hắn biết là tay sai của hắn đã bỏ thuốc độc và Amaury đã uống rượu tối qua. Trong trường hợp đó, sáng nay cậu ấy hẳn đã phải chết,” Blake giải thích khi bắt được hàm ý của Amaury. “Amaury đã cẩn thận không cho ai thấy cậu ta đổ đồ uống vào bát của lũ chó, cậu ấy không muốn làm tổn thương vợ mình.”

“Cậu nên bẩm báo lại cho đức vua. Ngài sẽ giải quyết chuyện Bertrand cho.”

Amaury lắc đầu. “Không có bằng chứng. Ngài không thể làm gì nếu thiếu bằng chứng.”

Blake gật đầu, rồi liếc lên ngạc nhiên khi Amaury đứng dậy. “Cậu đi đâu đấy?”

“Tớ phải nói chuyện với vợ mình.”

“Nhưng chúng ta phải nghĩ ra cần làm gì trước đã.”

“Tăng gấp đôi lính gác, để ý từng người ra vào, tìm xem có người lạ nào lang thang quanh đây không, hoặc ai đó đứng gần vợ tớ bên đám cốc, và kiểm tra xem còn thiếu ai.”

“Thiếu ư?” George Nhỏ nhướng mày.

“Ai đó đã bỏ thuốc độc vào cốc của tớ. Không phải ai cũng làm được điều đó. Phải là một người trong lâu đài. Nếu thế, chúng phải cử người đưa tin cho Bertrand báo đã làm xong việc để hắn đến đây sáng nay. Hy vọng chúng gặp nhau để nhận tin. Nếu không thì chúng ta có một-“

“Một kẻ phản bội?” Blake cắt ngang, chửi thề vì điều mình vừa nhận ra.

George Nhỏ nhăn mặt. “Nhưng nếu chúng từ lâu đài, chúng hẳn phải biết Phu nhân Emma vẫn cho cậu uống thuốc và hẳn phải biết phu nhân có thể bị buộc tội giết người.”

“Phải,” Amaury khô khan đồng tình. “Dù để nghĩ rằng có người nào đó cũng không thích nàng ở đây, phải không?”

Cả hai người đàn ông có vẻ ngạc nhiên. Rồi George Nhỏ lầm nhảm, “Thế thì không thể là Bertrand được. Rõ ràng hắn muốn Emma là vợ hắn.”

“Phải, nhưng Phu nhân Ascot có thể không thích đâu.” Amaury chỉ ra.

“Có lẽ cậu đúng,” Blake dăm chiêu nói. “Phu nhân Ascot là con bò cái, và tớ không nghĩ Emma có thể chịu đựng chuyện đó. Nàng quá kiêu hãnh và tức giận để cho phép mình bị ngược đãi. Nhìn cái cách nàng chịu đựng sự thờ ơ của Fulk xem. Nàng chỉ chịu đựng đủ lâu để tâu lên đức vua. Không, Phu nhân Ascot chắc chắn không muốn có nàng bên cạnh đâu.”

Amaury gật đầu đồng ý, nhưng chàng chỉ tập trung vào một câu thôi. Nàng quá kiêu hãnh và giận dữ để cho phép mình bị ngược đãi. Phải, nàng đúng là như vậy, và chàng vô cùng lo lắng sợ hãi vì mình đã đánh thức cả hai điều đó trong nàng - khi đã lãng mạn nàng với những lời buộc tội ngu ngốc của mình.

[1] Stonehenge: Stonehenge là một công trình tượng đài cự thạch thời kỳ đồ đá mới và thời kỳ đồ đồng gần Amesbury ở Anh, thuộc hạt Wiltshire, 13 km về phía bắc Salisbury. Công trình này bao gồm các công sự bằng đất bao quanh một vòng đá, là một trong những địa điểm tiền sử nổi tiếng thế giới. Các nhà khảo cổ cho rằng các cột đá này được dựng lên từ khoảng 2500-2000 trước Công nguyên dù các vòng đất xung quanh được xây dựng sớm hơn, khoảng 3100 năm trước Công nguyên. Khu vực này và khu vực xung quanh đã được UNESCO công nhận là Di sản thế giới năm 1986.

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Đầu bếp và những người phụ việc của ông ta thế là chỉ có duy nhất hai người thợ may ở gần Phu nhân Emma trong bếp chiều qua.”

Blake liếc mắt sắc lẹm sang George Nhỏ khi nghe tin. “Hai người thợ của lão Lascey á?”

Phó tướng của Amaury gật đầu.

“Mẹ kiếp!” Nàng kiểng lên chém vào cái cột chàng đang luyện tập lúc phó tướng của Amaury bước vào, chàng hỏi. “Là những ai?”

“Cô bé tóc vàng và người phụ nữ đang hẹn hò với lão Sebert.”

Lôi kiểng ra khỏi cái trụ, Blake cân nhắc khi vùng kiểng chém vào cột lần nữa. “Có ai đứng gần cốc rượu của Amaury hay siêu thuốc của phu nhân Emma không?”

“Ông ta không nhớ là cô nàng tóc vàng có đứng gần không, nhưng bồ của Sebert thì có đứng nói chuyện với phu nhân Emma khi cô ấy đang sắc thuốc.”

Mặt Blake cứng lại. “Cậu đã báo với Amaury chưa?”

“Chưa, cậu ấy vẫn còn ở trên gác khi tớ... Ôi Thánh thần ơi,” George Nhỏ thốt lên đầy kinh ngạc.

Để mặc thanh kiểng trên trụ, Blake quay về phía George chửi thề. Rồi chàng cũng tự cười khùng khục khi nhìn theo ánh mắt của người phó tướng và thấy Amaury đi vào. Có vẻ như lão thợ may đã hoàn thành vài món đồ mới. Đôi ủng te tua của Amaury đã được thay bằng một đôi mới to. Chiếc áo chên cũ kỹ sờn rách được thay bằng một chiếc áo chên màu xanh không chên vào đầu được với măng sông tay áo lông thông đến tận sàn nhà. Và trên đầu chàng giờ là một chiếc mũ vành, cầm một chiếc lông vũ lớn, ve vẩy khi chàng bước đi. Nhưng đó không phải là cái làm Blake cười, mà là cách đi của bạn chàng. Amaury đang vừa bước vừa dậm chân, nâng chân lên rất cao rồi dậm xuống sàn như đi duyệt binh. Mặt chàng ngán ngảm khi chàng chửi thề, lẩm bầm, khịt mũi khi bước đi dọc hành lang.

“Chào bạn hiền,” Blake chào khi Amaury đến gần họ.

George Nhỏ vào thẳng vấn đề. “Tớ thấy cậu đã quyết định khoác vào vài thứ trang phục mới.”

“Ừ,” Amaury cắn nhai ghê tởm. “Cậu đã thấy cái gì lòe loẹt hơn chưa?”

George Nhỏ chọn cách im lặng, đùn đẩy phần nói dối cho Blake. “Được mà. Còn hơn cả được ấy. Nhìn cậu mặc cái áo chen này ra đáng ông chủ lắm.”

“Ra đáng ông chủ á? Măng sông tay áo tó quét đất như váy của đàn bà ấy, mà nhìn cái mũ này xem,” chàng phàn nàn. Xoay tròn mắt, chàng nắm lấy cái lông vũ trông đến ngu ngu, búng nó với về ghế tòm. Rồi nhìn xuống chân. “Mà cậu nhìn thấy cái đôi ủng này chưa?”

“Thật ra tó chưa dám,” Blake uể oải thừa nhận, liếc xuống chân bạn lần nữa. Rồi chàng không thể nén lại tràng cười bật ra trước khi thấy ánh mắt chán nản của bạn mình, rồi chàng cố nén lại để nói xạo. “Không tệ mà.”

“Không tệ?!” Amaury nhìn chăm chăm vào bạn. “Ông nó dài gần đến gối tó!”

“Không, đâu đến mức ấy,” George Nhỏ nói thật lòng. Thực ra cái bốt bê ông có điểm thêm những đoạn xích vàng như hia hề chỉ đến đầu gối chàng thôi.

Blake nhú mày nhìn lại rồi lắc đầu. “Cậu không yêu cầu lão làm đôi khác được à? Ngắn hơn ý?”

Amaury thờ dài thê thảm. “Đây là mốt mới nhất ở triều.”

“Ừ, nhưng mà-“

“Tớ sẽ không làm Emma bẽ mặt vì trông lạc hậu ở triều đình đâu.”

George Nhỏ nhún vai. “Nếu cậu hỏi tó, cậu trông còn kỳ quái hơn khi đi đôi bốt trông như hai con cá dính vào gót chân cậu.”

“Tớ biết,” Amaury rên lên. “Tớ phải làm gì bây giờ?”

Blake cào tóc. “Nếu là tó thì tó sẽ bảo lão hợm hình kia sửa lại đôi ủng một chút. Cả cái măng sông tay áo nữa. Rồi thử xem có kiểu mũ khác không.”

Cắn môi, Amaury đau khổ nhìn xuống chân mình.

Quyết định thay đổi đề tài, Blake đeo kiếm vào vỏ và hỏi, “Mọi chuyện với Emma ổn cả chưa?”

“Gi cơ? À, chưa.” Chồng tay lên hông, chàng nhìn về phía sân với ánh mắt trống rỗng. “Nàng không nói chuyện với tó. Khoá cửa, ở một mình trong phòng ngủ.”

Cả Blake và George Nhỏ đều gật đầu. Họ cùng với những người khác ở Đại Sảnh đã nghe thấy chàng quát tháo hăm dọa vợ chàng từ trên lầu, yêu cầu nàng mở cửa để nghe chàng xin lỗi và tha thứ cho chàng. Blake đã định đi lên để khuyên bạn nên làm gì trong những trường hợp như thế này, vấn đề là mặc dù biết rõ là cứ la hét bên ngoài cửa như thế thì chẳng ích gì, nhưng chàng cũng không tìm ra cách nào khác, nên quyết định không tham gia vào.

“Cậu định làm gì?” George Nhỏ hỏi, Amaury cau mày.

“Tớ đang làm đây.”

Khi hai người kia chỉ nhìn chàng không hiểu, chàng nôn nóng chỉ vào bộ quần áo của mình. “Tớ đang mặc cái này này. Nàng đã muốn tớ mặc những bộ đồ thời trang, và tớ đang mặc chúng đây.” Chàng nhìn xuống mình với vẻ ngán ngẫm, rồi thờ dài hỏi, “Liệu nàng có hài lòng không?”

Blake lắc đầu. “Tớ e là cần phải làm nhiều hơn việc chịu mặc đồ mới mới làm nàng quên việc cậu buộc tội mưu sát chồng đấy.”

Amaury nhăn mặt. “Tớ thật là ngu ngốc. Tớ thực đã mất khả năng suy xét mọi việc rồi. Cô vợ bé nhỏ của tớ muốn giết tớ ư? Không. Đó là đỉnh điểm của sự ngu ngốc. Bertrand đứng đằng sau toàn bộ chuyện này. Mà có vẻ là mẹ của hắn thì đúng hơn. Trông bà ta như chó sói vậy. Mà Emma thì không giống vậy chút nào.” Chàng thờ dài khi nhắc đến tên nàng, mặt chàng dịu lại. “Nàng quá dịu dàng để có làm một việc như thế. Tớ chưa từng gặp ai nhân hậu như nàng. Tớ còn không nghĩ nàng có thể giết một con ruồi nữa. Nàng - “ Bài bình luận về những phẩm chất dịu dàng của vợ bị cắt ngang khi có tiếng rít lên của gió như thể ngay bên trên tai chàng. Rồi chàng cảm thấy mát mẻ đột ngột, chàng sờ tay lên và thấy là mũ chàng sắp bay mất tiêu.

Cả ba người đàn ông quay lại nhìn cái cột phía sau, mặt họ trông sợ hãi đến tức cười khi thấy cái vật gắn lông ấy đang lửng lơ trên một cái cung tên. Chỉ cách đầu chàng vài phân.

“Cái quái gì-“ Sững sờ, Amaury quay lại về hướng cái cung được bắn ra, hàm chàng như rớt xuống khi chàng thấy cô vợ “dịu dàng” của chàng đang đứng trên bậc tam cấp toà lâu đài, một cung một tên trong tay. Tiếng chàng tắc nghẹn trong họng, làm bạn chàng rời mắt khỏi cái cột khi nàng bắn tiếp cái tên thứ hai.

Tiếng rít của mũi tên vút đi thu hút sự chú ý của chàng vào cái mũi giáo nhỏ, và Amaury thấy mũi tên lao đi giữa hai chân chàng. Chỉ một nhịp tim sau, chàng nghe thấy tiếng nó cắm phập vào cái cột sau chàng.

“Khốn thật,” Blake thô lỗ hất ra, nói những từ mà Amaury cũng không thể bật ra trên miệng. Cả sân đứng chôn chân tại chỗ khi thấy Phu nhân de Aneford bình tĩnh đi từng bước xuống từ pháo đài để băng qua hàng trăm bước chân ngăn nàng với chồng mình.

Emma đã tự nhốt mình trong phòng hơn một tiếng đồng hồ. Nàng đã đi lại trong phòng và nguyên rủa trong cả tiếng đó. Nàng đã nghe rõ yêu cầu của Amaury bắt nàng gỡ thanh chắn cửa để nghe chàng nói, rồi để nàng yên trong nửa giờ sau khi chàng cuối cùng cũng nhận ra là nàng sẽ không làm vậy.

Không cần phải quá tỉnh té để hiểu vì sao nàng lại thất vọng đến thế. Không phải là sự giận dữ, mà là sự tổn thương. Thật đau đớn khi người đàn ông nàng nghĩ rằng nàng yêu lại tin nàng có thể và lạnh lùng đến mức muốn giết chàng.

Yêu ư?! Lay Chúa! Chắc rằng nàng không yêu chàng chứ? Phận sự của vợ là phải yêu thương chồng, nhưng không phải là tương tư. Hai cái đó khác xa nhau. Không thể như thế được. Làm sao nàng có thể yêu cái gã to xác vụng về đó được? Không hề. Không thể. Không phải với người đàn ông nhàn nhã như bị đau chỉ vì nghĩ là phải nói chuyện với nàng. Đúng vậy, nàng thích sự quan tâm của chàng trên giường, nhưng đó là vì nàng đã phải nồng nhiệt kéo chàng vào đó, và đêm qua là bằng chứng cho thấy chỉ có nàng là người lôi kéo chàng và đưa chàng lên giường. Nàng đã cho quá nhiều damiana vào rượu của chàng, chàng đã nếm và đồ nó đi, rồi tự mình uống đến khi bí ti chứ không chịu lên giường với nàng. Đó là bằng chứng không thể chối cãi được của thực tế là nếu không có thuốc của nàng, chồng nàng không có mong muốn ngủ với nàng.

Suy nghĩ của nàng chỉ xoay quanh điều đó thôi, cho đến khi nàng chợt nhận ra nàng đã hoàn toàn quên lý do con thịnh nộ của nàng. Gã đó đã kết tội nàng cố giết hắn. Tường tượng nổi không! Nàng đã cứu gã hai lần trong cuộc hôn nhân ngắn ngủi này để rồi gã nghĩ nàng là kẻ giết người. Nàng muốn được xem nó sẽ thế nào! Nàng nghĩ, và lấy cung tên chạy xuống sân lâu đài.

Và giờ, nàng đang đứng đây, nhìn ngắm vẻ xanh xao của chàng, và mỉm cười thoả mãn. “Ta chỉ muốn cho chàng biết rằng nếu ta muốn chàng chết, thì ta đã thành công rồi. Không cần phải mưu mẹo gì để giết chàng hết. Tất cả những gì cần làm là để mặc chàng một mình đối mặt với bọn cướp hoặc bọn lính giết thuê.”

“Chúa Darion!” Blake đột nhiên la lên.

Emma im lặng, lạnh lẽo nhìn chồng.

Nuốt xuống, chàng liếc nhìn những mũi tên đang cắm lưng lảng sau lưng nàng. Chúng, không nhằm đi đâu được, giống hệt những mũi tên nhặt được từ xác mấy tên cướp. Rất đặc trưng với những cọng lông màu đỏ. Không nghi ngờ gì đó là nàng. Tuy nhiên, chính những nhận xét của nàng về lũ giết thuê mới làm chàng đề ý hơn, vì có vẻ như không phải là ngẫu nhiên mà nàng cười ngửa quay lại bìa rừng để cân bằng lực lượng bằng cách giẫm lên một tên và hất ngã một tên khác. Nhớ lại cảnh đó trong đầu, chàng nhận ra chỉ có sự mù quáng của chính chàng mới cho phép chàng tin vào điều ngược lại.

Mặt Emma dần dần khi chàng vẫn im lặng, “Chắc chắn là chàng sẽ chạy khỏi ta như Fulk trước kia, ngay sau khi biết được những khả năng không hề giống các quý bà chút nào của ta. Nhưng, không phải vì thế mà ta mới mất chồng, đúng không? Chàng đã tuyên bố sẽ từ chối quyền làm vợ của ta từ hôm qua rồi còn gì.”

Nói xong, nàng quay đi, chạy ngược lại vào trong lâu đài.

“Cậu đã nói thế thật à?” Blake hỏi.

Amaury nhìn lại bạn, rồi cuối cùng mới phát hiện ra là cần phải ngậm miệng lại và nuốt xuống.

“Tớ nghĩ,” George Nhỏ bồng nói, “Cần nhiều hơn bộ đồ này mới có thể làm dịu nàng được.”

Con giận của Emma vẫn còn cao ngất khi nàng quay lại Đại Sân. Nàng đã định quay về phòng và chặn cửa lại lần nữa. Nàng chắc rằng khi Amaury hết sốc, chàng sẽ có ý kiến về những hành động nông nổi vừa rồi. Nhưng lão Sebert đã ngăn nàng lại khi nàng đang lao lên tầng, xin mượn chìa khoá để kiểm tra nguyên liệu. Nàng chỉ đưa chúng ra rồi tiếp tục bước đi thì bị Maude chặn đường.

“Tôi nghĩ phu nhân nên ăn chút gì đó. Cô đã không ăn chút nào ở bữa sáng rồi, đầu bếp đã chuẩn bị vài cái bánh ngọt cho cô. Ăn cái gì đó ngọt ngọt sẽ giúp cô thấy khá hơn.”

Người phụ nữ có vẻ hối lỗi khi nói chuyện với nàng. Emma ngờ rằng đó là cách bà xin lỗi nàng vì những ý nghĩ bất tín với nàng sau chuyện ban sáng. Cả người đầu bếp cũng thế. Người đàn ông đó không thích làm bánh ngọt chút nào. Trước khi nàng có thể xem nên chấp nhận hay từ chối lời mời, cửa Đại Sân lại bật mở ra, làm nàng phải ngập ngừng quay lại.

“Gọi lão thợ may và người của lão đến đây!”

Emma cau mày khi thấy vẻ mặt giận dữ của chồng nàng và George Nhỏ đi thực hiện mệnh lệnh của chàng. Amaury lúc này mới quay về phía nàng.

Thăm rủa mình vì còn chần chừ ở Đại Sân, Emma tự động viên mình trước sự phẫn nộ của chàng, rồi chú ý thấy những bước đi ve vẩy kỳ lạ của chàng khi chàng lao đến cạnh nàng. Vẫn còn dán mắt vào chân chàng, nàng nhìn chăm chăm kinh ngạc khi nghe thấy những tiếng bị bộp kỳ cục từ chúng.

“Vợ ư?”

Emma nhướng mày, rồi cuối cùng cũng nhìn thấy cái mũ kỳ dị đằng sau lưng chàng. Nàng đã để ý thấy cái vật ngu ngốc ấy khi nàng bắn bay nó ra khỏi đầu chàng. Giờ thì nó lại ở đây, ngất ngưỡng trên mái tóc sẫm màu của chàng, trông còn lộ bịch hơn với cái lông bị cụp và cái lỗ xuyên qua nó. Mắt nàng rớt xuống khuôn mặt cau kình của chàng, và mặc dù nàng đang giận chàng ngút trời, nàng vẫn không thể giữ được tiếng cười khùng khục cứ dâng lên từ bụng nàng, và bật ra.

Amaury đỏ như mặt khi nàng cười, mặt chàng cau kình hơn, lại càng làm chàng lộ bịch hơn nữa. Như là thăng hệ cau kình vậy. Emma cười rung cả người khi nàng cố nén tiếng khúc khích khác đang muốn bật theo. Tuyệt vọng kiềm chế lại, nàng cụp mắt xuống ngay lập tức, chỉ để thấy nàng lại đang nhìn vào chân chàng và thấy những sợi xích dính ở đầu gối chàng. Nàng ngay lập tức tự hỏi không biết bao nhiêu phần chiếc ủng được lấp bởi chân chàng và bao nhiêu phần là trống. Có vẻ như hầu hết là trống thì phải. Nếu không thì hẳn chàng đã phải biết nếu chân chàng to đến thế. Nếu đúng thì hẳn chân chàng

đã dựng được cả lầu khi đắp chần trên giường rồi, nàng đoan chắc. Nghĩ đến đây, Emma không kiềm chế nổi sự ngạc nhiên của mình nữa và lại phá lên cười với vẻ không tin được.

Amaury cảm thấy ngực chàng thất lại đau đớn. Chàng đã mặc nó để làm nàng vui, của khi ả. “Nàng thấy thú vị với bộ lễ phục của ta sao, vợ?”

Sắc giọng giận dữ lạnh lẽo của chàng làm nàng nhớ lại là nàng đang giận chàng, nàng mím chặt, chẳng còn dấu vết gì của sự thích thú. “Không, chồng ả. Chúng ôn mà ... nếu chàng muốn trở thành một anh hề trong triều.”

Amaury sững lại. “Nhưng đây là một mới nhất trong triều mà.”

Emma nhướn mày, “Không nghĩ ngờ là gì Đức Vua Richard sẽ cảm thấy buồn cười không dứt được. Và chắc chắn những gánh hát rong sẽ giải thể hết đây. Vì còn ai cần họ nữa chứ?”

Trông Amaury như sắp bùng nổ, Blake phải nắm lấy tay chàng, lôi chàng đi. “Xin lỗi nàng đi,” Blake rít lên.

“Xin lỗi ả!” chàng gầm gừ. “Nàng vừa gọi tớ là một tên hề.”

“Không. Nàng chỉ đang giận thôi. Mà nàng giận là đúng, Amaury. Thử nghĩ xem cậu sẽ thấy thế nào nếu vợ cậu buộc cậu vào tội cố ý mưu sát nàng.”

“Ừ.” Miễn cưỡng, chàng quay lại với vợ, rồi dừng lại để giặt cái mũ ra. Giúi cái mũ vào tay Blake kèm với tiếng chửi thề, chàng quay lại lần nữa, chỉ để nhận ra cô vợ bé nhỏ của chàng đã rời đi. Nàng đang ngồi ở bàn trụ với một đĩa bánh ngọt ở trước mặt, chậm rãi nhắm nháp bánh với rượu mật ong. Thờ dãi, chàng đi đến cái bàn, ngồi vào băng ghế cạnh nàng, cố tập trung suy nghĩ trước khi quay lại đối mặt với nàng. “Vợ ả, ta xin lỗi vì đã buộc nàng vào tội mưu sát.”

Emma nhướn mày quay lại, chỉ để dừng lại nơi cái măng sông tay áo của chàng. Nàng đã để ý thấy nó quá dài nhưng không nghĩ gì. Nàng đã thấy nhiều người đàn ông mặc như thế ở triều. Thật ra nàng đã thấy nhiều người đàn ông đi ủng như thế nữa, có nhiều người đi ủng dài như của chàng, nhưng dù thế nào chúng cũng không làm người khác tức cười như của chồng nàng. Có thể bởi vì những người khác đã luyện tập đủ để đi lại trên đôi ủng mà khiến họ trông không giống như đang duyệt binh. Nàng cũng không thấy cái măng sông tay áo của họ tức cười, nhưng đó là vì không ai ở triều lại để cái măng sông tay áo thùng thình sà xuống cốc rượu của nàng cả.

Amaury nhú mày trước phản ứng của vợ. Đầu tiên nàng chỉ nhìn chàng rồi nhướn mày khiêu khích khi chàng bắt đầu xuống nước theo cái cách khiến chàng muốn nổi điên ngay lập tức, nhưng giờ thì nàng đang bắt đầu rung rung người, môi nàng đang mím lại khiến chàng bức mình và nghi ngờ là nàng lại sắp sửa phá ra cười vào mặt chàng lần nữa. Nhìn theo ánh mắt nàng, chàng liếc nhìn xuống tay mình, rồi nhảy dựng lên thốt ra tiếng chửi thề, túm vội lấy cái ống tay áo ướt sũng.

“Cậu đây rồi.” Blake đến ngay bên cạnh chàng, giúp chàng vắt nước ở ống tay áo và kéo chàng ra một chút rồi bảo, “Thế này không ổn rồi.”

“Ừ. Nàng nghĩ tớ là đúng là một thằng hề.”

“Không phải đâu.” Bạn chàng nói dối an ủi.

“Phải. Nàng đang cười tởm.”

“Không phải mà.” Bỗng nhiên, Blake đứng thẳng lên túm lấy đầu ve áo chàng. “Cái áo chên này còn chưa được hoàn chỉnh. Gấu áo còn chưa được khâu mà.”

Amaury thờ dãi. “Ừ. Tớ giục Lascey làm nó cho xong để tớ có thể mặc được và gây ấn tượng với vợ tớ,” chàng cay đắng thừa nhận. “Đây là lai áo. Lão ta sẽ lên lai sau.”

“Hừm.” Blake thả cái ống ra rồi nhìn lại chàng. “Có khi nàng sẽ dễ chịu hơn một chút nếu cậu giải thích lý do khiến cậu nghĩ nàng đầu độc cậu.”

Gật đầu, Amaury vờn vai thẳng người bước về phía cái bàn, rồi đột ngột dừng lại và quay ngược lại chỗ cũ.

“Tớ nên đưa ra lý do gì bây giờ?”

Blake đảo tròn mắt. “Nói là lỗi do cái đồng thảo được mà nàng đang cho cậu uống ấy – “

“À, phải.” Quay phắt người lại, chàng lao nhanh về phía cái bàn dài và buông người xuống ghế ngay cạnh vợ, cẩn thận không để ống tay áo lòng thông thả xuống khi chàng nhìn nàng. “Ta đã cho rằng nàng là tác giả vụ đầu độc vì nàng luôn lén bỏ thuốc vào rượu của ta.”

Sự thích thú của Emma bay biến luôn. “Những thảo được đó là để bôi bỏ cho chàng.”

“Phải,” chàng đồng ý ngay lập tức để xoa dịu. “Và ta chắc là lũ chó đã không hề thấy khỏe hơn... cho đến khi chúng chết, tất nhiên.” Amaury cựa quậy thiếu tự nhiên, mắt chàng sụp xuống. Rồi đột nhiên bừng sáng lên khi chàng nghĩ ra rồi thêm vào, “Và thuốc ấy cũng đã có tác dụng làm ta khỏe lên, vợ. Nghĩ xem, nếu nàng không lén lút bỏ thuốc vào rượu của ta kể từ lúc đầu ta bị thương, thì ta đã không đổ rượu vào bát của lũ chó và có thể ta đã là người bị chết vì trúng độc tối qua rồi.”

Emma mở miệng ra định cãi lại, nhưng rồi neho mất ngừng lại. “Nếu chàng đã không uống... Chàng đã đổ rượu vào bát nước của đàn chó bao lâu rồi?”

“Từ đêm đầu tiên ta tỉnh dậy sau trận ốm,” Amaury ngập ngừng rồi thú nhận, gồng mình đón nhận con thịnh nộ của nàng. Thay vào đó, Emma sừng sốt đến đẫm người.

“Vậy không phải do tác động của damiana mà chàng vào giường em sao?”

Amaury nhú mảy trước lời nói yếu ớt của nàng, “Cái gì? Damiana là gì?”

Để ý thấy sự chuyển động ở phía cầu thang, chàng liếc sang và thở dài nôn nóng khi thấy George Nhỏ đang quay trở lại cùng với lão Lascey và đám thợ. “Chúng ta sẽ nói chuyện sau,” chàng nói rồi đứng dậy đi về phía đám người vừa vào.

Tò mò vì chất giọng sắc lạnh của chàng, Emma hét liếc sang chồng rồi lại tò mò liếc sang nhóm người vừa bước vào. Nàng từ tốn đứng dậy. “Có chuyện gì vậy, thưa đức ông?”

Amaury thận trọng liếc sang nàng. Vợ chàng không có vẻ giận dữ nữa, mà chỉ lo lắng thôi, nên chàng cho phép bản thân thả lỏng đôi chút. “George Nhỏ đã tra hỏi đầu bếp và được ông ta giúp đỡ chỉ ra người nào ở gần cốc bia của ta. Và duy nhất chỉ có hai người thợ của ngài Lascey ở trong bếp gần nàng vào trước bữa tối hôm qua.”

Emma gật đầu xác nhận. “Gytha và Sylvie. Gytha vào bếp tìm đồ uống và nói chuyện với em trong lúc em sắc thuốc, còn Sylvie bước vào bếp khi em đi ra.” Nàng nhìn lên chàng, “Không phải chàng đang nghi ngờ ai đó trong hai người họ chứ?”

Amaury nhăn mặt. “Ta chỉ muốn hỏi họ chút thôi, vợ. Đó là bằng chứng duy nhất chúng ta có được cho đến giờ phút này.” Chàng cau mày khi liếc sang đám thợ may. “Chỉ có năm người ở đây thôi. Thiếu ai vậy?”

“Sylvie”, Emma ngập ngừng thú nhận. Sylvie là người thợ trẻ nhất, chỉ là cô gái mới lớn, còn chưa được 16 tuổi. Emma không thể tưởng tượng cô gái đó lại có thể đầu độc người khác, và lo ngại sự vắng mặt có thể làm chồng nàng có thể phán xét quá nghiêm khắc.

George Nhỏ dẫn đám thợ đến trước họ rồi bước tránh sang bên. Amaury nhìn từng người, lướt qua từng gương mặt. Những người phụ nữ có vẻ bối rối và lo lắng, nhưng chỉ vậy thôi. Còn lão Lascey thì đang co rúm người lại, núp sau đám thợ. “Cô gái có tên Sylvie đâu rồi?”

Trong một thoáng, những người phụ nữ nhìn nhau, rồi lão Lascey bước lên một chút và nói, “Tôi đã lói cô ta dáo bếp để nấy rệu,” rồi lập tức bước xuống núp phía sau đám phụ nữ.

Amaury quay lại tìm George Nhỏ, nhưng chàng không cần phải bận tâm nữa. Phó tướng của chàng đã đi về phía cửa bếp rồi.

Không lâu sau anh ta đã quay lại thông báo cô thợ may đã vào bếp, và cũng đã rời đó rồi, rồi đề nghị đi lên phía cầu thang. Amaury chỉ gật đầu rồi ra hiệu cho anh ta đi lên lầu tìm cô gái mất tích.

“Niệu tôi có được phiết chuyện gì đang xảy ra hông, thưa đức ông?”

Emma tỏ rõ vẻ ngạc nhiên khi người thợ may cả gan bước lên để hỏi. Amaury chỉ tỏ vẻ khó chịu. Chàng liếc sang lão rồi tiếp tục chậm rãi quan sát từng khuôn mặt trong lúc đợi phó tướng của mình quay lại. Chàng muốn xem có biểu hiện phản bội nào không. Tất cả họ đều là người lạ ở lâu dài, nên bất kỳ ai trong số họ cũng có thể là đối diện tình nghi.

Emma gần như thở dài nhẹ nhõm khi George Ti Hòn cuối cùng cũng chạy xuống. Đại Sảnh đang trong tình trạng căng thẳng đến không chịu nổi. Tuy nhiên, sự nhẹ nhõm của nàng nhanh chóng trở thành lo lắng khi anh ta thì thầm điều gì đó vào tai chồng nàng, và Amaury nắm cánh tay nàng lỏng lẻo.

“Chuyện gì vậy, chồng?”

“George Nhỏ đã tìm thấy à.” Chàng dừng lại ở bậc cầu thang cuối rồi quay sang nàng, “À chết rồi. Có vẻ bị đầu độc. Ta muốn biết đó có chính là chất độc làm lũ chó chết không.”

Emma gật đầu thông hiểu. Chàng muốn nàng nhìn cái xác và xem có dấu hiệu nào tương tự với lũ chó không.

“Cảm ơn nàng,” Amaury nói khẽ rồi dẫn nàng xuống dưới, đi vào phòng trữ vải mà lão Lascey chọn. Căn phòng chật ních những cuộn vải chất bừa bãi trên sàn, chưa kể đến hai cái giường gấp với chăn chiếu trải tạm bợ, và một chiếc giường to nằm chính ỳnh chính giữa.

Đó là chiếc giường mà cô gái nằm, trong một bộ đồ rất giản dị. Cô bé đang ngồi dựa vào giường, một chiếc lọ rỗng vẫn còn nằm lỏng lẻo trong một bàn tay. Chân cô bé vắt ở thành giường như thể định ngồi lên để nghỉ ngơi. Nhưng cô bé không bao giờ có thể dậy được nữa. Trong giấc ngủ cuối cùng của cuộc đời, Sylvie trông còn trẻ hơn cả lúc còn sống.

Lòng dâng đầy tiếc nuối, Emma thận trọng bước đến ngồi cạnh thi thể gầy gò và cúi xuống nhìn miệng và mắt của cô bé. Rồi nàng nâng bàn tay đang cầm lọ thuốc, quan sát móng tay, rồi nhặt lại lọ thuốc, và hít vào.

“Giống nhau?”

“Vâng.”

Amaury gầm lên. “Mang lão Lascey và người của lão vào đây.”

Emma vẫn ngồi nhìn cô gái đã chết, tự hỏi điều gì đã mang cô bé đến những chuyện này, rồi liếc về phía cửa khi tiếng quần áo sột soạt và tiếng kêu thảng thốt của Lascey và đám phụ nữ. Thẳng vai, nàng đứng dậy bước đến cạnh chồng.

“Zi xé lầy?” Lão Lascey nhìn trần trời vào người thợ của mình.

“Cô bé đã chết,” Amaury lạnh lùng thông báo. Rồi, trước khi họ có thể chấp nhận sự thật, chàng hỏi, “Ông thuê cô bé bao lâu rồi?”

“Tôi mới chỉ thuê cô ta ngay trước khi đến đây.” Trông lão thật sự bất ngờ trước những chuyện này ... cứ từ giọng điệu ngong nghịu của lão là biết.

“Sao lại phải thuê vội vã vậy?”

Lão Lascey lắc đầu. “Một người thợ của tôi bỗng dưng biến mất vào ngày chúng tôi dự kiến khởi hành. Sylvie đã đến ngay khi chúng tôi bắt đầu đi. Cô ta cam đoan đã học may xong. Lúc đó cô ta như vận may của tôi vậy.”

Amaury nhăn mặt trước cách dùng từ của lão. Phép màu của lão đã gần như là đám tang của chàng. “Đồ của cô ta ở đâu?”

Lão thợ may có vẻ ngây ra, rồi nhìn lại đám người làm dò hỏi, và một trong số họ vội vã bước đến chiếc giường gấp, lôi ra một cái túi nhỏ. “Của cô ấy đây, thưa đức ông.”

Cầm lấy cái túi, Amaury dốc ngược xuống, đổ toàn bộ đồ đạc trong đó ra giường. Chàng và Emma buồn bã nhìn vào chúng. Chỉ có một chiếc lược gỗ gãy, một chiếc váy nâu giản dị thùng lỗ chỗ, một chiếc ví nhỏ, và một chiếc lọ khác. Cầm chiếc lọ lên, Amaury mở ra, khẽ hít vào rồi đưa cho Emma người khi chàng với tới chiếc ví.

Chiếc lọ đã rỗng, nhưng vẫn còn một mùi đáng đáng thoang thoảng giống như chiếc lọ kia, Emma lắc đầu thờ dãi.

“Cũng cùng là chất độc đó đúng không?”

“Vâng,” nàng lưỡng lự đồng ý. “Giống như chiếc lọ cô bé cầm. Nhưng em không thể tin được chuyện này. Làm thế nào mà cô bé-“ Tiếng nàng khựng lại đột ngột khi Amaury mở chiếc ví ra và đổ tiền ra đầy tay.

“Đây là lí do đấy,” chàng nói.

“Có vẻ thế,” Emma đồng ý, dù vẫn còn có vẻ khá khó khăn để chấp nhận. Với nàng đó chỉ là món tiền nhỏ thôi, nhưng nàng biết đó có thể là một gia tài với cô gái trẻ đang nằm trên giường. Thế nhưng, cũng không thể nào một cô bé ngọt ngào như thế lúc chết lại có thể là một kẻ giết người. Có quá nhiều câu hỏi không thể trả lời nổi. “Vậy sao cô bé lại tự sát chứ? Tại sao phải uống thuốc độc chứ?”

Nhún vai, Amaury trút lại đồng xu vào túi. “Tội lỗi. Sợ bị bắt. Ai biết được.” Chàng lia mắt qua lão Lascey đang núp sau đám phụ nữ, mặt lão lộ vẻ lo lắng. Khi lão thấy Amaury nhìn lão, lão bước lùi lại lo sợ.

“Tôi không hề biết,” lão lắp bắp. “Không phải tại tôi. Nếu nhận ra tôi đã không mang cô ta tới đây.”

Emma nhăn mặt khi lão quay lưng nói.

“Chính ông là người mang cô ả đến đây,” Amaury buộc tội. “Ta sẽ phải bắt ông chịu trách nhiệm về chuyện này.”

“Không phải!” Lão thợ may sợ hãi. “Nhưng tôi đã không biết mà.”

“Đáng lẽ ra ông phải kiểm tra người của mình.”

“Phải, vâng, tất nhiên rồi, nhưng tôi – tôi có thể bồi thường cho ngài.”

“Ông thì bồi thường được cái gì?”

“Tôi sẽ giảm giá đồ may của ngài,” lão tuyệt vọng nói.

Amaury gần như nhuróng mày.

“Một nửa giá mà lẽ ra ngài phải trả. Một nửa. Và tôi sẽ không tính chi phí đi lại của tôi.”

Amaury khẽ bặm môi rồi gật đầu. Lão sụm xuống nhện nhồm, rồi khựng lại ngay khi Amaury nói. “Tuy nhiên, ta sẽ không may thêm mấy cái thứ kỳ cục này nữa.” Cúi xuống, chàng giật mắt sợi xích ở đầu gối và giật mấy cái lông ra, ghê tởm ném vào lão già. “Và ông sẽ phải cắt ngắn mấy ống tay áo đi, mấy cái áo khác cũng phải như thế. Và không một cái lông ngu ngốc nào trên mũ ta nữa.”

“Vâng, thưa đức ông.” Lão nhẹ nhõm ra mặt.

“Và nếu ta còn thấy những thứ vớ vẩn như thế trên người vợ ta...” Chàng bỏ lưng lời cảnh cáo, để cho lão tự tưởng tượng.

“Vâng, thưa đức ông. Cảm ơn, thưa đức ông.” Cúi người chào lia lịa, lão lúi ra khỏi phòng, ra hiệu cho đám thợ may đi theo.

Amaury nhìn theo họ, rồi lắc đầu, lăm bắm bình luận về lão.

Emma vẫn im lặng. Nàng không trách lão Lascey về hành động của Sylvie, nhưng cũng không có ý định can thiệp gì về thỏa hiệp giảm giá một nửa của lão. Trước đó lão đã tự bơm giá lên quá rồi, nên dù đã giảm một nửa, đó cũng vẫn là một phi vụ hời. Nàng chuyển sự chú ý sang Amaury khi chàng tự nhìn chăm chăm vào mình cau có.

“Ta phải đi thay đồ đây.” Chàng nắm tay nàng ra khỏi cửa. “Lo cho cô bé nhé, George Nhỏ,” chàng ra lệnh, rồi dẫn nàng ra khi nàng nói với thêm, “Làm cho cô bé một lễ tang chín chu nhé.”

Rồi nàng lại im lặng cho đến khi về đến phòng. Buồn bã trước những chuyện của buổi sáng nay, nàng đã gần như không hề biết đến cái chết của cô bé, và tâm trí nàng cũng đã nghĩ về những chuyện khác. Chuyện nàng vừa khám phá ra chẳng hạn, rằng Amaury không hề dùng thuốc của nàng kể từ đám cưới của họ. Nếu là thật, thì-

“Damiana là gì?”

Ngẩng phắt lên, nàng nhìn trần trời vào chòng – mắt mở to. Cứ như là chàng đọc được suy nghĩ của nàng vậy.

“Vợ” Chàng sốt ruột nhú mảy với vợ khi nàng vẫn không lên tiếng.

Emma lưỡng lự khi chàng lôi cái áo chen xanh cũ mềm ra khỏi giường và bắt đầu mặc vào. Thờ dãi, nàng ngồi xuống bên giường. “Chàng nói chàng đã đổ rượu vào đĩa của lũ chó từ khi ốm dậy à?” nàng thận trọng hỏi.

“Ừ.” Chàng kéo cái áo chen đã sờn qua đầu, rồi liếc sang khuôn mặt buồn bã của vợ thờ dãi. “Ta xin lỗi, vợ. Nhưng những thứ thuốc đó của nàng khá là đáng so với lũ đàn ông chúng ta. Mới cả, ta cũng đâu cần đến chúng.”

“Không. Có vẻ là vậy,” Emma yếu ớt nói, nghĩ đến cuộc sống tràn ngập tình yêu của họ trước đó. Cho đến đêm qua.

Nhìn nàng chăm chú, chàng bước đến ngồi cạnh nàng. “Nói cho ta biết đi.”

Emma nhìn lên chàng ngập ngừng, tự hỏi liệu chàng có giận vì nàng đã chuốc thuốc cho chàng không, rồi quyết định câu giờ thêm đôi chút. “Tại sao chàng không về giường ngủ đêm qua, thưa ngài?”

Nhấn mặt, chàng tránh ánh mắt nàng trước khi thú nhận. “Ta thật ngu ngốc.”

“Không. Nói cho em đi đã.”

Nhún vai, chàng nhìn đăm đăm ra cửa sổ. “Đầu óc ta rối bời. Thực sự là đến giờ vẫn thế.”

“Chàng nổi trận lôi đình với em khi em nói vì muốn có con nên em mới...” Nàng thoáng đỏ mặt, không muốn nghĩ đến hành động trơ trẽn của nàng hôm trước, chứ chưa nói đến chuyện gọi tên nó ra.

Amaury gật.

“Nhưng mà, chẳng đó là lý do vì sao mà một người vợ muốn đẻ mà có thể... chàng biết đấy?” Chàng im lặng, rồi đến lượt Emma thờ dãi. “Sự thật là em đã không nói tất cả về chuyện vì sao em đã quá... háo hức đến thế. Không chỉ vì một đứa con. Em không biết phải giải thích chuyện đó như thế nào cho tốt, sau vụ ẩu đả trong rừng, em đã muốn được chàng ôm và tận hưởng cảm giác sống sót. Việc đó với chàng làm em có cảm giác đó.”

“Thật sao?” Chàng ngạc nhiên khi nàng nói.

“Vâng. Và, còn nữa,” nàng then thùng thú nhận, vội vã nói, “Damiana được xem là loại thảo dược tăng khả năng của đàn ông.”

Amaury chớp mắt. Chàng đã định cố gạn hỏi về cái “Còn nữa” của nàng, nhưng nó đã hoàn toàn bị quên lãng khi nàng thú nhận. “Tăng khả năng...”

“Phải.” Emma cắn mắt vào bàn tay mình, nhấn nhó khi thấy chúng đang vò vấy của nàng đến nhàu nhĩ đi. “Em đã sợ rằng chỉ có cách đó mới lôi chàng lên giường với em được.”

“Không phải?” Amaury nhìn trừng trừng vào nàng. Chẳng lẽ sự chú ý của chàng chưa cho nàng thấy chàng đam mê nàng sao? Lạy Chúa, trong khi chàng như con chó động cõn, còn dám cả gan muốn nhảy bổ vào nàng trong rừng. Rồi chàng chợt hiểu. Nàng gần như đã nghĩ đó là do tác động của thuốc, chàng nhận ra và lập tức bắt đầu với nút thắt vấy nàng.

“Đức ông? Chàng làm gì vậy?” Emma nắm lấy tay chàng.

“Chúng tỏ sức mạnh của mình, vợ. Ta đã không dùng damiana hôm nay, cả những hôm khác nữa. Thế có Chúa nếu ta uống những thứ thuốc đó, đảm bảo ta đã không cho nàng rời giường phút nào trong cả tuần vừa rồi,” chàng nói, tháo cái nút cuối cùng của nàng rồi nhanh chóng tuột vấy ra khỏi vai nàng.

“Nhưng... còn về khả năng bắn cung của em thì sao?” Fulk đã quay ngoắt khỏi nàng vì chán ghét khi biết điều đó. Chắc là chàng cũng thế thôi.

Amaury dừng lại, mặt chàng thoáng bức bối. “À, phải.” Bế nàng lên, chàng đứng ôm nàng cho đến khi váy nàng tuột hẳn xuống. Khi nó đã rơi xuống đất, chàng ngồi xuống, đặt nàng nằm ngang đùi, phát mông nàng ra lệnh với một cái giọng chán ngắt, “Nàng không bao giờ được bắn cung vào ta lần nào nữa, vợ. Như thế là tội lỗi. Ta là chồng nàng, là chủ của nàng.” Lật nàng lại, chàng đặt nàng lên giường.

“Chỉ thế thôi à?” Emma ngỡ ngàng hỏi khi chàng nằm lên nàng.

Ngừng lại, Amaury nhướn mày. “Nàng muốn hơn nữa à?”

Emma chớp mắt. “Không, nhưng... em bắn cung khá giỏi đấy,” nàng huych toẹt.

“Phải. Ta đã nhận ra, vợ.” Xong với cái dây cuối cùng, chàng xóc nàng ngồi lên và tuốt luôn cả cái áo chèn ra khỏi vai nàng, mắt chàng sáng lên khi ngực nàng lộ ra.

“Chàng không thấy phiền sao?” Emma ngờ vực nhìn chàng.

“Phiền á?” Lại ngừng lại, chàng liếc nàng chằm chọc. “Không, vợ. Thực tế ta khá là biết ơn cái kỹ năng đó của nàng. Cả cái khả năng đàn ông của ta cũng thế. Nếu nàng bắn kém hơn một chút thôi, thì ngay cả thuốc của nàng cũng không giúp ích gì được cho nó đâu.”

“Nhưng—” Emma ngừng lại để hít vào khi chàng cuối cùng cũng chụp lấy ngực nàng sau khi đã vắt và tháo đồng xống áo xong.

“Hơn nữa,” Amaury lăm bắm, ấn một nụ hôn lên một bên ngực, rồi bên kia. “Nếu không có kỹ năng đó, lũ cướp đã có thể xử xong ta rồi. Đó là một khả năng đáng tiền đấy, vợ. Giờ thì, im đi và giúp ta cởi đồ ra, nếu không, ta sẽ bắt nàng uống damiana trong cốc của ta đấy.”

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

“Chúng ta sắp đến nơi rồi, sớm thôi,” Blake khẽ thăm thì khích lệ, ghim cương cho ngựa chạy nước kiệu để chờ đi cùng trong khi Emma thì đang rũ cả người trên lưng ngựa.

Gần như sụm xuống vì nhẹ nhõm, nàng mỉm cười hàm ơn với người đàn ông tóc sáng màu.

Họ đang trên đường vào triều. Đã hai tuần kể từ vụ đầu độc. Mọi chuyện đã thay đổi khá nhiều rồi. Amaury cũng như nàng, đã cùng đi đến kết luận chính Bertrand đứng đằng sau mọi vận rủi đến với họ gần đây và vẫn tiếp tục theo đuổi mưu đồ trong phần đời còn lại của hắn. Nhưng chàng đã cần trọng đề phòng thủ. Mặc dù Emma chưa bao giờ là mục tiêu của các cuộc tấn công, chàng vẫn đưa nàng vào vòng bảo vệ. Cho đến giờ, chưa ai trong số họ bước ra khỏi tường thành, cả hai đều có lính gác đi theo suốt cả ngày, và cốc của họ đều được trưng nước sôi trước mỗi lần dùng.

Emma nhấc một cánh tay lên để hất đuôi quai mũ sang một bên. Lão Lascey đã hoàn thành bộ cánh cuối cùng chỉ hai ngày trước khi họ quyết định lên đường vào triều. Không còn ủng mồm dài, không cả gấu áo lượt thướt, hay lông chim phát phơ trên mũ nữa. Công bằng mà nói thì lão đã làm ra những bộ đồ khá ổn. Lần này sẽ không còn ai phải che miệng cười khúc khích hay trêu đùa họ nữa, nàng nghĩ với một nụ cười vụt qua. Thật khó để tìm niềm vui trong bất cứ thứ gì khi mông nàng như bị thiêu đốt và phồng rộp lên như thế.

Emma không quen cưỡi ngựa lâu thế này. Nàng đã ngồi trên lưng ngựa từ khi ánh nắng đầu tiên hé rạng, chỉ nghỉ một lúc dừng lại ăn trưa. Mặt trời đang dần lặn xuống và họ vẫn còn cưỡi ngựa đi. Emma mới nghĩ rằng có lẽ Amaury định cưỡi ngựa suốt đêm thì Blake cưỡi ngựa quay lại với nàng.

“Chồng ta nói thế sao?” Emma hỏi lại, rồi chùng xuống khi Blake nhả mặt lác đầu.

“Không, nhưng—” Chàng ngừng lại khi Amaury bắt thần hét lên ra lệnh như Emma đã chờ, rồi tươi cười quay sang nàng. “Phu nhân thấy đó!”

Emma không thể không mỉm cười đáp lại chàng khi ghim cương ngựa lại, nhưng nụ cười của nàng nhanh chóng vụt qua, nàng thốt lên ngạc nhiên khi bỗng nhiên eo nàng bị nhắc bổng khỏi lưng ngựa và nằm gọn trong tay chồng nàng.

Hoảng hốt bám vào vai chàng, nàng liếc sang để thấy Blake đang cười khế và chồng nàng bế nàng đi vào rừng. Nàng cũng nhìn thấy chàng đã quên bồng cả chuyện họ không có lính đi theo. George Nhỏ và một người lính nữa đi theo họ với một khoảng cách khá khôn ngoan.

“Mình đi đâu đây?” Nàng hỏi khi họ lọt thỏm vào giữa đám cây.

Amaury đã im lặng quá lâu, làm nàng nghĩ chàng sẽ không trả lời nàng. Rồi chàng bỗng nhiên dừng lại, mỉm cười thỏa mãn. “Đây rồi.”

Quay lại, Emma lặng người nhìn khoảng đất trải dài trước mặt. Bờ sông. Một thung lũng nhỏ, với bãi cỏ thơm ngát và những nhụy hoa đang sắp hé nở. Rất thơ mộng, ngay cả trong ráng chiều.

“Đẹp quá, phải không?”

“Vâng,” nàng thì thầm đồng ý, gần như sợ rằng cất tiếng nói sẽ phá vỡ cái yên bình nơi này.

“Thế nên ta mới muốn dừng trại ở đây. Ta đã nghĩ sẽ chỉ cho nàng chỗ này.”

Mất Emm mở to khi cảm nhận sự ngọt ngào đằng sau đó. Điều đó giải thích cho sự vô tâm của chàng khi cứ bắt họ phải cưỡi ngựa đến tận lúc muộn như thế, và hoàn toàn biện minh được. Suy nghĩ của nàng đang vẩn vơ thì chàng bất thần đặt nàng xuống và bắt đầu cời đồ của nàng. “Chồng à, chàng đang-“

“Chúng ta sẽ gột sạch ụi bẩn cả ngày đường ở đây. Nên nàng phải cời đồ ra.”

“Phải, nhưng nếu lỡ George Nhỏ và-“

“Ta đã lệnh cho họ chờ trong vòng 100 bước chân. Họ ở đủ gần để chạy tới khi có chuyện, nhưng không thể nhìn thấy gì đâu. Không phải lo. Làm thế nào để mở được cái chốt-“

“Đây, thưa ngài,” Emma bực tức đẩy tay chàng ra và tự mình cời đồ xuống. Amaury dừng lại để nhìn nàng một thoáng, rồi chú tâm vào cời đồ của mình. Chàng đã trần truồng và đi xuống nước trước khi nàng ngồi xuống một mỏm đá bên bờ sông để cời tất.

Nàng phá ra cười khi chàng hét lên vì nước sông lạnh, rồi ngừng lại để nhìn chàng nhúng người xuống nước.

“Nàng đang câu giờ đấy,” chàng buộc tội khi trời lên và thấy nàng vẫn còn ngồi ngắm chàng trên cành cây khô.

“Không,” Emma mỉm cười nhấc váy lót lên để có thể cời tất ra. Nàng nhìn lại mặt nước khi bỗng thấy chàng im lặng, nhướng mày lên khi thấy chàng sững người nhìn nàng. Mắt nàng ánh lên tinh quái, nàng làm chậm lại và giờ một chân lên, duỗi dài ra như một con mèo khi nàng tuốt tất ra khỏi đùi và cuộn nó dọc theo chân. Vứt chiếc tất xuống đất, nàng lặp lại quy trình với chân bên kia trước khi uể oải cúi xuống túm lấy gấu váy lót. Nàng ngừng lại một chút, rồi má nàng thoáng ửng lên vì những gì nàng định làm, và chậm chậm nâng gấu váy lên, để lộ ra hông nàng, bụng nàng, rồi đến ngực nàng trước khi kéo chiếc váy tuốt qua đầu.

Gầm lên một tiếng, Amaury lao tới bờ đá ngay lập tức, nhưng Emma đã nhanh nhẹn cầm chiếc váy che mình lại. “Không. Em phải tắm đã, chồng. Em đã cưỡi ngựa cả ngày rồi, và người em ngửi như mùi ngựa ý.”

Bước chân chàng khựng lại và chàng lưỡng lự, rồi chàng lại chìm xuống nước, nhìn nàng. Emma mỉm cười với chàng rồi chạy xuống nước, tuốt cái váy qua đầu khi nàng chìm xuống. Nàng giật mình vì làn nước lạnh trên làn da nóng rực của nàng, rồi lại ré lên khi loạng choạng bước xuống sâu hơn giữa lòng sông.

“Lạnh hả vợ?” Amaury từ từ tiến lại gần nàng khi cuối cùng nàng cũng quen được với nhiệt độ.

“Phải.”

“Ta làm nàng ấm lên nhé?” chàng thăm thì, túm lấy tay nàng kéo vào gần hơn.

“Không cần đâu.” Emma quay đi, cố tỉnh ra khỏi vòng tay chàng, nhưng chàng tóm lấy nàng từ phía sau và kéo nàng lại đến khi hông nàng cọ vào phần dưới bụng chàng. Chàng rên lên bên tai nàng, bỏ cánh tay nàng ra để ôm lấy bộ ngực của nàng, thân nhiên đùa giỡn với chúng dưới làn nước khi chàng kéo nàng sát hơn vào chàng. “Hmm. Nàng lạnh quá. Cứ như là mỏng mỏng ấy.”

Nàng nửa cười nửa thốt lên, đập vào tay chàng khi chàng gầy nhẹ đôi núm dựng lên của nàng. “Chàng thật là trơ trẽn, chồng à.”

“Phải, nhưng đó là tại cái đồng thuốc của nàng,” chàng trêu, làm Emma cố hích khuỷu tay vào chàng. Chàng đã luôn trêu nàng kể từ sau khi nàng thú nhận chuyện chuốc thuốc cho chàng. Chàng không hề giận dữ, mà còn thấy sự thú nhận ấy rất thú vị chứ không khó chịu. Không may là Amaury dễ dàng tóm lấy khuỷu tay nàng, làm nàng bị chìm xuống sâu hơn trong nước và lưng nàng cọ vào cái dựng đứng lên của chàng.

Nàng xoay ngay người lại nắm chặt lấy cái căng cứng ấy, khẽ đỏ mặt lên trước vẻ sùng sốt trên mặt chàng, khi chàng trêu ngược lại chàng, “Em lạnh ư? Thử cái hông ngỗng này xem.”

“Giờ thì ai trơ trẽn đây, vợ?” chàng nhe răng ra hỏi, và với tới nàng, nhưng nàng đứng lên đầu gối chàng và ngửa ra sau, lập tức bơi đi. Chàng cười khi bơi theo nàng, Emma bơi đến tảng đá rồi nhanh chóng ra khỏi mặt nước, với lấy chiếc áo trước khi quay lại nhìn chàng. Chàng mới bắt đầu với đến nàng thì nghe thấy tiếng hét vang lên qua đám cây ngay cả khi xung quanh còn im ắng.

Khựng lại, Amaury đổi hướng, với lấy quần áo vào thanh kiếm. “Mặc đồ đi.”

Chàng không cần phải nhắc lại mệnh lệnh. Kéo váy lót qua đầu, nàng nhanh chóng chạy đến nơi nàng để chỗ áo váy còn lại và nhanh chóng mặc váy vào. Nàng vừa mới kéo váy qua đầu thì tiếng cành cây vỡ cành báo nàng là có chuyện, và nàng kéo váy qua đầu nhanh hơn để có thể nhìn.

Amary đã xoay xở khoác áo lên, nhưng đó là tất cả khi kẻ tấn công đầu tiên vọt ra từ đám cây. Nhìn thấy chàng còn đang mặc dờ áo và rõ ràng còn chưa cầm vũ khí, gã lao tới trước để giết chàng, nhưng Amaury đã cúi người xuống, chụp lấy thanh kiếm. Chàng đứng thẳng người lại và đâm mũi kiếm ra, xuyên qua người kẻ lao tới. Chàng vừa mới rút thanh kiếm ra thì có ít nhất một tá gã nữa lao ra từ trong rừng bao vây họ.

Chàng dừng lại nhìn lực lượng không cân bằng, rồi đứng thẳng và giơ kiếm lên. Đó là khi Emma bắt thần đồ sầm vào người chàng, làm cả hai lao xuống nước. Nàng ngay lập tức đứng lên. Xoay lưng lại, nàng thấy lũ kia đang khép dần vòng vây xung quanh họ khi Amaury loạng choạng đứng lên.

“Các người định giết ta sao?”

Bọn đánh lén sững lại. Ngay cả Amaury cũng chôn chân trong nước sau lưng nàng khi nàng rút lên.

“Các người dám không?! Nếu muốn giết chồng ta thì các người phải bước qua xác ta cái đã, mà ta e rằng Bertrand sẽ không chào đón cái chết của ta đâu. Anh ta sẽ mất hết tất cả nếu ta chết.” Ngay khi nói những lời đó, nàng đã nhận ra sự dối trá. Bertrand gần như vẫn có thể đòi lại Eberhart khi nàng chết. Hẳn chỉ không thể có được của thừa kế của nàng. Mà sẽ là Rolfe. Thế nhưng nàng vẫn không nghĩ lũ cục súc này biết điều đó. “Ta khuyên các người nên từ bỏ mà cứu lấy cái mạng của mình đi. Vì nếu chúng ta nghe thấy tiếng các người, thì lính của ta cũng nghe thấy đấy, và khi họ đến, họ sẽ chém các người như chém lũ chó ấy.”

Ngay khi từ cuối cùng được thốt ra thì tiếng hò hét của quân lính tiến lại đã ngày càng rõ. Emma mới chỉ thở ra nhẹ nhõm thì Amaury đã đứng thẳng dậy, xô nàng qua một bên rồi lao vào giữa đám đánh lén đang phân vân đứng trước họ ngay cả khi Blake và quân lính tràn vào khoảng sân để hỗ trợ cho chàng và tập lính đầu.

Emma vẫn biết chồng nàng là một chiến binh giỏi. Nhưng giờ nàng mới biết khi nổi điên, chàng có một sức mạnh đáng ngại. Mà chắc chắn là chàng đang hăng máu, nàng đã thấy sự thoải mái hiển hiện trên mặt chàng khi kết liễu một kẻ đánh lén. Và nàng còn sợ rằng con thịnh nộ của chàng, một phần cũng vì nàng đã xen vào. Nàng đồ rằng nàng đã làm tổn thương đến lòng tự hào nam nhi của chàng khi lấy thân mình che chắn cho chàng. Nàng lo ngại chờ con giận dữ của chàng khi cuộc chiến kết thúc.

Thở dài, nàng ngồi xuống mòm đá nàng đã ngồi để tháo tất, và bình tĩnh đi tất vào trong khi chờ đợi. Amaury và lính của chàng không tốn nhiều thời gian để tiêu diệt lũ cướp. Cả bọn đều đã chết, chỉ trừ duy nhất một tên. Tên sống sót cũng đã bị thương rất nặng rồi. Amaury ra lệnh bắt hẩn về doanh trại để hỏi cung, rồi quay sang vợ. Nàng mới mặc xong đồ, và đang nghiêm nghị ngồi chờ trên mòm đá, thận trọng nhìn chàng.

Chàng dẫn lại một chút để nén cơn giận của mình, rồi bước đến đứng trước mặt vợ. “Vợ àh.”

“Đáng lẽ ra em không nên đứng chắn trước chàng,” nàng vội vã bật ra, nhảy dựng lên. “Chàng đã gần như kiểm soát được tình hình và em đã làm một điều nguy hiểm kinh khủng. Thật may mắn là em đã không tự đẩy mình vào chỗ chết, và em sẽ không bao giờ liều mạng như thế nữa. Em thế đấy.”

Amaury tròn tròn mắt. “Đừng bao giờ hứa điều gì mà nàng biết chắc sẽ không giữ được, vợ ạ. Ta không nghĩ ngờ gì chuyện nàng sẽ lại liều lĩnh lần nữa đâu. Bán chất rồi. Tuy nhiên,” chàng lạnh lùng nói tiếp khi nàng mới bắt đầu thấy nhẹ người. “Lần sau... ý của ta là, nếu lần sau nàng lại làm điều gì đó ngu ngốc, ta sẽ vất nàng lên đồi và—” Lời chàng bị ngắt lại đột ngột khi vợ chàng quăng mình vào ngực chàng, cánh tay nàng ôm chặt lấy người chàng.

“Chàng là một người chồng rộng lượng và vị tha, chồng ạ. Em thật là may mắn.”

“À... thì...” háng giọng, chàng vươn tay ra vỗ lưng nàng. “Lần sau đừng bốc đồng như vậy nữa nhé.”

“Vâng, chồng ạ. Sẽ như thế, em thế.” Ngửa đầu ra, nàng mỉm cười dịu dàng, nhẹ nhõm khi chàng cúi xuống hôn đôi môi mềm mại của nàng. Ôi, chẳng tệ đến thế, nàng nghĩ khi chàng hôn sâu hơn. Tính khí chồng nàng cũng không đến nỗi khủng khiếp lắm. Hầu hết các ông chồng đều sẽ véo đứt tai nàng, chưa kể đánh đập một vài phần khác trên người, vì những gì nàng đã làm.

Khi nụ hôn kết thúc, Amaury đứng thẳng người lên và cô không cau mày. Trong thâm tâm chàng cảm thấy có điều gì đó sai trái. Chàng đã định hét lên vào tai nàng với tất cả cơn thịnh nộ, nhưng kỳ lạ, cơn giận bay biến như cánh chim trước cơn bão khi nàng mỉm cười. Lắc đầu, chàng bước đi và tìm lại đồng quần áo còn lại. Nhanh chóng chỉnh chiếc áo lót và áo chèn vào, chàng đeo thanh kiếm lại rồi liếc nhìn đồng xác nằm rải rác trên nền đất. “Ta phải để George Nhỏ và mấy người nữa trông chừng chúng.”

Emma nhú mày. “Chàng đã cử ai đi tìm George Nhỏ và người lính kia chưa? Họ không tham gia trận đánh mà.”

“Khi thật.” Chàng cau tiết đập tay vào đùi, băng về phía bụi cây. Emma vội vã lao theo để giúp chàng tìm những người kia.

Trời trở tối rất nhanh. Chẳng mấy chốc mà xung quanh tối đen, và không thể tìm hai người kia nếu họ không lên tiếng kêu cứu, rồi Emma gọi chồng nàng nhẹ nhõm khi nàng thấy một cánh tay giơ lên từ một bụi rậm bên đường. Đó là George Nhỏ. Bất tỉnh, nằm ườn trên đất như một con búp bê bị quăng quật, một vết sưng thâm tím trên đầu là đủ nói lên câu chuyện dẫn đến nông nỗi này.

Sau khi bảo đảm người của mình vẫn còn sống, Amaury để Emma cố lay anh ta tỉnh dậy, rồi bước đi tìm người lính kia. Chàng thấy anh ta cách đó hai mươi bước, cổ họng bị cắt.

George Nhỏ mới chỉ tỉnh dậy khi Amaury quay lại. Nhìn thấy chồng vác người lính trên vai không làm nàng biết rằng anh ta đã chết, nhưng vẻ mặt của chàng nói cho nàng biết điều đó. Emma nhìn anh ta thương cảm, rồi quay lại với người đàn ông đang cựa quậy trên đùi nàng.

Phó tướng của Amaury chửi thề khi cái đầu đau nhức làm anh tay điếng người. Rồi khi nhận ra đang gối lên đùi ai, anh ta xin lỗi rồi rút và ngồi dậy, sờ tay lên vết sưng trên trán. “Khốn kiếp, đau quá.”

“Uh, nhìn cũng hơi sung đấy,” Emma thì thầm, từ từ đứng dậy. “Anh kêu lên khi bị đánh phải không?”

“Không. Không kịp. Tôi nghe có tiếng động phía sau. Quay lại thì...” Anh ta lắc đầu. “Đó là những gì tôi nhớ được.”

“Chắc là Edsel,” Amaury khẽ nói.

George Nhỏ sững người. “Anh ta có ồ-“ Câu hỏi chết lặng giữa chừng khi anh ta cũng nhìn lên và thấy người lính đang nằm vắt qua vai Amaury. Mặt George tối lại, vai sụp xuống ừ ừ.

“Đi thôi,” Amaury nói, đưa tay còn lại cho anh ta. “Chúng ta sẽ quay về doanh trại để xem tù binh có khai gì không.”

Người phó tướng nhướng mày khi đứng dậy. “Cậu bắt được một tên à?”

“Không. Bắt được hết, nhưng chỉ còn một tên sống thôi.”

Trợn mắt trước giọng nói hiêu thắng của chồng, Emma bước lên trước để dẫn đường đi về doanh trại.

Blake gặp họ ở đầu khoảnh đất trống để báo tin tù binh của họ đã chết, và cú đâm của chàng là một vết chí mạng. Amaury im lặng, nhẩn nhó. Emma biết chàng đã hy vọng có thể lấy lời khai của tên cướp, rằng hắn được Bertrand cử đến để có thể đưa chứng cứ ra cho nhà vua. Nàng tuyệt vọng nhìn theo khi chàng bước đi, vẫn ôm người lính trên vai, rồi bước đến cạnh Maude bên ngọn lửa, thầm hy vọng phần còn lại của hành trình sẽ ít biến cố hơn.

Nàng lẽ ra phải biết điều hy vọng đó thôi cũng đã là quá nhiều.

Họ đã có hai ngày đi đường xuôi sẽ. Đêm thứ hai sau vụ tấn công, Amaury lại chọn được một bãi trống cạnh bờ sông. Khi chàng giục nàng xuống sông tắm với chàng, nàng lưỡng lự. Có vẻ như không nên trông mong quá nhiều hy vọng, nhưng nàng thì rất nóng và nhóp nhép sau chuyến đi, nên cuối cùng đã nhượng bộ. Nhưng nàng vẫn căng thẳng, và chỉ nhẹ người khi cuối cùng họ quay trở về lều an toàn với bữa tối là thịt thỏ nướng mà Maude đang chuẩn bị.

Mọi người không nán lại lâu bên đồng lửa sau bữa tối. Đó là một đêm tuyệt đẹp với những vì sao sáng lấp lánh trên nền trời đêm, nhưng 3 ngày cưỡi ngựa cũng bắt đầu có tác dụng. Emma cũng ngồi mệt rũ ra.

Dễ dàng xúc nàng lên tay khi nàng gần như đổ nhào xuống đồng lửa vì ngủ gật, Amaury đứng dậy, lắc đầu với Maude khi cô ta đứng lên để cời đồ giúp phu nhân, rồi bế nàng vào lều.

“Hmm” Emma lười nhác giụi đầu vào ngực chồng. “Cảm ơn chồng. Em e là em đã mệt lắm rồi.”

“Ta biết, vợ.”

“Chàng biết sao?”

Amaury khẽ mỉm cười với giọng nói có thoáng ngạc nhiên của nàng. “Uh, nàng gần như ngã nhào vào đồng lửa vì ngủ gật.”

Nàng nheo mắt. “Không. Làm gì có chuyện đó.”

“Phải đấy.” Ngực chàng rầm lên khi chàng ép nàng sát hơn vào ngực và cúi xuống bước vào lều. Rồi chàng quay lại hướng dẫn nàng khép cửa lều, và quay lại nhìn phía trong căn lều nhỏ.

“Chàng nên đặt em xuống đi, chồng ơi. Em tỉnh rồi.”

Lờ nàng đi, Amaury bước lên trước và đặt nàng lên giường và định cời váy cho nàng. Nhận thấy ánh mắt chàng, Emma chỉ mỉm cười và làm việc với quần áo của chàng. Có lẽ là một ngày dài hay không, chồng nàng vẫn còn giữ được năng lượng cho nghĩa vụ ban đêm của chàng. Hay cũng có thể lặn ngụp dưới dòng sông đã giúp chàng khôi phục lại. Dù sao, sự chú ý của chàng cũng đã làm nàng hồi sức lại đủ nhanh, và khi chàng đã làm dịu đi ngọn lửa luôn muốn bùng lên vì chàng, thì nàng lại tỉnh như sáo và bắt đầu nghịch ngợm.

Ôm chàng gần hơn khi nàng gần như nằm vắt lên người chàng, Emma rên lên thích thú khi giụi mặt vào đám lông ngực mềm mại của chàng, rồi về một ngón tay lên đám lông khi nhẹ nhàng hỏi, “Chồng ơi, khi nào thì vợ của George đến?” Nàng đã hỏi đi hỏi lại từ khi George Nhỏ đến và tự hỏi sao lại lâu đến thế. Nàng tò mò muốn biết người phụ nữ anh ta cưới là người như thế nào. Và như thế nàng hy vọng có thể thuyết phục chồng nàng dừng lại để đón người phụ nữ đó trên đường từ triều về nhà. Thế nên nàng mới phải hỏi. Nàng nghĩ đó là một mở đầu tốt để đề nghị.

Nhận ra chàng không trả lời, Emma ngẩng đầu lên để nhìn chàng, và mỉm cười khi thấy chàng đã ngủ. Nàng rướn lên hôn nhanh vào má chàng rồi kéo chăn lên đắp cho họ và rúc vào ngủ.

Cũng mệt phờ như lúc trước, chỉ một lúc sau nàng đã thiếp đi. Nàng như chỉ mới vừa ngủ thì có tiếng động làm nàng bừng tỉnh.

Chậm chạp mở mắt, nàng đợi cho mắt quen với bóng tối trong lều, tai nàng căng ra để nghe tiếng thì thảo mới làm nàng thức giấc, nhưng giờ thì lại rất im ắng. Nheo mắt khi nàng bắt đầu phân biệt được các hình thù và bóng trong tối, nàng đưa mắt nhìn quanh. Nàng không còn nằm gối đầu lên ngực chồng nữa. Giờ chân nàng đang ngoắc vào chân chàng, và đầu nàng đã nằm cách đầu chàng ra rồi. Nàng đã nhận ra ngay khi thấy cái hình thù to lớn trùm bên

phía chồng nàng không phải là bóng lều như nàng nghĩ lúc đầu, mà là bóng của một người đang đứng.

Nằm im, Emma suy xét tình hình, rồi nhìn thấy ánh kim loại loé lên khi người đó chuyển động. Nhận ra đó là một con dao, nàng giật chân ra khỏi chồng rồi đặt dưới mông chàng, đẩy chàng thật mạnh khi buột ra tiếng thét.

Amaury lăn xuống khỏi giường, va vào chân của tên sát thủ và làm hắn ngã xuống sàn khi chàng leo lên hắn.

Lúc sau đó, lều của nàng đầy rẫy tiếng la hét và chửi rủa khi hai người vật lộn nhau trên sàn.

Đứng trên giường, Emma gào thét hết âm lượng để gọi cứu viện, rồi ngã nhào xuống đồng tay chân quàng vào nhau.

“Cái quái quỷ gì đây?!” Blake nâng cao ngọn đuốc cao hơn và thốt lên khi thấy ba người vật lộn trên sàn nhà. Amaury và Emma – trần như em bé mới sinh- và George Nhỏ đầy đủ quần áo đang lăn tròn trên sàn, đấm đá nhau. Mà nói đúng ra, chỉ có Phu nhân Emma là người duy nhất đang đấm đá. Hai người kia có vẻ như đang lo giữ tay nàng khi nàng nháy ở giữa, ở trên, và bên dưới họ cùng một lúc. Có lẽ nếu Phu nhân Emma chịu mở đôi mắt đang nhắm tịt lại ra thì có thể nhận ra và ngừng đánh, vì nàng là người duy nhất đang chiến đấu, Blake thích thú nghĩ. Rồi chàng vẩy tay xua đám lính đi theo chàng vào lều ra ngoài, trước khi hét lên, “Chuyện gì thế này?”

Phu nhân Emma ngừng lại ngay khi chàng hỏi, làm mọi người đều thờ phào. Mở mắt ra để thấy cả căn lều đã sáng trưng như ban ngày, nàng vội vã trèo ra khỏi đồng tay chân trên sàn để trườn lên giường, vồ lấy chăn che lấy người rồi quay lại nhìn cuộc ẩu đả nàng bỏ lại dưới sàn. Không may, mọi thứ đều nhạt nhòa, nàng bức bối lấy tay giụi mắt. Hắn là nàng đã bị thụ cho một cú vào mắt khi tham gia trận đánh. Thế nên nàng mới phải nhắm tịt mắt lại sau đó. Giờ thì nàng quắc mắt nhìn về hướng hai người đàn ông đang đứng lên, và chỉ vào người đàn ông mặc đầy đủ quần áo mà buộc tội. Hoặc có vẻ như, anh ta hình như có mặc đồ. Mắt Emma cũng vẫn chưa quen với ánh sáng. Vì có khi nàng có thể đang chỉ vào chồng nàng, nhưng giả định là Blake có thể biết nàng đang nói đến ai, “Hắn định giết chúng ta!”

Blake nhướng mắt nhìn sang Amaury và George Nhỏ. Chàng nghĩ chắc hẳn nàng đang đùa đến khi nhìn thấy cái nhìn tui hủ trên gương mặt người đàn ông kia. “George Nhỏ ư?” chàng phân vân hỏi lại.

Emma nhú mày. Nheo mắt kỹ hơn, nàng cố nhìn người đàn ông nàng đang chỉ. Chắc đó không phải là người của Amaury chứ?

“Anh ta đã không cố giết ta,” chồng nàng chán chường nói, làm cả Emma và Blake đều thờ phào, nhưng lại nhanh chóng lo lắng trở lại khi chàng tiếp, “Ta đã thức dậy. Anh ta đứng đó cả mười phút rồi và không thể buộc mình làm chuyện đó.”

Blake thấy Emma yếu ớt rớt xuống giường, và cũng gần như muốn làm y chang nàng khi cổ sắp xếp lại đồng lộn xộn trước mặt. “Không. Không thể là George Nhỏ. Nói là không phải thế đi,” anh yêu cầu, con giận cuộn lên.

Tránh mắt Blake, George Nhỏ nhìn ra sân đầy tội lỗi.

“Nhưng vì sao? Amaury rất tốt với cậu. Cậu ấy-“

“Vợ cậu đâu?”

Emma quay sang chồng ngạc nhiên khi nghe thấy câu hỏi. Đó là câu hỏi mà nàng hỏi chàng trước đó, dù nàng biết chàng đã ngủ rồi. Có vẻ như chàng cũng băn khoăn về chuyện đôi vợ chồng trẻ trì hoãn quá lâu để đoàn tụ.

Mặt Blake giãn ra thấu hiểu, Blake khẽ sụm xuống. “Cô ấy không đang ở cùng họ hàng phải không?”

“Không.” George Nhỏ buồn bã thú nhận.

“Thế ở đâu?”

“Bị bắt.” Chỉ một từ chứa đầy mất mát. “Chúng tôi đang trên đường đến Eberhart. Chỉ còn cách lâu đài một giờ cưỡi ngựa thì cô ấy bảo tôi dừng lại để đi vệ sinh. Cô ấy đi vào một con đường nhỏ trong rừng rồi không bao giờ quay trở lại. Mà một người lại mặt đến nói đã bắt giữ cô ấy, và sẽ giết cô ấy nếu tôi cố đi tìm. Hắn ta nói cô ấy sẽ an toàn... nếu tôi làm những gì hắn bảo.”

“Chúng muốn gì?” Amaury hỏi khi anh ta im lặng.

“Lúc đầu đơn giản thôi. Tôi chỉ đợi, nghe ngóng và nói cho chúng biết những gì họ cần.”

“Cậu nói chuyện với những ai?”

“Lúc đầu tôi không biết. Nên tôi đã theo dõi và nghe ngóng, rồi lão Lascey và đám thợ may đến.”

“Sylvie.” Blake thở dài thì thào.

“Không. Là Gytha.”

“Gytha ư?” Emma hoảng sợ nhìn anh ta. Biết rằng đó là cô bé Sylvie đã đủ tẻ rồi, nhưng Emma lại quý Gytha.

“Phải.” George Nhỏ gật. “Mụ lợi dụng Sebert để tìm kiếm thông tin tôi không thể cho mụ biết.”

Amaury nhướn mày. “Sebert có thể biết chuyện gì mà cậu không biết?”

“Nhiều chuyện gần đây, có vẻ thế,” Georger Nhỏ nói với một chút thích thú ánh lên rồi lại tắt đi. Thở dài, anh ta lắc đầu. “Sebert đã dành thời gian từ ngày cậu cưới để đôn đốc giữa nhiệm vụ của mình và đi theo Phu nhân Emma, cố biết được bất kỳ cuộc nói chuyện nào có phu nhân. Theo lệnh của phu nhân,” George Nhỏ thêm vào khi trông Emma có vẻ buồn bã khi nghe chuyện đó.

“Của ta ư?!”

“Phải. Lão nói với Gytha rằng phu nhân đã lệnh cho lão nghe ngóng tất cả các cánh cửa một cách kín đáo để biết tất cả các cuộc nói chuyện, để phu nhân không cần phải tốn thời gian giải thích lại với lão.”

Nàng gần như rên lên thành tiếng khi nhớ lại nàng đã sợ hãi vào ngày cưới và đã đưa ra cái mệnh lệnh ngớ ngẩn ấy.

“Nàng làm vậy sao?” Amaury nhìn chăm chăm vào đôi mắt mở to của nàng.

Vẫy tay xua đi câu hỏi bức bối đó, Emma quay lại với George Nhỏ. “Vậy chính bà ta bỏ thuốc độc vào cốc của Amaury ah?”

“Phải.”

“Vậy sao bà ta lại giết Sylvie?”

“Cô bé thấy mụ bỏ thuốc độc vào cốc. Vào buổi sáng khi xuống ăn sáng, Gytha đã bỏ một ít vào cốc của cô bé. Tôi không biết chuyện xảy ra sau đó, nhưng khi tôi đi lên để bắt lão Lascey và đám thợ may xuống, Gytha đã trườn theo nói với tôi. Mụ chuôi một lọ thuốc rỗng vào tay tôi và bảo tôi đặt nó vào tay cô bé. Hẳn là mụ cũng đã bỏ cái chai rỗng còn lại vào túi cô bé.”

“Cậu có biết mình sẽ bị tấn công khi đến bờ sông ngày đầu tiên không?” Amaury lên tiếng.

“Không. Không cho đến khi có người tiếp cận tôi khi đang đứng gác ở bìa rừng,” anh ta ngập ngừng thú nhận.

“Ai tiếp cận cậu?”

“Gytha.”

“Bà ta ở đây ư?” Emma lo lắng hỏi.

George Nhỏ gật. “Edsel chỉ đi tránh ra một chút để ..ờ... đi vệ sinh.” Anh ta nhăn mặt hối lỗi với Emma. “Tôi nghe thấy tiếng anh ta kêu lên và đi theo. Gytha bước ra giữa đường. Mụ nói vợ tôi vẫn còn sống và khỏe mạnh, nhưng chỉ khi tôi tiếp tục làm theo lời họ. Nếu người của mụ thất bại, tôi phải giết cậu trước khi đến được triều, nếu không vợ tôi sẽ chết. Rồi mụ báng vào trán tôi.”

“Thế nên cậu mới lên kế hoạch giết tôi đêm nay,” Amaury khẽ nói.

“Tôi đã cố,” George Nhỏ lặng lẽ nói.

“Và không thể.”

Phó tướng của chàng nhún vai gượng gạo. “Như Blake nói đấy, cậu rất tốt với tôi. Chúng ta làm bạn nhiều năm rồi. Mà tôi thì không biết liệu vợ tôi có còn sống không hay chúng đã giết cô ấy rồi. Đơn giản tôi không thể tự ép mình gì.”

“Gytha làm việc cho ai. Có phải Bertrand không? Nếu đúng thì chúng ta có thể đi tìm vợ cậu ngay bây giờ.” Blake gấp gáp nói, nhưng người đàn ông lắc đầu.

“Tôi không biết. Tôi chưa từng biết. Nếu không, tôi đã tự mình đi tìm cô ấy từ lâu rồi và từ chối bất kỳ một mệnh lệnh nào.”

Cả căn lều chìm vào im lặng. Khi không khí đã căng như dây đàn, George cự quậy nôn nóng.

“Giờ các cậu sẽ làm gì?”

Amaury buồn bã nhún vai. Chàng đã bị đánh thức khi một luồng gió nhẹ đi theo Georgo Nhỏ vào lều. Chàng đã nghe thấy tiếng sột soạt khi George Nhỏ đi đến giường, và nằm im chờ đợi để phòng thủ, chỉ sững trân lại khi mắt chàng quen với bóng tối và nhận ra phó tướng của mình. Chỉ một vài giây để chàng nhận ra vũ khí anh ta rút ra và đứng phía trên chàng. Không thể tin nổi điều mình đang nhìn, Amaury đã căng thẳng chờ đợi để xem người đàn ông có làm tiếp việc hấn định làm không. 10 phút trôi qua mà George Nhỏ vẫn chỉ đứng đó, không thể làm việc đó, mà cũng không thể bước đi, Amaury đã định lên tiếng cho anh ta biết chàng nhận ra sự hiện diện của anh ta. Thì không may, vợ chàng cũng đã tỉnh dậy và hành động trước, chàng ngán ngẫm nghĩ, nhớ lại cú đá vào mông đã hắt văng chàng lăn xuống người có thể là tên sát thủ.

“Không gì cả, Georgo Nhỏ,” chàng thờ dãi nói. “Tôi chắc nếu ở địa vị của cậu, tôi cũng sẽ vung dao để cứu Emma.”

George Nhỏ nhún vai. “Tôi cũng đã nghĩ tôi có thể cho đến khi đứng bên cậu.”

Nheo mắt, Amaury bước đến vén màn cửa lều. Tia sáng đầu tiên của bình minh đã hé rạng trên bầu trời như dải lụa hồng thắt dưới màn đêm đen như mực. “Gần sáng rồi. Chúng ta sẽ đến nơi hôm nay.”

“Và chúng, bất kể là ai, cũng sẽ biết tôi đã thất bại,” George buồn bã nói, sự buồn đau khắc lên gương mặt chất phác của anh.

“Không nếu Amaury chết.”

Cả ba người đàn ông quay lại nhìn Emma hoảng hốt. Nàng đảo tròn mắt trước vẻ mặt của họ. “Không thực sự chết. Chúng ta sẽ giả vờ như thế. Không ai trong ba chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra trong lều. Ai nói là George Nhỏ đã thất bại?”

“À...” Blake nhúc nhích không thoải mái. “Có nhiều hơn ba người chúng ta,” anh gượng gạo thừa nhận sao một lúc. Khi Emma nhướn mày, anh nhìn nhỏ. “Một nửa doanh trại đi theo tôi vào đây khi phu nhân la hét. Tôi đã xua họ đi khi thấy phu nhân đang...” Anh hất đầu về phía nàng đang vén chăn quanh người và Emma đỏ mặt. Có vẻ như cả nửa doanh trại đã nhìn thấy nàng trần truồng đánh đắm và lăn lộn trên sàn với chồng nàng và George Nhỏ. Thật là đáng xấu hổ, nhưng nàng thật sự không có thời gian để mà nghĩ về chuyện đó nhiều.

“Họ có đủ thời gian để biết chàng có bị thương hay không không?”

Blake nghĩ ngợi một chút rồi từ từ lắc đầu. “Không, ta không nghĩ vậy.”

“Ồ, nếu vậy, thì xong rồi. Chàng chết rồi, chồng ới.” Emma tự mỉm cười với sự thông minh của mình. “Điều đó sẽ giữ mạng sống của vợ George Nhỏ cho đến khi chàng cứu cô ấy.”

Chàng nhướn mày. “Ta đi cứu cô ấy á, ta á?”

“Chắc chắn rồi. Người chết được rảnh tay hơn đấy. Chúng ta có thể cải trang cho chàng. Chàng có thể lên vào lâu đài của Bertrand, do thám, tìm xem cô ấy ở đâu... Sao chàng cứ lắc đầu với em thế?”

“Nàng đọc quá nhiều sách rồi, vợ ạ,” chàng thủng thẳng nói với nàng, rồi nhìn sang Blake và George Nhỏ. “Ta không nghĩ một người cha cho phép con gái mình đọc sách là một ý hay. Họ sẽ bị quản trị lên ấy chứ.”

Emma neho mắt lại và quát, “Đó là một kế hoạch hay mà!”

“Đúng nếu chúng ta là những nhân vật trong một cuốn truyện của Chaucer—”

“Chồng!”

Amaury thờ dài. “Nàng quên điều này vợ ới. Nếu ta được xem như đã chết, thì nàng sẽ bị bỏ lại không ai bảo vệ cả. Và lúc đó Bertrand sẽ ép nàng cưới hắn.”

Emma neho mắt, rồi rạn rở lên. “Em sẽ nói em đang có mạng. Như thế em sẽ được an toàn.”

Amaury lắc đầu. Tuyên đó đó sẽ không bảo đảm an toàn cho nàng mà còn làm nàng bị nguy hiểm hơn. Chàng không nghĩ ngờ gì rằng với Bertrand, một đứa trẻ như thế không hơn gì một phiên toái. Hắn có thể thu xếp để nàng phá thai hoặc thậm chí giết nàng đi, còn tùy vào việc hắn ham muốn nàng đến đâu. Amaury có ý thiên về khả năng hắn ép nàng phá thai, vì trong mắt chàng, vợ chàng là một người phụ nữ rất đáng thèm muốn. Tuy nhiên chàng không dại gì mà nói điều đó với vợ chàng, những ý nghĩ đó sẽ chỉ của riêng chàng mà thôi.

“Không, ta sẽ không chết,” cuối cùng chàng nói, và bước đến khoác áo vào. “Mà ta sẽ đang hấp hối.”

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

“Ôi, phu nhân. Thật là không công bằng!”

Đặt một tay lên vai người hầu gái, Emma vỗ nhẹ an ủi. “Ừ, số phận là một mụ già đồng đánh mà,” nàng khẽ nói, bồi thêm một tiếng thờ dài đầy kịch tính để tăng hiệu ứng.

Amaury khẽ nhăn mặt trước màn diễn xuất tệ hại của vợ, rồi thăm nguyên rửa mình vì đã quên bég đi, khi Maude ré lên.

“Nhìn kia, phu nhân! Có vẻ như đức ông sắp tỉnh. Ngài dường như bị đau.”

Emma lập tức nhìn xuống, cúi tiết khí bất được phản ứng của chàng, giống như như Maude đã thấy, vẫn đang nhấn nhó trước khốc trung ra bộ mặt vô cảm như kế hoạch của chàng đã đưa ra. Họ giả vờ là chàng bị tấn công trong lúc ngủ và bị đâm. Chàng đã rất gần với cánh cửa của thần chết rồi, nhưng vẫn còn ngoắc ngoải trước khi bước qua ranh giới. Câu chuyện chính thức là Emma thức dậy thấy chồng mình bị đâm và lao vào tên ám sát, và cả nàng với chồng đều bám vào người hấn, thế nhưng khi Blake cảm được bước vào thì họ đều nhận ra đó là George Nhỏ.

Phó tướng của Amaury nhận là đã đến trước Blake một chút nhưng không thể nhìn rõ trong bóng đêm, lao vào cuộc ẩu đả, nhưng kẻ đột nhập trốn thoát bằng cách nào đó trước khi những người khác đến kịp. Tuy nhiên, Bertrand và Phu nhân Ascot có thể biết rằng không có ai khác tấn công chồng nàng cả, và sẽ mặc định là George Nhỏ đã hoàn thành nhiệm vụ họ đặt ra. Chồng nàng hy vọng chiêu này có thể giữ an toàn cho cả Emma và vợ của George Nhỏ cho đến khi họ tìm ra cách cứu người phụ nữ ấy.

Emma nghĩ kế hoạch của nàng hay hơn, nhưng mấy ông đàn ông không đồng ý, thế nên nàng phải nghe theo đa số. Và vẫn còn thấy ám ức đến tận giờ. Có đến vô số rắc rối hôm đó. Đầu tiên họ phải làm cho những người khác tin rằng họ không gào khóc hay la hét, hay lao vào rừng tìm tên sát thủ mà vì họ phải cứu sống chồng nàng. Rồi có vấn đề với Maude. Amaury, một người sắp chết, phải nằm im, bất tỉnh, trên cang trong suốt chặng đường còn lại. Chồng nàng không diễn tốt vai người ốm lăm, nên nàng không cần phải tỏ ra ngạc nhiên khi thấy chàng giả vờ ốm tệ còn hơn nữa. Chàng rên rỉ than thở trên cang như trẻ con bất cứ khi nào có dịp.

Và chàng ngày càng có nhiều cơ hội hơn. Để ngăn Maude thay băng hay làm gì đó khác và phát hiện ra chàng không hề bị thương tí nào, Emma buộc phải ngồi lên xe kéo cùng chồng để diễn vai người vợ lo lắng. Nàng dành hầu hết thời gian trên chặng đường cuối cùng để ngăn Maude nghe lén tiếng phàn nàn của chồng. Nhất là vào bữa trưa khi tất cả những gì nàng có thể cho ông chồng đang ốm đến bất tỉnh nhân sự và sắp chết ăn chỉ là một quả táo. Nàng không thể lấy thức ăn để mang cho ông chồng ốm yếu đang hấp hối, nhưng thật khó để giải thích điều đó với một người đàn ông đang đối vi chỉ có mỗi một mẫu bánh mỳ trong bụng mà nàng lén đem cho từ bữa sáng.

Nó thậm chí còn tệ hơn, vì trời bắt đầu mưa lất phất. Trong mọi nỗ lực để giữ cho người chồng “đáng thương” không bị ướt khi nằm trên cang, Emma đã lấy chăn che cho chàng trong suốt đoạn đường còn lại. Được cái chăn che chắn chỉ tạo điều kiện cho chàng được phàn nàn nhiều hơn. Bị kẹt giữa việc nghe những lời kêu ca của chàng và lưng nàng gần như gãy ra vì phải cúi xuống ở một tư thế quá lâu, Emma gần như sẵn lòng tự mình đâm luôn ông chồng một nhát.

Thật là nhẹ cả người khi cuối cùng họ cũng đến được Leicestershire, nơi vua Richard đang tạm thiết triều. Amaury cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Chỉ ít chàng cũng đã ngừng than vãn một chút khi họ khiêng chàng vào phòng. Nhưng khi đó thì không còn có tiếng cang cây xào xạc hay tiếng cang lăn để mà che đi lời than vãn của chàng nữa, và Maude cũng không còn bị ngăn cách với họ bằng cái chăn và cái cang nữa rồi. Emma nghĩ rằng đó là điều duy nhất có thể khiến chàng im lặng, và do đó nàng không vội vã gì mà để cô hầu đi ra. Thế nhưng nàng bắt đầu nghĩ nàng phải làm vậy. Vì chồng nàng rõ ràng khó có thể diễn tiếp được nữa. Tất những gì cần làm chỉ là nằm nghỉ và giữ im lặng, thế nhưng cũng là quá khó đối với chàng.

Emma bắt đầu định nói Maude đi ra thì có tiếng gõ cửa. Cô hầu lập tức bước ra mở, khẽ kêu lên và tránh sang một bên khi thấy đức vua bước vào cùng với Blake.

Bước thẳng đến giường, vua Richard nhìn xuống chiến binh của mình, vai ngài lập tức sụp xuống. “Vây, đó là thật,” ngài ủ rũ nói, và Amaury rên khẽ.

Emma liếc sang chồng, môi mím chặt bức bối. Chàng đã đến gần ngưỡng cửa của thần chết cơ mà, vì lòng kính Chúa. Nếu cứ tiếp tục rên rỉ và nhấn nhó như thế, mọi người sẽ nghĩ chàng đang hồi phục. Khi thật! Đó là kế hoạch của chàng mà. Ít ra cũng phải cố mà bảo vệ nó chứ.

Richard nhìn thấy ánh mắt của nàng và nhíu mày. “Ta nghĩ anh ta đang cố nói điều gì đó, phu nhân ạ,” ngài cúi kính nói.

“Không đâu ạ,” Emma khẽ nói, cố trông có vẻ bi thương. “Không phải đâu, thưa Đức Vua. Chàng không nói được nữa. Từ thần đã ở bên chàng rồi, và yêu cầu sự im lặng với sự hiện diện của mình. Ông ta sẽ chần chừ một chút, thần chắc vậy, nhưng đó chỉ là vấn đề th-a-u-i!” nàng cau có liếc xuống Amaury sắc lém. Chàng vừa véo nàng, đồ trời đánh này! Chàng đã luồn tay từ dưới chăn rồi véo nàng! Chỉ có may mắn mới giúp chàng không bị ai nhìn thấy.

“Có chuyện gì sao? Vua Richard hỏi.

Emma sắc sảo liếc lên và thấy sự nghi ngờ hiện lên trên khuôn mặt nhà vua, nàng lắc đầu. “Không thưa Đức Vua. Thần chỉ-- chỉ là đôi giày mới của thần thôi ạ,” nàng quanh co. “Chúng còn mới nên hơi đau.” Mắt nàng vô tình nhìn về phía Blake, và thấy anh ta đang ra hiệu với nàng và gật đầu về phía Maude, nàng lưỡng lự, mặt nàng đỏ ửng về bối rối. Nàng mới đoán ra ý chàng là cho Maude lui đi thì cánh cửa bật mở và George Nhỏ lao vào phòng, lính gác của nhà vua thì đang đuổi theo để tóm lấy cánh tay anh ta kéo lại.

“Cô ấy chết rồi!” anh ta gào lên tuyệt vọng. “Việc này là vô ích! Nàng chết rồi.” Từ cuối cùng thốt lên cay đắng khi anh ta ngừng chạy. Lính của nhà vua lập tức tóm lấy và cổ lỏi anh ta ra khỏi phòng.

“Anh ta là người của Amaury,” Blake giải thích với đức vua, ngài gật đầu và quay sang ba người đàn ông đang vật lộn ở cửa. Thật ra thì chỉ có lính của ngài là đang vật lộn mà thôi. George đã sụp xuống nơi anh ta đứng, không kháng cự, im lìm như bức tượng.

“Thà anh ta ra! Ra ngoài!” Ngay khi cánh cửa đóng lại, Vua Richard quay lại nhìn những người khác trong phòng. Ngài có thể cảm nhận được bầu không khí đầy bí mật ở xung quanh, và tự hỏi có phải mình là người duy nhất không biết chuyện gì đang xảy ra hay không. “Thế có nghĩa là gì? Có chuyện gì đây?”

Im lặng một thoáng, rồi Amaury ngồi dậy thờ dài. “Đó là ý tưởng của thần, thưa Bệ Hạ,” chàng ân hận nói, đứng dậy khỏi giường.

“Ôi, lạy thánh Christopher toàn năng, đây là phép màu!”Maude kêu lên, quỳ xuống sàn cầu nguyện.

Thờ dài, Emma bước đến bên người hầu. “Phải, Maude. Thật kỳ diệu.” Giọng nàng chẳng có chút gì là hài lòng khi nàng kéo tay người hầu để giục cô ta đứng lên, nhưng người hầu gái vẫn không nhận ra. Cô ta quá bận bịu sục xít vì vui mừng. Dẫn cô hầu ra cửa, Emma vỗ lưng cô ta. “Chắc chắc đức ngài sẽ cần chút đồ ăn nhẹ và thức ăn sau khi ốm dậy. Hãy mang cho ngài chút đồ ăn sau khi cô dùng xong bữa nhé.”

“Vâng, thưa phu nhân. Thật là tốt quá.”

“Ừ,” Emma đồng ý rồi đóng cửa lại.

Amaury bước đến bên George Nhỏ đang ngồi im lìm, tràn ngập thất vọng. “Nói đi,” chàng ra lệnh.

Vua Richard định thu hồi lại mệnh lệnh đó và tự mình yêu cầu người đàn ông giải thích, nhưng rồi lại quyết định thôi khi anh ta bắt đầu nói.

“Tôi đang giúp Wesley chăm sóc lũ ngựa thì anh ta nói chuyện với phó tướng của Ngài Woolsey,” George Nhỏ dờ dẫm nói. “Tôi nghe được anh ta nói anh ta lấy làm tiếc vì vết thương của cậu, và nói rằng họ cũng đã có vài sự cố trên đường đến đây.”

“Phải.” Vua Richard gật. “Woosley đã cho ta biết mọi chuyện khi ông ta đến đây. Con ngựa yêu thích của ông ta bị khập khiễng và bị què, một người lính của ông ta bị ốm, và họ thấy một người phụ nữ trôi trên sông trong một đêm calm trại.” Nhà vua ngừng lại cau mày khi Amaury nhấn mạnh với câu nói cuối cùng, mặt chàng chết lặng vì thống khổ. “Nhưng họ không biết người phụ nữ đó là ai,” ngài thêm vào sau một lúc im lặng.

“Không, họ không biết. Cũng như tôi, cho tới khi họ đưa ra cái này.” Chia tay ra, George Nhỏ mở ra một chiếc nhẫn.

“Của vợ cậu?” Amaury ngập ngừng hỏi.

Anh ta gật. “Trên đó có khắc chữ cái đầu của chúng tôi.”

Amaury bước vài bước đến bên anh ta và cầm chiếc nhẫn lên. Nhìn gần chăm chú, chàng tìm kiếm những chữ cái, rồi thờ dài khi phát hiện ra nó. Trả lại chiếc nhẫn, chàng bóp nhẹ vai người phó tướng “Vậy là cô ấy đã chết từ lúc đó?”

“Họ thấy cô ấy chỉ hai ngày sau khi bắt cóc, nhưng họ nói cô ấy đã ngâm dưới nước ít nhất một ngày trước đó rồi.”

Cho rằng mình đã nhẫn nại đủ lâu, vua Richard khoanh tay và nhún mày với cả bọn. “Chuyện gì đang xảy ra? Amaury, giải thích đi. Rõ ràng là người không hề bị thương. Vậy tại sao ta lại nghe ra như vậy?”

“Thứ lỗi cho thần, thưa Bệ Hạ, thần rất biết ơn vì Bệ Hạ đã kiên nhẫn tới lúc này,” Amaury khề nói, khề bóp vai người phó tướng lần nữa trước khi quay lại với nhà vua. Như vậy là vô phép, Emma chắc chắn. Người ta không được phép quay lưng lại với đức vua, nhưng vua Richard có vẻ như không lấy làm phiền. Sự thực thì ngài đang tò mò muốn chết đi được nên nàng nghĩ ngài cũng chẳng thêm bận tâm.

“Chúng thần đã gặp nhiều sóng gió kể từ sau lễ cưới,” chồng nàng thông báo. “Đầu tiên thần bị lũ cướp tấn công, và hai cuộc ám sát tiếp sau đó, rồi đàn chó của thần bị đầu độc bởi thứ thuốc độc đáng lẽ ra là dành cho thần. Vợ thần và thần cũng bị tấn công trên đường đến đây. Và thần được biết vợ phó tướng của thần bị bắt cóc chỉ vài ngày ngay sau đám cưới của họ để ép cậu ta giúp chúng kết liễu thần.”

Nhà vua suy nghĩ về những gì chàng nói rồi nhướn mày. “Là Bertrand?”

“Thần đoán vậy.”

“Và đây là vết thương mà nhà người đáng ra phải bị?”

Amaury liếc sang George Nhỏ, rồi thờ dài. “Đó là vì vợ của George. Cậu ta bị ép phải giết thần nếu cuộc tấn công cuối cùng thất bại. Chúng dọa sẽ giết vợ cậu ta. Chúng thần hy vọng với việc thần mấp mé ở cửa huyết có thể bảo vệ cô ấy và Emma. Và vẫn nuôi hy vọng việc chúng nôn nóng vì thần vẫn còn ngắc ngoải, nên sẽ cố giết thần ở đây và bị bắt quả tang.”

“Còn giờ thì sao?”

Amaury lưỡng lự rồi nhún vai. “Có thể vẫn giằng bẫy được.”

“Người quên người hầu gái rồi. Giờ cô ta có thể đã nói với mọi người rằng người đã hồi phục. Tỉnh dậy và đi loăng quăng thì đúng hơn.”

“Vâng,” Amaury điềm điềm đồng ý. “Nhưng đó cũng có thể là một lợi thế. Phải, nó sẽ hiệu quả,” chàng kết thúc. “Bệ hạ và Blake có thể nói với mọi người rằng thần vẫn còn yếu, nhưng đang hồi phục. Điều đó sẽ tạo thêm áp lực cho chúng thử lần nữa.”

Nhà vua xem xét một lát rồi gật đầu. “Ta sẽ để lại lính gác của ta ở cửa và—”

“Không! Thứ lỗi cho thần, Bệ Hạ, nhưng thần không để Bệ Hạ phải làm gì để ngăn những kẻ muốn giết thần. Lính canh có thể làm chúng sợ. Và thần có thể xử lý bọn chúng. Thần không cần thêm lính canh. Thần có lợi thế, vì thần không ốm. Thần sẽ chờ chúng đến.”

“Ta không nghĩ thế đâu, De Aneford. Bertrand có thể là thằng hèn, nhưng mẹ hần thì lại tinh quái. Chúng có thể nhìn ra cái mưu mẹo này của nhà người.

Ta sẽ để lại ít nhất một vệ sĩ. Trong phòng này.”

Amaury suy nghĩ rồi gật đầu chấp thuận.

“Thần sẽ là người đó.” Khi mọi người nhìn về phía mình, George Nhỏ siết chặt tay quanh chiếc nhẫn. “Thần muốn thấy công lý được thực thi.”

“Cứ quyết như vậy đi,” Vua Richard quyết định.

***

Emma dừng một chút trên đường và ngửa đầu ra, nhắm mắt lại, hít sâu vào hương thơm ngọt ngào của những cây hoa xung quanh.

Đó là buổi sáng thứ hai sau chuyến viếng thăm của nhà vua tại buổi thiết triều ở Leicestershire, và với Emma, ngày rười vừa qua là một cơn ác mộng đầy căng thẳng. Chờ đợi không phải là hoạt động ưa thích của nàng trong tình huống thế này, mà còn chưa nói đến chờ đợi người đến giết chồng mình thì lại càng không thể chịu đựng nổi. Ngay cả với Amaury, người có vẻ thích thú với ý tưởng đó lúc đầu, cũng bắt đầu lộ vẻ chán ngán khi nằm dài trên giường để đợi kẻ ám sát mình, cái tên vẫn còn câu giờ ở đâu đó. Đó là một trong những lý do nàng trì hoãn không quay lại phòng họ. Chồng nàng trở nên cáu bẳn vì sốt ruột. Một chút thời gian một mình trong vườn là phương thuốc đáng yêu. Thật trong lành và sạch sẽ. Thật sự thì triều đình vẫn còn rất xa lạ với nàng. Mọi người đều có vẻ lạnh lùng, vô tâm, và chơi bời trác táng. Nhưng đó cũng mới chỉ là một trong số nhiều vụ bê tha ở đây, nàng nghĩ, khi nhớ lại cuộc trò chuyện ở bàn ăn.

Emma được ngồi cạnh Phu nhân Lagdalyn, một tạo vật lạnh lùng và nham hiểm có niềm vui thú hù dọa người khác. Khi thấy Emma lo lắng nhìn phu nhân Ascot bước vào phòng, Magdalyn đã rướn đến gần hơn và thì thầm, “Bà ta là một mẹ già hiểm ác, đúng không? Thật may mắn cho cô vì đã thoát được cuộc hôn nhân với con trai bà ta.” Rồi sau một lúc im lặng, “Ta không biết hầu gái của bà ta đâu? Ta đã không thấy họ đi cùng nhau kể từ lần vào triều cuối cùng.”

Tò mò khi thấy Magdalyn kéo dài từ “hầu gái” đầy châm biếm, Emma khẽ hỏi,

“Hầu gái của phu nhân à?”

“Hmm. Còn hơn là một người hầu. Nếu những tin đồn trong triều là đúng, thì bà ta là người tình của phu nhân Ascot ấy chứ. Dù thế, vẫn chỉ là hầu gái.”

“Nhân tình ư?” Emma thốt lên kinh ngạc. Là phụ nữ, nàng chắc chắn là cô hầu không hề có cái bộ phận cần thiết cho sự gắn kết. Làm sao họ có thể là tình nhân được, nàng bối rối nghĩ. Nhưng khi nàng nói ra suy nghĩ của mình, phu nhân Magdalyn cười và lắc đầu chán nản.

“Cô rõ thật ngây thơ,” bà ta dài giọng rồi đứng lên ngồi sang cái ghế khác. Một lát sau, những tiếng cười lớn rộ lên buộc Emma phải ngoái lại, và nàng bắt gặp Magdalyn và đám phụ nữ cạnh bà ta đang công khai nhìn cười nhạo mình.

Một bóng người hiện ra làm Emma phải mở to mắt hơn để nhìn người đàn ông chắn trước mặt. “Bertrand.” Nàng nhìn hẩn cảnh giác, gương gao gật đầu khi hẩn cười với nàng.

“Xin chào, phu nhân Emmalene. Ta thấy nàng cũng thích khu vườn. Chúng ta lại có điểm chung rồi.”

Thận trọng bước sang một bên để tránh hẩn, nàng gật cụt ngừn. “Tôi phải quay lại với chồng mình. Tôi đã để mặc chàng khá lâu rồi. Có thể chàng sẽ phát cáu.” Còn hơn cả cáu nữa ấy chứ, nàng thầm nghĩ. Chồng nàng sẽ giận bầm gan tím ruột nếu phát hiện ra nàng đã để bản thân rơi vào tình huống bị bắt gặp một mình và bị động bởi Bertrand. Chàng đã lệnh cho nàng phải ở trong phòng nơi mà chàng có thể bảo vệ nàng, chỉ trừ bữa ăn. Nàng đã định đi thẳng ra sảnh để dùng bữa và quay lại luôn. Thực ra, chàng đã bắt Blake phải làm nhiệm vụ hộ tống nàng đi đi về về. Nhưng trong bữa sáng, Đức vua đã thông báo cần phải gấp riêng ngài ấy.

Khi thấy ông bạn của chồng lưỡng lự, Emma đã bảo đảm là nàng sẽ ôn hòa và sẽ quay về ngay cạnh chồng mình sau khi ăn sáng xong. Chỉ lúc đó anh chàng mới ngập ngừng đứng lên đi theo Đức vua. Một trong số họ không được phép động chạm đến quyền lợi của Đức vua.

Emma đã thực lòng muốn thực hiện lời hứa, nhưng sau khi Magdalyn bỏ rơi nàng, một người hầu mang đến một ổ bánh mỳ và phô mai béo ngậy trước mặt nàng, làm dạ dày nàng cuộn lên phản đối. Sợ rằng có thể bị ốm, nàng cố gắng nuốt trôi vài miếng. Nàng không nghĩ nàng có thể bị ốm vì bất cứ thứ gì. Sự thực thì nàng đã đổ lỗi cho cái dạ dày thất thường của mình vì những căng thẳng và lo âu thường xuyên khiến nàng phải khổ sở, nó không phải mới xảy ra vào cuối những ngày gần đây, mà nó đã diễn ra cả mấy tuần nay rồi. Dạ dày của nàng vẫn luôn là bộ phận đầu tiên gặp rắc rối. Tiếp sau đó là đầu nàng, nàng đã bắt đầu có thể cảm thấy những cơn đau dồn dập tới.

“Anh ta có hay nổi cáu không?” Bertrand hỏi, không tỏ vẻ ngạc nhiên trước sự giật mình và nét bối rối hiện trên mặt nàng. Hẩn biết nàng đã để cho những suy nghĩ đi quá xa. Hẩn đã theo dõi những biểu hiện cảm xúc trên mặt nàng suốt từ nãy đến giờ, tìm hẩn rộn lên hy vọng khi hẩn bắt được từng biểu cảm có vẻ như buồn bã. Một cái nhú mày, một cái thờ dài, một cái nhăn mặt. Phải, phu nhân Emma không hạnh phúc trong hôn nhân. Hẩn đã nghi ngờ chuyện đó. De Aneford là một tên hề khổng lồ với bàn tay cơ bắp và dốt đặc. Làm sao người ta có thể thích hẩn hơn được? Không đời nào. Bertrand thừa biết sức quyến rũ của mình với phụ nữ.

Không. Phu nhân Emmalene không yêu chồng, Bertrand kết luận. Hẩn đã sợ điều đó khi Gytha cho hẩn biết nàng la hét đầy đam mê vào ban đêm, nhưng giờ hẩn kết luận những tiếng kêu rên đó là do đau đớn. Không, đó không phải tiếng hét vì thỏa mãn như người phụ nữ già nghe thấy. Phụ nữ không làm những chuyện đó. Chỉ có đàn ông mới hét lên chiến thắng khi họ chinh phục được trong khoái cảm. Hẩn hẩn phải biết điều đó chứ. Chẳng phải hẩn đã lên giường với ít nhất cả trăm người phụ nữ rồi sao? Và không một ai trong số họ hét lên vì thỏa mãn cả.

Emma nhủ vậy trước câu hỏi của hắn rồi xoa trán với nỗ lực mong manh lắm xoa dịu cơn đau đang cuộn lên. “Tôi phải quay lại với chồng tôi đây.”

“Chờ đã!” Tím lấy tay nàng, hắn kéo nàng lại. “Ta đã nghe nói đến vận rủi của Ngài Amaury và muốn được bày tỏ lòng cảm thông của ta.”

Emma mím môi lại. Hắn hả hê hơn là thương cảm.

Nhận ra sự khó chịu của nàng, Bertrand gần như vỗ tay vì hân hoan. Với hắn điều đó có nghĩa là thật sự nàng đang có một cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Nàng không thể nhìn ra điều gì đằng sau lời nói của hắn để có thể biết rằng chính hắn và mẹ hắn đứng đằng sau mọi đen tối đến với chồng nàng gần đây. Mẹ hắn quả thật quá khôn ngoan.

“Chồng nàng là người may mắn nhất khi có được một người vợ là nàng,” hắn mê mẩn nói, đó là chút xíu sự thật trong cả cuộc nói chuyện. Hắn nghĩ Amaury rất may mắn, một may mắn mà hắn hy vọng sẽ dành lại sớm thôi.

Bụng Emma lại quặn lên khi thấy vẻ mặt thêm thường tính toán của người đàn ông trước mặt. Nàng biết hắn đang nhắm nháp cơ hội có được tất cả mọi thứ hắn muốn sau khi chồng nàng chết đi, đó là chiếm đoạt mọi thứ chồng nàng đang có.

“Phải, chàng rất may mắn,” nàng hấp tấp đồng ý. “Giờ chàng đã là một công tước, có điền trang rộng, có nhiều gia nhân và một người thừa kế sắp ra đời.”

Emma không bao giờ quên phản ứng của Bertrand lúc đó. Trông hắn như bị chém rưng. Lợi dụng lúc hắn đang choáng váng, nàng nhanh chóng quay đi bước ra khỏi khu vườn. Cơn đau đầu của nàng đã giảm cũng như sự lo lắng của nàng được nói lòng. Sẽ không có sự mưu hại nào đe dọa đến chồng nàng hiện giờ nữa. Phu nhân Ascot và Bertrand sẽ tin rằng họ đã phí công vô ích. Họ không thể ép nàng cưới khi nàng đã có con. Song thật là xấu hổ vì đó chẳng phải sự thật, nàng thờ dài nghĩ.

Nàng mới vừa chạm vào cánh cửa dẫn vào lâu đài thì Phu nhân Ascot đi qua và bước xuống phía nàng. Emma ngập ngừng bước chậm lại khi nàng đứng gần người đàn bà này, nhưng ngoài một cái gật lạnh lùng, Phu nhân Ascot không làm gì khác.

Emma bước chậm rãi hơn về phía cánh cửa, rồi dừng để quay lại nhìn. Bertrand vẫn đứng ở nơi nàng bỏ hắn lại. Hắn đứng đó đến khi mẹ hắn đến gần. Phu nhân Ascot dừng lại, họ nói với nhau vài câu rồi lên nhìn xung quanh trước khi bước vào sâu hơn trong khu vườn và biến khuất tầm mắt.

Cẩn mòi, Emma ngập ngừng một chút, rồi thăm chùi thè và bước trở lại khu vườn. Nấp sau một cành cây, nàng hồi hộp nhìn xung quanh rồi thận trọng bước vào giữa bụi cây, đi theo tiếng thì thầm khe khẽ.

“Ý con là sao?”

“Mang thai, mẹ ạ. Chắc mẹ hiểu ý con chứ,” Bertrand cúi kính.

“Đừng có lên mặt với ta, con trai!” Câu nói đi kèm với một tiếng phang mạnh. Vén cành cây sang một bên, Emma nhìn thấy Bertrand đang ôm một bên má đỏ ửng. Mẹ hắn vừa mới đặt lại cây gậy xuống đất.

“Con xin lỗi.” Hắn nhìn mẹ ta thiếu não. “Chỉ vì con quá quần trí. Tất cả kế hoạch của chúng ta đã vỡ tan tành rồi.”

“Vỡ vẩn. Chúng ta vẫn sẽ làm như đã định.”

“Nhưng nàng có con rồi. Nàng sẽ không thể bị ép kết hôn nếu đã có người thừa kế.”

“Có thể nếu nó bị sảy thai,” Phu nhân Ascot lạnh lùng nói. “Mà điều đó thì có khó gì đâu.”

Mắt Emma mở to vì hoảng hốt. Họ có biết điểm dừng không?

“Ôi mẹ, mẹ thật sáng suốt.”

“Vậy đừng bao giờ quên điều đó.”

Emma nhăn mặt, nhưng đó chỉ là một nỗ lực yếu ớt. Nàng bị phân tâm vì nhận ra bây giờ đã là cuối tháng sáu. Nàng đã đến kỳ phụ nữ sau đám cưới, hơn một tháng trước. Chỉ bị chậm thôi, chỉ vậy thôi, nàng tự trấn an mình với chút xíu niềm tin. Nàng đều đặn như mặt trời lặn và mọc. Nhưng giờ nàng đang phải chịu rất nhiều áp lực và nàng nghe nói điều đó ảnh hưởng đến chu kỳ.

Mình đã buồn nôn sáng nay khi mình ngồi xuống ăn sáng, một giọng nói cầu kính vang lên trong đầu nhắc nhở nàng, tay Emma siết chặt quanh bụng. Đó là do căng thẳng, nàng cố an ủi mình. Căng thẳng luôn làm dạ dày nàng khó chịu.

Thế còn việc thường xuyên phải đi vệ sinh thì sao? Chẳng phải đó cũng là một dấu hiệu à? Emma nhăn mặt. Nàng biết những dấu hiệu trước và sau khi có thai. Nàng đã học thuộc nó trong tháng đầu tiên của cuộc hôn nhân với Fulk. Một bàng quang yếu là một dấu hiệu, và sự thật là gần đây nàng đã thải nước ra nhiều hơn bình thường. Nàng đã không chú ý đến điều đó cho đến khi họ đi đến triều, vì đó là lúc bất tiện nhất để dừng lại tìm nơi nào đó để xả mà không gây chú ý.

Lạy Chúa! Nàng không thể mang thai được! Thật mỉa mai là nàng đã trông chờ điều đó từ rất lâu rồi, nhưng giờ đây lại làm nàng hoảng sợ đến khó thở. Ôi phải chi nàng nghĩ ra được là lời tuyên bố bốc đồng về chuyện có thai có thể làm hại đứa con mà nàng mong chờ đã lâu. . .

“Chúng ta sẽ làm gì đây? Điều đó sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của nàng đâu, đúng không mẹ?”

“Không. Gytha sẽ biết cách. Người đàn bà đó đi đâu rồi nhỉ? Con đã nói mình sẽ ở đây chờ đúng không?”

“Vâng, tất nhiên rồi. Hẳn bà ta cố tình đến muộn. Bà ta là mẹ già hiếu thảo. Con không hiểu vì sao mẹ lại có thể chịu đựng được một người hầu như bà ta.”

Emma sững người lại. Gytha là hầu gái của phu nhân Ascot? Người mà người ta nói là tình nhân của bà? Đó là chứng cứ mà họ đang tìm kiếm. Nàng phải nói với Amaury. Đức vua sẽ triệu Bertrand và mẹ hắn trước bữa trưa thôi. Emma mới đứng thẳng dậy để chạy đi với tin tức mới có được thì một con đau xé toạc đầu nàng. Ngã sập xuống vì cú đánh, nàng run rẩy quay lại, và chỉ kịp nhìn thấy nụ cười lạnh lẽo của Gytha trước khi bóng tối bao trùm lấy nàng.

“Vợ ta đi đến chỗ quái quỷ nào rồi?” Tung chăn ra, Amaury bật dậy và bắt đầu đi đi lại lại.

George Nhỏ nhường mày trước sự nôn nóng của chủ nhưng không trả lời.

Cau có với anh ta, Amaury bước đến cửa sổ và nhìn ra ngoài. Chàng chán ghét ngồi không, chàng chán ghét cả chuyện vợ chàng phải đi ra ngoài dùng bữa. Chàng cho rằng như thế là nguy hiểm với nàng, và chàng không thích điều đó, nhưng Blake và đức vua đều đồng ý là nàng phải ra ngoài. Để tạo cơ hội cho tên sát thủ tấn công. Hơn nữa, họ bảo đảm với chàng, Bertrand và mẹ hắn không thể hại vợ chàng công khai được. Lúc đó chàng cũng đã đồng ý, nhưng việc nàng quá chậm trễ đang gặm nhấm ruột gan chàng như con chuột đói phát cuồng.

Chàng đang định cử phó tướng của mình đi tìm nàng thì chú ý thấy ba người cưỡi ngựa rời khỏi sân. Chàng lập tức nheo mắt lại để nhìn người đàn ông đang đi cùng hai người phụ nữ, thỉnh thoảng nhận ra đó là Bertrand. Hắn ta có dáng người nhỏ thó. Thêm vào đó, một trong hai người phụ nữ đi cùng có khuôn mặt vô cùng giống Phu nhân Ascot. Amaury nhìn sang người cưỡi ngựa cuối cùng và chàng nhíu mày. Bà ta trông rất quen, nhưng từ khoảng cách này không thể nhìn rõ mặt, tất cả những gì chàng biết là bà ta quá to lớn so với cô vợ nhỏ bé của chàng.

Chàng quay lại nhìn kỹ người đàn ông, nhíu mày khi thấy cái đồng cuộn tròn đặt trên đùi hắn. Thật là một thứ lạ lùng để đeo vào mà cưỡi ngựa. Amaury thấy nó cũng khá lớn, vắt ngang đùi hắn và lủng lẳng ở cả hai bên lưng ngựa. Rồi chàng khựng lại, máu chàng đông cứng lại khi chàng nhìn thấy một vật bằng vàng tuột rơi ra từ đồng cuộn tròn đó xuống đất.

Quay phắt người khỏi cửa sổ, chàng lao tới chộp lấy thanh kiếm để dưới chân và lao ra cửa.

“Thưa ngài!” George Nhỏ kêu lên, nhảy lên khỏi ghế để chạy theo.

“Cái quỷ gì này?!”

Amaury nghe thấy tiếng kêu vài giây trước khi người đàn ông đang đi đến từ Đại Sảnh bắt thần đứng chắn ngang đường và tóm tay ngăn chàng lại. “Cậu làm gì thế? Cậu làm hỏng hết việc bây giờ!”

Phải mất một lúc thì tiếng rít của những lời đó mới thấm vào đủ để Amaury nhìn ra khuôn mặt của người chắn đường.

Nhận ra đó là Blake, chàng túm lấy áo của anh ta. “Nàng đâu?”

“Ài?”

“Emma. Nàng đâu rồi? Cậu đáng ra phải đưa nàng về phòng rồi chứ.”

“Đức vua muốn tở...” Anh ta dừng lại. “Phu nhân hắn đã phải ăn xong cả nửa tiếng là ít rồi ấy chứ,” anh ta căng thẳng thừa nhận.

Chửi thề, Amaury đẩy anh ta sang một bên tiếp tục đi xuống dưới nhà.

Văng ra vài câu chửi thề, Blake vội vã đuổi theo, cởi áo khoác của mình ra.

“Ít ra thì cũng phải mặc cái này vào đã.” Blake rít lên, khoác lên người chàng và kéo chiếc khăn để che mặt cho chàng. Liếc sang George Nhỏ, anh ta quát, “Quay trở vào đóng cửa phòng lại đi! Cậu muốn cho tất cả mọi người và kẻ thù biết cậu ta dậy được rồi sao?”

Dừng phắt lại, người phó tướng quay trở lại để làm theo lệnh, rồi đuổi kịp hai người đàn ông khi Blake nói, “Cậu không nên đi nhanh như thế, Amaury. Cậu sẽ làm mọi người chú ý đấy. Mà cậu định đi đâu mới được chứ?!” anh hỏi khi họ bước xuống bậc thềm cuối cùng và Amaury thỉnh thoảng quay người về phía cửa ngoài.

“Ngài Blake?!”

Dừng lại, Blake nhanh chóng quay lại và cúi người chào khi đức vua bước đến từ cánh cửa phía bên kia căn phòng. Chàng liếc qua vai để thấy Amaury đã trốn ra khỏi cửa.

“Bỏ đi. Có chuyện gì đây?”

Đứng thẳng lên, Blake liếc nhanh xung quanh phòng, rồi khẽ nói, “Phu nhân Emma mất tích rồi.”

“Cái gì?” Vua Richard nhìn chăm chăm vào anh ta ngạc nhiên và lo lắng. Rồi liếc sang cánh cửa mở toang với cái bóng áo choàng thấp thoáng vượt qua sân đi về phía chuồng ngựa. “Đó có phải là -“

“Dạ phải.”

“Chúa ơi!” Richard lập tức đuổi theo Amaury, Blake, George Nhỏ và lính gác cũng chạy theo.

Họ mới vừa chạy đến chuồng ngựa thì Amaury đã cười ngựa chạy ra.

Đức vua vẫy tay và thét gọi chàng dừng lại nhưng đã quá muộn. Amaury lao đi nhanh như quỷ sứ.

“Khỉ thật! Hẳn là anh ta thấy điều gì đó. Người trông ngựa đâu?! Ta muốn mấy con ngựa. Mang ngựa lại đây cho ta!”

Chỉ mất vài phút để Amaury cười ngựa đến nơi chàng nhìn thấy đồ vật nhỏ bằng vàng rơi ra từ trong thảm, nhưng với chàng nó kéo dài như vô tận. Chàng nhận ra đó là một chiếc khuyên tai bằng vàng trước khi chàng xuống ngựa nhặt nó lên, nhưng ngay khi chàng cầm nó trong tay, nỗi sợ của chàng thành hiện thực và trong một lúc chàng chìm vào tuyệt vọng.

“Đó là cái gì vậy, de Aneford? Cái gì khiến người phải ra đây?”

Amaury nhìn lên đức vua khi ngài và những người khác dừng lại bên chàng. Chàng im lặng khi chìa chiếc khuyên ra cho họ nhìn.

Blake lập tức tái mặt. “Emma đeo nó sáng nay.”

“Phải.” Siết chặt tay quanh cái khuyên, Amaury nhanh chóng leo lên ngựa. “Bertrand đã bắt cóc nàng. Thần thấy hẳn cười ngựa đi cùng với mẹ và một người phụ nữ nữa.”

“Và vợ cậu để lại một chiếc khuyên phía sau để báo cho cậu biết đó là cô ấy!” đức vua thích thú đoán.

“Không. Bertrand có một tấm thảm cuộn tròn trên đùi, vắt qua lưng ngựa. Cái này rơi ra từ một bên.”

Vua Richard nhăn mặt. Bị cuốn trong một chiếc thảm cũ không lãng mạn như việc bị ép cười ngựa trốn đi rồi để lại cái gì đó làm dấu cho người tình. Richard thích sự thơ mộng.

“Chờ đã!” Đức vua ra lệnh khi chàng quay ngựa để đuổi theo Bertrand.

Amaury lưỡng lự. Theo luật chàng không thể lờ đi mệnh lệnh của vua, nhưng lúc này chàng thật sự rất muốn. Cáu tiết, chàng dừng lại.

“Người không biết họ đi đâu,” Richard bình tĩnh chỉ ra. “Người không thể chạy loanh quanh được. Chúng ta phải suy tính đã.”

“Chẳng có gì phải nghĩ. Chúng đi theo hướng này. Thần sẽ đuổi kịp chúng trước khi chúng đi quá xa... nếu thần đi nhanh.”

Những từ cuối cùng rõ ràng là thông điệp cho ngài. Vua Richard thích thú nghĩ. “Nếu họ không đi thẳng thì sao? Nếu họ rẽ sang một lối này rồi lại quàng qua lối kia ngay khi được cây che khuất? Người không nghĩ họ cũng có thể nhận ra là đã bị phát hiện khi chạy ra khỏi lâu đài sao? Người không nghĩ họ biết họ sẽ là những người đầu tiên bị nghi ngờ khi mọi người phát hiện ra Phu nhân Emmalene bị mất tích ư?”

“Phải,” Amaury cay đắng thừa nhận, nhận ra sự sáng suốt ẩn sau những lời nói và sự thật là bản thân chàng lẽ ra phải tự nghĩ ra chúng, nếu chàng không quá hoảng hốt đến thế. Hoảng sợ có thể đẩy chàng vào chỗ chết. Không hoảng hốt là lý do chàng sống sót lâu đến thế khi còn là một chiến binh. Điều kỳ lạ là chàng đã sống hơn hai năm cuộc đời không hề lo sợ cho chính mình, nhưng khi Emma gặp nguy hiểm, chàng không thể kiềm chế được.

“Hắn có thể sẽ chạy về đền trang của mình,” Blake gợi ý. “Không xa đây lắm, dù như thần nhớ, thì nó ở hướng kia cơ.” Anh hất đầu về hướng bắc.

“Phải, nhưng hẳn có thể ngoặt về hướng đó ngay khi đi sau đám cây,” Richard cân trọng bình luận.

“Phải rồi,” Amaury quyết định. “Có vẻ như hẳn đang đi về đó. Đó là vùng đất duy nhất hẳn có, và hẳn không thể liêu mang Emma đi bất cứ nơi nào khác khi nàng không muốn.”

Quay lại với một người cận vệ, đức vua ra hiệu cho anh ta đi lên. “Quay lại lâu đài. Lấy một trăm lính. Không, hai trăm, rồi đi theo chúng ta. Mang theo cả người của Amaury nữa.”

“Nếu đi nhanh chúng ta có thể không cần đến lính đâu,” Amaury nôn nóng nói khẽ khi người lính quay ngựa trở lại lâu đài.

“Đền trang của hắn chỉ cách đây một ngày đường và hẳn có thể biết đường tắt mà chúng ta không biết,” đức vua chỉ ra. “Và nếu thế, chúng ta phải chuẩn bị trước. Lên ngựa đi, De Aneford.”

Nhẹ cả người, Amaury quay ngựa đuổi theo vợ mình.

Chương 14

Emma tỉnh dậy và thấy mình không thờ hay nhìn thấy gì được, đầu nàng đau khủng khiếp, người nàng nóng, nhóp nhép, và đau nhức khắp nơi. Nàng cũng đang bị cuốn vào cái gì đó cũ kỹ và bụi bặm, vất ngang cái gì đó, cứ theo cái cách này lên này xuống thì nàng đoán đó là ngựa.

Mười phút sau nàng vẫn còn đang nhức mót mình thành tiếng vì đã tự đẩy mình vào đồng hồ độn này, thì tiếng chuyển động lạo xạo bên dưới nàng bỗng đột ngột dừng lại. Một lúc sau, nàng cảm thấy có bàn tay ôm lấy nàng qua lớp vải dày, cứng, nàng được nhấc ra, xô đẩy và vác lên. Rồi lớp vải cuốn bị mở ra, nàng thấy mình nằm trên giường trong một căn phòng đá nhỏ.

“Nàng tỉnh rồi.”

Emma vẫn còn thấy khó nhìn sau khi bị chuyển đột ngột từ bóng tối ra ánh sáng, nhưng không cần đến đôi mắt mới nhận ra người đang nói: Bertrand. Và giọng hắn nghe hài lòng một cách khôn khéo. Nàng mở miệng ra để nói lên cảm giác bị phang nứt đầu và bị bắt cóc, nhưng tất cả những gì phát ra được là tiếng ộp ộp đáng thất vọng trước khi hòng nàng bị lấp đầy bụi.

“Nước.” Bertrand đứng dậy bước về phía cửa. “Ta sẽ đi lấy cho nàng. Cứ nghỉ ngơi đi. Đó là một chuyến đi dài.”

Emma nhìn theo bóng hắn đi ra, rồi buồn bã thờ dài và dựa ra ngòai vào mép giường, nhìn xung quanh. Cũng chẳng có nhiều thứ mà nhìn. Cái giường nhỏ nàng đang ngồi là đồ đặc duy nhất trong phòng. Ngoài ra, nhà tù của nàng còn có một chiếc cửa sổ và một lò sưởi nhỏ. Không xa, nhưng có vẻ nàng đi hàng dặm cho đến khi được cời trời.

Dựa hẳn vào tường, nàng hít vào một hơi dài luồng không khí trong lành ngọt ngào lọt vào qua cửa sổ, rồi ngẩng mặt lên để hướng đến ánh nắng chiều. Cả hai tảng vật của thiên nhiên đều nạp lại năng lượng cho nàng sau những giờ đặng đặng trong tăm tối. Trong chốc lát cơn đau nhức của nàng dịu đi, và nàng có thể tập trung vào vấn đề trước mắt.

Nàng đang bị những người muốn chồng nàng chết bắt giữ trong một tòa tháp. Và muốn cả con nàng chết nữa, nếu thật sự nàng đang mang trong mình một đứa con.

Chuyển tay đến bụng, Emma khẽ xoa xoa. Không đau quặn gì hết. Chắc hẳn sẽ có cả hai triệu chứng đó nếu nàng có mang và bị chuyển cưỡi ngựa làm hỏng? Mà chắc chắn là một chuyến đi như thế có thể huỷ hoại cả một bào thai khoẻ mạnh nhất phải không? Có thể thực sự nàng chẳng đang có đứa con nào hết. Nàng tha thiết ôm lấy cơ may đó, rồi lắc đầu. Nàng không thể chắc chắn về chuyện gì ở thời điểm này. Nghĩ lại, nàng thấy rõ nàng đã có một vài triệu chứng, nhưng chúng cũng có thể đơn giản chỉ là hậu quả của sự căng thẳng. Nhưng nàng cũng không thể coi nhẹ khả năng nàng đang làm mẹ, và nếu vậy, nàng đã chôn vùi đứa bé vào nguy hiểm bằng những lời nói với Bertrand. Mẹ của hắn đang mong muốn thấy nàng bị sảy thai.

Nàng phải trốn ra khỏi đây. Emma quả quyết, tập trung nhìn vào cảnh tượng bên ngoài cửa sổ. Đây là một điền trang cổ. Nhỏ hơn nhiều so với Eberhart. Cửa sổ đỉnh tháp nhìn ra được một phía của điền trang.

Rướn người qua nhìn sang bên phải, nàng có thể thấy cạnh của tường thành bao quanh sân và một trong những tháp canh sừng sững ở một bên cây cầu sắt. Có hai người lính đang canh gác ở tháp canh. Nàng rút đầu vào trong vì sợ chúng có thể thấy nàng đang quan sát, rồi liếc xuống phía dưới cửa sổ.

Đó là một khoảng cách khá xa. Rất rất cao. Chỉ có một dải đất mỏng phía trước tường, và một cái hào bao quanh toàn điền trang. Bên ngoài là một khoảng sân rộng đến cả trăm thước trải dài đến lùm cây. Nàng không thể trốn thoát theo lối đó được, nàng kết luận. Nàng không thể bay.

Thở dài, nàng quay lại nhìn xung quanh nơi giam mình. Tường đá xám xịt, sàn đá lạnh cứng, chiếc giường, và cánh cửa. Có vẻ như cửa vào và cửa sổ là hai lối ra duy nhất. Nếu nàng không thể trốn đi qua cửa sổ, thì phải thoát ra từ cửa ra vào. Duy chỉ có điều, nàng biết rằng cửa đã bị khoá. Nàng đã nghe thấy tiếng Bertrand sập khoá khi hắn ra ngoài.

Vậy thì, nàng sẽ phải bắt hắn mở cửa ra, nàng quyết định. Có khi còn có thể khiến hắn cho nàng xuống tầng dưới. Nàng sẽ phải làm hắn tin nàng, tất nhiên rồi. Cách dễ nhất là thuyết phục hắn rằng nàng muốn cưới hắn hơn là cưới Amaury. Mà đó thì không phải là một việc khó, nàng nghĩ.

Bertrand, nàng có thể nói rằng, tự đánh giá mình rất cao. Nàng đã chứng kiến điều đó hai lần, một là ở lễ cưới với Fulk, và một lần trong triều. Phải, hẳn sẽ dễ tin nàng thôi. Nếu nàng có thể nhẫn nhục mà thuyết phục hắn.

“Mình sẽ phải có,” nàng kiên quyết tự nhủ. “Nếu không chúng sẽ giết cả chồng và đứa con mà có thể mình đang mang trong bụng.”

***

Amaury ghim cương chạy chậm lại, rồi dừng lại để quay sang nhìn Blake và đức vua khi họ dừng ngựa bên cạnh chàng. “Chúng không thể đi thẳng về về điền trang. Ngựa của Bertrand chở đến hai người. Hắn không thể nào chạy nhanh hơn ngựa của chúng ta được. Nếu hắn về nhà thì chúng ta đã đuổi kịp hắn mấy giờ trước rồi.”

Đức vua im lặng một lúc, nhìn quanh khu rừng phía trước trước khi quay lại nhìn con đường họ đã đi qua. Khẽ chớp mắt, ngài nhìn thấy một dòng người dài mặc quân phục màu đỏ đang băng qua con đồi nhỏ phía xa. Đó là lính của ngài. Với tốc độ Amaury đã đi, quân đội của ngài cũng vẫn chưa thể đuổi kịp họ. Từ khoảng cách đó, cả đoàn người trông như chỉ một người cao lớn mà thôi. Như một con sâu bướm trườn qua thân cây rỗng. “Có thể hẳn biết đường tắt đi nhanh hơn,” Richard nói.

“Có thể không?” Amaury nhú mày.

Đức vua nhún vai. “Như ta nhớ trong bản đồ, điền trang của hẳn rất gần nếu tính đường chim bay, nhưng có một dòng sông sâu nên phải đi vòng mất vài tiếng.”

Blake gật. “Phải. Thân nhớ có một chỗ ngọt khi đến dòng sông. Đã vài giờ trước rồi.”

Richard quay sang Amaury. “Có lẽ một con đường mòn ở gần đó bị che phủ vì lâu không ai đi. Nếu vậy thì chỉ có ai hay đi qua mới biết được.”

Mặt Amaury nhăn lại vì lo lắng. “Nhưng nếu không có đường mòn nào thì sao? Nếu như hẳn chỉ không đi về hướng này mà đi đâu đó khác?”

Đức vua nhú mày mất kiên nhẫn. Ngài đã chiến đấu cùng người đàn ông này nhiều lần mà chưa bao giờ thấy anh ta thiếu quyết đoán và phân vân đến vậy. Cái quái quỷ gì xảy ra với người đàn ông này cơ chứ? “Điền trang của hẳn chỉ cách có một giờ nữa thôi, Amaury.” Giọng đức vua cau kinh khi chỉ ra. “Sao chúng ta không đi như đã định, đến đó tìm kiếm?”

“Vâng, tất nhiên rồi, thưa bệ hạ.”

“Hmm” Richard nheo mắt nhìn chàng một lúc rồi lắc đầu. Anh chàng này không sáng suốt chút nào. Nếu họ đến điền trang của Bertrand và tìm thấy Phu nhân Emmalene ở đó, không nghi ngờ gì là anh ta sẽ tự mình xông vào và để mình bị giết. Nếu có cơ hội. Ngài không thể để cho anh ta có cơ hội, Richard quyết định.

“Người sẽ đi theo sau ta từ đây,” ngài ra lệnh ngắn gọn rồi thúc ngựa đi tiếp.

Nàng ngồi lại trên giường khi Bertrand quay lại. Cùng với một người hầu bê một ly rượu mật ong, Emma mỉm cười hàm ơn với người phụ nữ khi cầm lấy ly rượu, cố gắng không nhăn mặt khi thấy những vết sẹo và vết bầm tím trên người chị ta, cho thấy cách đối xử của Phu nhân Ascot với gia nhân của mình.

“Uống đi,” Bertrand giục nàng khi người phụ nữ đi ra. “Nàng hẳn khát khô cổ rồi.”

Ép mình mỉm cười, nàng đưa ly lên, chỉ dừng lại một chút ở miệng khi nhớ đến thứ thuốc độc được bỏ vào rượu của Amaury. Nàng không sợ bị đầu độc, nhưng luôn có khả năng đây là cái cách Phu nhân Ascot cho rằng Gytha biết, phá thai bằng thuốc hay gì đó. Có thảo dược cho mọi thứ. Vậy sao lại không có thuốc hủy thai?

Khi thấy Bertrand nhú mày vì nàng còn lưỡng lự, Emma tiếp tục nâng ly lên, kín đáo hít vào ngửi để đoán thành phần của nó trước khi giả vờ hớp một ngụm. Nàng không ngửi thấy mùi gì ngoài mùi rượu mật ong, nhưng tốt hơn là cứ cẩn thận.

Giả vờ nuốt xuống, nàng hạ chiếc ly rồi mỉm cười với hẳn. “Trong ngài có vẻ khá miễn nguyện, thưa ngài.”

Bertrand nhe răng cười, người hẳn rõ ràng giãn ra vì nụ cười mê hồn của nàng. “Phải. Ta đã gần đạt được mọi thứ ta vẫn mong muốn.”

Hắn chỉ đứng cách nàng đúng một ngón tay.

Emma thấy mình đổ ừng từ trán đến ngón chân. Nàng biết đó là vì nàng giận giữ, nhưng hy vọng Bertrand nghĩ đó là do nàng thẹn thùng và cúi đầu xuống giả vờ xấu hổ thì thầm, “Chắc em trông khủng khiếp lắm.”

“Phải.”

Quyến rũ không phải là một trong những nhược điểm của hẳn, nàng nghĩ, đưa tay lên cổ vuốt thẳng mái tóc. Nàng có thể thấy tóc nàng đã xổ ra và loà xoà quanh mặt nàng. Váy nàng thì thật tẻ, nàng nhìn nó bức bối, đầy bụi và nhăn nheo. Chiếc váy vàng đã ngả sang màu mù tạt. Không nghi ngờ gì là cả mặt nàng giờ cũng thế, nàng sốt ruột. Nếu muốn thành công, nàng phải trông thật hấp dẫn.

Bertrand nhìn Emma cố vuốt phẳng váy, và biết nàng làm vì hẳn. Phụ nữ luôn làm dáng vì hẳn. Hầu hết đều làm hẳn phát bực, nhưng bây giờ thì hoàn toàn ngược lại. Trái tim hẳn vút lên. Tiểu thư Emmalene muốn hẳn. Hẳn đã nghĩ rằng nàng lẽ ra phải thế, cũng như mọi phụ nữ khác, nhưng thấy được hy vọng của hẳn là sự thực quá là tuyệt diệu. Hẳn muốn... hẳn rất muốn... có nàng.

Emma bất ngờ khi Bertrand thỉnh thoảng đến ôm nàng. Nàng chưa chuẩn bị, tất cả những gì có thể làm là khẽ vùng vẫy khi hẳn đẩy nàng xuống giường, đẩy chiếc ly trong tay nàng ra.

Họ quan sát toà lâu đài từ sau rặng cây trong ánh sáng yếu ớt.

“Chúng giữ phu nhân ở đây.”

“Vâng” Blake đồng ý với đức vua. “Cứ nhìn xem, chúng đã dựng cây cầu lên. Điền trang được canh gác kín như bưng”

Amaury bắt đầu thúc ngựa tới trước, nhưng Richard và Blake đều túm dây cương và giữ chàng lại. “Từ từ, đợi đã, Amaury.” Blake giục.

“Đợi?! Chúng đang giữ vợ tôi.”

“Thế cậu định làm gì? Cưỡi ngựa đến và gõ cửa à?” Blake bình thản nói.

“Blake đứng đây. Chúng ta phải đợi quân lính đến. Cả đoàn quân đó mới giúp được. Đi nào.” Richard quay ngựa rồi dừng lại để liếc Amaury khi chàng lưỡng lự.

“Chúng ta sẽ nghỉ ngơi và lên chiến thuật trong lúc chờ đợi.”

Chàng người xuống trên lưng ngựa, Amaury gật. Như thế hợp lý hơn. Không bao giờ được phép lơ là khi ra trận. Người nào dàn binh bố trận, người đó thắng.

Chàng biết. Đó là lý do chàng chưa bao giờ thua trận... thế nhưng chàng gần như đã đâm đầu vào mù quáng lần này. Điều đó làm chàng phát bệnh. Chàng đã có thể tự đẩy mình, và có khi cả Emma, vào chỗ chết. Chàng đã quá nóng vội kể từ khi nhìn thấy khuyên tai nàng rơi xuống từ tấm thảm. Chàng đã biết đó là vật gì đó của vợ chàng từ trước khi chàng có thể nhìn thấy nó rõ hơn. Amaury chưa bao giờ có linh cảm như thế, nhưng cũng chưa có người nào chàng yêu lại bị nguy hiểm.

Chàng nuốt xuống khi nghe thấy suy nghĩ của mình. Tình yêu. Khốn kiếp! Lại là từ đó. Một từ nhỏ bé đó thôi mà chứa đầy cảm xúc mạnh mẽ và thống khổ. Chàng có thật sự yêu vợ không? Chắc chắn chàng đam mê nàng. Máu chàng lúc nào cũng sôi sục từ mấy tuần nay, luôn luôn muốn nổ tung vì ham muốn của chàng với nàng. Có khi chàng cũng thích nàng. Nàng khá thông minh. Chàng thích điều đó. Nàng cũng quyến rũ nữa. Trong tháng qua nàng đã khiến chàng cười rất nhiều, nhiều khi chẳng vì lý do gì cả. Thật khó để nhớ cuộc đời chàng đã ra sao trước khi cưới nàng. Chỉ như một chuỗi ngày xám xịt mà thôi.

Cũng như tương lai của chàng nếu nàng chết, chàng bỗng nghĩ và thấy một nỗi đau xuyên qua mình. Không, chàng không thể mất nàng. Yêu hay không, chàng cũng vẫn muốn có nàng ở bên mình. Chàng thật sự cần có nàng. Chàng thà hy sinh thân mình để cứu nàng. Chàng nghĩ đến một tương lai nhiều năm sau với một nụ đồng bóng. Nàng không thể chết được.

Amaury nhìn về phía điền trang lần nữa. Nàng ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì với nàng? Nếu Bertrand hay mẹ phù thủy mẹ hắn làm hại Emma, chàng sẽ giết cả hai. Giết từ từ.

“De Aneford!”

Thở dài, Amaury quay ngựa đi theo đức vua. Chàng phải bình tĩnh lại. Nén lòng lại để nghĩ ra một chiến lược. Vợ chàng sẽ không chết. Chàng cũng sẽ không.

Bertrand không thể có nàng được.

“Không, thưa ngài! Làm ơn, hãy kiềm chế!” Emma thều thào, đẩy vào ngực Bertrand khi môi hắn liếm một vòng đầy đam mê quanh tai nàng. “Chúng ta không thể!”

“Không thể?” Hắn ngửa ra nhìn nhỏ. “Nàng không muốn sao?”

Emma nheo mắt. Nàng thà—à, không thành vấn đề. Lúc này không có chỗ cho sự thành thực. Nàng cần hắn giúp nàng trốn thoát. “Vâng, tất nhiên là có chứ, nhưng em—xin ngài, thưa ngài, em cần phải chịu nhịn. Chúng ta phải chờ.”

“Vì sao?”

“Vì sao ư?” Cấn môi, nàng điên cuồng suy nghĩ. “Em—vì em đang trong chu kỳ.”

“Chu—“Hắn nuốt xuống, sự ghê tởm khẽ thoáng qua mặt hắn, rồi hắn chột nhiu mày. “Nhưng nàng đang mang thai mà.”

“À, thì, chuyện đó...” Emma nhìn hắn trống rỗng một lúc, rồi tìm ra cách để cứu đứa bé có thể nàng đang mang trong mình, rồi e lệ mỉm cười. “Thôi nào đức ngài, đừng nói với em là chàng tin điều đó chứ?”

“Cái gì?”

“Chà... Thông minh như ngài thì hẳn phải biết đó chỉ là một mảnh khoé thôi chứ?”

“Một mảnh khoé ư?”

“Vâng. Chồng em nghĩ điều đó có thể khiến ngài buông tha cho anh ta.”

Hắn khẽ nhướng mày. “Hắn định thế sao?”

“Ồ, phải. Nhưng chắc ngài đã nhận ra phải không? Lần ám sát vừa rồi gần như giết chết anh ta. Anh ta may mắn lắm mới sống sót được. Anh ta sợ lần tới ngài sẽ thành công.” Nàng thăm cầu nguyện chồng nàng sẽ tha thứ cho sự phi báng của nàng.

“Hắn ta sợ thế sao?”

“Vâng. Nên anh ta bắt em phải nói rằng em đang mang thai. Mà tất nhiên, em nào có muốn điều đó.”

“Nàng không muốn sao?”

“Ồi không, thưa ngài. Để được gì chứ? Từ bỏ cơ hội để được lấy ngài làm chồng? Một người ... ờ... đẹp trai... thông minh đến thế?”

Hắn giãn ra rồi nheo mắt. “Vậy tại sao nàng lại nói dối?”

“Sao cơ?”

“À. Hắn không có trong vườn. Nàng hoàn toàn có thể nói cho ta nghe sự thật.”

“Ừm, ờ thì... Vâng, nhưng nếu thế, hắn có thể biết được và đánh em”

“Đánh nàng ư?” Mắt hắn mở to.

“Vâng. Hắn hăm dọa sẽ đánh em.” Emma cảm thấy đó là một kỳ công khi nói thế. Có vẻ như nàng thích nghi khá nhanh với cái mảnh lá loi này. Nàng thậm chí còn thật sự thích thú trò này nữa chứ.

“Nhưng hắn không đánh chứ?”

“Ồ, vâng,” nàng ung dung nói. “Hắn lại là một người to lớn, em sợ rằng chỉ cần một cú của hắn cũng có thể giết em.”

“Uh, đúng là như vậy.” hắn đồng ý khi nàng cố tỏ ra vẻ sợ hãi. Rồi hắn nhăn nhó khi thú nhận, “Mẹ ta quá ưa thích việc sử dụng cây gậy, nhưng tất nhiên bà đánh gần như không để lại thương tích. Không thể giết nàng được.”

Emma không biết phải nói gì, nên nàng chỉ gật đầu thông cảm.

“Ồi, tình yêu của ta!” Bertrand bỗng thốt lên, ôm nàng vào ngực hắn. “Chúng ta có nhiều điểm chung hơn ta mong đợi. Chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau. Ta hứa, ta sẽ làm tất cả để có được điều đó.” Hắn nhấn mạnh thêm bằng một nụ hôn khiến Emma rùng mình ghê tởm.

“Xin ngài, làm ơn!” nàng thốt ra ngay khi hắn buông môi nàng ra để lướt xuống cổ nàng. “Đang là chu kỳ của em mà.”

“À, phải.” Thả nàng ra ngay, hắn đứng tách ra một chút. “Ta xin lỗi. Ta quên mất. Chỉ là ta quá hạnh phúc.”

“Vâng, em cũng thế,” Emma thì thầm nhẹ nhõm.

“Ta không thể đợi được đến lúc có thể hợp hôn với nàng. Ta sẽ là một tình nhân âu yếm, tình yêu của ta. Nàng sẽ không bao giờ phải chịu đựng sự vụng về thô ráp như với Amaury nữa đâu.”

“Em không thể nói em vui với điều đó biết nhường nào,” Emma láu lỉnh đáp, rồi nặn ra một nụ cười. “Em có thể xin một ly rượu khác được không, thưa ngài? Ly kia có vẻ như bị đổ hết ra rồi.” Nàng nhặt chiếc ly rơi lên để làm bằng chứng.

“À phải rồi. Đương nhiên rồi.” Quay đi, hắn bước đến cửa, mở ra và gọi với xuống.

“Em cứ nghĩ mình sẽ đi xuống dưới để uống,” nàng thì thầm khi hắn đóng cửa lại.

“À, không được. Mẹ nói nàng phải bị nhốt cho đến khi...” Giọng hắn tắt lịm khi Emma nhíu mày. “Xin lỗi, tình yêu của ta, nhưng mẹ có cách của mình. Sẽ không lâu đâu. Ngay khi Amaury chết, chúng ta sẽ kết hôn và nàng sẽ được tự do.”

Emma cố nén tiếng gầm gừ dâng lên trên môi nàng. Nàng đã hy vọng có thể có được một chút ít tự do đi lại. Ít nhất cũng đủ để nàng tìm lối thoát. Có vẻ là nàng đã thất bại rồi.

Thờ dãi, nàng bước đến cửa sổ, nhìn xuống khu rừng bên ngoài khoảnh sân. Giữa cái hào và khu rừng không xa lắm. Nếu căn phòng họ chọn để nhốt nàng chỉ thấp hơn một chút thôi... Ví dụ như ở tầng một, nàng có thể nhảy xuống và... Nhưng nó không như thế, nàng thờ dãi.

Nhìn thấy sự thất vọng của nàng, Bertrand nhíu mày. “Thứ lỗi cho ta,” rồi hắn đề nghị. Có cách gì khác để ta giúp nàng khuấy khoả hơn không? Khung thêu, kim chi? Hay sách?”

Khi Emma vẫn im lặng, hắn thờ dãi buồn bã, ham muốn lộ rõ trên mặt hắn khi nhìn chiếc váy vàng đầy bụi của nàng. Rồi hắn chợt phấn khởi nói. “Có lẽ nàng sẽ muốn thay đồ? Ta có sẵn một chiếc váy dành cho nàng.”

Khi nàng quay ngoắt sang, hắn chọn rộn cựa quậy. “Để dành cho những trường hợp như thế này.”

Emma thờ dài quay đi khi nghe hắn giải thích, rồi cảm thấy hắn ngập ngừng bước đến sau nàng.

“Nó màu vàng.” hắn nói, “Trông nàng sẽ rất đáng yêu.”

Nàng sẽ rất vàng vọt khi mặc nó, Emma nhắm mắt nghĩ. Màu vàng không phải là một màu hợp với nàng, mặc dù vàng ánh kim lại hợp. Ít nhưng cũng là khác biệt. Nếu có trần truồng, nàng cũng sẽ không mặc bất cứ thứ gì hắn làm cho nàng. Chỉ riêng sự ngạo mạn của hắn cũng đủ để nàng từ chối nó. Nàng sẽ xé bất cứ cái váy nào hắn đưa cho nàng để nói lại trước khi mặc nó. Nàng có thể sẽ làm thành một đoạn dây thừng từ đó và tự treo cổ mình!-

“Dây thừng?” nàng thờ ra, nhìn xuống mặt đất qua cửa sổ.

“Cái gì cơ?”

Quay phắt lại, nàng mỉm cười ngọt ngào. “Vâng. Một bộ đồ mới sẽ rất tuyệt.” Nhưng không đủ tuyệt để đưa nàng xuống đất. Nàng có thể xin hắn cái gì nữa nhỉ?

“Khăn xô nữa.”

Bertrand nheo mắt. “Thứ lỗi cho ta?”

“Em sẽ cần đến nhiều khăn xô, thưa ngài. Nhiều nhiều khăn xô.”

“Vải xô?”

“Vâng. Cho chu kỳ của em.” Khi hắn khẽ nhăn nhó, nàng cười rộng hơn. “Em e là kỳ này sẽ rất khó khăn. Nó kéo dài đằng đằng và chảy như suối nguồn. Em sẽ cần nhiều vải xô. Rất rất nhiều.”

“Rất rất nhiều.” Mắt hắn rớt xuống ngực nàng trong chốc lát và thật sự trông có vẻ bệnh.

Emma gần như cảm thấy hổ thẹn vì cảm giác hài lòng nàng chợt thấy khi hắn khó chịu.

“Vâng, em đã sợ nó nhiều đến mức gần như nhấn chìm Amaury vào đêm trước. Không thể biết được, hầu gái của em nói cô ta chưa từng thấy ai chảy máu nhiều đến thế. Cô ta rất ngạc nhiên là em đã không chảy máu đến chết sau mỗi lần... Có chuyện gì sao, thưa ngài? Trông ngài xanh quá.”

“Không, không sao.” Nuốt xuống, hắn lùi lại về phía cửa.

“Không có gì đâu. Ta sẽ cho mang vải xô đến cho nàng ngay.” Vấp vào cửa, hắn sập nó thật mạnh, còn Emma mỉm cười rạng rỡ khi nàng quay lại và cúi người qua cửa sổ để quan sát bức tường thành và khu vực xung quanh. Rõ ràng không phải là nó không được canh gác. Một người lính gác ở góc, và ở mỗi góc tiếp nối nào của tường thành cũng có một tên, nhưng nàng hy vọng rằng trời tối và sự chán nản của bọn lính sẽ là đồng minh của nàng.

Chỉ một lát sau khi hắn rời đi, cửa lại được mở ra. Người hầu mang vào đồ uống để thay cho ly trước. Chị ta cũng mang theo cả nến. Chỉ đến lúc đó Emma mới nhận ra đã muộn thế nào. Nàng sẽ cần đến nến để thực hiện, nàng nghĩ khi một người hầu khác mang vào một chiếc váy vàng và khăn xô sạch. Như đã hứa,

Bertrand đã sai mang đến rất nhiều dải vải. Nhiều hơn nàng dám mong đợi, nàng nghĩ khi người phụ nữ đặt váy và vải lên giường.

Thờ ra nhẹ nhõm khi người hầu ra khỏi phòng và khoá cửa lại, Emma nhặt chiếc váy vàng lên xem xét. Một chiếc váy riềm đăng ten mềm mại. Quá trẻ so với nàng, và xấu như quỷ, nhưng có thể làm thành một sợi dây thừng tốt nếu cắt ra thành từng dải. Nàng quay lại để nhìn sang đồng vải, môi nàng nhếch lên thích thú khi nàng đếm. Có vẻ như Bertrand đã tin những lời nàng nói. Hắn nghĩ nàng thật sự có thể chảy như một con sông nên mới mang đến nhiều từng đây.

Gượng gạo nhún vai, nàng ngồi xuống giường và bắt đầu cắt cái váy thành những dải dài rồi thắt từng đoạn với nhau. Mất nhiều thời gian hơn nàng tưởng, tay nàng đã đau nhức vì làm nhiều, nhưng ngay khi xong việc, nàng quay sang luôn với đồng vải, rũ ra, xoắn lại và buộc vào chiếc dây thừng nàng vừa làm xong.

Mặt trời bắt đầu lặn khi nàng nghe thấy tiếng cửa mở. Tim nàng lỡ nhịp, Emma run rẩy giấu đi bằng chứng của nỗ lực tẩu thoát xuống dưới chân, rồi vùi chân mình vào đùi khi cửa mở.

Nàng không quá ngạc nhiên khi thấy Phu nhân Ascot bước vào, nhưng nàng cũng không thể vui mừng được. Tự động viên mình, nàng cố tỏ ra thoải mái khi người đàn bà quan sát nàng.

“Con trai ta nói người không mang thai.”

Emma cố không nhắm mắt khi nghe những lời nặng nề đó. “Vâng.”

“Người đã nói dối.”

“Con đã giải thích với Bertrand rằng Ngài Amaury ra lệnh cho con phải-“

“Nó nói rồi.”

Emma im lặng chờ đợi.

“Nó cũng nói rằng người yêu hấn. Yêu Bertrand.”

Nàng nuốt xuống. Đây là phần khó khăn nhất. “Con sợ rằng con biết anh ấy chưa đủ lâu để kiểm nghiệm lại cảm xúc của mình, nhưng sự thật là con đã thích anh từ-“

“Lại nói dối.”

Emma im bật. “Con-“

“Gytha đã nói cho ta biết rồi.”

Emma nhướn mày lên, nhưng cả người nàng căng ra. “Nói gì cơ ạ?”

“Hấn ngoe nguẩy quanh người như một tên ngốc nhỏ dãi.”

“Amaury ư? Không. Anh ta-“

“Hấn tự ép mình chịu đựng lão Lascey hợm hình chỉ để làm người vui lòng.”

Nàng nheo mắt.

“Hấn không muốn làm người mất mặt ở triều. Gytha đã nghe hấn và tên Blake nói về chuyện đó.”

Mắt Emma mở to. Chàng đã nói chàng quyết định như vậy vì áo của chàng đã sờn rách khi bị cướp tấn công.

“Bà ta cũng nói người thích được ngủ với hấn.”

Emma ngượng chín mặt. “Con-“

“Đêm nào cũng rên rỉ, có lúc còn vào cả buổi sáng.”

Miệng nàng há hốc. Lạy Chúa, họ đã ồn ào đến thế sao? Chẳng lẽ cả lâu đài đều nghe thấy họ? Nàng phải nói lại với Amaury. Nàng không bao giờ có thể cùng chàng làm chuyện đó với ý nghĩ cả lâu đài có thể nghe thấy.

“Thế mà người vẫn nói với con trai ta là người yêu nó. Vì sao?” Trước khi nàng có thể nghĩ ra cái gì để nói thì Phu nhân Ascot đã tiếp tục. “Không nghi ngờ gì, người đang tìm cách lợi dụng nó để trốn đi. Nó đủ tự cao và ngu ngốc để người thành công,” bà ta thận trọng nói, rồi ánh mắt bà ta xuyên vào nàng. “Nhưng không phải với ta. Mà ở đây, thì còn có ta, con ranh, nên đừng có mơ. Không có chuyện đó đâu. Người sẽ còn phải ở đây đến khi de Aneford chết. Rồi sẽ cưới con trai ta.”

“Không cho đến khi tôi còn thờ được,” Emma cáu tiết vặc lại, không thêm giả vờ nữa. Dù sao thì cũng chẳng ích gì.

“Vậy thì ta sẽ phải giết người.”

Emma ngậm miệng lại ngay.

“Kiểu gì thì con ta cũng sẽ có được Eberhart. Như thế mới phải lẽ. Lâu đài thuộc về nó. Đáng lẽ ra nó đã được trao cho Bertrand ngay khi Fulk chết.” Bà ta chợt mỉm cười. “Giờ thì ta đã hiểu nhau, ta sẽ để mặc người ở đây. Ta không nghĩ người muốn ăn, nên sẽ nói với người hầu không cần lo lắng đến khay thức ăn họ

đang chuẩn bị.” Quay đi, bà ta biến ra khỏi phòng.

Emma nhìn đăm đăm vào cánh cửa một lúc, rồi quay lại lúi đống vải ra khỏi chăn và tiếp tục công việc. Hàng giờ trôi qua. Nàng đang sắp kết thúc dải băng cuối cùng thì có ánh sáng hắt lên, theo sau là tiếng thanh chắn cửa được tháo ra.

Thầm nguyên rủa, nàng nhanh chóng dứt đống vải xuống dưới chân lần nữa khi cánh cửa mở ra. Lần này là Bertrand. Emma ừ rừ nhìn hấn, không chắc mẹ hấn đã nói với hấn về chuyện phát hiện ra nàng đang diễn trò không. Khi hấn khẽ cười với nàng và quay đi đóng cửa, nàng biết bà ta chưa nói.

Quay lại với nàng, hấn há miệng định nói, rồi dừng lại khi hấn nhìn thấy chiếc váy bụi bặm của nàng. “Nàng không mặc váy ta đưa. Nàng không thích nó à?”

Emma sững người lại, chửi thầm sự ngu ngốc và kiêu ngạo của mình rồi nặn ra cười và nói dối, “Em sợ rằng em sẽ làm hỏng hết váy. Em nghĩ là em sẽ mặc nó vào sáng mai khi đã tắm xong.”

“Ồ, nàng thật thông minh.” Nhẹ người, hần bước tới. “Ta nghe Mẹ sai người hầu không mang đồ ăn tối cho nàng, nên ta mang một ít đến đây.” Hần lôi một quả táo và một chiếc đùi gà từ trong túi ra, đưa cho nàng rồi ngồi xuống bên cạnh nàng.

Quả táo nhìn có vẻ ngon, nhưng cái đùi gà thì không ăn được. Vẫn còn một ít vải và sợi chỉ dính vào nó khi bị rút trong túi của hần. Tuy vậy Emma vẫn cười cảm kích và cắn một miếng táo. Nàng không nhận ra nàng đói cho đến khi được hần mang đồ ăn đến cho. Giờ thì nàng xem xét đến việc nàng sẽ có một chuyến đi dài phía trước. Nàng không có thức ăn, không có ngựa, có nghĩa nàng phải tự tìm đường đi bộ về triều hay chí ít là lánh sang điền trang bên cạnh.

Thực tế mà nói, nàng khó có thể làm được điều đó. Thế nhưng, ngồi chờ nghe tin chồng mình chết và cuộc hôn nhân sắp tới với tên vô dụng này cũng không phải là lựa chọn hay. Bên cạnh đó, luôn có khả năng là nàng sẽ chạm trán với bọn cướp. Trong trường hợp đó, nàng sẽ có cơ hội để chuộc mình, nàng có thể được chúng bảo vệ và hộ tống về triều để lấy tiền chuộc.

“Nàng đã nói gì làm mẹ vui thế?”

Emma kéo quả táo ra và nhìn hần nghi ngờ. “Mẹ ngài sai gia nhân không mang đồ ăn cho em mà là vui sao?”

“À không. Đó chỉ là để chứng tỏ mẹ là bà chủ. Mẹ cũng làm thế với ta. Bắt ta đi ngủ mà không ăn tối. Nhưng mẹ cười suốt kể từ sau khi nói chuyện với nàng.”

Nàng khó khăn tiêu hoá điều đó. Thật khó có thể tin một người đàn ông ở tuổi này có thể cho phép ai đó, dù là mẹ mình, bắt mình đi ngủ mà không ăn tối. Nhưng Bertrand đã tự cho thấy hần là một thằng hèn và còn hơi điên động nữa. Rủi bỏ những suy nghĩ đó đi, nàng quan sát hần. Rõ ràng mẹ hần hài lòng vì kế hoạch của mẹ chứ không phải vì những Emma đã làm. Thế nhưng, nàng nghĩ tốt nhất chỉ nên giữ ý nghĩ lại trong đầu thôi.

“Có thể mẹ vui vì thấy chúng ta có tình cảm với nhau,” nàng thì thầm, tránh ánh mắt hần khi nói xạo.

Bertrand giật đầu lên. “Ừ, có lẽ thế.”

Emma cắn thêm một miếng táo. “Ngài định giết chồng em như thế nào?” Nàng cố tỏ ra thờ ơ hết sức có thể, nhưng vẫn biết rằng giọng nàng vẫn có chút căng thẳng. Bertrand thì lại không nhận ra.

“Tổng giám mục Arundel sẽ lo việc đó.”

Emma gần như hóc miếng táo. “Tổng giám mục ư?”

“Ừ. Ông ấy là bạn mẹ. Ông ta định đầu độc hần ở triều. Ông ấy gần như đã làm rồi. Chúng ta sẽ biết tin sớm thôi. Rồi chúng ta có thể kết hôn với nhau.” Hần mỉm cười với nàng rồi thở dài. “Ta nên đi trước khi mẹ phát hiện ra. Mẹ không hài lòng khi ta đến thăm nàng. Mẹ bắt ta không cho nàng gặp ai tối nay nữa.”

Đứng lên, hần cúi xuống định ôm hôn nàng, rồi nhìn thấy mảnh vải cuối cùng đằng sau nàng và quay đi, mỉm cười thiếu não. “Chắc hần chúng ta sẽ phải đợi một hai hai ngày nữa mới có thể cưới được. Như thế đêm tân hôn của chúng ta sẽ tuyệt vời hơn.”

Emma cố giữ không nhăn mặt cho đến khi cánh cửa đóng lại sau lưng hần. Rồi nàng lẳng quả táo xuống giường và lôi dây thừng ra. Nàng đã gần như mất cảm giác thèm ăn sau khi nghe thông tin Bertrand tiết lộ. Ý nghĩ chồng nàng có thể chết cũng đủ để làm bụng nàng quặn lên vì lo sợ. Quyết không nghĩ đến nó nữa, nàng thắt dải băng cuối cùng vào dây thừng, rồi đứng lên đi về phía cửa sổ.

Ngoài trời đã tối mịt. Tối đến mức nàng không thể biết nơi chạm đất của bức tường. Nhìn từ cửa sổ xuống như vực thẳm vậy.

Nhấn mặt, nàng quay lại và nhanh chóng lôi tấm trải giường ra, nối thêm vào dây thừng của nàng. Rồi nàng vội vã kiểm tra từng mối thắt để chắc chắn là chúng đã chặt. Khi đã xong, nàng dùng lại để hít một hơi thật sâu, lấy thêm can đảm rồi khom người thắt một đầu dây vào chân giường trước khi quay lại cửa sổ để tìm đai lưng. Chúng đang bận hết lên với nhau từ các đầu cách xa nhau của lâu đài. Emma đợi một lúc, nhưng chúng vẫn không rời mắt khỏi nhau, nàng nhún vai rồi thả dây xuống. Nó biến mất trong đêm như thể chìm luôn vào tường. Nó không tạo ra tiếng động lớn nhưng vẫn làm nàng lo lắng nhìn về phía đám lính lần nữa.

Chúng không có vẻ gì là chú ý đến cả.

Nàng đợi một lúc nữa cho chắc ăn, rồi bắt đầu trèo một chân lên thành cửa sổ. Luôn có khả năng một trong số chúng nhìn lên và thấy chiếc váy vàng của nàng trong bóng tối. Đó là cái nàng nghĩ ra khi thắt dây thừng, nhưng nàng không thể làm gì với nó được. Thật bẽ bàng là nàng đã không mặc váy sẫm màu hơn, nhưng Amaury khẳng khái rằng chàng không muốn thấy nàng mặc cái gì gần gần giống màu đen. Nàng sẽ tống chàng xuống địa ngục ngay khi có cơ hội đầu tiên, nàng quả quyết, từ chối nghĩ đến chuyện có thể giờ này chàng đã chết. Đơn giản là chàng không thể chết. Nàng sẽ không để chuyện đó xảy ra. Đơn giản là nàng không thể là bà vợ góa vì chàng. Và không chỉ bởi vì nàng không muốn cưới Bertrand. Quý tha nàng đi nếu nàng chưa quen với việc có chồng ở bên cạnh. Sao chứ, nàng thậm chí còn quen với ý nghĩ nàng yêu cái anh chàng to lớn đó. Sự thật là chân nàng luôn nhún ra bất cứ khi nào chàng chạm vào nàng, và nụ cười của chàng thậm chí còn làm cho buổi sáng rạng rỡ hơn. Thế giới sẽ xám xịt nếu không có chàng.

Suy nghĩ của nàng làm nàng xao lãng công việc đang làm khi nàng ngồi xuống gờ cửa và trườn xuống mép, chuẩn bị ròng dây xuống. Nàng liếc nhanh để chắc là không ai chú ý đến nàng. Để nàng khỏi phải nhảy xuống sớm. Nàng không chắc nàng có thể làm được nếu bị phát hiện hay không. Nàng đoán nàng sẽ chỉ phải quăng người ra khỏi tường thành, rơi xuống cái hào, với hy vọng nàng có thể thoát ra ngoài và trốn được những kẻ đuổi theo đủ dài để biến vào rừng. Nghĩ đến đó, nàng quấn một đầu dây thừng vào cánh tay, nắm chặt bằng cả hai tay rồi tung người ra khỏi gờ tường.

Chương 15

Emma không thể quăng mình tụt xuống đi xa được vì vướng dây thừng quấn quanh cánh tay, nhưng nàng lập tức nhận ra sai lầm đó khi sợi dây siết chặt tay nàng. Đau khủng khiếp. Nàng cố kìm tiếng thét đau đớn và giữ chắc mình ở trạng thái đông đờ bên xuống dưới gờ cửa sổ. Ép mình tập trung vào bức tường trước mặt, nàng cố lờ đi cơn đau nơi cánh tay. Như thể chúng đang bị thiêu đốt vậy.

Nàng đợi xem cơn đau có dịu đi không, và lo lắng nhìn xung quanh để tìm kiếm lính canh. Chúng vẫn nói chuyện với nhau, nhưng nàng biết nàng không thể trông chờ cuộc nói chuyện kéo dài mãi mãi.

Cần mồi để nén lại cơn đau và nỗi sợ hãi chực trào ra, Emma di chuyển và trượt xuống tầm một gang tay. Nàng đợi một lúc trước khi trượt xuống thêm một khoảng bằng đó. Rồi lại tiếp tục. Nàng cứ thế di chuyển dọc theo bức tường, từng inch một, từng inch đau đớn, mỗi giây đều chực chờ một tiếng hét lên báo động nàng đang cố gắng bỏ trốn. Nàng đã tụt xuống được quá nửa bức tường, những cơ bắp ở tay và vai nàng căng lên đau đớn đến mức nàng e là có thể nghe thấy tiếng chúng gào thét trong đầu mình, trước cả khi nàng có thể thôi lo lắng về chúng. Dường như trong bóng tối bọn lính canh không thể nhìn ra nàng.

Emma nhận ra nàng đã tụt xuống đoạn cuối cùng của sợi dây khi nàng vói xuống thấp hơn và chỉ nắm được không khí. Vẫn giữ chắc, nàng liếc xuống, nheo mắt để tìm kiếm mặt đất. Sau một lúc thì nàng cũng nhìn thấy nó. Và nàng nhận ra mình mới chỉ trèo xuống được hơn hai phần ba bức tường mà thôi. Vẫn còn một phần ba bức tường nữa phải vượt qua. Mà dây đã hết. Cảm giác hoảng loạn dâng lên ngay tức thì, nàng cố nén nó xuống để tập trung xem xét tình huống.

Trèo ngược trở lên, quay lại phòng giam là một lựa chọn.

“Còn lâu,” nàng lầm bầm.

Nhảy xuống đất là một cách khác, nhưng đi kèm với nó là nguy cơ bị gãy chân. Thật khó để chạy trốn với đôi chân bị què.

Nàng quan sát mặt đất lần nữa, rồi liếc sang cái hào. Nàng luôn có thể nhảy xuống đó. Mùi nàng nhận lại. Nàng ngờ là đã ngửi thấy mùi bùn trước cả khi nàng tụt xuống được một phần tư bức tường. Giờ thì cái mùi đó còn xộc lên nồng nặc đến không chịu nổi. Ngụp trong cái đồng mùi đó không phải là sự lựa chọn hấp dẫn. Không, nếu không đặt nó bên cạnh viễn cảnh nhìn chòng mình chết đi, nàng quả quyết và lại nhìn xuống dưới. Nàng sẽ phải chạy rất nhanh. Tiếng rơi xuống cái hào của nàng chắc chắn sẽ bị nghe thấy. Ít nhất cũng đủ để đánh động bọn lính canh khiến chúng cho người đi kiểm tra. Nàng sẽ phải đứng dậy đủ nhanh để chạy vào rừng trước khi bị bắt, không cách nào khác, nàng kết luận. Nhưng nàng vẫn do dự.

Một tiếng hét vang lên phía trên đầu nàng. Nàng có thể thấy bóng của Bertrand bên cửa sổ đình tháp trong ánh nến hắt ra từ phòng. Có vẻ như hắn đã lại lên đến thăm nàng lần nữa. Khốn thật, lại đúng ngay lúc quan trọng nhất mới đầu chứ.

Nhấn mặt, Emma quay mặt về phía bức tường, hít một hơi thật sâu lấy đà, ấn chân vào tường, bật ra, rồi thả tay buông dây.

Nàng rớt bịch xuống như một hòn đá, cái váy nàng tung lên ụp vào mặt nàng trong khi nàng đâm xuống cái hào hôi thối. Nó sâu hơn nàng tưởng. Thời gian kéo dài như vô tận cho đến khi nàng chạm được đáy, dù nàng đoán rằng chỉ mất một lúc thôi, nhưng khi nghĩ đến đám lính canh đang mở cổng ra để đuổi theo mình, mọi cái đều trở nên quá lâu. Ngay khi cảm thấy vùng đất lồi lõm dưới chân, nàng đẩy bật người để trôi lên khỏi mặt nước và hít vào một ngụm không khí hôi thối trước khi cái váy lại lồi tuột nàng xuống.

Nàng lập tức vùng vẫy, cố ngoi lên nhưng không thể. Khi phổi nàng bắt đầu rất bỏng vì thiếu không khí, nàng tuyệt vọng túm lấy váy, tuột nó ra nhanh nhất có thể trước khi quẫy đạp để ngoi lên lần nữa. Luồng hơi hôi thối tràn ngập phổi nàng, nhưng với Emma, nó dường như mùi hương của hoa hồng vậy.

Hóp thêm một ngụm không khí, nàng bì bõm lội qua cái vùng hôi thối để vói đến mép hào, nhận ra những tiếng la hét bên trên đầu nàng khi đám lính gác cố xác định vị trí nàng trong bóng tối. Nàng thậm chí có thể nghe thấy tiếng lách cách của cây cầu đang hạ xuống.

Emma đã gần đến đích thì nàng cảm thấy có gì đó cọ cọ vào dưới chân nàng. Tưởng tượng đến con gì đó còn sống, hay thậm chí đã chết có ở trong hào làm nàng muốn nổi tung, nàng tuyệt vọng vói tới cạnh tường hào và nhanh chóng đẩy người lên khỏi nước. Nàng cảm thấy muốn lắc người để rũ cái thứ kinh tởm ra khỏi người khi đã đặt được chân lên bãi cỏ nhưng không có thời gian. Đứng thẳng lên, nàng nhìn qua vai và thấy đám lính đang tràn ra qua cầu, rồi lao nhanh về phía khu rừng.

Emma đã lùi gần như khuất sau lùm cây thì va phải một bức tường những người lính từ phía sau chặn đường nàng. Nàng ngạc nhiên dừng lại, rồi quay người bỏ chạy theo hướng khác.

“Emmalene!”

Khựng lại khi nghe thấy giọng nói, nàng tìm kiếm nơi cất ra tiếng gọi. Nhưng tất cả những gì có thể nhìn thấy là bóng đen của những người lính. Cho đến

khi một người bước lên. Anh ta có nét giống chồng nàng, và nàng thật tâm muốn tin đây là chàng, nhưng trời quá tối... Rồi ai đó thấp thoáng lên, giữ nó trên cao khi đám lính đuổi theo nàng bắt đầu chạy chậm lại vì bất ngờ. Người đang cầm đuốc là Blake. Bên cạnh anh là Amaury, đứng cạnh chàng là Vua Richard. Bao quanh họ là một hàng lính trải dài như vô tận.

Thốt lên nhẹ nhõm, Emma chạy về phía trước và quăng người mình vào ngực Amaury.

Amaury tự động mở tay ra đón cô vợ bé bỏng vào lòng. Chàng chưa bao giờ cảm thấy được giải thoát như thế trong đời như khi chàng thấy nàng trên cửa sổ dinh thự. Những người lính đã bắt kịp họ sau cả một ngày đuổi theo ngay lúc nàng xuất hiện. Họ đều đứng im khi quan sát nàng. Sự nhẹ nhõm khi biết nàng còn sống gần như đủ mạnh để giữ chân chàng không quy xuống khi chàng nhận ra chiếc váy vàng của nàng trong ánh nến.

Rồi khi nàng nhảy khỏi cửa sổ, tìm chàng như ngừng đập. Khi nàng bị giữ lại giữa chừng thì chàng mới nhận ra nàng được sợi dây thừng giữ lại, chân chàng sụp xuống. Chỉ có Đức vua và Blake đủ nhanh để tóm lấy vai chàng và giữ chàng đứng vững. Những phút tiếp theo như trải qua địa ngục, khi họ nhìn nàng đau đớn tụt xuống từng tấc. Tất cả bọn họ, từng người một, đều nín thở khi nhìn vợ chàng đang làm một việc mà chỉ có vài người trong số họ dám làm. Và tất cả mọi người đều hoàn toàn thấy vô dụng khi đứng ở bìa rừng này.

Mồ hôi chảy ròng ròng xuống tận chân mày và đôi tay chàng đau đớn siết chặt lại khi nàng tụt xuống được hơn một nửa đường và đột nhiên dừng lại. Chàng đã biết là có chuyện. Thế nhưng, không ai chuẩn bị tinh thần để nhìn thấy nàng bỗng rơi phịch xuống hào. Họ đều đứng sững lại trong một thoáng. Rồi nàng lao ra khỏi nước, chạy băng qua bãi cỏ như không có chuyện gì xảy ra. Lúc đầu nàng chạy thẳng lao về phía họ. Cứ như thể nàng biết họ đang ở đó. Cho đến khi nàng bắt đầu chuyển hướng và chàng nhận ra nàng không biết đó là họ.

Chàng cúi đầu xuống để hôn lên đầu nàng, rồi khựng lại, mặt chàng thoáng vẻ ghé tòm khi ngửi thấy mùi nàng. Chàng liếc sang bên cạnh và thấy đức vua vội vã lùi lại một bước, điên cuồng phe phẩy một tay trước mũi khi ngửi thấy mùi đó. Blake lập tức lùi lại hai bước sang bên, lùi theo cái đuốc và gần như để họ lại trong bóng tối.

Tiếng vỗ ngựa làm Amaury chú ý khi Phu nhân Ascot cưỡi ngựa băng qua cầu, con trai mụ cưỡi ngựa theo sau. Đám lính đã ngừng đuổi vợ chàng, đang đứng phân vân sau con mồi của chúng vài bước chân, ngay lập tức quay lại hướng chủ nhân khi bà ta cười đến trước mặt chúng.

“À, De Aneford. Ta thấy người đã giúp chúng ta không phải đi tìm cả người và vợ người,” bà ta dài giọng, rồi liếc sang con trai. “Giết hắn đi.”

Bertrand trông hơi chùng hững, rồi quay sang đám lính đứng phía trước ngựa hắn. “Giết hắn. Nhưng không được đụng đến Emma.”

Lính của hắn chỉ đứng đó phân vân. Chúng đã nhìn thấy đức vua. Chúng đã có đủ thời gian để quen với bóng tối, và nhìn thấy số quân chúng sẽ phải đối đầu.

Không có tên nào sẵn sàng để hành động cả.

“Các người có nghe thấy con trai ta nói không?” Phu nhân Ascot quát lên nôn nóng. “Còn chờ gì nữa? Giết hắn đi!”

“Ta e là có thể là do sự có mặt của ta.” Richard lập tức đứng vào vùng ánh đuốc thấp sáng, nhấn mũi, rồi vội vã bước sang phía bên kia người Blake, càng xa Amaury và người vợ bé nhỏ lẳng mạn của anh ta càng tốt, trước khi thả lỏng và quay sang cười với Phu nhân Ascot. Nụ cười đã trở nên khát máu khi quân đội của ngài lộ diện vào thất chặt vòng vây quanh lính của Phu nhân Ascot.

Nhận ra nhà vua, mụ đàn bà tái mặt, nhưng cũng gom đủ mưu kế để bảo vệ mình. “Thưa Bệ Hạ, thật là... một vinh hạnh bất ngờ. Chúng thần chỉ đang...”

“Cố bắt lại tù nhân của các người?” Richard lạnh lùng kết thúc hộ mụ.

“Không. Không bao giờ. Thật vô lý. Phu nhân Emma là khách của chúng tôi.”

“Có nhiều khách của phu nhân rời đi bằng cửa sổ không?” Blake khô khan hỏi.

“Chỉ những ai thích phiêu lưu thôi,” Phu nhân Ascot quát lại.

Cho rằng đã trấn an vợ vừa đủ, Amaury quay lại gọi cận vệ. “Đưa phu nhân đến chỗ lữ ngựa đi.”

“Không,” Emma phản đối, ngửa ra để nhìn chàng. “Amaury-“

“Có, vợ ạ. Chúng ta sẽ chiến đấu với Bertrand và mẹ hắn,” chàng kiên quyết, nhấn mặt khi một luồng hơi bùn lại bay lên mũi chàng.

“Nhưng em phải cho chàng biết, Gytha là hầu gái của bà ta. Họ đập vào đầu em rồi bắt cóc em. Arundel thì định đầu độc chàng ngay trong triều. Rồi họ còn định ép em lấy hắn.” Nàng chỉ về phía Bertrand, lúc này đang cố hết sức để trông như người vô hình.

“Được rồi mà, vợ. Đi với Alden đi. Nàng gần như chẳng mặc gì đâu.” Chàng khề đẩy nàng về phía cậu bé rồi quay lại với Ascot và con trai mụ.

Emma cau có với lưng chàng rồi miễn cưỡng bước theo người cận vệ.

“Đi thôi, phu nhân.” Alden bước sang một bên để đỡ tay nàng, rồi lập tức bước ra xa nhất trong chừng mực lịch sự để khoát tay hướng nàng về phía khu rừng.

Bertrand nhìn theo người phụ nữ hần từng thềm khát biến mất vào rừng, và mất một lúc để suy nghĩ về sự thiếu công bằng khi gã con hoang của một hầu gái làng có thể chiếm đoạt tất cả những gì hần tìm kiếm. Rồi hần thở dài và xuống ngựa. Rõ ràng đó là những gì hần phải làm bây giờ.

Cả Amaury và Blake đều đã rút kiếm ra gươm lên và đứng trước đức vua khi hần vội bước về phía họ. Hành động đó làm hần khựng lại, nhưng hần vẫn tiếp tục nói, “Thần cầu xin sự tha thứ, thưa Bệ Hạ. Bệ Hạ hần biết rõ là thần không làm gì cả phải không? Điều là do bà ta hết.”

“Bertrand!” Phu nhân Ascot cau tiết rống lên khi thấy hần phẩy tay về phía mộ, hần lờ mộ đi.

“Thần chỉ là một con tốt thôi! Một nạn nhân cũng như tiểu thư Emma vậy!”

Blake và Amaury liếc nhìn nhau, ngầm chia sẻ sự ghê tởm với màn trình diễn này. Thế nhưng đức vua không có vẻ thích thú như thế.

“Thôi cái trò giả nhân giả nghĩa ấy đi! Tốt nhất là người nên giữ cái cổ của mình thì hơn.” Một cử chỉ cụt lùn cũng đủ để hai người lính tiến lên phía trước tóm lấy Bertrand khi đức vua quay sang Phu nhân Ascot. Blake và Amaury hạ kiếm xuống và cũng quay sang nhìn mộ.

Mộ mất một lúc để chịu đựng sự buộc tội của họ, lâu hơn con mộ một chút, nhưng chỉ là một chốc lát thôi.

“Đó là Gytha!” cuối cùng mộ rít lên. “Đó là ý của bà ta. Ta chỉ nói bà ta đi cùng người anh họ của bà ta, lão Lascey, để dò thám các người. Nhưng bà ta tự mình đầu độc người. Bà ta cũng là người đập vào vợ người. Bà ta bắt gặp cô ta đang nghe lén chúng- “ Phu nhân Ascot hoảng sợ lắp bắp dừng lại khi người hầu gái đang bị mộ buộc tội cười ngửa đi đến vào túm lấy váy mộ lôi xuống. Trước khi ai đó có thể di chuyển, người hầu gái đã lôi chủ nhân đến trước, một con dao ẩn vào cổ mộ.

“Thật mừng là sự chung thủy có cả hai nghĩa trong mối quan hệ của chúng ta,” mộ làm bầm cay đắng với kẻ phản bội, rồi ấn con dao mạnh hơn, đến khi một dòng máu chảy ra từ mũi dao thì Amaury bước lên trước. “Không, De Aneford. Người có thể có chín cái mạng, nhưng ta e rằng Phu nhân đây không có đâu.”

Amaury dừng lại, nhưng lò đi lời hăm dọa có chủ đích. “Thế thì giết bà ta đi.”

Phu nhân Ascot ho sặc sụa, rồi chàng quay lại nhìn mộ, tiếp, “Sao ta phải quan tâm? Bà ta cũng đã cố làm điều đó với ta còn gì. Hơn nữa, khi bà ta chết rồi, người cũng không còn được che chắn nữa.”

Miệng Gytha xoắn lại cay đắng, rồi bắt đầu lùi lại, lồi theo chủ nhân của mình khi lính của Phu nhân Ascot tránh đường cho họ. “Có vẻ ta lại sai lầm nữa rồi,” Gytha nói. “Đầu tiên là hỗ trợ cho mộ phù thủy già này như một kẻ mạnh.”

“Tiếp theo là đánh giá thấp ta,” Amaury ngạo mạn nói, đi theo mộ.

“Phải. Ta sẽ không phạm phải điều đó lần nữa,” mộ làm bầm, liếc ra sau và dừng lại khi thấy đã đến mép hào. Gytha bắt đầu quay lại, nhìn thấy bóng chuyển động trong khoé mắt khi Amaury lao ra trước, rồi loạn choạng mắt thẳng bằng khi Phu nhân Ascot giẫy giụa. Chủ nhân của mộ ngừng quẫy đạp vào lúc con dao cửa vào cổ mộ, nhưng đã quá muộn. Bị mất thẳng bằng và rơi xuống, Gytha không thể dừng lại để ngăn cả hai ngã ngựa xuống hào.

Amaury hét lên cảnh báo khi cả hai người đàn bà rơi xuống. Toán lính gần nhất lập tức bước lên, định kéo lại ít nhất là chủ nhân của mình, nhưng không ai trong số chúng đủ gần để có thể tóm được bà ta trước khi cả hai lao xuống hào. Khi họ đã mất hút dưới mặt nước tối đen, toán lính chỉ đứng nhìn, nhả mũi nhìn xem có người nào trồi lên không

Amaury lao qua chúng để chạy về phía trước. Giật lấy cây đuốc từ tên gần nhất, chàng ngồi xuống và soi đuốc xuống hào. Nhìn như một cái bánh pudding đen vậy. Không có bọt khí hay động tĩnh gì nổi lên trên mặt nước. Như thể nó đã nuốt chửng cả hai người đàn bà đi luôn.

“Chà.” Blake lăm bầm bên chàng. “Tuồng cậu định lặn xuống để đưa chúng lên chứ?”

Lính của mộ Ascot nhìn chàng như thể chàng bị điên vậy.

“Phu nhân chết rồi,” một tên nói. “Mộ hầu gái đã cửa cổ đủ sâu khi họ rơi xuống.”

“Phải,” một tên khác ủng hộ. “Mà tôi cũng sẽ không nhảy xuống cái đồng đó để mà cứu người đã giết phu nhân đâu.”

Khi những tên khác lăm bầm đồng tình, Amaury đứng thẳng lên, vẫn nhú mày nhìn xuống cái hào.

“Váy của chúng sẽ lồi chúng chìm xuống,” đức vua nói, đi qua đám đồng đến cạnh Amaury và quan sát làn nước hồi thối. “Thật là rãnh nợ. Ta sẽ không phí hoài mạng sống của một người lính để lặn vào bùn mà cứu một kẻ giết người đâu.”

“Thật kỳ diệu là Emma có thể sống sót được sau khi nhảy vào đó,” Blake lăm bầm.

“Ừ,” Amaury lảng lạng đồng ý, rồi liếc sang đức vua khi ngài ra lệnh.

“Cho lính gác ở đây đến khi cái xác nổi lên.”

“Còn Bertrand thì sao?” Amaury hỏi.

“Ta sẽ xử hắn. Cừ lính trông chừng hắn luôn. Ngày mai sẽ đẩy hắn lên thuyền đi Pháp, hoặc Ý gì đó.” Ngài nhún vai. “Dù sao, hắn cũng không còn nguy hiểm nữa. Không đất đai, không của cải, hay cả can đảm, hắn sẽ không làm phiền chúng ta nữa đâu.”

Amaury gật đầu. “Bệ Hạ định làm gì Arundel?”

Đức vua mỉm môi. “Không làm gì. Hắn sẽ vẫn là Tổng giám mục,” ngài quyết định, giọng ngài thoáng chút nham hiểm. Rồi thấy được sự lo lắng của họ, ngài giải thích, “Thà rằng vẫn giữ lại Arundel, người ta biết chắc ta không thể tin tưởng để tự bảo vệ ta khỏi hắn, còn hơn là có một Tổng giám mục mới mà ta có thể tin lắm.” Ngài để họ suy nghĩ một chút rồi nói, “Hơn nữa, Arundel có nhiều đồng minh. Hầu hết lũ chúng nó đều như Phu nhân Ascot và con trai mụ. Lời khai là không đủ để lật đổ hắn trừ khi gây chiến tranh, mà đó là tất cả những gì chúng ta có. Lời nói từ Bertrand đến Phu nhân Emma và từ cô ấy đến tai ta. Hắn cũng chưa tận dụng cơ hội để mạnh động. Chúng ta chẳng có chứng cứ gì cả.”

Blake gật đầu đồng ý rồi liếc sang Amaury, chỉ để thấy bạn chàng đã đi khỏi. Không nghi ngờ gì là đi tìm vợ, anh nhận ra, và mỉm cười khi đức vua bắt đầu hét lên ra lệnh.

***

“Chắc chắn là họ đã chết rồi chứ, phải không?” Emma liếc sang em họ mình ngạc nhiên. Đã gần ba tuần kể từ sau những chuyện dẫn đến cái chết của Phu nhân Ascot và hầu gái của bà ta. Nàng và Amaury đã quay trở về triều buổi sáng hôm sau. Emma nghĩ họ chỉ cần lấy đồ và quay về. Nhưng đức vua khẳng khái giữ họ lại vài ngày để đảm bảo Emma hoàn toàn hồi phục sau chấn động và không bị lạnh sau khi ngụp lặn trong hào.

Mấy ngày chẳng mấy chốc thành mấy tuần trước khi họ được tự do trở về nhà. Họ mới chỉ vừa về tới lâu đài Eberhart hai ngày trước. Có vẻ như kịp lúc, vì khi Emma thức dậy sáng này nàng đã nghe tin cậu em họ và Linh mục Wykeham đang cười ngửa về phía lâu đài.

Nàng mất nhiều thời gian hơn dự tính để đi xuống lầu. Rolfé và vị linh mục đã ngồi bên bàn uống nước khi nàng đến nơi. Emma nồng nhiệt chào đón họ, rồi ngồi kể lại chuyện đồn đại ở triều cho hai vị khách nghe. Rolfé và vị linh mục đã rời triều đình lâu rồi mà nàng và chồng thì vừa ở đó. “Đến Scotland làm nhiệm vụ” là tất cả những gì đức vua nói khi nàng hỏi.

Khi nàng đã kiệt sức vì những câu chuyện đồn đại nàng nghe thấy khi còn ở trong triều, Emma chuyển sang nói đến những tai họa của họ do Bertrand và mẹ hắn gây ra. Và giờ thì nàng mỉm cười nhẹ nhàng khi thấy nét mặt lo âu của em nàng.

“Ừ. Phu nhân Ascot nổi lên mặt hào sau khi bọn chị rời đền trang một ngày, còn Gytha...” Emma dừng lại, môi nàng trĩu xuống lo lắng khi thấy Sebert bước vào lâu đài bước về phía họ. Mặt lão vừa đau buồn vừa kiên quyết.

Emma lập tức bỏ dở cuộc nói chuyện với em họ. Sebert đã rất đau khổ từ khi họ trở về từ triều vì Gytha có dính líu đến mọi chuyện. Lão đã biết người đàn bà đó chỉ lợi dụng lão từ đầu đến cuối, và tự trách mình vì đã không chú ý là những chủ đề họ nói với nhau chỉ xoay quanh Emma và Amaury. Nàng đã cố nói cho lão biết rằng đó không phải lỗi của lão, nhưng không gì có thể xoa dịu được. Nàng chỉ có thể hy vọng với thời gian, vết thương và cảm giác tội lỗi không cần thiết này sẽ lành lại.

Sebert tiến thẳng đến bàn, nhưng thay vì bước đến bên nàng như nàng đợi, lão dừng lại cạnh linh mục. “Thưa cha, con biết là cha mệt, nhưng cha Gumpster đã đi ra ngoài và cha đã nghe con xưng tội lần trước. Con hy vọng cha sẵn sàng nghe con xưng tội lần nữa...”

“Tất nhiên, rất vui lòng.” Vị linh mục lập tức đứng lên. “Có thể còn có một vài người nữa cũng muốn xưng tội với ta,” vị linh mục đề nghị, vỗ vai Sebert khi họ rời đi.

Rolfé nhìn theo họ rồi cũng đứng lên. “Xin lỗi chị, Em. Em phải đi gặp Blake.”

Emma nhìn theo em họ nàng, tự hỏi em nàng tìm bạn của chồng nàng để làm gì. Theo nàng biết, cho đến tận đám cưới của nàng với Amaury thì em nàng mới gặp Blake. Tò mò thật, nàng nghĩ, rồi nhún vai đứng lên đi tìm Maude. Emma cần vài loại hạt mà lại không có sẵn trong vườn. Mấy cái hạt đó giúp nàng tránh được cơn buồn nôn buổi sáng.

Nàng tự mỉm cười khi nghĩ đến chuyện đó, tay nàng nghỉ trên cái bụng vẫn còn phẳng của nàng. Nàng đã biết chắc là mình đang có bầu. Đó là một phép màu thật kỳ diệu đến với nàng. Một phép màu vì con nàng có thể sống sót được sau khi nàng bị cuốn vào tấm thảm. Con buồn nôn vào buổi sáng đã thuyết phục được nàng. Nàng đã phải bồn chồn lo lắng cả ba tuần nay rồi. Nhưng Amaury đều phải dậy vào châu sớm để làm hài lòng đức vua. Sáng nay là lần đầu tiên chàng có mặt để thấy nàng vật lộn với cơn buồn nôn khi tỉnh dậy. Vô cùng lo lắng, chàng vắng tục chửi thề khi ôm nàng trong cơn đau nôn mửa dữ dội. Vào lúc bụng nàng đã ổn trở lại, chàng quyết định nàng phải nghỉ ở trên giường. Phải mất một lúc mới thuyết phục được chàng cho phép nàng đi xuống dưới nhà đón khách. Nàng đã nghĩ chàng sẽ yên lòng phần nào khi nàng thú nhận đó là do nàng ốm nghén, nhưng Emma bỗng cảm thấy phân vân kỳ quặc với ý nghĩ đó.

Đó là về chuyện họ ngủ với nhau. Chúa cứu rồi linh hồn nàng, nhưng nàng không muốn nó kết thúc. Sự thật là các quý bà không bao giờ nói họ thích chuyện đó, nhưng họ vẫn làm vì từ đó họ mới có thể có con. Tuy nhiên, chuyện mong muốn ngủ với chồng khi điều này dường như không cần thiết nữa lại là một chuyện khác. Nàng sợ chồng nàng sẽ không đồng ý và nàng sẽ phải chịu đựng bảy tháng có chồng trước mặt mà không được chàng âu yếm vuốt ve. Nàng vẫn chưa sẵn sàng để từ bỏ nó, nên nàng cố tình giữ bí mật chuyện nàng đang có mang càng lâu càng tốt. Thế nên nàng cần đến mấy loại hạt. Nếu nàng cứ nôn vào mỗi sáng khi thức dậy, thì chắc chắn chàng sẽ phát hiện ra.

Tìm thấy Maude trong bếp, nàng nói cho cô ta biết điều nàng muốn và cử cô đi chuẩn bị yên ngựa, rồi hướng về phòng mình để lấy cung tên. Không phải để bảo vệ nàng. Amaury sẽ bắt nàng phải đi cùng lính gác, nhưng giờ chồng nàng đã biết khả năng bắn cung của nàng, sẽ thật tuyệt nếu có thể luyện tập một chút.

Bước vào phòng, Emma bước đến cái kết ở chân giường và bắt đầu lục lọi. Nàng vừa mới nhìn thấy cái cung thì cửa phòng ngủ đóng lại sau lưng nàng. Vẫn còn quỳ xuống, nàng tò mò quay lại thì thấy người đứng đó, nàng tái mét đi.

“Phu nhân.”

Cái cung lủng lẳng trên tay, Emma từ từ đứng lên sau khi nghe thấy tiếng chào chào châm biếm đó, rồi quay lại nhìn người phụ nữ đang nhìn càng căm ghét. “Bà chưa chết.”

Gytha nhướn mày. “Trông phu nhân có vẻ không ngạc nhiên mấy nhì.”

“Ta đã thoát ra được khỏi cái hào. Sao bà lại không chứ?”

“Thế mà phu nhân vẫn bắt ngờ khi thấy tôi sao.”

Emma gật. “Ta nghĩ bà đủ thông minh để không đến đây nữa. Ta đã tưởng bà lo lắng đến sự sống còn của mình hơn thế.”

“Sự sống còn của tôi?!” Gytha ré lên cay đắng, tay phải của mụ vung sang hông, Emma nhìn theo và thấy con dao xấu xí mụ mang theo. “Tao cũng như chết rồi. Mày đã phá hoại tất cả. Tất cả!”

Emma vội vã lùi lại dựa vào tường, rồi bước sang bên khi người đàn bà bước về phía nàng. Đụng phải cái kết, nàng nhìn thẳng vào người đuổi theo nàng, đợi đến khi mụ vào đến đúng tâm thì mới vung cung tên lên.

Cái cung đập vào một bên mặt Gytha. Loạng choạng, mụ lùi lại một hai bước, chỉ đủ để Emma bước ra khỏi cái góc nàng đã bị dồn vào và chạy đến bên giường. Đó là lối thoát duy nhất của nàng. Gytha đang chắn đường, nên Emma kéo màn ra và trèo đến phía bên kia giường. Nàng gần như tóm được chiếc màn thì lưng váy nàng bị túm lại.

Thét lên, nàng ngoái nhìn lại. Emma liếc sang về mặt điên cuồng của Gytha và lấy cây cung đập vào mụ lần nữa.

Buông váy nàng ra, mụ túm lấy cây cung trước khi nó đập vào mặt mụ và giật nó ra.

Buông rơi cây cung, Emma lẩn qua giường, giật mạnh cái màn thứ hai, rồi húc phải cằm tay Amaury khi chàng mở cửa bước vào phòng.

Dừng lại ở giữa phòng, nàng xoay người lại và thét lên cảnh báo. Nàng không cần phải làm vậy. Gytha đã chạy vượt qua cái màn còn Amaury đã rút kiếm ra. Mụ hầu gái thậm chí chẳng buồn lưỡng lự. Emma cảm thấy mụ còn có vẻ thoải mái khi thấy Amaury và quãng người lao tới trước, nhắm đúng vào ngay mũi kiếm của chàng.

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Có mùi gì đó thật kinh tởm. Chớp mắt mở ra, nàng ho sặc sụa và thở hổn hển, vung vội tay lên xua lấy xua để cho bay đi cái mùi kinh khủng đang tra tấn nàng ra. Thề có Chúa, nó còn ghê hơn cả mùi nước trong cái hào nhà Bertrand nữa.

“Tạ chúa nhân từ,” Maude thở hắt ra, rút lại cái chất độc ấy khi cô ta phe phẩy tay trước mũi.

Nhiều mày, Emma nhìn cô hầu cất cái bát sang một bên, rồi thở dài và nhìn vào đám đông đang đứng quanh giường nhìn nàng lo âu. Điều đó làm nàng nhớ lại đêm tân hôn của mình. Một lần nữa những ai có thể bước vào cửa đều đã ở trong phòng, còn những người còn lại thì lấp ló phía ngoài.

“Chuyện gì thế này?”

“Nàng bị ngất,” Amaury lo lắng nói.

“Không. Thật á?” Nàng giơ tay lên đầu bối rối, rồi nhớ lại những gì đã xảy ra trước khi bị ngất. “Gytha!”

“Mụ chết rồi, vợ ạ,” Amaury vội trấn an nàng.

Nàng nhìn về phía cửa nơi người đàn bà nằm chết. Chàng nói, “Ta cho mang mụ đi rồi.”

“Ồ.”

“Chị nói là bà ta đã chết đuối rồi cơ mà,” Rolfe trách nàng. “Chị nói người ta đã thấy xác mụ ta mà.”

“Chưa,” Emma chối ngay. “Chỉ nói người ta tìm thấy Phu nhân Ascot. Chúng ta bị ngắt lại trước khi có thể nói là chưa tìm thấy Gytha.” Thở dài, nàng cố rướn người ngồi lên. “Em phải dậy thôi.”

“Không. Nàng phải nằm nghỉ,” Amaury quả quyết nói, đẩy nàng nằm xuống. “Nàng bị ốm rồi.”

“Em không ốm đâu,” Emma bảo đảm với chàng khi nàng ngồi dậy lần nữa.

Amaury lại đẩy nàng xuống. “Nàng đã nôn oẹ sáng nay còn gì. Có thể đó là do cơn chấn động từ mấy tuần qua làm nàng đổ bệnh.”

“Em không đổ bệnh,” nàng giận dữ nói, một lần nữa cô ngồi dựng dậy để rồi lại bị ấn xuống, lần này là bởi Rolfe khi anh liếc chồng nàng sắc lẹm.

“Chỉ ấy bị nôn á?” Rolfe hỏi.

Amaury gật. “Ừ. Nôn oẹ và lẫn lộn. Ta cứ tưởng nàng sắp chết ấy. Thế nên ta mới lên đây sau khi nghe Maude ra lệnh thẳng yên cho ngựa của nàng.” Rồi chàng quay lại Emma. “Nàng sẽ không cười ngựa nữa. Nàng đang ốm.”

“Em không bị ốm!” Emma kiên quyết, ngồi dậy.

“Cậu đang làm cô ấy giận đấy, Amaury,” Blake chỉ ra, mặt anh cũng lộ vẻ lo lắng. “Không nên làm thế nếu vợ cậu ốm thật. Cô ấy cần được nghỉ ngơi.”

“Phải đấy, thưa ngài,” George Nhỏ gầm lên. “Nghỉ ngơi sẽ giúp phu nhân khoẻ hơn.”

“Các cậu không thấy là tớ đang cố bắt nàng nghỉ ngơi đây à?!” Amaury gầm lên với cả hai người rồi đẩy vợ nằm xuống lần nữa và quát, “Nàng bị ốm và sẽ nằm trên giường.”

“Em không ốm!” Emma thét lên.

“Đừng cãi ta, vợ. Nàng bị ốm và sẽ nằm trên giường đến khi khoẻ lại.”

“Không đâu,” nàng phẫn nộ, tưởng tượng cảnh bị ghim trên giường bảy tháng rưỡi nữa. Phải lâu đến thế thì đứa bé mới ra đời và điều đó hoàn toàn không ổn chút nào. Mới chỉ có chút xíu nôn oẹ buổi sáng và hơi hơi chóng mặt... Nàng sẽ không nằm trên giường cả bảy tháng đâu.

“Nếu ta nói nàng sẽ nằm trên giường, thì nàng sẽ ở lại giường,” Amaury kiên quyết, lờ mắt để củng cố lời nói của mình. “Kể cả phải cử lính gác canh chừng nàng và –”

“Em đang có mang,” nàng tuyệt vọng thú nhận.

Chỉ những người đứng quanh giường nàng, những người có thể nghe thấy lời thú nhận của nàng, mới đột nhiên trở nên im lặng và đứng sững.

“Phu nhân nói gì cơ?” ông đầu bếp hỏi với từ ngoài cửa.

Sebert khẽ vươn cổ ra để nhìn vào đám đông. “Tiểu thư nói chúng ta sẽ sớm đón một đứa trẻ chào đời.”

“Thế là sao?” giọng một người lính của Amaury vang lên từ sảnh.

Ông bếp quay ra nói với anh ta. “Chúng ta sắp có em bé!” lão hét.

Phản ứng từ những người bên ngoài phòng và ở sảnh là sự xen lẫn giữa vui mừng và lo lắng.

“Thế thì phải nói với phu nhân là không được chạy và leo trèo xuống tường nữa,” một người lính hét lên, và mọi người trong phòng đều gật theo.

“Phu nhân cần nghỉ ngơi,” một người khác khuyên.

Emma cuối cùng cũng rời mắt khỏi khuôn mặt sừng sờ của Amaury để nhìn Rolfe cầu xin. Em nàng trông cũng có vẻ ngạc nhiên như chồng nàng, nhưng nhận ra cái nhìn của nàng và chột lưỡi.

“Có lẽ...” ngừng lại để hắng giọng, anh tiếp. “Chúng ta nên để họ ở một mình với nhau,” anh kiên quyết.

Đầu bếp là người đầu tiên rời khỏi phòng. Cười rạng rỡ với Emma từ ngoài cửa, lão đập đập hai tay vào với nhau rồi đi xuống sảnh. “Tôi sẽ chuẩn bị một bữa ra trò để ăn mừng.”

“Tôi sẽ đi lấy thêm rượu,” người phụ bếp nói, đi theo đầu bếp.

“Tôi cần uống cái gì đó,” Blake khẽ nói rồi đi về phía cửa.

“Ừ,” Rolfe, George Nhỏ và Sebert cùng đồng ý và đi theo anh.

“Ta cũng không thể để lỡ được,” vị linh mục làm bầm rồi đi theo họ.

Thở hắt ra vì cuối cùng cánh cửa phòng cũng đóng lại, để nàng và chồng được ở một mình với nhau, Emma nhìn xuống ga giường và thử phá vỡ sự căng thẳng. “Chàng có vẻ không vui vì đứa bé?”

“Có chứ.” Amaury yếu ớt rót xuống cạnh giường, tay chàng đặt lên đầu như thể bị hoa mắt.

Emma nhú mày. “Không. Chàng không vui.”

“Ừ. Đó là vì... nàng quá nhỏ bé,” chàng phản nản lo lắng.

“Ôi, thưa ngài.” Nàng vội tới nắm tay chàng khi nhận ra chàng đang lo sợ cho nàng. Nhiều phụ nữ đã chết lúc sinh con. “Đúng là em có hơi lùn, nhưng chiều cao không phải là điều quan trọng đâu. Mà phải tính đến độ rộng của hông, cái đó mới quan trọng trong việc sinh em bé,” nàng trấn an chồng.

Amaury liếc xuống hông nàng. Nỗi lo lắng của chàng cũng không hề dịu đi. “Hông nàng cũng bé mà, vợ.”

“Còn lâu!” Trượt xuống giường, nàng đứng trước mặt chàng mà đặt tay chàng lên hai bên hông. “Lớn đấy, chồng ơi. Đủ lớn cho một đứa trẻ.”

“Nàng chắc chứ?” Chàng nhìn nàng lo âu.

“Như đinh đóng cột, thưa ngài. Mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Nàng rướn người xuống nhẹ hôn môi chàng.

“Phải, Emma,” chàng rên lên, kéo nàng vào tay chàng và ôm chặt nàng. “Nàng làm ta quá hạnh phúc, đến mức sợ bị mất nàng.”

“Sẽ không đâu,” Emma dịu dàng khẽ nói trong ngực chàng, nhẹ nhõm trong vòng ôm của chàng. Ít nhất chàng cũng sẽ vẫn ôm nàng khi nàng mang bầu. Điều đó là không đủ, nàng chán nản thở dài, rồi cô cười khi chàng khẽ đẩy nàng ra để nhìn nàng, trước khi cúi xuống hôn nàng đầy say mê.

Quàng tay quanh cổ chàng, nàng kéo nàng sát hơn và hôn lại chàng, rồi vội đẩy chàng ra khi tay chàng bắt đầu luồn xuống dưới váy nàng.

“Chàng định làm gì thế?” nàng bắn khoăn hỏi.

Chàng nhướn mày. “Lại còn phải hỏi sao, vợ?”

“Nhưng em đang có mang mà, chồng,” nàng lập tức phản đối.

Amaury sững người lại, mặt chàng lo lắng. “Chuyện đó sẽ không làm hại con đâu, đúng không?”

“Không, nhưng...” Nàng đỏ mặt bối rối. “Kinh Thánh nói rằng... những chuyện đó chỉ để có con, mà giờ thì chúng ta đã có con rồi...”

Amaury mỉm cười khi giọng nàng nhỏ dần. Cách nàng nói “chúng ta đã có con” làm chàng cảm thấy ấm áp. Đó là con của họ. Của họ. Con của họ, lâu dài của họ, người của họ. Cả thế giới là của họ, chàng nghĩ, rồi chợt cảm thấy sự chiếm hữu đối với những thứ ấy không thực sự là cái chàng vẫn muốn. Chàng chỉ muốn được thuộc về ai đó. Và giờ chàng đã làm được. Chàng là của Emma.

“Ta yêu nàng,” chàng chợt nói, làm Emma ngừng nhìn vào tay chàng để nhìn chăm chăm vào mắt chàng.

“Thật sao?” nàng sợ hãi hỏi.

“Phải,” chàng lặng lẽ nói.

“Tạ - “ Emma dừng lại để liếm môi rồi cố hỏi, “Tại sao?”

Amaury nhướn mày dò hỏi làm nàng đỏ mặt hơn.

“Ý em làm, chàng yêu điều gì ở em?”

Thả lỏng vòng tay, chàng ngồi xuống nhìn nàng chăm chú, rồi nhún nhó cười. “Sẽ dễ hơn nếu ta nói những điều ta không yêu ở nàng.”

Nàng nheo mắt. “Vậy chàng không yêu gì ở em?” nàng ngờ vực hỏi.

“Tính khí của nàng,” chàng nói ngay. “Nhưng chỉ khi nàng cáu với ta thôi. Nhưng ta cũng vẫn yêu nó.” Nàng nghi ngờ nhìn chàng, chàng kéo nàng lại gần hơn và ôm nàng. “Ta nghĩ nàng đã biết ta yêu cơ thể nàng.”

Emma đỏ mặt và e thẹn gật đầu.

“Ta cũng yêu trí tuệ của nàng. Thông minh như bất kỳ người đàn ông nào ta biết.”

Môi nàng hé mở vì hài lòng.

“Nhưng trên hết, ta yêu cái cách nàng làm ta cảm nhận,” chàng lặng lẽ thừa nhận. “Ta thấy vui khi ở cạnh nàng. Ta cảm thấy như được ở nhà vậy.”

Nước mắt thoáng lấp lánh trong mắt, Emma ôm chàng gần hơn như thể chàng đang muốn đẩy nàng ra, rồi thừa nhận, “Em cũng yêu chàng. Có lúc em cảm thấy mình đã không thực sự sống cho đến khi chàng bước vào cuộc đời em. Em...” Giọng nàng đuối dần khi nhận ra chàng đang không nghe nàng, mà đang cố chạm vào mọi nơi trên người nàng. “Chồng ơi, em yêu chàng, nhưng Kinh thánh nói rằng – “

“Ta biết.” Amaury đẩy nàng ra để mỉm cười. Không như nàng nghĩ, chàng có nghe thấy nàng nói, và sự thật là nàng cũng yêu chàng làm chàng hạnh phúc đến muốn nổ tung. Còn thích hơn cả khi ở bên trong nàng. Ngoác miệng ra với nụ cười sâu hơn, Amaury đột ngột xoay nàng lại, tay chàng bận rộn với áo váy nàng.

“Nhà thờ là do đàn ông dựng nên, vợ à,” chàng bắt đầu giảng giải. “Và đàn ông, kể cả là thánh, cũng không thể không sai lầm. Ví dụ như họ tin rằng phụ nữ không thích việc ân ái.” Tháo được dải băng ra, chàng trượt chiếc váy qua vai nàng để rơi thành đống dưới chân, rồi lại quay người nàng lại. “Nàng biết điều đó không?”

“Kh-không,” Emma hít vào khi môi chàng khép ngậm lại quanh một bên nhũ hoa qua làn áo.

“Không ư?” chàng ngạc nhiên hỏi, ngửa đầu ra khỏi ngực nàng để kéo và vứt cái áo của nàng bay qua đầu.

“Ý em là, có,” nàng nhanh chóng sửa lại ngay khi vừa lấy được sự tỉnh táo vì môi chàng không hành hạ nàng nữa. “Phải, em biết. Có lẽ có gì đó không đúng ở em. Hoặc có thể em không thật sự là một quý bà.”

Đang thả cái váy lót xuống sàn, Amaury ngừng lại, mặt chàng giận dữ. “Đừng bao giờ nói thế, vợ. Nàng là một quý bà chính xác đến từng phân một. Nhưng nàng cũng là một phụ nữ.” Chàng quay đi để vắt váy của nàng qua rương, rồi quay lại, mặt chàng sáng lên khi du ngoạn trên người nàng. “Với cơ thể của một người đàn bà.” Chàng với tới cơ thể đó, rà tay khắp người nàng khi chàng khàn giọng thì thầm, “Và tràn đầy đam mê.”

Emma rên lên dưới môi chàng khi cuối cùng chàng cũng hôn nàng, tay nàng cũng bắt đầu chuyển đến kéo áo chàng lên. Nàng vẫn còn chưa tháo được thanh kiếm của chàng ra thì chàng đã ngừng hôn để giúp nàng.

“Hơn nữa, đó cũng là lỗi của ta.”

Đang kéo áo của chàng qua ngực, Emma dừng lại để nhìn chàng băn khoăn. “Chàng có lỗi gì hờ chồng?”

“Việc nàng thích ở trên giường,” chàng giải thích, kéo cái áo chèn qua đầu. “Những cái vuốt ve của ta làm nàng rực cháy. Đúng không? Nếu không có nó, ta chắc nàng sẽ không thích chuyện đó chút nào. Nhưng không may, ta thấy thích khi nàng thích, nên ta chắc chắn sẽ làm nàng thích chuyện đó.”

Chàng dừng lại để ngắm nàng, một nụ cười phóng đảng nở trên mặt chàng. “Những tiếng động của nàng. Tiếng rên của nàng, tiếng thét của nàng. Oan người bên dưới ta. Ta thích cả điều đó nữa.” Chàng hôn nàng đến khi nàng run rẩy và bắt đầu kêu lên. Rồi chàng ngửa ra và cầm tay hướng nàng ôm lấy vật cứng cứng trong quần chàng. “Nàng thấy chưa? Nàng cũng làm ta phát hoả. Đó đều là lỗi của ta.”

Chàng thả nàng ra để cởi quần, để Emma có thể nhìn ngắm toàn bộ người chàng, khuôn ngực rộng, đôi chân cơ bắp, và cả cái ở giữa chúng. Nàng không ngạc nhiên với sức nóng đang cuộn lên trong nàng, hay với việc ngón chân nàng đang cong lên nôn nóng. Chỉ nhìn chồng nàng thôi là nàng đã sẵn sàng bốc cháy, nhưng chàng không cần biết điều đó, nàng quyết định.

“Ồ, phải rồi, chồng,” nàng khàn giọng, bước vào vòng tay chàng khi chàng đứng thẳng dậy. “Đó là lỗi của chàng. Là do bàn tay chàng đã làm em nóng bỏng.” Nàng nhìn thấy nụ cười thoải mái của chàng trước khi môi chàng phủ lên môi nàng, và nàng nghĩ nàng đã may mắn làm sao khi có được một người chồng như chàng. Và sớm thôi, họ cũng sẽ diện thêm vào giữa một đứa con. Sau đó, nàng dừng hẳn hoàn toàn những suy nghĩ khi chàng cuốn nàng vào những đam mê trong vòng tay mình và đưa nàng vào chiếc giường của họ.

Bạn đang đọc truyện *The Deed* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.